

THE HORUS HERESY
SIEGE OF TERRA

CSATASÓLYOM

Chris Wright

THE HORUS HERESY
SIEGE OF TERRA

CSATASÓLYOM

Chris Wraight

BLACK LIBRARY

Chris Wraight - Csatasólyom

Warhawk ® Copyright Games Workshop Limited 2021.
Warhawk, GW. Gamcs Workshop, Black Library, The Siege of
Terra, The Horus Heresy, The Horus Heresy Eye logo, Space
Marine, 40K, Warhammcr, Warhammcr 40,000, the 'Aquila'
Double-headed Eagle logo, and all associatcd logos, illusratiions,
images, names, creaturcs, races, vehicles, locations, weapons,
characters, and the distinctlve likenesses thereof, are either ®
or TM, and/or © Games Workshop Limited, variably registered
around the world. All Ríghts Rescrvcd.

Első kiadás

Fordította: Milc Csaba
Szerkesztő: Bajer Tibor
Szöveggondozás: Dr. Bajer-Molnár Katalin
Műszaki szerkesztés: Massár Mátyás

Kiadja: Tuan Kiadó, 2024
Felelős kiadó: Bajer Tibor

ISBN 978-963-589-127-6

English version originally publiished in Grcat Brítain in 2021 by
Black Library. Gamcs Workshop Limited., Wiilow Road,
Nottingham, NG7 2WS, UK This cdilion publiished in Hungary by
Tuan Publishing Lld in 2024.

Copyright ® Games Workshop Limited. 2021. This transiaiion
copyright ® Gamcs Workshop Limited. 2024.

Translated and used under licence by Tuan Publishing Ltd. All rights reserved. Cover illustration by Neil Roberts.
English title: Warhawk

www.bladdlibrary.com

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

This is a work of fiction. All the characters and events portrayed in this book are fictional, and any resemblance to real people or incidents is purely coincidental.

Minden Jog fenntartva.

Utánnnyomás, továbbá bármiféle optikai, akusztikai és elektronikus feljegyzés, tárolás és közreadás még részleteiben is csak a kiadó írásos beleegyezésével lehetséges.

THE HORUS HERESY®

A legendák korát éljük.

A galaxis lángokban áll. A Császár emberiségről szőtt látomása romokban hever. Kedvenc fia, Hórusz, elfordult atyja fényétől, és magához ölelte a Káoszt

Az Impérium seregei, a hatalmas és félelmetes űrgárdisták légiói, brutális polgárháborúba keveredtek. Egykor ezek a tökéletes harcosok testvérként küzdöttek egymás mellett, védelmezték a galaxist, és visszavezették az emberiséget a Császár fényébe. Mostanra azonban megosztottak lettek

Egyesek hűek maradtak a Császárhoz, míg mások a Hadúr oldalára álltak. Elsők közöttük a primarchák, a több ezer fős légiók vezérei. Ezek a nagyszerű, emberfeletti lények a Császár genetikai kísérleteinek csúcsai, így, hogy egymással kezdtek háborúba, bizonytalanná vált, melyik oldal is keveredik ki győztesen a vérontásból.

Világok égnek. Az Isstvan V-ön Hórusz kegyetlen csapást mért a hűséges légiókra, hármát szinte teljesen kiirtott. Kitört a háború, mely lánggra lobbantja az emberiség egész birodalmát.

Az árulás és az álnokság átvették a becsület és a nemesség helyét. Orgyilkosok settenkednek minden árnyékban. Seregek gyülekeznek. Mindenkinek oldalt kell választania, különben meghal.

Hórusz sereget gyűjt, haragjának célpontja maga a Terra. A Császár az Aranytrónuson ülve várja, hogy eltévelyedett fia visszatérjen hozzá, A valódi ellenség azonban a Káosz, ez az ősi

erő, melynek célja, hogy szeszélyes markába kaparintsa a
galaxist. Az ártatlanok sikolya és az igazak könnyörgése
visszhangot vet a Sötét Istenek kegyetlen kacájában.
Mindenkire szenvedés és kárhozat várna, ha a Császár elbukna,
és elveszítené a háborút.

Eljött a vég. Az ég elsötétült és hatalmas seregek gyülekeznek.
A trónvüágért és az emberiség sorsáén vívott harc...
A Terra ostroma megkezdődött.

DRAMATIS PERSONAE

A primarchák

JAGHATAI KÁN	A Csatasólyom, az V. Légió primarchája
MORTARION	A Sápadt Király, a XIV. Légió primarchája
ROGAL DORN	A Terra Praetoriánusa, a VII. Légió primarchája
SANGUINIUS	A Nagy Angyal, a IX. Légió primarchája

V. Légió, „Fehér Hegek”

SHIBAN KÁN	Tachseer, a Vihar Testvérisége
YIMAN	A Vihar Testvérisége
CHAKAJA	A Vihar Testvérisége
QIN FAI	Noyan-kán
GANZORIG	Noyan-kán
JANGSAI KÁN	A Vasfejsze Testvérisége
NARANBAATAR	A Viharlátók vezetője
NAMAHI	A keshig ura
ILJA RAVALLION	más néven a Bölcs, a légió tanácsadója
SOJUK KÁN	Ilja adjutánsa

VII. Légió, Birodalmi Öklök

SIGISMUND	Első kapitány, a Templomosok ura
FAFNIR RANN	Kapitány, Első Rohamkülönítmény
ARCHAMUS	A Huscarlok ura

XII. Légió, Világfalók

KHÄRN	Kapitány, Nyolcadik Rohamszázad
SKARR-HEI	Berzerker

XIV. Légió, Halálgárda

TYPHUS	Első kapitány
CAIPHA MORARG	A primarcha szárnysegédje
ZADAL CROSIUS	Apotekárius
GREMUS KALGARO	Ostrommester, tűzérparancsnok
GURGANA DHUKH	Órmester

XVI. Légió, Hórusz Fiai

AZELAS BARAXA	Kapitány, Második Század
INDRAS ARCHETA	Kapitány, Harmadik Század
XHOPAR BERUDDIN	Kapitány, Ötödik Század

A Császár Karmai

CONSTANTIN VALDOR	A Legio Custodes főkapitánya
DIOCLETIANUS	Tribunus, Legio Custodes
AMON TAUROMACHIAN	Órzo

Legénység, Aika 73

TALVET KASKA	Parancsnok
ADRIA VOSCH	Főtűzér
ERIA JANDEV	Első tűzér
HELWA Dresi	Pilóta
GURT MERCK	Töltő

Birodalmi Hadsereg

BRAN KOBÁ	Órmester, 13. Astraniai Űrsakálók
JERA TALMADA	Ezredes, Departamento Munitorum
AYO NUTA	Vezérőrnagy, Terrai Orbitális Parancsnokság
KATSUHIRO	Közlegény

A Palota romjai között

BASILIO FO	A Feketekő volt rabja
EUPHRATI KEELER	Egykori memorátor
GARVIEL Loken	A Magányos Farkas, Malcador kiválasztottja

Sosemszületettek

A MARADVÁNY	Egy daemon
-------------	------------

Mások

ERDA	Örökkévaló
LEETU	A légiósa
ACTAE	Boszorkány
ALPHARIUS	A társa
JOHN GRAMMATICUS	Logokin
OLL PERSSON	Örökkévaló
DOGENT KRANK	
BALE RANE	
GRAFT	
HEBET ZYBES	
KATT	
MALCADOR	A Szigillita, az Impérium régense
KHALID HASSAN	A Szigillita kiválasztottja
EREBUS	A Végzet Keze

ELSŐ RÉSZ

EGY

A kard Átadás Újvérű

Kövek alatt indul az útja.

Rejtve, sötétségben, fagyosan, akár a téli hajnal lehelete. Ong-Hashin népe érte jön, ahogyan mindig tették, amióta csak dalokat énekelnek a Takal-kiszögellés és a Nagy Borai-síkság keleti pereme közé ékelődő, magasan fekvő völgyükben. Felkapaszkodnak a keskeny ösvényeken, bőrbe kötött lábuk a sziklákon csúszkál, miközben a csákányaikat és kosaraikat cipelik.

A lefelé vezető járatokat kézzel vájták és favázakkal támasztották alá. A támaszok gerendáit szögletes írásjelek tarkítják, amelyeket ugyanazokkal a tompa késekkel metszettek be, amelyekkel a köveket feszegetik ki a lovuk patájából. Ezek nem nemes, kalligrafikus jelek, hanem egy kemény, sziklaomlásokhoz és földcsuszamlásokhoz szokott nép írásjelei. Ásni akarnak, hogy megtalálják, majd visszatérjenek. Nem kedvelik a mélységei, a szűk alagutak hideg verejtékét, hiszen mégiscsak chogorisiak, akik a friss szelet szeretik az arcukon.

Amikor kivájják, törékeny. Úgy hívják, feketehomok. Ha durván bánnak vele, szétmorzsolódik a kezükben, miután előkerült a földből. Néhány pillanat múlva azonban már kemény, annyira, hogy kosárba lehet dobni, és újra nekilátni a lelőhelynek. Ha a magasba emelnek egy ökölnyi darabot, láthatják benne a szikrázó szilánkokat, ahogy megcsillan rajtuk a gyertyák fénye a föld alatt.

Miután végeznek, óvatosan viszik vissza az egészet az ösvényre. Gyakran esik az eső, mivel a Takal-csúcsok

megakasztják a nyílt vidéken átsodródó nedvességet; a sziklák mohától csúszósak. A csapat visszatér egy településre, amely mélyen a Hashin vidékén fekszik, fenyőerdők között, fagyos ködbe borulva. Elviszik a feketehomok darabjait a kardkovácsokhoz, és megalkusznak velük. Ez sokáig tart és elég indulatos affér. Akik megdolgoztak érte, fáradtak és aludniuk kell. Akik meg akarják venni, alig várják, hogy munkához láthassanak. És a nap addigra már alacsonyan jár. A bölcsék szerint nem lehet jó alkut kötni alkonyatkor.

A munka a rákövetkező hajnalban kezdődik. Hashinban a kardkovácsok mindig párban dolgoznak – egy férfi, egy nő. Nagyon jól kell ismerniük egymást. Néha testvérek, de gyakrabban kötik egymáshoz az életüket. Addig szítják a szénégető kemencéket, amíg a lángok felcsapnak. A feketehomok darabokat újra megforgatják és felmérik, majd hosszú nyelű fogókba teszik. Ebben a szakaszban a férfi a tüzet kezeli, a nő a fogót. Mindketten vékony pamutinget viselnek, annak ellenére, hogy odakint hideg a levegő. A kovácsműhelyben már kínzóan meleg van, csak úgy csillog a fedetlen bőrük.

Amint a darabok kellőképpen felforrósodnak, kiveszik őket a tűzből, és kalapálni kezdik. A férfi kalapácsot ragad, és keményen lecsap. A nő irányítja őt, a vörös fémet az üllő tompa felületén mozgatva. Kikalapálják a szennyeződéseket. Ez kimerítő munka, ami még a csontokat is megviseli. Addig ismétlik a folyamatot, újra meg újra, amíg az acél tisztulni nem kezd. A kivert pelyheket összetörik, hideg vízzel locsolják le, majd újraolvasztják és megint kikalapálják. Lemezeket készítenek, egymásra rakják, majd óvatosan visszahelyezik őket a lángok közé, megolvasztják, tömörítik és újra megolvasztják. Mindketten gondosan megvizsgálják, nem maradt-e bennük hiba.

Egyikük sem szólal meg. Ha közölni akarják egymással az érzéseiket, akkor meghatározott módon koppintanak a kalapáccsal, de erre ritkán van szükség – a szakma mesterei,

akik intuíció és megfigyelés alapján dolgoznak. Hajtogatják az acélt, újra és újra, minden egyes alkalommal tovább finomítva, edzve, tisztítva a fémet. Az acél rövidesen kezd megnyúlni, elvékonyodni, egy igazi penge hosszú ívévé válni. A kalapálás szakadatlan, zengve száll a kovácsműhely nyitott ajtaján, ébren tartva a falu többi lakosát.

A kard felületét a nő fejezi be. Agyagmázat kever a vágóélhez, karcsúbb ujjaival az iszapba nyomja a spatulát. Ekkorra már mindkét mesterember elfáradt, hiszen napok óta a kovácsműhelyben dolgoznak. Amikor a parázsban töltött hosszabb idő után az agyag letörik, láthatóvá válik a minta az acélon. Minden kardkovácsnak más a jegye – egyeseknek solakvirág, másoknak tigriskarom. A legtekintélyesebb és legnehezebben kivitelezhető a villámcsapás, mely a fegyver hegyétől a markolatáig tart. Ez is ilyen jelet visel.

Ezután csiszolják, megjelölik, polírozzák és lemossák. Ha minden tökéletes, a pengét szalmába és szövetbe csomagolják, majd egy nehéz, adun vontá kocsira teszik. Vörös zászlót kötnek egy hosszú rúdra, amely szent szállítmányként jelöli meg, így akkor sem támadják meg az útja során, ha háborúban álló törzsi földeken halad át. A kardkovácsok végre megpihennek, kezük kerges, bőrük felhólyagosodott. Soha többé nem látják az alkotásukat, és nem kapnak fizetséget a munkájukért. Az egész falu támogatja őket, köztiszteltben állnak. Mindenki tudja, hol szolgálnak majd a kardok.

A kocsi ezután nyugat felé indul és gyorsan ereszkedik, mielőtt nyílt terepre ér. Sok hónapos vándorlás után a kocsisok végül megpillantják a Khum Khartát a láthatáron, mely fakón magasodik ki a hosszú, suttogó fűből. Megállnak, és előkészítik a kőhalmot. Köveket raknak egymásra, imaszövegekkel és tömjénes tálakkal borítják, a csúcsára tűzik a zászlót. A még mindig becsomagolt kardot a tetejére helyezik. Ezután visszafordulnak, és megkezdik a hosszú utat hazafelé.

A következő éjszaka a légió szolgálai felviszik a fegyvert az erődbe. Quan Zhou árnyékos csarnokaiban tanulmányozzák az

összes imaszöveget, értelmezik őket, majd a könyvtárba viszik. A töredékekből a Chogoris urai rengeteget tanulnak a végtelen fű változó szokásairól, arról, hogy honnan hozzanak jelölteket, és hogy miként változik az ezer birodalom egészsége. A kardot – melynek még mindig nincs markolata, hüvelye vagy keresztvása – kicsomagolják és a kovácműhelybe viszik. Nem távolítják el egyik jelet sem, amit a hashini kardkovácsok fáradságos munkával rajzoltak. Az apró hibákat – melyekből mindig kevés van – sem javítják ki. Ez Jaghatai népének alkotása, nem pedig egy gépi intelligencia terméke. Ha tükörfényesre csiszolják, amikor csak megcsillan rajta a fény, az alkotók arca jelenik meg a felületén.

Ráépítik a mezőgenerátorral ellátott markolatot, aprólékosan az acélra dolgozzák, bekötik és kézzel munkálják meg, amíg az aranszín vezetőkek szépen belesimulnak a fém felületébe. A bomlasztómező elegyedik, harmonizál az alapul szolgáló kard szerkezetével. A vívó instruktorok addig tesztelik, újra meg újra, és viszik vissza többször is a műhelybe, amíg már nem lehet javítani az egyensúlyán. Az energiamező lángra az első kovácsoláskor kialakított jelekhez kötődik, felerősítve azokat, jelleget kölcsönözve a kardnak, így lesz az egész ismert galaxis tanúja a hashin nép munkájának, mely éppoly élénk, mint a villám, melyet imitál.

Csak ha minden elkészült, adhatják át a kardot az ordu fegyvermestereinek végső ellenőrzésre. A fegyvert a templomuk páncéltermében őrzik, rituális örökkel, használaton kívül, kikapcsolva, amíg olyan jelölt nem érkezik a légióba, akinek a kardhoz illő a személyisége.

Ezt a Morbun Xa nevű harcos kapja. Morbun Xa nemcsak az ügyességéről, hanem a fegyelmezettségéről is híres. Azt mondják, ő a Mennyei Útjának példaképe. Illik hozzá a kard. Magával viszi a *Korghaz* úrhajóra, az Éji Csillag Testvériségéhez. Először az Egetha IX világán húzza elő az ellenség ellen, ahol az ordu győzedelmeskedik.

A Nagy Hadjárat hosszú évei alatt kétszer is gazdái cserél, amikor a hordozóit harcban éri a vég. A nagy árulás a végjátékhoz közeledik, és most Ajak kán hordozza, a Borostyán Sas Testvériségéből. A Palota falán áll, miközben az összeomlik a talpa alatt, és átkokat szór a támadókra. Lazán fogja a markolatot, táncot lejt körülötte az acél. Az ég fekete, mint egy kalligráfus tintája. A levegő morajlik – a gyalogság üvöltésétől, az istengépektől, amelyek már majdnem áttörték az utolsó stabil védelmi vonalat, a rögzített ágyúk dörgésétől.

Ajak kán meglátja az ellenséget: Angron balsorsú berzerkereinek egyik kapitányát és lezüllött harcosait, akiket legalább annyira sajnál, mint amennyire gyűlöl; a romok között mászik feléje egy tucat másik élén. A nyomukban jönnek a hordák, amelyek még mindig a senki földjén vergődnek, az ágyúk pusztításának kitéve. A kán a csatatestvérei mellett fut, a közelharcba ront, amit annyira szeret. A kard forog, villámíveket húz maga után. Mar, hasít, és Ajak kán hangosan felkiált örömében.

A kövek alatt, egy másik világon, gyertyafénynél, Ong-Hashin sziklavájói megtorpannak. A lángok futólag megrebbennek, bár a mélységben szellő sem rebben.

Néha megesik az ilyen. Tudják, mit jelent.

Szorgalmasan felveszik a csákányaikat, és visszatérnek a munkához.

– Miért mondd ezt el nekem? – kérdezte Jangsai kán, bár úgy érezte, valójában már tudja.

Naranbaatar arca árnyékban maradt, csak félig világította meg alulról egy megrepedt nátriumcső. A bunker többi része sötét volt, a bezártságtól forró, izzadságtól és penésztől bűzlött. A viharlító bőre is sötét volt, rituális hegek és frissebb sebek hagytak rajta nyomot, valamint a kor ráncai. A páncélja

csuklyájának kristályai megcsillantak, és enyhén megrebbentek a zsinegeken függő állatkoponya-totemek.

– Ismerned kellene a történetét – mondta.

Jangsai felvette a kardot. Szép darab volt: középhosszú penge, enyhén ívelt, bár kevésbé, mint a lovas egységek által használt tulwarok. Vízszintesbe fordította, végignézett rajta, hogy ellenőrizze az egyensúlyát. Halvány villámminták látszottak az acélon, a vágóéi részeként. A hüvelykujját a bomlasztómező kioldójára csúsztatta, és máris azt találgatta, hogy a lángoló energia hogyan veszi majd át a jelek alakját.

– A hordozója...

– Jó halált halt – jelentette ki Naranbaatar. – Sok mindent visszaszereztünk, köztük ezt is. Most már a tiéd.

Jangsai bólintott. Nincs értelme eltékozolni. Az erős, teljesen működőképes energiakardok manapság értékesek voltak. Minden fogtán volt, minden a végét járta.

– Ismertem őt – mondta. – Ajakot.

Ez most kevésbé volt nagy kijelentés, mint egykor lett volna. Majdnem az egész légió összezsúfolódott; kegyetlenül megcsappant a létszámuk, falak mögé szorultak és az ellenség arcvonalának feszültek. Egyszer már elpusztult testvériségek vívtak egymás mellett, és ahogy a veszteségeik egyre gyarapodtak, úgy keveredtek össze. Néha úgy érezte, hogy nincs olyan életben maradt harcos az orduban, akinek ne tudná a nevét, akit ne látott volna harcolni, vagy akinek ne ismerné az egysége történetét.

– A testvérisége már nem harcol – közölte a viharlító. – A túlélőket szétszórták. De a tetteiket feljegyezték, és ha mindennek vége, elviszik őket Quan Zhou csarnokaiba.

Ez volt Naranbaatar egyik ismertetőjegye. Jangsai soha nem hallotta dicsekedni, de a viharlító újra meg újra fesztelenül beszélt a jövőre vonatkozó terveiről, és a szavait a siker biztos tudata, valamint a következő feladat szükségessége járta át. Az

egész olyan magától értetődő volt – ezt a dolgot be kell fejezni, aztán vissza kell térni ahhoz, amit korábban csináltak. Mindent újra rendbe kell tenni, mindent fel kell jegyezni. Néha mulatságos volt hallgatni, miközben a világ körülöttük egyre mélyebbre süllyedt a gyalázatba.

– Ezek szerint már átjutottak a belső falon – jegyezte meg Jangsai.

– Úgy véljük, egy órán belül ott lesznek.

– Azt akarod, hogy átvegyem Ajak helyét?

– Nem, azt már másra bízták. Azt kívánom, hogy hagyd el a helyed; új parancsot kaptál.

– Tőled?

– Magától a Kagántól.

Jangsai habozott.

– Keményen szorongatnak itt minket, *zadyin arga*. – Ennél tovább soha nem ment volna az ellenkezésben. Valamit azonban muszáj volt tudatosítania: a harcosai sorban haltak meg, továbbra is meg fognak halni, és az ő helye mellettük van. Mindketten értették a kimondatlan felhangot. *Miért pont most?*

– Beszélned kell valakivel – magyarázta Naranbaatar. – Ő nem a Terra szülötte. Mint nemrég megtudtuk, ugyanarról a világról származik, mint te. Ez az oka. Tudom, hogy itt akarsz tovább harcolni, de hidd el, nem fosztunk meg a lehetőségtől, hogy hamarosan újra megtehesd.

Megint tartott egy pillanatnyi szünetet, mielőtt válaszolt volna.

– Akkor itt a vége.

– A vég kezdete.

– Mit tudsz elmondani nekem?

– Eleget ahhoz, hogy elvégezd a feladatot. Azután attól függ. Még nem tudjuk, mi lesz lehetséges. Talán semmi. Talán minden.

Ez a megrendíthetetlen higgadtság még mindig megdöbbsentette. Jangsai tudta, hogy a chogorisiak is képesek feldühödni. Sokszor látta ezt harcban, és félelmetesek voltak, amikor tényleg, igazán elvesztették a hidegvérüket, de a legtöbbször megőrizték a nyugalmukat, ami éppoly dühítő tudott lenni, mint amilyen lenyűgöző.

Ismét lenézett a kardra. Néhány órával ezelőtt talán még Ajak tartotta a kezében. Hibátlan párost alkottak, mindketten ugyanannak a közegnek a szülöttei, egy harmonikus egész részei.

– Mondd, hová kell mennem.

A világot Ar Rijának hívták.

Sokat szenvedett az Öreg Éjszaka borzalmai során, ezért amikor a Nagy Hadjárat első évtizedeiben megérkeztek a Császár seregei, lelkesen fogadták őket. Régi ipari bázisát gyorsan újjáépítették, és egy generáción belül már bőségesen hozzájárult a háborús erőfeszítésekhez. Számos ezredet állítottak fel a Birodalmi Hadseregnek, melyek közül több messze földön híres lett. Az Ullanori Diadal idején az Ar Rija már központi bolygónak számított – egy egész alszektor biztonsága függött tőle és számos ismert hipertérútvonal stratégiai csomópontjában feküdt: megállapodott, jelentős hely volt.

Az astartes légiók, különösen a Birodalmi Öklök, a Nagy Hadjárat korának második évszázadától kezdtek jelölteket toborozni az Ar Rijáról. Soha nem volt jelentős toborzó világ, mivel összességében túl civilizáltnak tartották ahhoz, hogy elég brutális úrgárdista jelölteket neveljen ki, de a mindent felölelő hódítás követelményei miatt az összes lehetőséget kihasználták. Ez a helyzet csak akkor változott meg, amikor a polgárháború komolyan kitört. Amint nyilvánvalóvá vált Hórusz árulásának léptéke, a birodalmi stratégiák eszeveszett

erőforrás-elvonási programba kezdtek, és mindent, amit csak tudtak, visszarendeltek a közelfő ellenség hatóköréből. Az Ar Rija egy ideig biztonságos menedéknek számított. A haditengerészeti hajógyárait megerősítették, az ezredeit feltöltötték, a védelmét ellátták utánpótlással. Számos légió toborzója vetett rá szemet, miután már látszott, milyen elkeseredett harc van kibontakozóban, és hirtelen minden lehetséges eszközt be kellett vetniük, hogy növeljék a jelöltek számát.

Ez mindig is ingatag remény volt. A folyamat, melynek során egy halandó gyermekből a légiók harcosa lesz, kényes tudomány, amit hosszú évek alatt tökéletesítettek és biztonságos körülmények között végeztek. Szükség esetén fel lehetett gyorsítani, és a programokat más helyszínekre lehetett helyezni, de mindkét művelet kockázatokat hordozott magában. Annak ellenére, hogy számos szétszórt légiós létesítményt is evakuáltak az Ar Rijára, a jelöltek halálozási arányának növekedése miatt az új alanyok száma még így sem emelkedett olyan gyorsan, mint remélték. Újabb alanyokat kerestek az őslakosok között, akiket gyorsan áttereltek a szokásos szűrésen és gyorsított felemelkedési protokollokba helyeztek.

Hiyo akkoriban természetesen mit sem tudott erről. Túl fiatal volt még. Az ambíciója, már amennyi volt neki, az volt, hogy egy nap a Hadseregben szolgáljon – hogy az egyik tekintélyes *ezred* tagjaként hajóra szálljon, és a Császár látomását követve kihajózzon az űrbe. Amikor a különös arcú, furcsa egyenruhájú tisztviselők megjelentek a szülei szűkös lakrészében, nem gondolt róla sokat. Csak később, amikor az anyja sírva fakadt, az apja arca pedig teljesen elsápadt, kezdett rájönni, hogy valami nagyon nincs rendben.

Ezek voltak az utolsó emlékei róluk. Most már az arcukat is nehéz volt felidézni. Annyi minden megváltozott – benne és az Impériumban. Egy ideig eltökélten ragaszkodott ezekhez az utolsó gyerekkori képekhez, mert fontosnak tartotta, hogy

legyen valamiféle kapocs a régi életéhez. Ahogy azonban elkezdődött a kiképzés, és átesett a mentális kondicionálás első fordulóján, ez egyre nehezebb lett. Néhány hónap elteltével már nem is próbálkozott. Mindent felemésztettek a serdülőfélben lévő testében tomboló változások – a gyötrelmes hormonkezelések, a pszichokondicionálás, a könyörtelen fizikai fejlesztések.

Ez négy éven át tartott. Ahogy később megtudta, túl rövid idő volt ahhoz, hogy a siker biztos legyen. Több mint a fele meghalt azoknak, akikkel együtt kezdte a programot. Mások a beültetések első hulláma után estek ki. Már csak ködös emlékei voltak életének arról a szakaszáról, tele olyan homályos arcokkal, akiknek már a nevét sem tudta, és olyan helyekkel, ahová nem talált volna vissza. Dühös volt, állandóan rettenetesen dühös. Feltételezte, hogy ilyenné tették – olyan vegyszerekkel pumpálták tele, amelyek felszították a haragját. Ezek segítették átvészelni a kint, keményebb munkára sarkallták, de néha úgy érezte, pusztán rosszindulatból tették.

Nagyon sokat tanult. Megtudta, hogy az Impérium, amelyről azt hitte, hogy folyamatosan terjeszkedik és biztonságban van, valójában a pusztulás szélén áll. Megismerte az Ellenséget és annak kegyetlenségét. Megtanulta a Tizennyolc Légió történetét, és azt, hogy melyikük milyen szerepet játszott az egész ügyben, beleértve az árulókat is, mert az ellenséget meg kell ismerni, hogy biztosan megölhesd.

Más körülmények között az Ar Riján fejezte volna be a kiképzést. A végéhez közeledve azonban ismét megváltozott minden. A háború elérte a hazáját, ahogyan az elrendeltetett. Neki nem engedték meg, hogy harcoljon érte. Egyik jelöltnek sem. Csapatszállítókba terelték és elküldték őket a pusztítás hulláma elől. Most az Ar Rija messze az ellenséges vonalak mögött keringett, feltehetően elpusztult, vagy megszállták. A helyhez fűződő maradék emberi ragaszkodás okán remélte, hogy az előbbi történt – lojális világként senki nem akart Hórusz uralma alatt élni.

Így történt, hogy végre meglátta a Terrát, mindennek a központját, az Impérium szívét, melyet azonban máris támadás fenyegetett, máris sebezhetővé vált. Az egész hely tele volt katonákkal, mindenhol ott nyüzsögtek, minden leszállóegységből ők özönlöttek minden viaduktra és felvonulási térre; mindannyian feszültek voltak és rettegetek.

Ez volt a hely, ahol harcolni fog. Ez volt a hely, ahol harcolnia kellett. Nem ismer meg más csatateret, csak ha itt győzedelmeskednek. Ez az utolsó néhány hónap volt a legnehezebb – be kellett fogadnia a végső beültetéseket, be kellett fejeznie a gyorsított kiképzést. Bizonyítania kellett az oktatóknak, majd a légiójának, akik közül egyik sem engedhette meg magának, még most sem, hogy egy nem megfelelő végtermék kerüljön be a Császár legjobbjainak soraiba.

Újvérű volt. Egy kétségbeesett, felemás helyzetben lévő birodalom sietve megteremtett alkotása. Harcos, akinek mind a létrehozását, mind a kiképzését elsiették, és nem , kapott semmit abból a mélységből és műveltségből, ami egykor a Birodalom legfőbb élő fegyvereit jellemezte. Ha a dolgok nem lettek volna ennyire kétségbeesettek, soha nem változtatták volna át az Ar Riján. Soha nem szállították volna állomásról állomásra, a fejlődését megszakítva, tucatnyi világból érkező oktatók felügyelete alatt. Mindenki tudta, hogy ez nem optimális. Néhányan még az eljárás ellen is felszólaltak, mivel tisztában voltak a következményekkel, ha egy űrgárdista hiányos háttérrel lép szolgálatba.

Ő ennek ellenére is büszke volt. Égett a vágytól, hogy harcoljon, hogy megmutassa, mire képes, mind magának, mind a légiója elismert tagjainak. Nem volt sem terrai, sem chogorisi, de attól még harcos volt, a három Áldott Légió, a Terra utolsó védelmével megbízott, megbecsült háromság egyikének csatatestvére. A primarcha lelke a vérében parázslott. A szent heg végigfutott az arcán, cakkos vonalban, mint egy villám.

Sokáig tartott, amíg elvégezték a felemelkedés utolsó rítusát. Amikor végre eljött a pillanat, hosszú sorokban állt a többiekkel együtt, akik mind olyan korcsok voltak, mint ó, akiket eldugott zugokból és helyőrségekből rángattak elő; fájdalmasan alulképzettek és kínosan lelkesek. Páncéljuk csontfehér volt, makulátlan, frissen érkezett a műhelyből. A főparancsnok siklóval jött, ami felverte a port a nyílt felvonulási téren. Csattogva jött le a rámpán, harcban megkopott, elefántcsont páncélba öltözött óriások kíséretében. Az ég viharos volt felettük, eső szemerkélt, de még nem sötétítette el a milliónyi érkező leszállóegység.

Tuyo türelmesen várt, karját az oldalához szorítva, izmait egyenként megfeszítve. Tornyok és védőbástyák emelkedtek körülöttük, mély, hideg árnyékokat vetve a kavicsos talajra. Minden irányból harci előkészületek zaját lehetett hallani – szerszámgépek csikorgását, motorok morgását, menetelő csizmák trappolását Minden a végsőig kiélezett volt. Minden készen állt arra, hogy erőszakba torkolljon.

Végül a főparancsnok odaért Tuyo elé a sorban. A neve Ganzorig volt, a légió rendfokozatai szerint noyan-kán. Chogorisi volt, aki hét szörnyű, fáradságos éven át harcolt már az árulók ellen. Már korábban is évtizedeken át küzdő, tapasztalt harcosnak számított. Ez nyomot hagyott rajta, mint egy illat. Törhetetlennek tűnt.

Tuyo a szemébe nézett. Ganzorig hűvösen, hosszan nézett vissza, mintha egy paripát vizsgálgatna, mielőtt megvenné.

– Tuyo – mondta végül a noyan-kán. – Most már Jaghatai ordujának tagja vagy. A régi életednek vége. Milyen nevet veszel fel a felemelkedésed jeléül?

– Jangsai – felelte habozás nélkül.

Ganzorig elégedetten bólintott. Nekik nem számított, honnan jöttél, csak az, hogy milyen nevet vettél fel, és hogy megbecsülted-e.

– Egy vagy az orduval, Jangsai.

Jangsai várt. Már csak egy utolsó dolog volt hátra, hogy beosszák a *minghanjába*, a testvériségébe. Annyira szorult idők jártak, és annyira szétmarcangolták a légiót, mire visszatért a trónvilágra, hogy az újjáépítés még mindig folyamatban volt, és a toborzás igencsak képlékenyen zajlott.

Ganzorig sokat gondolkodott rajta, mint minden friss vérű harcoson, akit aznap beiktatott. Harcosok százai álltak ott, de a noyan-kán mindnyájukról tudott mindent – a kiképzési feljegyzéseiket és a kiképzőik bizalmas jelentéseit is olvasta. Jangsai csendben várt.

– A Vasfejsze Testvériségéhez tartozol – közölte végül Ganzorig. – Nem fogod elhagyni, csak a halálban, következzen be az még soká, és kísérje dicsőség a tetteidet addig a napig.

Jangsai meghajolt. Ezzel kiteljesedett. Most végre ő is Fehér Heg lett.

– *Hai Chogoris!* – kiáltott fel. – Dicsőség a Kagánnak! – Aztán még nagyobb átéléssel hozzátette: – És ezer halál az ellenségeire.

KETTŐ

Halál az életben Apotekárius A Sápadt Király

Annyiszor halt meg, hogy már megszámolni sem tudta. Újra és újra érezte, ahogy a két szíve megáll, olyan fájdalmas rándulással, hogy sikoltott volna, ha valahogy képes lett volna levegőt venni.

Ez volt létezése a semmiben, egy örökkévalóságnak tűnő ideig. Vagy talán még annál is hosszabban. Talán egy része még most is odakint haldokolt, újraéledt, majd megint meghalt. Időnként nem tudta megkülönböztetni egymástól a két állapotot, egyetlen hosszú, gyötrelmes folyamán olvadtak össze. Mostanra bizonyos értelemben vége lett, de valahogy megrekedt félúton, mintha a lelke sosem szabadult volna meg igazán a Pusztítótól, mintha most is a csapdájában vergődne, mely gyengéden zúzza puha péppé.

Más tekintetben azonban ismét olyan alakot öltött, amit felismert. Újra képes volt fegyvert fogni, a látóhatár felé gázolni, a primarcháért ölni. Tudott parancsokat követni, parancsot adni. Katona volt, ahogyan a Barbaruson töltött ifjúkora óta mindig. A zsarnokság ellen küzdő harcos.

Caipha Morarg teljesen átalakult, ugyanakkor abszolút változatlan is maradt. A külseje végletesen átformálódott, de az elméje maradt, mint amilyen mindig is volt. Igaz, hogy nem tudta többé levenni a rákérgesedett páncélját, már csak zihálva tudott lélegezni, és pislogni sem volt képes anélkül, hogy nyálkás csíkokat hagyott volna a szemgolyóin, de önmaga maradt, a primarcha hűséges szárnysegédje, a légió szolgálja, és a tettek szemtanúja, melyeket egy napon majd fel kell jegyezni a történelemkönyvekbe.

Megemelte nehéz fejét, érezte, ahogy az oszladozó csatapáncéljában megakadnak és csikorognak a szervók. Minden poros volt. Por lepte a romokat, az csorgott a mozsarak ütötte sebhelyekből, akár a könny, az halmozódott a félig összedőlt épületek alapjaira szürkésfekete dűnékben. Nem lehetett messzire látni. Egy halandó talán néhány tucat méterre látott volna. Ő maga egy kicsit messzebbre, a zöld hártján át, amely most mindent elszínezett a szeme előtt. A távolban ki tudta venni a Corbenic erőd romjait, egy összeomlott falegyüttest, amely még mindig forró volt a rázúdított muníciótól. Közelebb, néhány kilométerrel odébb, a Kolosszus Kapu falai magasodtak, megfeketedve, sérülten, de makacsul. E csúcsok között a feldúlt földek heverték, régi lakóházak és gyárak kilapított roncsai, alacsony törmelékhalomok útvesztője.

Miközben nézte, valami megcsillant a félhomályban, áttetszően és fátyolosan. Egy arc bukkant elő a porfelhőkből, rövid időre megnyúlt, átcsúszott önmagán, és egy felfúvódott, lötyögő állú lényé szilárdult, amely pattogva és imbolyogva kelt teljes életre. Megremegett, ki-be csúszott a valóságba, mielőtt az árnyékokba siklott, hogy keressen valamit, amiből lakmározhat.

Morarg még mindig nem szokta meg őket. A daemonokat. Valaha már attól is irtózott volna, ha csak megneszeli ezeket a szörnyűségeket, de most mindenütt ott voltak: átcsúsztak a nyitott ajtókon, végigszökdécseltek a lebombázott utcákon. A földből emelkedtek ki, az üres ablakkeretekből kúsztak lefelé. Némelyikük hallgatott, mások folyton suttoztak. Egyesek állati alakot öltöttek, így sohasem lehetett egészen biztos benne, hogy mi a valódi és mi nem, amíg elég közel nem jutott, hogy kiszagolja a hamisat. Mások gigantikusak és visszataszítóak voltak, dülöngélve és ingadozva haladtak a porfelhőkön át, az alattuk álló csapatok fölé tornyosulva. Mindegyiknek nehéz dolga volt, még most is. Minél közelebb kerültek a nagy védőgyűrűhöz, annál rosszabb volt nekik. Még azután, hogy annyi szenvedést zúdítottak a Császár pszi-barikádjaira, sem

tudták teljesen átlépni a végső küszöböt. Néhány dologhoz még mindig szükségük volt húsrá és vérré.

De ez már nem lesz így sokáig. A Belső Palota hosszú kerületének minden fala támadás alatt állt. A bombázás sosem hagyott alább. Nem csökkent a nyomás. A csekély területet, ami az ellenség kezén maradt, összepréselték és kifacsarták, egyre szorosabban, amíg szét nem roppan, mint egy rothadó gyümölcs. Akkor a daemonok valóban munkához látnak. Amokfutásba kezdenek, szabadon, és felfalják azt a sok élő lelket, akik megmaradtak a romok között.

Néha, amikor Morarg erre gondolt, morózussá és lomhává vált, és eszébe jutott, amikor még az volt a célja, hogy szörnyekre vadásszon, nem pedig az, hogy elősegítse a létezésüket. Más napokon, amikor a harc felszította a lelke kemencéjének hideg parazsát, semmire nem vágyott, csak arra, hogy lássa, hogy élvezzé, hogy bódultan vigyorogjon, miközben az isten alsóbbrendű gyermekei szent munkájukat végzik. Typhus – most már így kellett hívniuk – vég nélkül hirdette ezt a tant, és mindnyájuknak azt mondta, hogy mindig is ez volt a sorsuk, és hogy soha ne bánják meg az áldozatot, mert az isten már akkor is rájuk gondolt, amikor csórók és nyomorultak voltak a Barbaruson, és mindig is tudta, hogy valami nagyszerűbbé válhatnak.

Morarg elmosolyodott az emlékre. Nagyszerűbb? Bizonyos szempontból azok voltak. Mostanában kevés dolog fájt neki igazán. Boltlövedékek üthették át a páncélját, pengék marhattak mélyen a megzápult húsába, de ő olyan gyorsan felépült ezekből, ahogyan a hipertérben – halálból élet, életből halál lett. De mégis, hogyan hagyhatta volna figyelmen kívül az erő látható árát, ahogy a bőre a sorvadt izmokról csüng, ahogy a pórusaiból fekete nyálka szivárog, ahogy mindenben, amihez hozzáér, mintha meggyúlne a korrózió, és elkezdene gennyesedni? Ha adottság, annak elég különös. Ha jutalom, akkor keserű.

Hallotta a távolból a fegyverek ütemes dübörgését. Érezte, hogy a lába alatt megremeg a föld. Az istengépek még mindig kijártak. Hidta, hogy a falnál vannak. Most. Ez volt a pillanat, a változás pontja. Amint megtörténik az első bemetszés, minden más követni fogja. Azt kívánta, bárcsak ott lenne, messze, kint a Katabatikus-síkságon, hogy szemtanúja legyen, amint a Legio Mortis lerombolja az utolsó fizikai akadályt. Miközben az északkeleti horizonton tovább nőtt a porfelhő, amely forrongó oszlopokká duzzadt ég és föld között, elképzelte a pánikot, amit okoztak, és kuncogni kezdett.

Ettől elszorult a hurutos torka, és köhögve fékezte meg magát. Most már egy kuncogásban sem tudta örömét lelteni anélkül, hogy a teste el ne árulta volna. Micsoda alku! Micsoda egyezség! De hát nem az ő dolga volt megkötni. A primarcha tette meg értük, olyan okokból, amelyek még mindig zavarba hozták. Hinnie kellett benne. Még ha nem is bízott túlságosan az istenben, bízhatott abban, aki kimentette őket a Barbarusról.

Újra járni kezdett; előbb az egyik, majd a másik sáros csizmáját emelte fel. Időbe fog telni, mire odaér, ahová el kell jutnia, de ez megfelelt neki. Már megtapasztalta az örökkévalóságot, már eljutott a világegyetem végéig és vissza, már meghalt, újraéledt és ismét meghalt.

Ettől arányosan látta a dolgokat. A történetek után, mindezek közepette, abban a makulátlan pokolban, amit a közömbös kozmosz rá fog zúdítani, meg kellett látni a dolgok tréfás oldalát.

Néha arra gondolt – és azon tűnődött, vajon ő lehet-e az első, aki ezt fontolgatja –, hogy amikor öl, segít, ha nevet.

Az egész annyira lenyűgöző volt. Egy új világ, amely úgy tárult ki, mint egy bimbózó virág, és mindez karnyújtásnyira volt tőle.

Zadal Crosius belélegezte, megízlelte, átérezte. A teste reagált, elnyelt minden új érzést, magába szívott mindent. Olyan dolgokat érzett, amiket nem tudott szavakkal leírni. Az ég sötétszürke volt, súlyos szmogtól terhes. A föld fekete, hamu fojtogatta. Minden felületet, minden téglát és tömböt mocskok borított. És mégis, ha letérdelt, és elég közel tolta a sisakját, észrevehette a változatosságot a porban – a kristályos szén apró csillanásait, a rovarok mozgását, amelyek még mindig küzdöttek, a mindenhol jelenlévő mérgek ellenére. Crosius kinyújtotta az ujját, egy pillanatra eljátszadozott velük, majd összetörte fényes héjukat.

Korábban apotekárius volt. Akkoriban, abban az unalmas és kötelességtudó világban azzal töltötte az idejét, hogy sebeket foltozott, csontokat illesztett össze. Akkoriban úgy gondolta, hogy beéri ennyivel. Egy úrgárdista bámulatos lény, aki a legkatasztrofálisabb körülményeket kivéve mindig képes az öngyógyításra. A XIV. Légión harcosai még e magas mércével mérve is kivételesnek számítottak, hiszen erényt csináltak a rendkívüli fizikai állóképességből. A Barbarusról érkezettek diktálták a tempót, akik emberemlékezet óta egy mérgezett világban éltek, de a terraiak gyorsan felzárkóztak. Az üzenet egyenesen a csúcsról jött, a primarchától, aki újra meg újra megismételte.

Ti vagytok az én törhetetlen kardjaim. Ti vagytok a Halálgárda.

Utólag Crosius elgondolkodott azon, hogyan is tudta valaha igazán élvezni azt a régi életet. Igaz, a pozíció megtisztelő volt – a XIV. apotekáriusait majdnem úgy kezelték, mint a X. a technogárdistáit, akiket a légión féltékenyen őrzött szakterületeinek felügyeletével bíztak meg. De a páciensei olyan mogorvák, olyan hajthatatlanok, olyan... egyformák voltak. Soha nem mosolyogtak rá, és nem mondtak köszönetet, amikor összevarrta és visszaküldte őket a frontra. Mindnyájuk fölé felhő borult, egyfajta nehézkesség, tompa, mint a kő, nyúlós, mint az olaj.

De most... Most!

Átbicegett a töredezett talajon, csizmája mélyen a cuppogó agyagba süppedt. A fájdalom minden mozdulatára fellángolt, de érdekes fájdalom volt, olyasmi, amin elgondolkodhatott, amire rácsodálkozhatott. A teste, amely valaha a büszkeség forrása volt, darabokra hullott. Az izmai meglazultak, a bőre kifakult. Amikor elfordult, a páncélja felsírt, máris kezdett tönkremenni. Rozsda kúszott végig a fémlemezek felületén, pókhálós és sokszínű, és már nem tudta levakarni. Jobb, ha hagyja, hogy az egész elkorhadjon, hogy zsíros massa formájában csússzon le róla. Igazi örömet lelhetett benne, a szabadságban. A végtelen, szakadatlan fáradságtól való megszabadulásban.

Az elméje is másképp működött. A csatatestvéreire nézett, és látta, hogy ők is változnak. Szinte gyermeki volt ez a felemelkedés egy új világba, mind lassan fedezték fel, hogy mivé váltak, és mivé válhatnak még. Annyira helyénvaló, hogy mindez itt zajlott, azon a világon, ahol minden elkezdődött. A légió szétszóródott a galaxisban, kétszáz éven át vívta sivár háborúját, és most újra visszatért, feljavulva, felszabadulva, a minden képzeletet felülmúló csodák küszöbén.

Az apotekárius kifejezés már nem igazán megfelelő – gondolta. Valami alkalmasabbat kell kitalálni, ami jobban tükrözi a most lehetővé vált biológiai felfedezéseket. Egyelőre azonban meg kellett elégednie a régi címmel. Elvégre háborúban álltak.

– Crosius! – kiáltotta mögötte valaki.

Megfordult, és figyelte, amint egy páncélosokból álló menetoszlop robog elő a ködből, majd felzárkózik mellé. A gyalogság szakadt csőcselékként vonult, rongyok lógtak a csupasz bőrükön, arckifejezésük bizonytalan és tétova volt., A nyomorultak mellett teljes értékű csatatestvérek meneteltek, akik még most is a Töretlenek nevet viselték. Mostanra puffedtek lettek, kidudorodtak a páncélizületeik, lerakódások és vékony hártya tapadt a keramitra. A légió tankjainak hadoszlopa imbolyogva ringatózott az egyenetlen terepen, sűrű

füstcsíkokat eregetett az amúgy is ködös levegőbe. Nehéz járművek hörgő alakzatai nyúltak el az úton, míg a fodrozódó ködbe nem vesztek. Crosius megállt, és megvárta, hogy az, aki megszólította, lehuppanjon a tankja felső nyílásából, és mellé vánszorogjon.

Gremus Kalgaro mindig is hallgatag, zárkózott típus volt. A Nagy Lázadás első éveiben a légio flottájának tüzerparancsnokaként szolgált, jól illett hozzá az úrháború hidege. Most azonban lazább lett. Levette a sisakját, felfedve a puffadt, rózsaszín húst, ami elég rothadt volt ahhoz, hogy lassan a mellkasán is kitüremkedjen. Az egyik szeme csukva volt, egy rakás daganat lepte, és Crosius alig várta, hogy megvizsgálhassa őket.

– Ugyanarra mész, mint én? – kérdezte Kalgaro, akinek nyálcsík lógott a duzzadt alsó ajkáról.

– Attól függ – felelte Crosius. – Merre tartasz?

– Arrafelé – mutatott nagyjából előre a másik a forrongó por- és gőzfelhők közé. – Az új Parókiába.

Crosius tudta, mire gondol. A primarcha jelenlegi rezidenciájára, amelyet a testvérétől, Perturabótól vett ál, a végső támadás bázisaként. Valaha kikötő volt. Egy úrkikötő. Azt beszélték, olyan hatalmas, hogy a légkör tetejét súrolja. Ennek elfoglalása tette lehetővé a Hadúrnak, hogy gyorsan lehozza a titánokat, készen arra, hogy bevethesse őket a Palota falai ellen. Továbbra is fontos eszköz maradt, az utánpótlás csatornája, bár a Vas Úr nyilvánvalóan nem látta át, milyen értékes lesz még, így most az övék lett.

– Oda fogok érni – jelentette ki Crosius. – De inkább gyalog megyek.

Kalgaro elvigyorodott.

– Jó nap rá ez a mai. – A kézfejjével megtörölte a homlokát, sötét foltot hagyott a bőrén. A jobb halántékán lévő seb makacsul ellenállt a gyógykezeléseknek. – Mindenesetre jobb ott, mint a Kolosszusnál. Micsoda galiba!

– Uh, előbb-utóbb úgyis elesett volna. Ha folytattuk volna. A prioritások változnak.

– Így van. Bárcsak elmondanák, hogy miért, mi? – Kalgaro durván felnevetett. Crosius még soha, de soha nem hallotta őt nevetni.

– Caipha Morarggal harcoltam – mondta Crosius elgondolkodva. – Kint a Marmax mellett, ahol megpróbáltak oldalba kapni minket. Mindent megöltünk, ami szembejött. Végül a magas falak mögött kuporogtak, mi pedig egyre csak az árkokat daráltuk, és nem siettük el a dolgot. Az egész helyet lerombolhattuk volna.

– Szóval valami jobbat terveznek.

– Azt lehetné az ember.

A tankok egymás után robogtak el mellettünk. Többnyire kövér gépezetek voltak – szögletes Spártaiak, alacsonyan ülő Sicaranok, néhány speciális csapatszállító és bombázó. Minden területüket trágya borította, ami eltömítette a légbeömlőket, és elszínezte a kipufogócsöveket. A parancsnokaik a nyitott tetejű tornyokban kuporogtak, páncéljuk csillogott a motorolajtól, véres foltok tarkították őket. Az egyik egység meglazult bal oldali lánctalppal csattogott el mellettük, a lemezei kimozdultak a helyükről. Még nem javították meg. Crosius úgy sejtette, hogy valamikor majd magától helyreáll. Úgy tűnt, hogy a dolgok most már így működnek.

– Annyira szerettem volna első lenni, tudod? – jegyezte meg Kalgaro az állát vakargatva. – A fal túloldalán. Azt hittem, kiérdemeltük.

– Most már nem úgy tűnik, hogy számít, nem igaz?

– Nem. Furcsa. Nem számít. – Rövid ideig nyugtalannak tűnt.

– Őszintén szólva, nem is utálom őket annyira. Csak azért harcolok, mert ez... érdekes. – Aztán bűnös pillantást vetett Crosiusra. – De ne is törődj velem. Nem úgy értettem.

Crosius felnevetett, és megpaskolta a vállvédőjét.

- Nyugodj meg. Nem vagyok besúgó. Különben is, én is hasonlóképpen érzek. - A torkában összefolyt a váladék. - A gyűlölet a múlté. Ez csak egy akadály, valami makacs és ostoba dolog, amit el kell takarítani. És akkor... *akkor*, öreg barátom, kezdhethetünk újra építkezni.

- De nem tudom, mit.

- Nem, még én sem tudom. Talán csak a primarcha tudja. Dé én bízom benne. Ő mindent ki fog találni, mint korábban. Felforgatjuk ezt a helyet, a zsarnokot a saját falai alá temetjük, és aztán kezdődik. Újra megteremtjük az egészet, de helyesen. Felfedezők, igazságkeresők, ahogyan azt az első alkalommal is megígérte nekünk.

Kalgaro ismét felnevetett, őszinte örömmel.

- Ez tetszik nekem, apotekárius! Tetszik, amit mondasz. Folytassuk, amikor mind odaértünk a Parókiára.

- Folytassuk.

A tüzerparancsnok még mindig kuncogva toporgott arrébb, ahol a nagy Spártai várta őt.

- Majd én figyelek, hogy be is tartsd. És ne késlekedjeteK, időben oda kell érnetek!

- Bármit is tervez.

A Spártai motorjai olajos füstöt köpködtek, majd a láncalpak kavargva csikorogtak vissza a földútra. Kalgaro felkapaszkodott a járműre, és újra elfoglalta a helyét a felső toronynál. Crosius figyelte, ahogy elmegy, s az oszlop maradéka is követi. Nagy alakzat volt, és sokáig tartott, amíg elhaladtak. Amikor elvonult, barázdákat hagyott a sárban, melyekben mocskos víz csillogott.

Újra elindult. A sántasága még feltűnőbb lett. A gyomrában új kín kavargott, mintha valami erjedni kezdett volna benne. A sisakja taktikai kijelzője kezdett meghibásodni, és minden, ami előtte volt, elmosódott és homályos lett.

Menet közben dúdolni kezdett. Egy kis dallamot ismételtetett magában, valami vidámat.

Lenyűgöző volt. Minden ott volt előtte, minden a keze ügyében, és csak arra várt, hogy ő jöjjön, és felfedezze.

Néhanapján szinte elhitte, hogy immúnissá vált a kétségekre. Máskor úgy érezte, mintha nem maradt volna más állapot számára.

Primarchának lenni – mit is jelent ez? Fizikai erőt? Igen, részben. Már korábban is kevés dolog akadt, amivel nem volt egyenrangú harcban, és most még kevesebb. A jelenlegi hatalma szinte túl soknak bizonyult – túlcsordult, felfakadt a megfeszülő páncélja varrataiból.

Elméletileg azonban ennél sokkal többet. Tábornoknak teremtték őket, nem csupán hadvezéreknek. Parancsnoknak. Kormányzónak. Egy meg nem valósult jövőben egy örökkévaló birodalom alkirályai lettek volna, akik az ősi igazságok újrafelfedezésére kötelezték volna el magukat, miközben civilizációjuk egyre erősebbé válik. A mostani adottságait használva időnként mintha meg-megpillantotta volna annak a lerombolt jövőnek a képeit is, egyfajta gúnyrajzként. Talán az új pártfogói küldték neki ezeket, sötét tréfaként. Vagy talán a megtört pszichéjében valahol még mindig aktív volt a lélek maradéka, amit az atyja alkotott neki, és azért küzdött, hogy feltámasszon egy alternatív okozatot, amely napról napra távolabb került.

Most azonban alkut kötött. Elcserélte ezt a jövőt egy másikra, amely csodálatosabb és tágasabb volt, mint amit a haldokló Impérium ígért. Minden egyes lélegzetvételnél, minden egyes pislogással újabb részleteket látott ebből a lehetőségből kibontakozni, egy-egy dicsőséges vetületet. Emlékezett dolgokra, amelyek még azelőtt történtek, hogy ő megszületett

volna. Olyasmit is érzékelt, ami még nem történt meg, mintha beágyazódott volna a történelembe.

Mindezt azért, mert ő meghozta a döntést. Ez volt a legfontosabb. Oly sokáig kerülte a dolgot, oly hosszan vergődött a vele szemben támasztott lehetetlen elvárások hálójában, és rágódott az igazságtalanságokon, amelyeket folyton az útjába zúdítottak. Maradhatott volna a döntésképtelenség alkonyi állapotában – harcolhatott volna a Hadúrért anélkül, hogy valaha is igazán magáévá tette volna az általa felszabadított erőket. Visszafoghatta volna magát, hogy csak akkor engedjen a boszorkányságnak, amikor szükség van rá, de soha ne kötelezze el magát, soha ne merüljön el annak hideg, sötét vizében.

Mit adott volna neki ez az élet? Többet megőrzött volna régi önmagából. Talán megtalálta volna a módját, hogy átlásson az ellentmondásokon, megtartva valamit az eredeti alakjából és vérmérsékletéből, miközben kiszabadult volna azon korlátok közül, amelyek egyszerre fojtogatták és óvták. Néhány testvére még mindig próbált ezen a lehetetlen határon egyensúlyozni. *Valószínűleg Perturabo próbálkozik vele a legtovább* – gondolta. Kudarcot fog vallani. Bárki, aki megpróbálja, kudarcot vall. Aki egyszer megtántorodott, akármilyen csekély mértékben is, annak az volt a sorsa, hogy elessen.

Vagy felemelkedjen. Talán ez jobb kifejezés. Felemelkedni, halhatatlanná válni, szerepet játszani a legmagasabb szintű drámában. Még mindig tábornok volt. Még mindig kormányzó. Most már egyáltalán nem voltak urai, csak abban az értelemben, hogy az isten a része volt, átjárta, éltette, és ő is az isten része lett, bár saját akarattal és különálló lélekkel. Ezek voltak a paradoxonok. Ezek voltak az ajándékok.

Fürge elméjével arra koncentrálhatott, ami ezután következik. Elkezdhetett gondolkodni egy Császár nélküli világról, és arról, hogy ez mit jelenthet. Vajon Hórusz lép a zsarnok helyébe, ha egyszer minden véget ér, Császárrá válik,

és az általa elpusztított Ttón romjain uralkodik majd? Vagy minden újra felbomlik, amikor a közös ellenséget szétzúzzák, és mindenki a saját útját járja, mint a királynő nélkül maradt hangyák?

Ha Hórusznak volt is elképzelése a jövőről, azt soha nem fejtette ki neki. Mélyen legbelül gyanította, hogy a Hadúr annyira belefeledkezett a jelenbe, annyira bekebelezte az istenek bosszúvágya, hogy nem látott messzebbre a saját bosszúszomjas távlatainál. Égjen csak a galaxis, amíg a zsarnokot megdöntik! Minden mással majd akkor foglalkoznak, ha a Császár torkát elvágták.

Bármi is volt az igazság, ő nem lehetett ilyen könnyelmű. Gondolnia kellett az új korszak hajnalára. Át kellett vezetnie oda a hűséges gyermekeit, gondoskodnia kellett arról, hogy ne épüljön új Barbarus a régi korszak füstölgő romjaira. Garantálnia kellett, hogy tiszteljék az istent, és hogy kiterjesszék a birodalmát az immatériumból az érzékek világába. Fulgrim elherdálhatta züllött életét, ha akarta, Angron üvölthetett elkeseredett dühében, a menyinyit csak kívánt. Neki másnak kellett lennie. Meg kellett hoznia az áldozatokat, amik érnek valamit.

Most végignézett a világon, amelynek az elpusztításában segédkezett. Egyedül állt az egyik úrkikötő irányítótermében, egy hatalmas, magas boltozatú, roncsokkal teleszórt térben, félig a sötétségbe veszve, miközben a nap lement a fájdalom és a küzdelem egy újabb napjának végén. A nyugati fal magas ablakai vörösen égtek a nap utolsó sugaraitól, amelyek aranylóan csillantak meg a széttört üveglapok szélein. Itt még mindenhol a IV. Légio szaga terjengett, az égés, az olajok és a csikorgó fém maradandó bűze. A Vasharcosok csak néhány órája hagyták el a műveleti szinteket, sértődött uruk parancsát követve. Gondolta, hogy közülük sokan döntöttek úgy, hogy valahol máshol harcolnak tovább a Terrán, bármit is tesz Perturabo. De itt nem. Ez most az ő fellekvára lett. Ez volt a

hegy, amit végre meghódított, a legmagasabb csúcs, ahonnan a hitetlenek elszántságának utolsó szikráját is szétzúzza.

Ahogy a nap fáradtan lecsúszott a lánghóly nyugatra, figyelte az északi Katabatikus-síkságon dúló csatákat. A lapályt por és füst borította, de a szeme most tisztábban látott, mint azelőtt valaha. Felismerte a Legio Mortis brutális előrenyomulásának eredményét, amely addig tört utat magának a pusztaságon át, amíg a gépek a Merkúr Fal árnyékába értek. Látta a titánok körvonalait, melyek csak pici foltok voltak a kolosszális ürességben. Még a *Dies Irae*, a legnagyobb közülük is csak apró pont lehetett, ami a folyamatos harc hatalmas arénájába veszett. Ott lent azonban, a földön, mind leviatánok, akik harci kürtjeikkel a levegőt is meghasítják, ahogy fújni, vágni és aprítani kezdenek, aláásva az utolsó masszív határvonalat, ami köztük és az ellenség között húzódik. Már csak pillanatok maradtak. Csak időszilánkok, amelyek lassan fogynak, és már majdnem elszálltak. Az istengépek árnyékában megszámlálhatatlan sokaság vonult, a hívők és a zsoldosok, a Szabad Légiók harcosai, az Új Mechanicum teremtményei, akik mind a gyepelt rágatták, és az első áttörésre vártak.

Ő is járt már a fronton. Testközelből harcolt, kaszáját a hitetlenek nyakára emelve, régi adósságokat kiegyenlítve, és elvégezve, amit megkövetelt a bosszú. Néhány számlát nehéz – sőt fájdalmas – volt rendezni, de azért tisztára söpörték a könyveket. Maradhatott volna odakint, állhatott volna a remegő falak alapja előtt, készen arra, hogy felmásszon a törmeléklejtőkön, amint azok ledőlnek. De nem. Az ő helye itt van. A feladata egyértelmű.

Tekintete felfelé, nyugatra vándorolt, el a kialakulóban lévő repedéstől, a Császár hatalmas védőpajzsának még mindig pislákoló koronáján át. Figyelte a magas tornyokat, amelyek a lankadó védelem alatt zsúfolódtak össze, és egyre magasabbra és magasabbra nyúltak, amíg meg nem pillantotta atyja személyes domíniumának csúcsait, amelyek éjféketén

pompáztak a véres naplementében: a Nagy Csillagvizsgálót, a Szoborparkot, a Hegemón Tornyát és a Bhab Bástyát.

Kinyújtotta a jobb karját, kinyitotta a karmait, mintha ki tudná tépni az erőd tornyait, és felmarkolhatná a bennük kuporgó lakosságot. Patinás kesztyűje körbeölelte a bástya tompa mellvédjét, mely mind közül a legostobább, leginkább kötelességmániás lakáj parancsnoki központja volt.

– Ezt az ajándékot hozom most neked, testvérem – szuszogta. Fémes hangja zörgött a korrodált légzőkészüléke szorításában.
– Az ajándékot, amit csak én hozhatok, az okot, amiért az isten ide helyezett, erre a helyre, ebben az időben.

Horgas ujjait a bástya köré zárta, elnyomva, elfedve azt összeszorított öklével.

– Ez lesz az utolsó élmény, amit valaha megtapasztalsz. Az utolsó érzés, amit valaha érezni fogsz. És a lelked mélyén tudni fogod, kitől kaptad, és miért maradsz tehetetlen vele szemben.

A nap eltűnt, sötétségbe borítva az egész Palotát. Nem maradt más, csak a fogó, a szorítás, a könnyörtelen nyomásgyakorlás.

– Kétségbeesés – rebegte reszelős hangon Mortarion, az élet és halál felemelkedett daemonkirálya, a járványok teremtetője, aki véget vet minden reménynek. – Elhoztam neked a kétségbeesést.

HÁROM

Pretoriánusok Túl korán A harag napja

És érezte is.

Rogal Dorn már napok, hetek óta érezte; egyre csak gyűlt, fekete felhőként telepedett rá, a végtagjait húzta, megakasztotta a gondolatait, és rávette, hogy minden döntését, minden parancsát megkérdőjelezze.

Három hónapja nem volt egy perc nyugalma, egy perc pihenője sem. Három hónapja! Az elméje már nem volt éles, a reakciói lelassultak. Millió tisztviselő függött tőle, akik mindenben rá voltak utalva, akik hozzá fordultak, akik megfojtották végtelen követeléseikkel, segítségért, útmutatásért való könyörgésükkel. Milliárd szem, állandóan reá fókuszálva.

És ő is harcolt. Csatában. Harcolt primarchákkal, testvérekkel, akiket egykor egyenrangúnak vagy jobbnak tartott.

Látta Perturabo szemében a gyűlöletet, Fulgrim tekintetében a tébolyt, mely belé mart, mérgezte őt. Minden egyes párbaj, minden kurta csetepaté egy kicsit többet csorbított, egy kicsit tovább gyengítette az alapokat. Fulgrim volt a legrosszabb. A bátyja régi, szemet gyönyörködtető külseje eltűnt, helyét olyan mély fizikai rontás vette át, hogy alig talált rá szavakat. Az ő leépülése szinte mindennél jobban taszította. Megmutatta, milyen mélyre zuhanhat az ember, ha teljesen elveszti a valóság talaját.

Nem mutathatta ki a viszolygást. Nem árulhatta el a kétségeit, a fáradtságát. Nem mutathatta a gyengeség legkisebb jelét sem, különben vége a játéknak, így az arca olyan maradt, amilyen mindig volt – merev, kemény, nyers. A vállát hátrahúzta, a

derekát egyenesen tartotta. Elrejtette a szeme mögött tomboló lázat, a csontig hatoló kimerültséget, amely minden izmában ott lüktetett, pusztán a látszat kedvéért, hogy azok, akik felnéznek rá, kapaszkodhassanak valamibe, amiben hihetnek. A Császár, az atyja, eltűnt, hallgatott, a saját elképzelhetetlen gyötrelmébe zárkozott, és így minden más az ő vállára nehezedett. Az egész fajsúlya, minden gyarlóságuk és tökéletlenségük szorosan a szája, a torka és az orrlyukai köré tapadt, és addig fojtogatta, amíg hangosan kiáltani akart, és el akart menekülni előle; ezt azonban soha nem tette volna, és nem is tehetette meg, ezért maradt ott, ahol volt, Hórusz gonoszságának végtelen súlya és a Császár akaratának végtelen követeléseinek közé préselve; tudta, hogy ez meg fogja törni, fel fog hasadni, mint maguk a falak, amik éppen erre készülnek, mindannak ellenére, amit megtett – de vajon elég volt, igen, elég, de mégsem lehetett az, áttörnek, *pedig nem törhetnek...*

Ökölbe szorította a kezét, szorosan összezárta az ujjait. Az elméje ismét zakatolt. A határon volt, fuga állapotba került, egyfajta bénultságba, amitói rettegett Belülről jött. Kívülről zúdult rá. Valamitől minden, ami köré épült, pánikba esett, meggyengült, elbizonytalanodott. Ő sem volt immúnis. Ő volt a csúcs, és ha az alap megbomlik, végül ő is szétesik.

Így hát Rogal Dorn a szokott módon keresett valamit, amit tehetne, valamit, amivel visszavághatna. Körülötte vadul és hangosan rivalltak a vészcsengők. Férfiak és nők futkostak, a fegyelmezettségük megrendült. Próbálták leállítani a plazmatartalékokat az alapzatban, lecsapolni őket, megakadályozni az áttörési láncreakciókat, amelyek kritikusan meggyengítenék a Merkúr Fal alépítményét. Amíg ők rohantak, kiabáltak és egymásba botlottak, megérkeztek a dtánok, kicsomagolták a fúróikat és energiakalapácsaikat, feltöltötték a daemonesszenciákkal felerősített, tiltott tömegkilövő fegyvereket, és úgy karmolták, kaparták le a külső bőrt, mint a patkányok.

– Nagyuram!

És ekkor, a hangot hallva, eszébe jutott. Már cselekedett. A rá jellemző módon, a saját pillanatnyi gyengeségét előre látva, máris megtette a szükséges lépést. Idehívta Sigismundot, a Repesz Bástyába, hogy személyesen beszéljen vele, hogy kiadja neki a parancsot, mert a fiai előtt soha nem inoghatott meg. Főképp ez előtt nem.

Egy pillanatra hátat fordított a parancsnoki állomás zűrzavarának, és szembefordult vele. Sigismund a Templomos Testvérek feketéjét viselte. Mások társaságában, egy tucatnyi rendtársával együtt érkezett a parancsnoki szintre, és mind ugyanolyan komornak tűntek – fatalisztikusak ! voltak, egyfajta állandó, sokkos haragban.

Sigismund arckifejezése óvatos volt. Volt is rá oka – Dorn az lsstvan óta keményen hajtotta őt, rászállt, szinte a rosszállásában fürösztötte. Az oka megalapozott volt. A becsületkódexüket tekintve, amely őket azzá lelte, akik, egyikük sem számított kevesebbre, és Sigismund egyszer sem panaszkodott.

De mindezek mögött mindig volt valami más is – nem egészen próbatétel, inkább talán edzés, akárcsak a legjobb pengéké. Hogy lássák, vajon az acél ellenáll-e a tűznek, és hogy keményebb lesz-e tőle.

– Itt a vége – jelentette ki Dorn egyenesen. – Mindent, amit csak tenni lehetett, megtettünk. Minden késleltetést, minden ellencsapást, minden megelőzést. Most bejutnak. A Merkúr hamarosan elbukik, aztán a Diadalmas, majd a többi is.

Sigismund sziklaszilárd arca meg sem rezdült. Hideg volt. Majdnem túl jó Birodalmi Ökölnék. Szinte az egész filozófiájuk paródiája.

– Gyorsabban, mint reméltük – folytatta Dorn. – Nem olyan gyorsan, mint amitől tartottunk. Hamarosan megváltozik a csata arculata – olyanok leszünk, mint a kutyák a romok között, akik a lakóhelyeken marakodnak. A tartalékok készen állnak. Megkaptad a koordinátaikat, ők pedig a parancsaikat.

Sigismund bólintott.

– Visszatérek a Bhabba – közölte Dorn. – A kommunikáció összeomlik, és a Sanctumnak működőképesnek kell maradnia. De te – mosolygott hidegen. – Emlékszem, mire vágytál. Hogy itt légy, bármi áron.

Semmi reakció. Csak a kötelesség iránti hajthatatlan odaadás. Néha szinte ijesztő tudott lenni egy ilyen túlszabályozott psziché. Talán mások benne is nagyjából ugyanezt a monomániát látták, de Sigismund... nos, ő mindig is különleges volt.

– Gondolom, minden úgy történt, ahogy azt a memorátor lány megmondta neked. Véletlen egybeesés lenne? Muszáj hinnem ebben.

De vajon tényleg hitt benne? Mostanra értelmetlennek érezte, hogy túlságosan ragaszkodik a régi racionalista kánonhoz. Még Malcador is kezdett elbizonytalanodni a babonákhoz való visszaesést illetően.

– Annyi háború. Annyi vér folyt, mindez azért, hogy elérjük a pontot, amit a kezdetektől fogva előre látott. Akkoriban pokollá tettem ezért az életedet, de úgy tűnik, a régi tanoknak helyet kell adniuk az újaknak, és majd akkor kell emiatt aggódnunk, ha bármelyikünk is élve megússza ezt az egészet.

Sigismund csak nézett rá; a szeme, akár egy acélcsapda, az arca abba a maszkba dermedve, mint párbaj közben.

– Így hát vége a fenyítésnek, lekerül a póráz. Vonuljatok ki. Vegyétek át a fal védelmét, fogjátok a tartalékokat, és gyűjtsétek össze őket. Hamarosan vakok és süketek lesznek odakint, és szükségük lesz egy vezetőre.

Sigismund ismét bólintott. Más nem vette volna észre, de a szemében megjelent valami, ami eltért a szokásos kötelességtudattól. Egyfajta sóvárgás.

– Vannak konkrét célkitűzések, uram? – kérdezte.

Erre majdnem felnevetett. Nem derűsen, inkább a maró felismeréstől üresen, hogy mi következik ezután.

Mindent odaadott. Kiürült, csontig szipolyozták, és a legnehezebb próba még mindig előtte állt. Az Oroszlán nem jött el. Guilliman és Russ sem érkezett meg. Kifutottak az időből, a szerencséből, és most már csak a dac maradt – csak a vérmes, véres kezű dac.

– Nem, szabaddá teszlek, szeretett, legjobb fiam – felelte Rogal Dorn, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét az első kapitányáról. – Tedd most azt, amire születted.

Másodszor is elmosolyodott, éppoly jeges arccal, mint amilyen a szívét markoló kétségbeesés volt.

– Okozz nekik fájdalmat!

Bran Koba olyan gyorsan futott, hogy a tüdeje lüktetett, és a csizmája megcsúszott. A szakasza is követte – harminc katona, mind a 13. Astraniai Űrsakálok páncéljában.

A szíve vadul kalapált, a megerőltetéstől és egy egészséges adag félelemtől egyaránt. Nasuba tábornok parancsai túl lassan jutottak le a parancsnoki láncon, amit a hibás kommunikáció, a morál általános összeomlása, a pánik növekvő, mindent elnyelni látszó áradata akadályozott. A Merkúr Fal négy nagy bástyája egy-egy gigantikus fellegrvár volt, a belsejük egymásra épülő, bonyolult szintekből állt, és ezt nem lehetett anélkül kézben tartani, hogy ne bíztak volna abban, hogy az emberek valóban válaszolnak az átkozott voxra.

Már hallotta a mennydörgést odakintről. Az egész szakasza hallotta, amint a hatalmas falak külső oldalához verődik, amin elvileg semmilyen zajnak nem lett volna szabad áthatolnia. Ők azonban mélyen lent voltak – közel a legalsó részhez, az alapozás magszelvényében. Az ősi cölöpöket a terraformáló művészet nyers anyagába süllyesztették, és a rezgések messzire jutottak, visszhangot vetettek minden teremben, leverték a port a keskeny ívű mennyezetekről.

A felső támaszok elsötétültek, majd ki is hunytak, amint valami kolosszális méretű ismét nekicsapódott a fal külső héjának.

- Sisakok! - kiáltotta Koba, és bekapcsolta a homlokára szerelt lumenjét.

Ezután sötétben iszkoltak tovább, harmincegy gyenge, imbolygó fényfoltra hagyatkozva, botladozva és tántorogva, akár az elveszett gyerekek.

A Belső Palota falai nem szilárd anyag monolitikus tömbjei voltak, ahogy az kívülről látszik. Méhsejtszerűen átszőtték őket a gépezetek, amelyek a beépített nehézlövegplatformok működéséhez kellettek - energiavezetékek, hűtőlapátok, bevezető járdák és szervizalagutak. Olyanok voltak, mintha föld alatti városok lennének, amelyekben több tízezer technikus és bekötött szervitor dolgozott. Ha az ellenség elméletileg valaha is közel kerülne ahhoz, hogy feltörje a külső védőrétegeket, léteztek protokollok, hogy lekapcsolják az energiát a vezérlőkamrák egész pókhálójából, és mindet elárasszák lángálló vegyszerekkel. Ebben az esetben elveszítenék a fali ágyúkat - megint csak elméletben -, de kiküszöbölnék a katasztrofális láncreakciók veszélyét abban a.- nagyon is elméleti - esetben, ha valami robbanóanyagnak sikerülne átfurakodnia több száz méternyi tömör adamantiumon.

Mennyi elmélet - gondolta Koba. Tipikus túltervezés a primarcha nagyúr részéről, akiről mind tudták, hogy annyi tartalékot épített minden egyes bástyába és védműbe, hogy a rendszer meghibásodásának esélye egy egész falszakaszon olyan közel volt a nullához, mintha nem is létezne.

Most azonban látta, milyen az ellenség. A távcsövén keresztül több ezer, a galérián állomásozó védővel együtt figyelte, ahogy a menetelő pokol-gépek átgázoltak a nyílt síkságon. Nem a nagyságuk bizonyult annyira rémisztőnek - bár az is elég szörnyű volt -, hanem a sebességük. A látóhatárt északtól délig robbanások áradata lepte el, amelyek gyorsabban haladtak

előre, mint ahogy az lehetséges lett volna – hullámozó tűzfalak, amelyeken keresztül azok az átkozott szörnyek csak vonultak tovább. A gyilokzónát, amelyet hónapok alatt kellett volna felszámolni, napok alatt legyűrték, és ez olyan megdöbbentő látványt nyújtott, ami a védők minden körültekintő visszavonulási tervét felforgatta. Minden, amit ezek ellen a szörnyek ellen küldtek, darabjaira tört. Koba úgy képzelte, hogy egy titán közel áll a sebezhetetűséghez, egy olyan elképesztő formátumú és súlyú fegyver, hogy már a pusztta jelenléte is elég ahhoz, hogy minden elképzelhető elnyomjon, de látni, ahogy megsemmisülnek, nem egyesével vagy kettesével, hanem százával... Erre nem voltak szavak, nem lehetett kifejezni azt, amit látott.

Ráadásul letolt gatyával kapták el őket, és ezt a helyzetet csak súlyosbította, hogy az összes irányítótorony minden parancsnoki csatornája összeomlott. Nemcsak az érzékelők és a kommunikációs technika hagyta cserben a védőket, hanem az idegeik is. Valami a fizikai ellenség előtt behatolt a falakon belülre – a reménytelenség hullámozó áradata, a kétségbeesés egyre növekvő fátyla, amely arra készítette a férfiakat, hogy levessék magukat a magas mellvédről, a nőket pedig arra, hogy a saját bajoneltjükkel vágják el a torkukat. Amíg Dorn be nem vetette négyszáz légiós harcosát a rend helyreállítására, úgy tűnt, hogy az egész szakasz teljes anarchiába süllyed, de a dolgok még most is pengeélen táncoltak! Nem lehetett bízni abban, hogy a voxon kiadott parancsokat végrehajtják, hogy egy érzékelő leolvasása pontos lesz, vagy hogy a szakasz jelentése nem csak halandzsa. Fegyveres csapatokat kellett küldeni, hogy felügyeljenek mindent, és megbizonyosodjanak arról, hogy a dolgok rendben mennek, majd személyesen kellett visszatérni, hogy mindezt igazolják, és valahogy gondoskodni arról, hogy közben a csapataid ne örüljenek meg, vagy ne végezzenek magukkal.

Ez visszahúzta őket. Ez rágta a lelküket. Ez volt a gyenge pont, a döntő hiányosság – a protokollok túl lassúak voltak, az

ellenség pedig túl gyors, és hirtelen minden elromlott. A generátorokat le kellett állítani, az energiaellátásukat meg kellett szüntetni, a tartályaikat ki kellett üríteni. És ennek azonnal meg kellett történnie, mielőtt azoknak a pokoli gépeknek sikerülne betörni, és bejuttatni az aljas fegyvereiket.

– Gyorsabban! – kiáltotta, s ahogy a folyosó végére ért, megbotlott, de összeszedte magát, befordult a sarkon, aztán keményen rohant a következő folyosó másik végében álló biztonsági ajtó felé.

Már hallotta a plazmagenerátorok zúgását, amitől remegtek a falak, és ami vegyszerszaggal töltötte meg a keringetett levegőt. Hallotta a dühös és zavarodott kiáltásokat előlről. Érezte a félelmet.

– A Császár vezessen – motyogta. Nem tudta, hogy ez segít-e. A Császár csak egy ember, mondták mindig. De amikor Koba ezt suttogta, valamiért egy kis lökést adott neki. Ez tartotta lendületben.

Odaért a biztonsági ajtóhoz, beütötte a belépési kódol, majd berontott rajta.

A túloldalon található terem tényleg nagyon nagy volt, tátongó szakadék a fal magjában, amely felfelé és lefelé egyaránt száz méter hosszan nyúlt. Koba és a csapata egy, a belső peremen található platformra lépeti ki. Az emelvény máris tele volt tisztségviselőkkel és örökkel, némelyikük a Mechanicus színeiben, mások a Palota műszaki személyzetének okkersárga egyenruhájában. A tér többi részét az irányító berendezések foglalták el, amelyek többsége szögletes és ember nagyságú volt. Egy ember vérben úszva feküdt a padlón. Egy másikat, aki egy vezető technikus hosszabb köntösét viselte, és a haja kócos, a ruhája rendezetlen volt, három inas szorított az érzékelőpulthoz. Mások vörös arccal, ujjal egymásra mutogatva ordítottak.

A generátorok a biztonsági korláton túl, a szakadéokban magasodtak: egy-egy többemeletes lakóegység-méretű gépezet,

amely belülről ördögi erővel izzott, és kábelek és tartógerendák hálója ölelte körül mindet. A hatalmas tekercsek között energiaívek recsegték és sisteregtek, élénk, villogó és imbolygó fénnel árasztva el az egész teret. Minden csupa zaj volt, visszhangos, és búzlott a csövekben áramló hűtőközeg szagától.

– Állítsák le! – kiáltotta Koba, kikapcsolta a sisaklámpáját, a lézerpuskáját a tömeg rangidősnek tűnő tagjára szegezte.

– Nem, ez tévedés! – kiáltott vissza az egyik operátor. Az arca vad volt, a szeme kidülledt. – Az ellenség azt akarja, hogy lekapcsolják őket! Működőképes fegyverekre van szükségünk!

– A Trónra, csak hallgasson rá! – könyörgött a rangidős technikus, akit még mindig a falhoz szorítottak Koba most látta meg a zúzódásokat az arcán. – Ezek valódi parancsok.

Koba intett a csapatainak, hogy célra tartott fegyverrel nyomuljanak előre. Az idő sürgetett.

– Állítsák le őket – parancsolta a nőnek. – Nem mondom még egyszer.

– Soha! – vágott vissza a nő, és a saját fegyveréért nyúlt. – Maga csak egy újabb...

Koba vállon lőtte, amivel hátralökte a korlátnak. A szakasza is tüzet nyitott, magasra céloztak, mire a többi technikus fedezékbe iszkolt. Aztán Koba a parancsnoki terminálhoz lépett, és megpróbálta értelmezni a kezelőszerveket. A generátorok alig ötven méterre dübörögtek, mindent statikus zörejjel tarkítva, a robajuk a gondolkodást is megnehezítette.

A fogvatartóitól megszabadult vezető technikus odasietett hozzá.

– Az ott! – nyögte ki sürgetően, és egy csillogó vezérlőoszlop felé mutatott. – Nyomja be!

Koba két kézzel megragadta és a hüvelyébe csúsztotta az oszlopot. Nem történt semmi különös. Rövid időre megszólalt a riasztó, egy monitorcsoport felrobbant, de a generátorok

tovább dübörögtek, a plazmasílok tovább táplálkoztak, az energiavezetékek teljesen aktiválva maradtak.

– Mi a... – szólalt meg, mielőtt újra meglátta a nőt, most már a fedélzeten, alig néhány méterre tőle, amint vigyorogva néz vissza rá.

A kezében egy csomó vezeték volt, amit egy nyitott karbantartó panelből rántott ki. Néhány még mindig áram alatt volt, és apró villódzó áramfoszlányok cikáztak a padlóra, amitől a nő újra meg újra összeresztett.

– Soha nem fogod megtenni, áruló! – sikoltott diadalmasan, odébb vergődött, és magával rántotta a kábelcsomói. Vér folyt a szájából, élénkpirosan csillogott a plazmafényben. – Soha! Az ágyúknak tüzelniük kell!

A férfi elborzadva meredt rá. Egy szörnyű pillanatig fogalma sem volt, mit tegyen. Ő nem technikus volt, csak egy katona, akit azért küldtek, hogy biztosítsa a parancsok végrehajtását.

– Robbantsa fel a fő energia-bemenetet! – kiáltotta a rangidős technikus, és megrántotta Koba karját, hogy megmutassa, mire gondol. – Azzal kiváltja a leállást! Robbantsa fel őket!

Fölöttük, talán harminc méter magasan, hat masszív cső állt ki a falból, és vízszintesen futott a generátorok felé. Csiszolt fémburokba zárták őket, ami remek védelmet nyújtott, de Koba úgy sejtette, hogy a lézerfegyverek átüthetik a külső héjat.

– Hallottátok! – kiáltotta az osztagának. – Üssétek ki őket!

Ekkor azonban az egész padló alapjaiban megremegett, és a csapata fele elvesztette az egyensúlyát. Hasadékok hálóját jelent meg közvetlenül a fejük fölött a falon, és elképesztő gyorsasággal terjedt szét. Felrobbant falazatdarabok zuhantak lefelé, lepattantak a platformról és a mélybe hullottak alattuk. A repedésekből tűzcsóvák lövelltek ki, és katonai fűrógépek fülsértő hangja harsant, hátborzongatóan visszhangozva, ahogy kívülről a fő falszerkezetet püfölték.

Az ellenség már majdnem átjutott. A generátorok még mindig teljes gőzzel üzemeltek.

Koba összeszorította a fogát, felfelé célzott az elektromos vezetékekre, és tüzelt. Minden lövése talált. A szakasza más tagjai is célba találtak. Miközben a csatlakozókra ürítették az energiasejtjeiket, fölöttük obszcén módon kidudorodtak a falak, kitágultak a repedések, a fűrészek kakofóniája gyorsan fokozódott, amíg már nem lehetett mást hallani, csak az adamantium csikorgását a sziklabetonon.

Semmivel sem törődve lőtt tovább, az ujja a ravaszra tapadt. Azon kapta magát, hogy az akarásával próbálja elérni, hogy egy lézersugár, csak egyetlen egy, áthatoljon. Azon kapta magát, hogy a Császárt kéri, hogy adja meg neki ezt. Ezt az egy apróságot.

Az sem lett volna elég. Sokkal hosszabb időre lett volna szüksége ahhoz, hogy egy kézi lézerfegyverrel áttörje az energiavezeték burkolatát. Talán egy bolter is megtette volna. Talán a primarcha nagyúrnak az egyik fiát kellett volna erre a munkára küldeni. Másrészt viszont több tucat generátor volt, és az űrgárdisták nem lehettek ott mindenhol.

Egy fellemez teljesen szétrobbant fölötté, törmeléket hányva a plazmakamrákra. A fűrészek kaparászó nyöszörgése mindenent túltéve sikoltott, amit a beáramló levegő üvöltése követett – túlhevült, fanyar, a kinti tomboló csatamezőkről beáramló levegőé. Töredezett, fémmel borított kőtömbök pattogtak és csörömpöltek a generátor burkolatáról – a fal külső borításának hatalmas darabjai, amelyek golyóként pörögve vágódtak a magjába. Aztán jöttek az energiafegyver-sugarak, berobbantak a terembe, és meggyújtották a gázzal átitatott levegőt.

Amikor az első fősugár a legközelebbi plazmakamra külső burkolatát átfúrva becsapódott, Koba tudta, hogy lejárt az ideje, és kudarcot vallott. Még mindig kitartóan tüzelt, és sikerült négy utolsó, rémült szót kiejtenie a száján.

– A Trón óvjon minket...

Aztán minden lángba borult.

A Szögek mélyen belé martak, hergelték és a frusztráció magasabb fokozatára hajszolták. Ölnie kellett. Most azonnal ölnie kellett, valami előre kellett mélyesztenie a láncfejszójét, különben csak még erősebben döfnek bele büntetésül a gyengeségtől óvó, dicsőséges tüskék, amiket gyűlölt, és amikre egyben szüksége is volt.

Olyan sokáig nem akadt ölnivaló. Skarr-Hei az istengépek nyomában rohant át a roncsokkal teli síkságokon, először egy bűzös, öreg Land Rabló gyomrában, majd gyalog, elkeseredetten hajszolva a harcot. Százezrek érkeztek vele – légiósok, mutánsok, kultisták, az istenek legkülönfélébb szolgálai, akik mind arra ácsingóztak, hogy átjussanak a küszöbön. Némelyikük meredt szemében a hit fénye ragyogott, másokat a vérszomj alantasabb fajtája éltetett.

A kín vakító hullámain kívül már alig érzett valamit. A látása homályos volt, vöröses árnyalatú, és rángatózott, valahányszor megmozdította a fejét. A szíve máris hevesen dobogott, erőszakkal árasztotta el a szervezetét, mégsem volt semmi, aminek árthatott volna, ami próbára tette volna, amivel szembeszállhatott volna.

Sikítani szeretett volna. Ordítani akart. Nemsokára megtörténik. Biztosan. A primarcha ezt ígérte, amikor utat mutatott nekik.

Skarr-Hei egy pillanatra elgondolkodott, hogy vajon hol lehel most a primarcha. Azon tűnődött, merre járhat a Nyolcadik Rohamszázad kapitánya. Úgy tűnt, minden gyorsan felbomlott, a zászlóaljak széthullottak, és a saját célpontjaikat úzték. A saját szakasza valahol a közelben volt, de a ködben egyiküket sem látta. Okasha kisebb ámokfutásba kezdett, átvágta magát egy csapat bestiaemberen, úrrá lett rajta a frusztráció, hogy nem talált jobb gyilkolnivalót. Ghazak és Nham egy csapat lovag árnyékában baktattak el, talán szagot fogtak, hogy

levadászhatnak valamit. A többieknek a közelben kellett volna maradniuk, de nem látta őket.

Füst gomolygott körülötte, és váltakozó fekete foltokkal takarta a tájat. Néha-néha fellobbantak ezek a virágok, belülről gyulladtak ki valami robbanástól, mint egy-egy vérvörös szív az egyre mélyülő éjszakában. Tudta, hogy a titánok még mindig egymásnak feszülnek – a Hamis Császár utolsó rabszolgagépei, akik becsület és odaadás nélkül bocsátották áruba megfellebbezhetetlen létüket. Őt nem érdekelte ez a fajta harc. Nem foglalkoztatták a távolba lövő megabolterek vagy lézerágyúk. Közel akart kerülni, egy olyan harcba, amire teremteték. Az első repedés feltöréséhez titánra volt szükség, de ahhoz, hogy kihasználhasd, hogy bevedd és megtartsd, hús-vér harcosokra, akik továbbnyomulnak majd, és vörösre festik a földet.

Így hát a Mortis mellé állt, miközben tomboltak, a Land Rablója a lábuk körül csúszkált és lövöldözött, és olyan közel került hozzájuk, hogy akár többször is összeroppanthatták volna. Amikor a csapatszállító olyan súlyos találatot kapott, hogy a páncélzata levált, a láncalp pedig elakadt, lelkesen leugrott róla, mert tudta, hogy most már elég közel van ahhoz, hogy gyalog is odaérjen, hogy tanúja legyen a pillanatnak, amikor megkapják a jutalmukat, és megkezdik a rendes mészárlást.

Abban a pillanatban, a harci láz közepette, a harag zárt burkában pont annyi tudatosság maradt meg benne, hogy egy pillanatra megrettent. A föld szintjéről, ilyen közlelről hatalmasnak tűntek azok a falak. Sokkal nagyobbak, mint bármi, amivel eddig szembenézett; még felfogni is neheze esett. A Mortis titánjainak előőrse a lábuknál állt, nulltérpajzsaik recsegtek a rájuk zúduló szilánkok alatt. A terep feltört és felázott, a leviatánok vonulása krátereket hagyott benne. Szüntelenül hullottak az aknagránátok, forró sárpermetet hányva, ahol a földbe csapódtak. Megszámlálhatatlanul sok ezer sisaklencse villogott a

homályban, eltűntek és megjelentek, ahogy a füst elvonult felettük, a gyalogság szaggatott előrenyomulását mutatva.

A nyílt terepen ragadtak. Nem mehettek vissza, különben a titánok síkságon dúló harcába keverednek. Nem tudtak előrenyomulni, mert azok az átkozott falak még mindig álltak. A mellvédágyúk többnyire elhallgattak, de a tűzéség sűrű vihara még mindig átcsapott a teteje fölött. Minél tovább húzódik ez a helyzet, annál valószínűbb, hogy mind itt hálnak meg, a sárban, és semmit sem érnek el.

Skarr-Hei nehezen lihegve közelebb vánszorgott, és figyelte, ahogy a fal magas pereme a csillagtalan éjszakába hasít. Zihált a füstben, kipufogógázok és fegyverfüst sűrű keverékét ízlelgette. Úgy érezte, mintha szétrobbanna, kiszakadna a páncélzatából, és csak egy újabb kavargó lánggolyóvá válna, amely a sötétségei célozza meg. Harcosok bandái tolongtak körülötte az árnyékban – Lorgar fanatikusai, Perturabo most már vezető nélkül maradt technikusai, a Hadúr saját tengerzöld gyilkosai. Egyre több csapat érkezett a csapatszállítók gyomrából, akik szétszórt menetszlopokba rendeződtek, aztán megindultak az emelkedőn a fal-árnyék felé.

Egy különleges kolosszus magasodott előttük és tornyosult mindenki fölé – egy Imperátor osztályú titán, melyet óriási, lángoktól övezett kísérek falanxa vett körül. A héjazata csupa fertő volt, felhólyagosodott, genny folyt a fémes fekélyeiből. Habzó folyadék ömlött a szellőzőnyílásaiból és zsilipjeiből, végigcsorgott gigászi lábán, és az iszapnyomokba keveredett, amit az előrenyomulása során hagyott maga után. Bűzösebb volt, mint bármi más az egész szennyezett bolygón, a velejéig romlott, és úgy szivárgott belőle a rontás, mint egy élőlényből az izzadság. Skarr-Hei nem tudta a nevét. Eddigre már a sajátjával is alig volt tisztában.

Veszélyes volt ilyen közel kerülni hozzá. Ha az a valami csak egy hajszálnyit is megmozdul, egyeden lépéssel egy egész gyalogoszázadot is elpusztíthat. De ez nem érdekelte őt. Felfelé nyomult, egyre feljebb, és a lélegzete állatias morgásba váltott,

ahogy megérezte a nulltérpajzsok statikus bizsergését messze a feje fölött. A titán tömege messzire nyúlt, fölé magasodott, akárcsak a többi összegyűlt istengép – legalább ötven, és egyre többen jöttek. Olyan érzés volt, mintha valami fémerdő árnyékába veszett volna, eltörpülve a képtelen, kicsavarodott fák lombja alatt. A gépek kombinált égisze mostanra kellőképpen összevegyült, és egy hatalmas, interferenciával telt védőréteget képezett az égen, amely lángolt, sistergett és meghajlott, amikor a lövedékek átcsapódtak rajta.

Miközben Skarr-Hei végigkúszott a lábuknál, megremegett a föld. Az éjszakai homály káprázatos fény- és füstfoszlányokra hasadt. Hatalmas karok által hajtott fúrók vájtak és téptek bele az adamantiumlemezekbe és az egymásra halmozott sziklabetonba. Energiasugarak és olvasztárlövedékek zúztak és porlasztottak, barlangokat nyitottak, szakadékokat vájtak. Elképesztő volt a rombolás – a koncentrált megsemmisítés szimfóniája, amely fókuszált, többszörös, könyörtelen céltudatossággal zúdult a töréspontokra.

Egy másik éjszakán talán csodálta volna az efféle szakértelmet. De most, amikor a Szögek mélyen belemartak, csak a frusztrációjának volt tudatában. Napokba telhet, mire átrobban ez a gát. Talán hetekbe is. Valaki elszámította magát. Nem érdekelte, hogy ki vagy miért, de nem hagyta, hogy ő zsákmányt szerezzen.

Majdnem visszafordult. Újra átvághatná magát a síkságon, gondolta –, felkutathatná istenverte szakasza maradványait, eljuthatna egy másik hadszíntérre a Külső Fal alatti romok között, valahová, ahol valóban harcolhatna.

De aztán hirtelen elhallgattak a fúrók. Elsötétültek a sugárfegyverek. A titánok harci kürtjei, amelyek azóta fülsiketítően rivalltak, mióta a frontra érkezett, visszhangot verve hallgatnak el.

Valami behatolt. Valami meggyulladt. Az egész csatatér, ahol több százezer páncélos harcos zsúfolódott össze, visszatartotta a

lélegzetét. Mintha még a tűzérés metronómos lüktetése is megakadt volna, mintha hirtelen maga a világ került volna egy szakadék szélére, és rémülten készült volna a feledésbe zuhanni, ahonnan már nincs visszaút.

Skarr-Hei belenézett a homályba. Hallotta a robbanásokat, mélyen eltemetve, a több védőréteg miatt tompán. Érezte a föld gyötrődését a talpa alatt, amely sokkal intenzívebb volt, mint a lőszerek állandó becsapódása által kiváltott rengések. Láta a sistergő, szétágazó villámokat, amint végigszáguldanak a hatalmas, fekete leplen, és szertefutnak, mint daemonok egy olajos tükör felületén.

A titánok elkezdtek visszahúzódni, nehézkesen, esetlenül, pusztítástól kísérve fordultak meg. A harci kürtök újra felrivaláltak, ahogy a stimulánsoktól őrző kultisták sikolyai és kiáltásai is. Skarr-Hei egy helyben toporgott, és figyelte, ahogy a robbanások egymást táplálják, egyre erősödve, a fal súlya alatt megrekedve. Fénysugarak törtek elő a repedésekből, kékes szélűek, és reflektorként vágódtak a homályba.

– Végre... bekövetkezik – mondta kásás hangon, és érezte, hogy a tektonikus instabilitás kezd felgyorsulni, kezdi por és hamu doboló masszájává változtatni a talajt. Érezte a kritikus robbanótömeget elérő plazmahasadás árulkodó szagát. Hallotta a kiáramló gázok vonyítását és robaját, majd egy olyan erőteljes bömbölést, ami majdnem földre teperte. Lángcsóvák törtek elő, felfelé lövelltek a fal felszínén, és elnyelték a mellvédet. Páncéllemezek váltak le a külső héjről, zuhanás közben porladtak el, felgyorsítva az összeomlást. A morajlás összeolvadt, felduzzadt, dübörgéssé vált, mintha egy úrhajó hajtóművei gyulladtak volna be.

Aztán bekövetkezett a robbanás, a régóta várt apokalipszis, a mindenható láncreakció, mely tisztán levetett a külső lemezeket, több ezer tonna védművet hajított az éjszakába, amit az epicentrumból induló lökéshullám követett. A környező szerkezetek ropogva, csúszkálva roskadtak össze, a mellvéd fölé duzzadó törmelékfelhőt képezve, mely még a

magas tornyok csúcsát is elnyelte, és kilométereken belül mindent forró porral lepett be.

Skarr-Hei még akkor is nevetett, amikor a vihar végigsöpört rajta, és a páncéljára kötött koponyákat tépte. Megemelte a fejszéjét, gyilkos éléről tűzcsíkok csapkodtak és libbentek vissza, ahogy az orkán sikoltva elvonult mellette.

Nem volt teljes összeomlás, egy ilyen hatalmas építményt nem lehetett teljesen a földdel egyenlővé tenni, inkább egy hatalmas földcsuszamlás következett be, ahogy a belső rétegek méltóságteljesen összeroppantak, a megfigyelőtornyok összevissza dőltek, a támpillérek megadták magukat. A porfelhő tovább duzzadt, immár a saját tömegéből táplálkozott, és másodlagos égés világította meg belülről. A törmelék szökőárhuílama lezúdult a magas részből és egyre gyorsuló lavinaként robogott a lejtőn. A gyalogsági előőrs elmenekült előle, botladozva távolodtak, a sisaklemezüket törölgetve igyekeztek nem elveszíteni a talajt a kavargó miazmában. Még az istengépek is megbotlottak, megrázta őket a vihar, amit ők szabadítottak el.

Skarr-Hei dacosan, kinyújtott karral, üvöltve nézett szembe az áradattal. A szél nyomásának engedve ringatózott, kiélvezte az intenzív nyomást.

– A Harag Uráért! – kiáltotta a Szögektől ösztönözve, immár az elkövetkezők örömével.

Mielőtt még a lavina lecsillapodott volna, újra futott, mászott, csúszott és kapaszkodott a törmelékhalmon.

Hallotta maga mellett a sokezes tömeg moraját, amint mindannyian felébredtek kábulatukból, akcióba lendültek, és az isteneiket és daemonjaikat szólították.

A titánok nem tudták követni – még nem. A lejtő még mindig hatalmas volt, még mindig meredek. Még Skarr-Hei-t is próbára tette az emelkedő, mivel a vörösen izzó törmelék megcsúszott a csizmája alatt, és visszavetette a lejtőn. Csak homályosan érzékelte a vele felfelé haladókat – bíborvörösre festett látása

mereven a szakadék tetejére irányult: egy csipkézett, talán háromszáz méter széles, szétrobbantott sziklabeton halomra, amelyet kétoldalt az ép mellvéd fűrészfogas élei szegélyeztek. Olyan volt felérni oda, mintha egy hágón küszködne, miközben a túlhevült szél perzselő nyomása feszül ellene.

De aztán sikerült. Amikor a tűzérségi tűz újra beindult, miközben a védők döbbent alakulatai kezdték összeszedni magukat, és rohantak, hogy aktiválják a még ép védelmi állásokat, Skarr-Hei a Világfalóktól feléit a kicsavart fémszerkezetek és füstölgő falazatok végső magaslatára. Egy pillanatra megállt a csúcson, és maga elé bámult.

Mögötte a pusztaság húzódott, ahol számtalan harcos nyüzsgött. Kétoldalt a falak álltak, itt-ott áttörve, de egyébként sértetlenül. Előtte, a por és a szmog súlyos árnyéka alatt kibontakozott minden kízó álmának tárgya, melynek ígérete évről évre életben tartotta, még akkor is, amikor maga a létezés is olyan gyötrelmes volt, hogy csak a halál tűnt lehetséges feloldozásnak.

Torony toronyra, bazilika bazilikára torlódva, olyan sűrűn és szorosan, hogy úgy érezte, mintha egy egész világ lakosságát el lehetne rejteni a kerületben. Most is tele volt élettel – rettegő, bátortalan élettel. Skarr-Hei végignézeti rajta, a félelem látképén, és magába szívta a hitványság, az elpuhultság mámorát.

Itt kezdődött el. Minden itt vette kezdetét. De ő ebből semmit sem látott. Nem látta igazán a helyet – a pincékben kuporgó polgárokat, a fiatalokat és az öregeket, akik rémülten tátoztak a zajtól és a bűztől. Abban a pillanatban még a Terrát sem látta. Bármelyik civilizált világ akármelyik fellégvára lehetett volna, tele gazdagokkal, gyengékkel és kegyetlenekkel.

Most ideért, ő, Skarr-Hei, a Világok Felfalója. Már sok lelket megölt ebben a csatában, de ebben a pillanatban még több hevert előtte, soha nem látott számban, összeterelve, mint marhák a vágóhídon.

Felpörgette a láncfejszéje fogait, és fel akart üvölteni az ismerős zúgás örömétől.

– Bent vagyunk! – hadarta, félig vak szemét zavarosan a távoli Sanctum Imperialisra szegezve. – Minden gyilkosság istene, bent vagyunk!

NÉGY

Helyreállító A Bölcs Fölény

Bent jártak, a falak között, a menedékben, amelynek eléréseért olyan keményen dolgozott, és ami csak rövid időre védte meg az örvénytől.

Nem emlékezett túl jól a Marmax déli részétől megtett útra. Az egész front felbolydult, összeomlott körülötte, és egész idő alatt hol kihunyt, hol visszatért az öntudata. Egy férfi volt vele, akit Katsuhirónak hívtak. Ő volt az, akinek sikerült riadót fújnia, elrángatnia a frontvonalból, és visszaküldenie a lövészárkokon át. Ekkor látta utoljára. Most azon kapta magát, hogy vissza akar menni – hogy újra megkeresse őt, és köszönetet mondjon neki. De akkor csak továbbment, a másik ember, Cole holttestét cipelve, csak addig, amíg el nem temette. A gyermeket, akiről Cole a pusztaságban gondoskodott, hátrahagyta. Hogyan tehetett volna más? Nem létezett most jobb menedék, mint azok az árkok, és senki sem gondoskodhatott róla jobban, mint azok az emberek. Vissza kellett térnie a harcba, hogy újra elfoglalja a helyét a testvérei mellett.

Mégis gyakran gondolt rájuk. Cole-ra, a gyermekekre és a férfira, Katsuhiróra.

Shiban kán felállt. Kinyújtotta a jobb karját, majd a balját. Tesztelte az energiapáncélja reakcióit, a kapcsolódást az izmaihoz, különös figyelmet fordítva arra, ahol azok a terrai géntechnológia termékei helyett marsi fémkötegek voltak. Néhány lépést tett a kőpadlón, hagyta, hogy a csatapáncél súlya próbára tegye még mindig friss sebeit.

Gyorsan gyógyult. Ez részben az astartes fiziológiájának volt köszönhető, részben pedig a kiváló beültetéseknek, amelyeket akkor kapott, amikor visszatért a Terrára. Nehéz volt megölni őt. Mindig is az volt. Persze nem volt olyan nagyszerű harcos, mint Hasik vagy Jemulan. Annyira biztosan nem, mint Qin Xa vagy Jubal. De ők eltűntek, mindnyájukat elsöpörte ez a gyilkos háború. Ő valamiért még mindig egyben volt, a sebei összeforrtak, a fegyvereit felújították, és készen állt arra, hogy újra útra keljen.

Visszavonulás, majd visszatérés – gondolta.

A terem kicsi volt – ablaktalan, mélyen a Kolosszus egyik vastag tornya alá temetve. Még így is érezte, ahogy a folyamatos bombázás zaja a padlóban rezonál, és megrengeti a kőből rakott falakat. A lámpák időnként felvillantak, amikor egy-egy nagyobb találat érkezett, és por pergett a fehérre meszelt mennyezetről.

Nem tudott eleget az átfogó csatáról. Tudomása szerint a Kolosszus volt az a hely, ahol végül a Kagán úgy döntött, hogy megveti a lábát, és ahol az ordu erejének jelentős része összegyűlt. Egyelőre a védelem nyilvánvalóan eredményes volt. A Marmax is a védők kezében maradt, bár a helyzet ott is rendkívül bizonytalannak tűnt. Ezen túlmenően nem igazán tudott biztosat mondani. Hosszú vándorlása a külsőd pusztaságokban, az ellenség által elfoglalt területeken csak azt mutatta meg neki, hogy milyen szörnyűségek várnak rájuk, ha itt kudarcot vallanak – kétségbeejtő hely volt, egy ködös mocsár, ahol csak a fertőzöttek maradhattak meg.

Minden valószínűség szerint már az Örökkévaló Fal úrkikötője is ilyen volt, hiszen az ellenség nem egyszerűen elfoglalta a területet – megváltoztatta, eltorzította, a perverzióik keltetőjévé tette. Az Örökkévalónál elesettek, holttestét mostanra már biztos mélyen az étterrel fertőzött iszapba süllyesztették, megtagadva a tisztességes temetést vagy – a köztük lévő Fehér Hegyek számára – a *kal damarg* szertartását.

Ez volt az oka, hogy olyan könnyen elmerülhetett a gyűlöletben. A hosszú évek alatt, a Terra felé vezető úton zajló harcok során, amikor a lelkét állandó veszteségek gyötörték, már kacérkodott vele, de soha nem engedett igazán a gyűlöletnek. Soha semmi nem lehetett olyan gondtalan, mint amilyen a Fehér Világ volt számukra, amikor az egyetlen ellenség még a xenók voltak, de a legfontosabb, amit Yesugei megtanított nekik, az volt, hogy a legnagyobb kudarc, ha elveszíted önmagad, a lényed magját, a lényegét.

Ezért most gondosan őrizte azt. Fenn kell tartani az egyensúlyt, emlékezni arra, hogy a háború művészet, és úgy kell kezelni, mint az ecset ívét a papíron. A légió nem pusztult ki egészen, a létszámát felduzzasztották a sietve besorozottakkal, akik nem voltak sem chogorisiak, sem terraiak, hanem tucatnyi világról gyűjtötték össze és képezték ki, mielőtt itt az olvasztótégelybe dobták volna őket. Útmutatásra volt szükségük, ha nem akartak beleesni abba a csapdába, amit egyszer már ő is kikerült. Hiába voltak távol a múlt óriásai, azok, akik a légiót a kezdeti időkben alakították, azért csak szükségük lesz a tanításra.

Nem érezte magát példaképnek. Talán közvetlenül a Prospero után, amikor sokan hangosan felszólaltak azért, hogy vállaljon nagyobb szerepet, megragadhatta volna a lehetőséget, de a sérülései olyan súlyosak, olyan bénítóak voltak akkoriban, és azután az árulás mérge túl hosszú időre megkeserített mindent. Ez mindig is a Kagán döntése volt, és Jubal bizonyult a helyes választásnak.

Mit jelentett tehát, hogy utolsóként maradt talpon? Volt ebben valami különleges megtiszteltetés, vagy még mindig ott voltak a hibák, készen arra, hogy a végső elemzés során lelepleződjenek?

Jó lett volna beszélni erről Iljával, bár kételkedett benne, hogy ez most lehetséges lenne. Még azt sem tudta, hol van a nő – biztosan nem itt, a fronton. A terem ajtaja azonban ebben a pillanatban kinyílt, mintha csak a nő gondolata idézte volna elő.

Természetesen nem Ilja volt az – a sors sosem volt ilyen rendezett. Meggörnyedve, ahogy mindig, amikor az egyszerű emberek számára épített erődökben járt, Chogoris Csatasólyma, Jaghatai kán, a primarchája lépett be rajta.

Shiban mélyen meghajolt.

– Kagán – mondta egyszerűen.

A nagy kán felmérte őt.

– Úgy látom, jobban vagy, Tachseer. Ennek örülök. Üdvözöllek köztünk.

– Köszönöm.

Volt idő, amikor Shiban annyira szeretne volna látni a Nagy Kánt, hogy egy fél bolygón átverekedte volna magát, hogy ott lehessen. Jaghatai akkoriban az univerzum ereje volt, valami, amit éppúgy lehetett csodálni, mint szolgálni. Bizonyos szempontból Shiban még mindig ugyanígy érzett – az odaadás ugyanolyan erős volt –, de a végtelen konfliktus mindnyájukat felemésztette, és még Jaghatai sem maradt érintetlen. Mindig karcsú volt; most soványnak tűnt. Mindig halkán beszélt; most rekedt volt a hangja. Valami megváltozott benne a Catullus után – nyers ereje nem csökkent, már amennyire ezt bárki megtudta állapítani, de megjelent benne valami hidegebb, valami fagyos. Elefántcsont csatapáncélja megkopott, az aranyszín bélés kifakult. Haja lazán, kócosan lógott rézszerű bőrre. Az arcán sötétebbnek tűnt a sebhely, inkább anyajegynek, mint valaminek, amit ő maga vágott a húsába.

A Kán körülnézett a gyéren berendezett teremben – a keskeny priccsen, az asztalon, a széken, a kommunikációs szekrényen és a szenzorzavarón.

– Sosem hittem igazán, hogy meghaltál – jelentette ki.

Shiban felvonta a szemöldökét.

– Akkor neked több hited volt, mint nekem. Legalábbis néha.

– Kezdem felismerni a jeleket. Az érzéseket, mielőtt odavész egy lélek a népemből. – Halványan elmosolyodott. – Olyan

sokan elmentek, hogy már gyakorlatom van benne.

– De a Kolosszus kitart. Nem tudtam, vajon még mindig itt lesz-e.

– Nem maradunk. Nem sokáig. – Aztán a Kán megrázta magát, nagy levegőt vett, és lerázta magáról a fásultságot. – Mesélj nekem az Örökkévaló Falról.

Shiban elmondta, mi történt – a mindent elsöprő támadást, a védelem fokozatos felmorzsolódását, az ellenállás alakulását, az árat, amit az ellenséggel fizettettek, mielőtt végül betört a külső kapu. Gyorsan, szabatosan beszélt, csak azokat az információkat adta át, amelyeket az ura tudni akart.

– A végén megpróbáltuk felhasználni a kikötői vontatókat, fegyverré alakítani a hajtóművüket. Ez volt az, ami távol tartott a végső rohamtól, illetve, ami eltávolított a harcokból. Az utolsó dolog, amire emlékszem, miután eltaláltak, az volt, hogy nagy sebességgel a külső peremnek csapódtam. Valahol a függönyfaltól délre ébredtem fel, azt hiszem. Utána már csak meg kellett találnom a visszautat.

A Kán bólintott.

– Csak ennyi... Gondolom, ez önmagában is egy külön történet. – Eddig az összekulcsolt kezét bámulta, de most felnézett. – Büszke vagyok. Igazán büszke. Szükségünk volt ott egy képviselőre, valakire, aki emlékezteti a bátyámat, hogy mivel járulunk hozzá a törekvéseihez. Soha nem hittem abban, hogy fel kell adni a kikötőket. Hosszabb ideig harcoltam volna az Oroszlános Kapu platformjainál, de abból legalább megtanultuk a leckét.

– Talán meg kellett volna tennünk.

– De megtettük.

Shiban habozott, nem tudta, mit válaszoljon erre.

Összezavarta ez a beszéd. Igaz lehetett? Az ura tényleg nem tudott róla? Bizonyos szempontból ez megkönnyítette a dolgot. Másfelől viszont sokkal nehezebbé is tette.

- Akkor te... - kezdte. - Azt hitted, hogy meg kell tartanunk?
- Hát persze. Megtetted, amit tudtál.
- Te és Dorn nagyúr is?

Jaghatai fekete szeme a férfira szegeződött.

- Mit akarsz ezzel mondani, Shibann?

Semmit sem lehetett eltitkolni a génatyja elől, hiába is próbálta volna. Mégis, kényszerű volt megtalálni a szavakat, eldönteni, hogyan hozza szóba ezt a fájdalmas igazságot.

- Lehet, hogy tévedtem - mondta gyengén. - Ez mindig lehetséges. De beszéltem Niborrannal, a parancsnokkal. Olyan világossá tette a dolgot, amennyire csak lehet. - Mély levegőt vett. - Hagyták, hogy az Örökkévaló Fal úrkikötője elessen. Képtelenség lett volna megtartani, azzal nem, amit kaptunk.

- Nem. Ha ez igaz lenne, akkor evakuáltak volna benneteket.

- Nem tehették. Az ellenségnek azt kellett hinnie, hogy meg akarjuk tartani. Minden szemnek rá kellett szegeződnie, nehogy máshová forduljanak.

Shibannak ekkor eszébe jutott, mit érzett, amikor először tudta meg ezt az igazságot. Akkoriban nem volt olyan rossz - harcban meghalni, bármilyen okból is, előbb-utóbb mindnyájuknak ez lesz a sorsa. Most azonban, amikor a megannyi halál után megpróbálta rekonstruálni az egészet, nyomorúságos volt.

- Nem tudom, mi volt az. Egy másik front, egy másfajta cselvetés. De amikor felmentem a vontatókért, hogy nyerjek még egy kis időt, azt abban a tudatban tettem, hogy ez is csak az elkerülhetetlent késlelteti. Soha nem számítottam arra, hogy visszatérek. Egyikünk sem számított rá. Csak néhányan tudtuk ezt. Azért küldtek minket oda, hogy meghaljunk, Kánom. Egy csel volt.

Egy pillanatig, egyetlen, örökké tartónak tűnő pillanatig Jaghatai nem szólt semmit. Sebhelyes arca merev maradt, miközben a hallottakat emésztgette. Az ajka zárva. Shibannak

hirtelen eszébe jutott, milyen volt a primarcha a légio próbatételei alatt, amikor a saját népe azon tagjai ellen fordította a kardját, akiket Hórusz megkísértett, és ez mélyebben megsebezte, mint bárki azok közül, akik felett ítéletet mondott.

- A fattyú - suttogta halkan a Kán. A szeme elsötétült. A gyászos tekintet gyorsan dühbe fagyott. - A hazug, álnok *fattyú*.
- Hátat fordított, most már ökölbe szorított kézzel, és hirtelen, ijesztően, úgy tűnt, mintha az egész termet szét akarná tépni. - A szemembe nézett. Pontosan előttem állt, közelebb, mint te most, és hazudott. Mit képzelt? Hogy elárulom a titkát? Hogy meggátolom benne? Átkozottul igaza van, meg is tettem volna!

Shibannak ekkor majdnem el kellett fojtania egy mosolyt - nem derűset, hanem inkább a megkönnyebbülését. A primarchája még mindig az univerzum ereje volt - még mindig ugyanolyan élő, szenvedélyes és hevesen óvó, mint mindig.

- El kellett volna mondani nekik. El kellett volna mondania neked. - A Kán dühödt hitetlenkedéssel rázta a fejét. - Egy harcos adhatja az életét egy ügyért, de tudnia kell róla. Amikor megteremtettük a sagyax *mazanokat*, sosem hazudtunk nekik. Ez az aljas szokás sodort minket ebbe az átkozott zűrzavarba - a hit, hogy az igazságot titokban kell tartani, el kell rejteni azok elől, akik a munkát végzik.

- Ha tudtuk volna - vetette fel Shiban óvatosan -, kiderült volna az igazság. Megbukott volna a csel.

- Tényleg ezt gondolod? Még most is ilyen kevésbé bízol azokban, akikkel együtt harcolsz? - Jaghatai ajka megvetően görbült lefelé. - Mióta elkezdődött ez az egész, láttam, hogy az alapegységek olyan borzalmakkal szembesültek, amelyekkel még csak egy galaxisban sem kellett volna lenniük. Láttam, ahogy kiálltak, egyenesen tartva a fegyvereiket, és szembenéztek a saját megsemmisülésükkel. Az Altak lelkére, mindnyájunkat leiskoláztak! El kellett volna mondani nekik.

A Kán lassan úrrá lett magán, bár a harag még mindig ott fortyogott minden mozdulatában. A távoli falnak dőlt, hosszú karját a sziklabetonra támasztva ernyedten vetette hátát a burkolatnak. Az álla a mellkasára bukott.

Ismét csend borult a teremre, és Shiban tudta, hogy jobb, ha nem töri meg.

A következő dolog, amit hallott, váratlanul érte – a halk, keserű, mégis derűs kacaj.

– De hát milyen példa vagyok én valójában? – mormogta a Kán. – A fivérem azt teszi, amit tennie kell. Ő sem tudja megváltoztatni a természetét, ahogy én sem lennék rá képes. Néhány dolgot már jobban megértetek. – Az ajka fanyar mosolyra húzódott. – Természetesen igaza volt. Gondolom, a Szaturnuszi az. Ettől még nem lesz kevésbé megvetendő, de biztos vagyok benne, hogy igaza volt. – Ellökte magát a faltól, újra kiegyenesedett. – És engem mindig hihetetlenül elkényeztettek, nem igaz? Rogal egész életében mindent megtagadott magától, megfékezett minden olyan készítményt, ami valójában valamiféle örömet okozhatott volna neki, és mindezt úgy, hogy közben mi szabad kezet kaptunk, és a Trón minden parancsát úgy kezeltük, mintha az valamiféle sértés lenne.

– Hűek voltunk a természetünkhöz.

– Szerencsések voltunk. És önzők. – Az arckifejezése ismét elsötétült. – Szóval ez az a hely, ahol jóvátesszük ezt. Az ár már így is túl magas, és még többet kell törleszteni, de most dühös vagyok, mérges, mert senki sem hallgatott meg, pedig a betegségünk forrása olyan nyilvánvaló, mint a sebhely az arcodon. Ha most nem cselekszünk, akkor e falak között fogunk meghalni, egy újabb elvesztegetett védelmi művelet során, és ezt nem tűrhetjük el, mert bárhol és bármikor is érjen a vég, az nem egy átkozott fal mögött lesz.

Jó volt hallani ezeket a szavakat. Még ha a Kán haragja hidegebb is volt, mint azelőtt, kevésbé vidám és keményebb,

még mindig csodálatos volt látni.

– Akkor hát *kurultájt* fogsz összehívni – jegyezte meg Shibana.
– Hívod a kánokat.

– A hívás már elhangzott – közölte a Kán. – Nem csak a légiónak. Bárkinek, bárminek, aki segíthet nekünk. – Aztán elvigyorodott, a veszélyt ígérő lelkesedés régi kifejezésével. – Ezért örülök, hogy időben visszatértél, hogy csatlakozz hozzánk, Tachseer. A vadászat megkezdődött. Szükség lesz a mestereire.

Ez még mindig egy város volt. Ezt észben kellett tartani. Emberek milliói éltek itt, egymáshoz préselődve, rettegetve, és mindent megtettek, hogy életben maradjanak, miközben a nem-való áradata a gyengülő barikádoknak ütközött. Sokan, sőt talán a legtöbben egyáltalán nem voltak harcosok, írnokok, adminisztrátorok, hivatalnokok és köztisztviselők, akik elsősorban azért jöttek ide, hogy egy birodalmat kormányozzanak. Hozzájuk fészkeltek be magukat a Külső Palotából és az azon kívüli negyedekből érkezett menekültek, akik túlságosan sokfélék voltak ahhoz, hogy osztályozni lehessen őket, és most éhesen, rémülten vegyültek el a már amúgy is zsúfolt bérházak és toronycsonkok között.

Ilja Ravallion a hatalmas, egymásra torlódó épületeket figyelte, amint elhaladtak mellettük az éjszakában. Az égbolt színpompás volt a feje fölött, a pajzsok elleni orbitális támadás és a földi tüzéség közelebbi robbanásai egyaránt megfestették. A néhány megmaradt utcai lámpa pislákolva villódzott. Minden mocskos volt, hamu borította, és felhalmozódott a szemét, amit nem lehetett begyűjteni. Bekerítették őket, a város immár egy minden oldalról körülvett, lezárt rendszert képzett.

A páncélozott csapatszállító párás ablakának támaszkodott, és a szűk utcákat figyelte, ahogy a sötétségben elsuhananak. Mindenütt tömeg hullámozott. Csapatok futkostak és kiabáltak. Az Administratum járművei időnként szirénázva tolakodtak át az eltömődött utakon, néha egy-egy antigravitációs suhanó, de

a legtöbb régi típusú földi kocsi. Ha az ember gondosan figyelt, a sürgős háborús teendők közötti hézagokban az élet hétköznapiabb részleteit is elcsíphette – fejadagért sorban állókat, égő prométheumtartályok körül kuporgókat és rongyos gyerekeket, akik a felnőttek lábai között csoszognak. Vitákat, ökölharcokat, egymásba kétségbeesetten kapaszkodó párokat, a szemét között botorkáló, üveges szemű, magányos embereket. Annak ellenére, hogy az univerzum véget éri körülöttük, ők még mindig azt tették, amit muszáj volt. Enniük kellett. Melegen kellett tartaniuk magukat. Még mindig azon civakodtak, hogy hol a helyük a sorban, azon veszekedtek, hogy vajon négy évvel ezelőtt fel kellett volna-e szállniuk arra az űrsiklóra, amikor még volt rá idő, és azon tűnődtek, vajon a jövő hónapban ilyenkor még mindig biztos lesz-e a felügyelői állásuk a szerszámgyárban.

A jövő hónapban ilyenkor. Ez mosolyt csalt az arcára.

Az emberiségnek két évszázadba telt, hogy kiáradjon a Terráról, és az önteltségével elnyomja az egész galaxist. Mindössze hét évbe került, hogy újra összehúzódjon, és az összes meggondolatlan energiát visszahúzza egyetlen városba, egyetlen világra. Most már csak napok voltak hátra, mielőtt mindennek vége lesz, így vagy úgy. Az a néhány kommunikációs üzenet, amit a légio parancsnokságától kapott, azt jelezte, hogy a Merkúr Falat áttörték, kevesebb mint százhatvan kilométerre, északkeletre. A háború már hetek óta kellemetlenül közel volt ezekhez a polgárokhoz; hamarosan, amikor majd minden főútvonalon és minden lakótömbön átvonul, lenyomják a torkukon.

Hja azonban tudta, hogy nem sokban különbözik ezektől a rémült lelkektől. A hosszú harc, hogy hazahozzák az V. Légiót, teljesen kizsigerelte. Már a háború kezdetén is egy kiemelkedő karrier vége felé járt, és a hosszan tartó űrhadjárat nélkülözései megtették a magukét. Nem rendelkezett azokkal az előnyökkel, amelyekkel az űrgárdisták, akikkel együtt dolgozott. Még mindig tisztelték őt, szu-Iljának hívták – még inkább, mint

korábban, különösen az újvérűek de ez már szinte bosszantóvá vált, mert annyira nyilvánvaló volt, hogy haldoklik, akárcsak ez a világ, akárcsak az Impérium, és már nem volt igazán értelme semminek.

Így sem akartak azonban megváltozni. Nem lehetett nem szeretni őket ezért. A faj összes daemoni rémálma ömölhetne a szellőzőnyílásokból és kaparászhatna mindenki torkán, akkor is ott lenne egy Fehér Heg a közelben, hogy megkérdezze: szu, jól vagy? Szükséged van valamire? Segíthetek valamiben?

– Mindjárt ott vagyunk, szu – mondta a sofőrje, pont végszóra. – Megkezdjük az ereszkedést a kettő-negyvenegyes telepre.

Az ordu egyik tagja szólította meg, egy Sojuk nevű harcos. Az ilyen tapasztalt harcosok most aranyat értek a fronton, a Kagán mégis ragaszkodott hozzá, hogy egy teljes jogú csatatestvér kísérje el a küldetésére. Amikor a nő tiltakozott, azt hangoztatva, hogy a Birodalmi Hadsereg szokásos kísérete is elegendő lenne ilyen messze a fő harci zónáktól, a férfi súlyos, kérlelhetetlen pillantást vetett rá, és azt mondta:

– Hamarosan minden összeomlik. Vidd csak magaddal, így is tett. Most már örült neki. A Belső Palotát veszélyesebbnek érezte, mint amilyennek valaha is ismerte, olyan mániákus hangulat járta át, ami a bőre alá hatolt, és az, hogy Sojuk mellette volt, megnyugtatta. Nehéz volt pontosan meghatározni, mi a baj. A háborús övezetekben a civilek gyakran pánikba estek, de ez most más volt. Szinte olyan, mintha teljesen feladták volna, mintha kiszívta volna belőlük az életerőt valami undorító, láthatatlan miazma.

– Remek – felelte, megigazította az egyenruhája kabátját, a visszapillantó tükörbe nézett, hogy ellenőrizze a külsejét, és a helyére igazított egy kósza ősz hajszálat. Most már nagyon sovány volt. Bármennyire is öregnek és haszontalannak érezte magát mostanában, mégis meg kellett felelnie a szerepének – ébernek, összeszedettnek kellett tűnjön. – Vigyél le minket.

A csapatszállító letért a főútról, és egy sekély sziklabeton lejtőn robogott lefelé. Egy pár nehéz zsilipkapuhoz közeledtek, melyeket örök vigyáztak, és a gyenge megvilágításban komornak tűntek. Sojuk röviden beszélt a rangidős őrrrel, és egy pillanattal később az ajtó felnyílt, egy széles alagutat tárva fel, amely lejjebb, a talajszint alá vezetett.

Még néhány száz métert tettek meg, mielőtt a lejtő egy föld alatti barlangba vitte őket, amely mélyen a város szilárd alapközetébe süllyedt. A levegőben erős kipufogószag terjengett, a helyiséget elektromos szerszámok visszhangos csörgése zengte be. A férfi egy üres parkolóba kormányozta a járművet, leállította a motort, kiszállt, és kinyitotta az ajtót Iljának. A nő sajgó izmokkal kiszállt, aztán körülnézett.

A 241-es telephely hatalmas volt, az árnyékos mélységbe nyúlt, ahová az ő szeme nem látott be. A barlang durván vájt teteje körülbelül húsz méter magasan húzódott, nátriumcsövek lógtak rajta. Légtisztítók hosszú láncolata kígyózott mindenfelé, melyek beszívták a zaj és a méreganyagok legrosszabb részét, aztán visszaáramoltatták a talajszintre.

A sziklabeton födémen harckocsik sorakoztak. Ránézésre több száz. Sokféle színben pompáztak, és sokféle ezredjelvényt viseltek. A legtöbb szabványos Leman Russ harckocsi volt, sorba rendezve, a szervizeléshez nyitott panelekkel. Itt-ott más változatok is csoportosultak – Medúza tűzérési lövegek, Kiméra páncélozott csapatszállítók, sőt, még néhány óriás, például gigászi Vészipenge vagy Viharúr is. A legtöbb körül műszaki személyzet gyülekezett, a motorokat bütykölték, az üzemanyag-vezetékeket rögzítették, vagy új páncéllemezeket hegesztettek rájuk. A mozdulatlan egységek között hosszú sorban álltak a kiszolgáló járművek: a tartálykocsik, a szakaszok földi kocsijai, a karbantartó és orvosi járművek. A Birodalmi Hadsereg személyzete mindenütt ott volt, ide-oda szaladgáltak, egymással kiabáltak vagy egyszerűen csak kimerülten heverésztek a járműveik láncfalán. Minden zajos, visszhangos és bűdös volt. Ilja már néhány másodpercnyi

ácsorgás után úgy érezte, mintha frissen bekenték volna zsírral a bőrét.

Sojuk odahívott egy szolgálati egyenruhába öltözött tisztségviselőt, és megkérdezte, ki a parancsnok. Végigvezették őket a soron, végig az egymás mellett álló tankok mellett, melyek közül néhány üresjáratban mormogott. Egyesek tisztességes állapotban voltak, mások alig működtek. Végül több tucat rangidős tiszttel találkoztak, akik egy Pokolpöröly szupernehéz gép feketére festett alváza körül csoportosultak. A tisztségviselő egy zöld egyenruhás nőhöz igyekezett, aki felnézett, felismerte Ilja rendfokozatát, és odasétált hozzá.

– Üdvözlöm, tábornok – szólította meg a nő, az aquila jelét mutatta, és meghajolt. – Jera Talmada ezredes. Segíthetek valamiben?

Zömök, olajos barna bőrű nő volt, zaklatottnak tűnő tekintettel. Az egyenruhája koszos volt és rosszul állt – az elmúlt hónapokban mindenki lefogyott –, de a szeme éber, és nem látszott rajta az a szörnyű, legyőzött arckifejezés, amivel mostanában Ilja olyan gyakran találkozott.

Ilja a Pokolpörölyre pillantott. A paneljei nyitva álltak, és lexmechanicusok rángatták a belsejét. Az oldallemezek erősen megrongálódtak, akárcsak a közelebbi lánc talp. A felső toronyból hosszú, fekete vérnyomok futottak lefelé.

– Ezzel mi történt? – kérdezte.

– Az Aurum erődtől délre állomásozott, a Százharmincnégyes Kalánoknál – válaszolta Talmada. – Öt napja hívták vissza a hadosztály többi zászlóaljával együtt; nagy verést kaptak. Hat óránk van, hogy helyrehozzuk őket, és újra elinduljanak.

A Pokolpöröly félelmetes gép volt, értékes a városi közelharcban, amibe belekényszerültek. Megfelelő támogatással nehéz lenne kiütni – Ilja mindig is nagyra becsülte őket, már akkor is, amikor a hadsereg ellátása volt a legfőbb gondja.

– Be tudják fejezni?

Az ezredes komoran felnevetett.

– Elküldjük nekik, amit tudunk. – Közelebb hajolt, lehalkította a hangját. – Nem bírják sokáig odakint. Többé már nem. Hallania kellene a jelentéseket, amiket a túlélőktől kapunk. A felét nem is tudjuk...

– Tisztában vagyok az általános helyzettel, ezredes – közölte Ilja, és hátrapillantott a sérült és újjáépített járművek sorai mentén. – Nem gondolhatja komolyan, hogy vissza akarja küldeni őket az Aurumhoz.

– Az utolsó parancs, amit kaptunk, azt közölte, hogy minden eszközt a Belső Palotában, a déli zónában kell felsorakoztatni. Még mindig várjuk a részletes utasításokat.

– A várakozásnak vége. Az Ötödik primarchájától jöttem. Tizenkét órájuk van az előkészületekre.

Talmada összerezzen.

– Egyharmad? Tábornok, nincs...

– A többivel azt csinál, amit akar, de nekem ép századokra van szükségem, ütőképes járművekre és tapasztalt legénységre, akik tudják, mit csinálnak. Nem kell mobil tüzérség, csak a harckocsik, szűk helyekre optimalizált felszereltséggel. Kezdetnek ezt az izét vinném. De kiemelt fontossággal bír, hogy mindegyiknek legyen teljes vegyi védelme. Vagyis gázálarc a legénységnek és működő toxikológiai szűrők a burkolaton. Nincs kivétel. Ha bármi olyat adnak nekem, ami nem teljesen védett, akár le is lőhetik a sofőröket.

– De nekem...

A főerejük egyharmadát a Kolosszushoz kell vezényel.

– Ezredes, a fél városban nem működik a kommunikáció. Senki sem tudja, mi hol van vagy hová megy. Hacsak egy hozzám hasonló vakmerő ember nem jön le ide egy csapatszállítóval, még maga Dorn nagyúr sem fogja tudni, hogy mi volt itt, és hová került. És hamarosan senki sem lesz az utcán, hacsak nem holtan. – Visszafogta magát. Ez nem

Talmada hibája volt. Egyszerűen nem volt elég, hogy mindenhová jusson. – Csak azt akarom mondani, hogy nem fog visszaütni magára. Viszont van esélye arra, hogy változtasson a dolgokon. Van egy terv. Jobb hasznát veszi annak, ami itt rostokol, mint bármi, amit most a parancsnokságtól kaphat, mert esélye lesz arra, hogy elérjen valamit, ami talán árthat az ellenségnek. Ahogy mondtam, ez egyenesen Jaghatai nagyúrtól jön. Ismeri a nevét, ugye? Hallotta már? Remek. Nálam vannak a holopecsételek, meg minden.

Sojuk tett egy lépést előre, tenyérrel felfelé kinyújtotta a tenyerét, mire életre keltek a hololitek. Mindent betartottak, minden megfelelt az előírásoknak, amit ő maga ellenőrzött.

– Itt vannak a rekvirálás részletei – folytatta Ilja, miközben Sojuk egy adattömbért nyúlt, és átadta Talmada adjutánsának. – Mire van szükségünk, mennyi kell belőle, hol és mikor. Sok jót hallottam magáról, ezredes. Biztos vagyok benne, hogy a helyzet sürgősségére való tekintettel most is helyt fog állni.

Talmada, becsületére legyen mondva, kezdte visszanyerni a nyugalmát.

– Nem ez az egyetlen lerakat, amit meglátogat, ugye?

– Maguk a negyedikek a listán. És még több van hátra.

– Ez rengeteg... a fenébe is, ez egy rakás tank!

– Az.

– Nagy úrt hagy majd maga után.

Ilja mélyen az ezredes szemébe nézett.

– Ha nem lenne abszolút kritikus, akkor nem lennék itt.

És ekkor, kissé váratlanul, Talmada viselkedése egy hajszálnyit megváltozott. Hirtelen lelkesnek tűnt.

– Ellentámadás. Így van, ugye? A Trónra, mondja, hogy ez az! Mondja, hogy valaki utánamegy ezeknek a szemeteknek, mert már olyan átkozottul régóta hátrálunk, hogy egy idő után ez összetöri az embert. Látja? Mondja, hogy...

Ilja a nő keresztbe tett alkarjára tette a kezét – gyengéden, de határozottan.

– Csak legyenek a Kolosszusban, tizenkét órán belül.

A lelkesedés elszállt, ahogy jött, átvette a helyét az aggodalom és a kétségek régi homálya. Mindenütt ott volt, mindig.

– De az ellenség... teljes légi fölényben van. Totálisan. Ez üti ki őket – ha elhagyják a Belső Palota peremét, túl a működő fali ágyúkon, elkezdenek mindent ledobni. Ez maguknak is gondot fog okozni, tábornok. Ezért vontuk vissza őket.

Ilja ott hagyta a kezét, ahol volt. Így volt ez az előző raktárakban, és így lesz a következőkben is. Nem sokat számított – a Kagán megkapja, amit kért de jobb, ha ezt a megfelelő módon, a megfelelő csatornákon keresztül, a lehető leghatározottabban és leggyorsabban teszik.

– Csak szerezze meg, amire szükségem van a helyszínen – mondta. – A légi támogatás valaki másnak a gondja lesz.

Jangsai kán egy Kyzagan légirobogóval indult el a Kolosszus bunkeréből. Dübörögve hagyta el a föld alatti hangárt, és végigrobogott a Végső Kapu felé vezető alagutakon. Amint elhagyta az erőd kusza alapzatát, felhajtott a visszafelé, nyugatra vezető fő utánpótlási útvonalra. A sugárút nagy része föld alatt húzódott, erősen védve az aknák és gránátok becsapódásától. Kénytelen volt átvergődni a körülötte mindkét irányba haladó nagy forgalmon – sebesült harcosok és sérült járművek döcögtek vissza az Oroszlános Kapu csomópontjában lévő kiszolgáló támaszpontok felé, miközben bekötözött katonák és felújított járművek döcögtek vissza a frontra. Az utánpótlást szállító földi teherautók sora megritkult az ostrom első napjaihoz képest, hiszen a fejadagoktól kezdve a lőszerig minden fogytán volt. Mindezt a lövések állandó ropogása, a becsapódások földrengése, a kilométeres ellenséges előrenyomulás egyenletes mennydörgése és zúgása kísérte.

Innen nem sokat érzékelt az átfogó taktikai helyzetből. Csak amikor megközelítette magát az Oroszlános Kaput – az utolsó előtti bástyát a Belső Palota előtt –, akkor emelkedett rövid időre a talajszintre az útvonal, és elekor pillantotta meg egy darabig a nyílt terepet. Az ég természetesen fekete volt fölötté – már hetek óta az volt –, amitől a nagy épületek romjai fehérre fakult csontoknak tűntek. Tüzek parázslottak az árnyékos hasadékokban, a legtöbbet gyújtóbombák lobbantották fel, másokat átszakadt üzemanyagbunkerek vagy kilyukadt szállítójárművek. Nyugaton, a horizonton dühös plazmalángok lobbantak az orbitális nulltérpajzsok fölött, egy villódzó, soha ki nem alvó, pokoli tűzvészben. A távoli tornyok csúcsai ebbe a kohóba nyúltak és nagyon törékenynek tűntek a szüntelen hullámozás és forrongás közepette. Északon, a romos salakhalmon túl, amely valaha a Corbenic erőd volt, a nyúzódrótok és árkok szétlőtt birodalma húzódott, többségében már az ellenség kezén. Néhány hétig harcolt ott, egy hadművelet keretében, hogy megakadályozza, hogy teljesen elvágják a Kolosszust az Oroszlános Kaputól. Kemény harc volt – idegtépő küzdelem, amelynek során túl sok harcost tapostak a mérgező sárba és törmelékbe. Mégis sikerült. A szállítmányok még mindig átjutottak, de éppen csak.

Hogy meddig, az már kérdéses volt. Minden óra, amit a védelemnek nyertek, életekbe és hadianyagba került, míg az ellenség szabadon kapott utánpótlást. Jang sai látta, hogy leszállóegységek érkeznek az Oroszlános Kapu úrkikötőhöz, a magasba törő építményhez, amely éppen csak látható volt a nevét viselő védőbástyán át. Amíg az ostromlók azt tartják, az áradatot még csak lelassítani sem lehet, nemhogy feltartóztatni. Ezt mind tudták. Mind tisztában voltak vele, hogy mit akarnak tenni ellene.

Az út visszabukott a föld alá, újra belépett a villogó lumencsövek és az aszfalt árnyékos birodalmába. Minél közelebb ért a belterülethez, annál gyakoribbak lettek az ellenőrző pontok, annál tola kodóbbá váltak a kérdések és annál

átfogóbbá az azonosító ellenőrzések. Az egyik nagy sorompóállomás teljes terjedelmében lángokban állt, amikor odaért, és nyoma sem volt tűzoltó csapatoknak vagy helyreállító egységeknek. Szabotőrök, mondták neki. Feltehetően ellenséges ügynökök. Vagy talán csak egy őrült katona. Sok ilyen akadt itt. Különös fokú téboly kellett ahhoz, hogy az ember megadja magát az ellenségnek, ha már látta, mit tesznek, de a lelki betegség mindenütt megjelent és egyre rosszabb lett.

Végül átverekedte magát mindenben, és a Belső Palota mélyén bukkant fel, mely város a városban, a Palota utolsó olyan része, amely teljes egészében a védők kezén maradt. A nagy égisz, amely távol tartotta a legrosszabb *yakshákat* – a daemonokat –, még mindig érintetlen volt, akárcsak a fő orbitális védőpajzs is a fejük felett, de a földi tüzéség által okozott fizikai károk így is súlyosak voltak. Jangsai olyan gyorsan hajtott, ahogy csak tudott, átvergődött a mindig sűrű katonai forgalmon, nyugatra kanyarodott, amikor az út lehetővé tette, és a Hajthatatlan és az Európa Fal sarkának belsejében elterülő ipari zónák felé vette az irányt. A tömeg nélkül is sokáig tartott volna – az ember néha elfelejtette, hogy milyen nagyok a távolságok a kiemelt pontok között.

Még messze járt, amikor megpillantotta a célját. Nehéz volt nem észrevenni, hiszen alacsonyan csüngött a tüzes légkörben, kevesebb mint hatszáz méterrel a legmagasabb toronycsúcsok felett, a gravitációs lemezele keltette recsegő villámívek között. A múltban még nagyobb volt, mielőtt Dorn nagyúr az orbitális lemezek selejtezési programja keretében részben szétszedette és átalakíttatta. Hidta, hogy csak ezt az egy állomást kímélték meg – nem a hajógyilkos ágyúk félelmetes sora, inkább az innovatív immerziós hajtóművek miatt, amelyek lehetővé tették, hogy a légkörbe eresszék, amíg közvetlenül a város legmagasabb pontja fölött lebegett, a Palota nulltérpajzsának védelmén belül, készen arra, hogy a megmaradt ágyúit a síkságon lévő seregekre irányítsa.

Skye platform néven emlegették, feltehetően e légköri adottság előtt tisztelegve. A jelentős leépítések és átalakítások ellenére még mindig igazán gigantikus fémtömb volt – több mint tizenegy kilométer átmérőjű és a peremén több mint háromszáz méter vastag. Teljes felső felülete megfeketedett, napokig tartó, erős tűz kormozta be, még azokból az időkből, amikor nagy magasságban állomásozott, hogy részt vegyen a tömeges ürbevetések elleni korai védekezésben. Az ágyú mostanra többnyire elhallgattak; vagy az ellenséges lövedékek robbantották őket rommá, vagy kifogytak a lőszerből, és így megszűnt a Palota védőkordonjának fontos része lenni, csupán egy sor leszállópályát jelentett a védők egyre fogyatkozó légköri vadászgép-flottája számára, és a fő fal ágyúinak statikus fedezetét. A legtöbb más várost még így is uralta volna, úgy függött volna az alatta álló épületek fölött, mint valami kiürkészhetetlenül nagy zárókő, de itt, az emberiség birodalmának középpontjában csak egy újabb megastruktúra volt a már amúgy is túlburjánzó tájban, egy büszkébb korszakból visszamaradt, elhagyatott és lepusztult építmény.

A hajtóművei azonban, amennyire bárki tudta, még mindig épek voltak. Az áramfejlesztőit soha nem kapcsolták ki, és még mindig egy pár ezer fős vázlegénységnek adott otthont. A Skye mozdulatlanul kuporgott a lőszergyárak, manufaktúrák és finomítók vidéke fölött, amelyek mind nagyon is működtek, és az egyre fogyatkozó védelmi vonalak ellátását szolgálták. A platform árnyékában kiégett tornyok és hűtőnyílások lövellték a forróságot, az egész városi szektort a bukdácsoló füstfelhők és a gomolygó szikrafelhők pokolian forró tájává változtatva.

Jangsai utat tört magának az ipari gócok között, és olyan gyorsan lendült a lebegő platform középpontja felé, ahogy csak tudott. A Hajthataüan Fal mellvédjei mintegy nyolcvan kilométerre délnyugatra magasodtak, folytonos sortűz adott nekik háttérvilágítást. Azt hallotta, hogy a Merkúrt már áttörték – bizonyára nem tart sokáig, amíg a perem többi része sem lesz többé stabil védelmi vonal.

A megbeszélt koordinátákhoz érve energiát táplált a Kyzagan hajtóműveibe, és egyenletesen emelkedett a tetők fölé. Elküldte és fogadta az egyezményes kommunikációs adást, majd érezte a remegést, ahogy a gyorsító lendületét átvették a platform gravitációs emelőhajtóművei. Leállította a motort, lekapcsolta az energiát, és egy láthatatlan energiaoszlopban emelkedett tovább. Egy kis ideig a körülötte lévő épületek fölött lebegett, és pompás kilátása nyílt a Belső Palota délnyugati részére, ahol láthatta a Nyugati Félteke és a Szaturnuszi Kapu ívében, valamint az azon túl dúló csaták gócpontjait.

Aztán elnyelték a platform alsó dokkolónyílásai, finoman beemelték a fogadó hangárokba és letelték egy üres pályára. Jangsai leugrott a nyeregből, szinte érezte maga körül az üres teret. Ezer vadászgépel is el lehetett volna helyezni abban a hangárban. Az ő robogóján kívül csak néhány komp és egy használaton kívüli Martalóc bombázó állt benne, amelynek a futóművét teljesen szétlőtték.

A legénység néhány tucat tagja fogadta, akik a mára már elavult Terrai Orbitális Parancsnokság halványszürke egyenruháját viselték. Egy mágnesvasút-terminálhoz vitték, ahonnan alagutakon át, majd magas viaduktokon keresztül kísérték tovább. Minden kopottas, poros, rosszul karbantartott volt. Jangsai nem volt technogárdista, de még ő is látta a rohamos leépülést. Néhány jól elhelyezett lövés, és az egész hely széteshetett.

Végül elérték a korong tetején álló parancsnoki tornyot, és lifttel felmentek a legfelső szintre. Egy megfigyelőteremnek látszó helyiségbe léptek ki, amelynek minden oldalát ablakok foglalták el a fal teljes magasságában, és érzékelő berendezések kijelzői villództak egy széles középső oszlopba ágyazva. A kísérők többsége visszavonult, csak ketten maradtak, hogy őrizzék a tolóajtókat, amelyeken át bejöttek. A teremben csak egy férfi tartózkodott, aki a nyugatra néző fal előtt állt és az éjszakába bámult. Ahogy Jangsai mellé húzódott, azonnal felismerte az árulkodó jeleket – a kissé túl magas testet,

amelyet az Ar Rija alacsony gravitációja telt karcsúvá; az arc és a nyak szabadon hagyott bőrének halványsárga árnyalatát.

– Üdvözetem – szólalt meg Jangsai, miközben kinézett az ablakon.

– Köszöntöm, tisztelt kán – mondta Ayo Nuta, a Terrai Orbitális Parancsnokság vezérőrnagya, a Skye platform parancsnoka. – Nem kaptunk látogatót a központi parancsnokságtól már... nos. Több mint két hónapja, azt hiszem. Bocsásson meg a hely állapotáért.

Jangsai kinézett a torony ablakán. A magaslati pontból látni lehetett az orbitális platform lapos korongját, amely minden irányban kifelé nyúlt, szenzorlapátokkal és lövegtornyokkal tarkítva. Olyan volt, mint egy különös táj, saját domborzattal, saját forradásokkal, olyan üres és levegőtlen, mint egy hold.

– Olvastam a jelentéseket az akciójukról az ürbevetések alatt – mondta. – Bámulatosan teljesítettek.

Nuta szomorúan elmosolyodott.

– Egykor tucatnyi ilyenünk volt. Több tucat. Mindet feldarabolták, a fegyvereket visszaszállították a földre. Mármint, megértettem az érveket. Dorn nagyúr semmit sem tesz ok nélkül. Mégis, megszakadt a szívem, amikor láttam. Még ez is... csak egy árnyék. Árnyéka annak, ami volt.

– De azért sikerült üzemben tartani a fő rendszereket?

– Ahogy parancsolták. És még mindig képesek vagyunk hat vadászrajt indítani a fal felé néző sávokból. – Fáradtan rázta meg a fejét. – Az eddigi ötvennégy helyett.

Vajon ez az ember – egy magas rangú katonatiszt – beszélt volna így két hónappal ezelőtt? Jangsai kételkedett benne.

– De az immerziós hajlóművek még mindig üzemképesek?

– Nagyjából. A négy reaktorból három még működik, úgyhogy addig tudjuk tartani ezt a pozíciót, amíg ez a parancs.

– És ha változtatniuk kellene a pozíciójukat?

– Pozícióváltás? Hová, kán? – Végre elfordult az ablaktól, és Jangsai-ra nézett. A külső harcok fényei megvilágították fáradt arcát. – Azért állunk itt, mert nincs hová lenni minket. Hetek óta nem kaptam feladatot. Már majdnem kifogytunk az ellátmányból. Azon gondolkoztam, hogy mit tegyünk, ha kezd megszűnni az áramellátás. Arra gondoltam, hogy akkor talán ereszkedni fogunk. Talán egyenesen a Katabatikus-síkság felé. Legalább néhányat magunkkal vinnénk.

– Nézze meg ezt.

Jangsai kinyitotta a litovetítőt, és a nyitott tenyere fölött a keleti hadszíntér spektrális térképe kelt reszketeg életre. Egy röppályavektort jelöltek rajta. Nuta befogadta az egészet, felhorkant, és a fejét rázta.

– Lehetetlen.

– Nem tanulmányozta sokáig.

– A Végső Kaputól keletre? Ennek az izének nem maradt foga. Mire lenne jó odakint? Azt mondták, hogy titánok járkálnak az úrkikötőtől nyugatra, és ha nem vette volna észre, nehéz minket eltéveszteni.

– Ugyanakkor leszedni is nehéz.

Nuta kedvetlenül felnevetett.

– De milyen céllal? Hm? Mi végett? – Megdörgölte a halántékát, amitől ráncba szaladt a bőre. Kimerültnek tűnt. – Dorn nagyúr parancsára jöttem ide. Hogy a végső hasznat is kifacsarjuk magunkból, amíg még lehet. Hacsak nem kapok tőle ellenkező utasítást, ezt tervezem tenni.

– Ezt Jaghatai nagyúr küldte, az Ötödiktől.

– Amikor utoljára ellenőriztem, Dorn nagyúr volt a főparancsnok.

Jangsai érezte, hogy feltámad benne a bosszúság, de elfojtotta. Ez az ember azon kevesek közé tartozott – most már talán az egyetlen –, aki teljes mértékben értette, hogyan kell működtetni egy orbitális platformot. Amikor Naranbaatar

megbízta Őt ezzel a küldetéssel, hasonló bosszúságot érzett. Az a tény, hogy ugyanarról a világról jött, mint ez a férfi, nem kellett volna számítsion, az Egység Impériumában, ahol a hűség egyetlen jele a fajhoz tartozás, és az, hogy azt sugallták, hogy ebben az esetben a felemelkedés előtti örökségnek bármilyen jelentősége lehet, szinte sértette.

De ez már nyilvánvalóan nem az Egység Impériuma volt. A lelki betegség mindenütt ott lappangott, mindent magával rántott, a jó embereket gyengévé és zsémbessé tette. Ilyen időkben, ilyen tét mellett egy harcos minden kéznél lévő fegyvert bevetett.

– Szóval, melyik kommunában nevelkedett? – kérdezte Jangszai.

Nuta meglepetten pislogott.

– Tessék, melyik miben?

– Melyik kommunában? Abból, ahogy a gót szavakat ejti, azt mondanám, llyani.

Nuta kuncogott.

– Nocsak. Maga vagy nagyon jól felkészült, vagy egy rijai Fehér Heg. Nem gondoltam volna, hogy ez lehetséges?

– A legtöbb dolog lehetséges, ha az ember elhatározza magát.
– Jangszai nem viselte a sisakját, de az eredeti örökségének legtöbb árulkodó jelét felülírta az V. Légiónak masszív izomzata és génlenyomata, így megbocsátható volt Nuta meglepetése. – Én a Gyutón születtem, és nem emlékszem az összes diktátumra a kommunájából. A mieink a Praefectora Talyiból erednek, egy olyan örökségből, amit maguk kevésbé tartanak megbízhatónak, és egyébként is, akkor még gyerek voltam. De egy diktátumról tudok, amelyik megragadt az emlékezetemben, és biztos vagyok benne, hogy az Uyani gondolattörzsből származik. Remélem, jól értem:[utazó az, aki magával viszi az igazságát idegen tájakra. Abban a pillanatban, amikor elfelejti az igazságát, megszűnik utazónak lenni, és egy lesz az idegen földdel.

Nuta ismét pislogott. Ezúttal azonban nem a meglepetéstől, és a szeme is csillogott.

– Ó, a Trónra! Soha nem gondoltam volna, hogy még egyszer hallom a diktátumokat. Legkevésbé itt, ezen a szörnyűséges világon.

– Mi a maga igazsága, parancsnok?

– Hogy én irányítom ezt a valamit. Hogy megdolgoztam érte, hogy kiérdemeltem. Hogy arra fogom használni, hogy becsületet szerezzek a kommunámnak, a világomnak. Az Impériumnak.

– Maga még nem része ennek a szörnyű világnak, parancsnok. Még mindig megteheti mindezt.

Nuta sajnálkozva nézett rá.

– Nem maradtak fegyvereink. Nem maradt utánpótlás.

– Kértem én ebből bármit? Csak annyit kértem, hogy vigye arrébb a platformot.

– És az mire lesz jó?

Még mindig ellenkezett, de megváltozott a hangsúlya.

Most azt akarta, hogy elmondják neki, hogy emlékeztesse arra, ki volt valaha, hová vezették a régi ambíciói, és hogyan szerezhetné vissza mindezt. Nem mintha Jangsai valaha is ezt hitte volna, de Naranbaatart nem volt könnyű bolonddá tenni.

– Akkor kérem, hogy most a teljes elméjével és lelkével hallgasson – mondta Jangsai, átvéve a praefectorák litániaritmusát. – Ezt kívánja öntől a Kagán.

ÖT

**A kard
A szent
A bűnös**

Pontosan tudta, mit kell tennie.

Sigismund végigkocogott a folyosón, nehéz páncélja a fémpadlón csattogott. Mindenütt riasztók szólaltak meg, a hangjuk visszhangozva szállt az egymásba nyíló folyosók labirintusában. A néhány aktív lámpás reszketett a láncán, megrázta őket a Merkúr városi övezetének peremén becsapódó lövedékek tömege. Fafnir Rann vele tartott, akárcsak a Templomos testvérei – még nem teljes sebességgel, inkább súlyos és céltudatos léptekkel. Fekete-fehér páncéljuk alig volt kivehető a pislákoló fényben, olyanok voltak, mint valami kísérteties árnyékok, ahogy a fegyverüket tartó láncok megcsillantak a megvilágításban.

Mióta elhagyta a Repesz Bástyát, Sigismund vagy száz dolgot megtett. Parancsokat adott az egységvezetőknek. Elküldte a tartalékos századokat a helyükre. Életbe léptette a városközpontba vezető kulcsfontosságú hidak megsemmisítési terveit. Kiválasztotta az ellentámadásokat vezető csatatestvéreket a légióból, minden veszélyt a szóban forgó harcosok tulajdonságaihoz mérve. Semmi olyat nem tett, amit korábban nem csinált, mióta részt vett az Oroszlános Kapu úrkikötőjének védelmében, leszámítva, hogy most nem rendelte alá magát senkinek: sem Rann-nak, sem a primarchájának. Ő volt az egyedüli parancsnok.

És ez dicsőséges volt. Nem hazudhatott magának, ez volt az a pillanat, amire már régóta vágyott. A génatyja szavai még

mindig a fülében visszhangoztak: *lekerül a póráz*. Olyan sokáig úgy érezte, hogy kompromisszumot köt, visszafogja magát, minden döntését megkérdőjelezi, nehogy az tovább rontsa megrovó légkört, amelyben élt. A múltban, a Nagy Hadjárat idején nem volt ilyen, csak a bizonyosság. Ez volt az, amiben mindig virágzott, a céltudatosság, a választási lehetőségek és a tétovázás hiánya. Ez volt az, ami olyan halálossá tette, és ő élvezte, teljesen tudatában annak, hogy más légiók harcosai mit mondtak róla. Mindegyikükkel párbajozott, mindegyiküket legyőzte, és minden pillanatban tiszta harci örömet érzett, ami nem az ellenfelek megszégyenítésében rejlett, inkább abban, hogy egyre közelebb került a teljes irányításhoz, ahhoz a tudathoz, hogy nincs több tanulni- vagy felfedeznivaló, és akkor egyszerűen csak létezhetett ebben az igazságban, mint annak egy aspektusa, egy arca.

Mindig is azt akarta, hogy a világ pontosan ilyen legyen – sem kételyek, sem lappangó tétovázás vagy határozatlanság, csak cselekvés, az akarat és a tettek tisztasága, a tudat, hogy bármit is tesz, soha nem lehet és nem is lehetett volna másképp. A lázadás első napjától kezdve minden megingatta ezt a szilárd elszántságot. Amire teljes bizonyossággal támaszkodott, az káprázatnak és gyengének bizonyult, és amiről azt hitte, hogy fiktív és együgyű, az váratlan erővel bírt. Kénytelen volt újrakalibrálni, újraorientálni magát. Ahogy minden kardtestvér tudta, a legnagyobb gyengeség ideje a hibás technika kijavítása közben következett be. Elkezdett harcolni... és veszíteni. Szembeszállt Hórusz Aximanddal, és arra kényszerült, hogy visszavonuljon. Megmérkőzött Khárnnal – akivel kapcsolatban még nem tudta rávenni magát, hogy teljesen meggyűlölje –, és vereséget szenvedett. Még egy primarchával is megküzdött. Önhittség lett volna? Vagy csak frusztráció, kétségbeesett próbálkozás, hogy visszaszerezze a felsőbbrendűségének mostanra annyira elveszett érzését? Ha valahogyan véghez vitte volna a lehetetlent, és legyőzi Fulgrimot, az végleg elűzte volna a kétségek suttozását?

Valószínűleg nem. Most már tudta, hogy a hiba sosem volt külső – mindig is benne létezett, lassan áttétet képzett, és annál áthatolhatatlanabbá vált, minél tovább nem törődött vele. Hallania kellett Dorn feloldó szavait, hogy megértse. Mindannyian fél kezüket a hátuk mögött tartva harcoltak, próbáltak egy olyan álmhoz ragaszkodni, amely már meghalt. Az ellenség teljesen megváltozott. Fizikailag erősebbek és erkölcsileg züllöttebbek lettek, mohón szívták magukba az ajándékokat, amelyeket méregként kellett volna kerülniük. És mégis, azok, akik hűségesekek maradtak, megpróbáltak ragaszkodni ahhoz, ami a kezdet kezdetén volt. Még mindig az Egységről és a Birodalmi Igazságról papoltak, jóval azután is, hogy ellehetetlenült a hűség az efféle erényekhez. Amint felfogta ezt, amint szembenézett vele, megkapta, amire szüksége volt ahhoz, hogy eltávolítsa a béklyókat az elméjéből.

Nem harcolok többé az Impériumért, ami volt – mondta magának. Azért az Impériumért harcolok, amivé válni fog.

Így most, miközben a kijáratí rámpákhoz közeledett, a kapukhoz, amelyek kivezetik őt a tűz és vér éjszakájába, csak lelkesedést érzett. Minden, ami eddig visszatartotta, megsemmisült, elégett, elhamvadt ennek a bizonyosságnak az emésztő tüzeiben.

A belső barbakán bejáratánál, közvetlenül az utolsó lezárt kapu előtt azonban csapatokat látott, akik rá vártak; rengeteg katonát Súlyos, ősi típusú páncélt viseltek, amit nem ismert fel – sima felületű, arannyal szegett, sötétzöld vértet. Amikor intett a kíséretének, hogy álljanak meg, a vezetőjük az aquila jelét mutatta. A férfi hátrahajította a sisakját, amely csúszó szervókkal hajtogatta össze magát, és visszahúzódott a páncélsat gallérjába. Az arc, amit felfedett, karcsú volt, a bőr és a haj sötét, az egyik orcáján a Szigillita jól kivehető jelével.

– Hív a harc, adeptus – morogta Rann, aki láthatóan nem akarta, hogy a szakasz lendülete megtörjön. – Állj félre!

A férfi bocsánatkérően meghajolt, de egyenesen Sigismundhoz fordult.

– Már egy ideje keresem önt, első kapitány. Khalid Hassan vagyok, a Szigillita kiválasztottja, és uram megbízásából jöttem. Csak egy perc az egész.

Intett, mire az egyik katonája előhozott egy fegyvert. A férfi két kézzel, nehézkesen tartotta, alig tudta a magasba emelni, annakellenére, hogy valamiféle energiapáncélnak látszó öltözetet viselt. Egy kard volt az, még mindig hüvelyben, túl nagy ahhoz, hogy egy egyszerű ember valaha is használhatta volna.

Amint Sigismund megpillantotta, enyhe borzongás járta át a testét. Mintha hallott volna valamit belőle – egy halk, nyugtalan és burkolt mormogást. A fegyvert tartó férfi testbeszéde elárulta, mit gondol róla: kétségbeesetten igyekezett megszabadulni tőle.

– Mi ez? – kérdezte kétkedve.

– Ajándék – felelte Hassan. – Az uram saját készletéből. Réges-régen kovácsolták, amikor a világ még másmilyen volt.

Sigismund nehezen tudta levenni a szemét a kardról. Azonnal érezte, anélkül, hogy kihúzta volna, hogy csodálatosan megmunkálták. A fegyveren minden – a mérete, a körvonala, a finom arany-fekete díszítés, amely a hegyétől a keresztvasig húzódott – mértéktelenségről és szélsőségekről árulkodott.

– Van már kardom.

– Van *egy* kardja. Ez *a* kard.

– Akkor add oda valakinek, aki akarja.

– Ez az öné.

– Ki mondja ezt?

– A Császár.

Sigismund azon kapta magát, hogy a fekete markolatot bámulja. Erőfeszítést kellett tennie, hogy ne nyúljon érte, és ne

ragadja meg. Az az átkozott dolog csábította őt. Az undor és a félelem vegyes érzése dermesztette meg.

– Ő nem beszél hozzánk.

– Tényleg ezt hiszi? A kard az öné. Mindig is az volt.

Rann harsányan felnevetett.

– Boszorkányság!

– Távolabb nem is állhatna attól – tiltakozott Hassan, miközben le sem vette a szemét Sigismundról. – Eljött az óra. Vegye el.

A Templomos mintha valamiféle transzba esett volna, szinte akaratlanul is megtette. Amint megragadta a markolatot, borzongás futott végig a karján. Megfogta a hüvely peremét, és simán kihúzta a pengét. A fém olyan fekete volt, mint az ónix, alig tükrözte vissza a fényt. Az arcához emelte, és nem látott benne semmit. A felület magába szívta a fényt, semmit sem adott vissza. Önző valami volt.

– Miért én? – kérdezte, szinte csak a formaság kedvéért. Most, hogy a kezében tartotta, megérezte az igazságot.

– Fogalmam sincs – felelte Hassan fanyar mosollyal.

– Nekem csak az volt a parancsom, hogy kézbesítsem.

Sigismund félrebillentette, elfordította, vízszintesbe állította a pengét, és végignézett a hosszában.

Nehéz volt Sokkal nehezebb, mint bármelyik kard, amit eddig hordott, de valami azt súgta neki, hogy ez nem fogja lelassítani. A súlya is csak egy újabb aspektusa volt a vad természetének. A mormogás folytatódott, épp csak a hallásküszöbön túl, szinte érthetően, miközben gyakorló ívekben suhintott vele. Képzlődhetett volna. De nem ez volt a helyzet.

– Egész idő alatt itt volt – suttogta.

– Sok ősi dolgot őriznek az uram termeiben.

– Nem érted. – Sigismund végre újra felnézett Hassanra.

– Amikor az űrbe mentünk, a mágia végét hirdetve, ez a dolog már itt volt. Már elkészült. Ő maga készítette. Mit árul el ez neked?

Hassan vállat vont.

– Kincs kedvem találgatni.

Sigismund felnevetett. Egy ügyes mozdulattal lecsatolta régi kardját, és átadta Rann-nak. Aztán megbilincselte a fekete kard markolatát, és az övére rögzítette a hüvelyt.

– Nos, szerencsés vagy, hogy kedvemre való. Add át köszönetemet az uradnak, és mondd meg neki, hogy illik az új hangulatomhoz.

– Úgy lesz. És milyen hangulat lenne az, kapitány?

Sigismund elhaladt mellette. Már azelőtt érezte a prométheum szagát, hogy átlépte volna a küszöböt.

– Gyilkos – morogta, és gyorsítani kezdett a kijáratí rámpán.

Futott, ahogy most már mindig, átereszekbe és odúkba menekült. Kezét a fülére szorította, hogy tompítsa a gyomorforgató csattanásokat, rongyot tekert a szája elé, hogy ne csak téglaport lélegezzen be.

Euphrati Keeler rejtekhelyről rejtekhelyre menekült, ziláltan, mint egy félig vízbe fúlt kutya, és alig tudott megállni egy pillanatra, hogy rendesen átgondolja, miért is van itt egyáltalán, újra a dolgok sűrűjében. Bizonyos szempontból biztonságosabb volt a Feketekőben. Ott legalább nem kellett a mozsárral felrobbantott utcákon cikáznia, miközben szétrobbantják körülötte az aláaknázott falakat. Félelmetes volt a Fo-féle szörnyekkel foglalkozni, de ott legalább kapott enni és inni, és egy adattáblát, amivel dolgozhatott, amivel kitölthette az óráit. A szökés traumája után pedig még több próbatétel, még több borzalom várta. Néhány esetre – különösen az egyikre – alig tudott visszaemlékezni.

Mit gondolt? Miért hagyta, hogy meggyőzzék arról, hogy jó ötlet kijönni? Minden olyan gyorsan, kiszámíthatóan rosszul sült el – fegyverek és szállítójárművek zűrzavara, kiabálás és sikoltozás, a puszta rémület szikrája. Aztán csak futott, teljes erőből, és sosem tudta, hogy mi követi, sosem nézett vissza, hogy ellenőrizze. Lehagyta az arctalan vadászokat, de most gyilkosok egész seregei voltak mindenütt, úgy nyüzsögtek a palotavárosban, mint a legyek. Szerencséje lesz, ha egy-két napot kibír idekint. Még azt sem értette, hogy miért próbálták egyáltalán kiszabadítani.

Csak ne prédikálj – mondták. Te vagy a fontos. Szóval ne prédikálj. Csak... légyott.

Akkoriban ez egy kiút volt, amit mintha a gondviselés küldött volna neki, és ő nem vitatkozott, mert a gondviseléssel nem lehet vitába szállni. Hagyta, hogy az áradat sodorja, amerre akarja, forgolódott és kapálózott a sodrásban, de soha nem állt ellen. Bíznia kellett abban, hogy az áramlat a neki szánt irányba viszi, különben mi értelme lett volna?

Átiszkolt egy széles becsapódási kráteren, átugrott valami hatalmas és fémes törmeléket, aztán becsúszott egy épen maradt lakótömb árnyékába. A fölötte lévő örök éjszakai égboltot a védőpajzsba csapódó találatok loccsanó nyomai tarkították, amit alulról hangsúlyoztak ki a földre szerelt ágyúk, amelyeket most bőségesen bevetettek a fejük fölött függő akadály alatt. Most már állandóan nagy volt a zaj, mint egy szökőárhoz hasonló fal, amely minden ép felületet megrengetett, és visszaverődött róla, amibe beleremegett a karja és a fogai is lüktettek.

Leguggolt, a karját a térde köré fonta, és erősen zihált. Nem volt rajta más, csak a rabruha, amit a Feketekőben kapott, de még így is felhevült a teste. A tömegesen felrobbanó töltetek olyan párássá tették a himalájai levegőt, mint a trópusokon, és izzadságfoltok tarkították a tunikáját.

Meg kellett pihennie, csak egy pillanatra, a nyilvánvaló veszély ellenére. Fogalma sem volt róla, hogy a város melyik zónájában lehet, de az ellenség ezen keresztül vagy a közelben nyomult előre, mert az embertömegek már elrohantak a másik irányba, pánikba esve, mint a patkányok a tűz elől. A magas épületek szorosan egymás mellett álltak, mint mindenhol az ostromlott Belső Palotában. A körülötte magasodóivilágítatlan tornyok mind hatalmasak voltak, de a felük már csak puszta héj, és a többi is félelmetes károkat szenvedett. Nem volt más hely a sok” szétmállott sziklabetonnak és acélnak, így az utak fulladoztak alattuk, és még a legvékonyabb megmaradt homlokzatokat is törmelékkupacok támasztották meg. Úgy érezte, hogy az ellenség csak egy még sűrűbb, még gyötrelmesebb tájat hoz létre, hogy végül átverekedje magát rajta, bár valószínűleg még mindig lelkek milliói kuporogtak körülötte a félig lerombolt héjakban, szem elől elrejtve vagy mélyen eltemetve, a saját rémületüket rágva a robbanásoktól megvilágított sötétségben.

Hátrább furakodott, két nehéz gerenda közé, amelyek valami darabokra lőtt erkélyről szakadtak le, és hagyta, hogy a fém lehűtse a bőrét. Most már éhes volt és nagyon szomjas. Hamarosan újra el kell indulnia, már csak azért is, hogy találjon valami innivalót. Nem volt terve, nem volt úti célja. Elég lett volna egy eltévedt aknagránát vagy lézersugár, és ő máris eltűnik, elpusztul, és semmit sem ér el.

Szép munka, Euphrati - gondolta magában. Ezúttal igazán kitettél magadért.

Mindazok ellenére, ami éppen zajlott, furcsa érzés volt arra gondolni, hogy valahol fölötte, valószínűleg felső orbitális pályán, ott horgonyoz a *Bosszúálló Szellem*. Már évek teltek el azóta, hogy azon a hajón járt, de az emlékek még mindig olyan élénken éltek benne, mintha csak pillanatokkal ezelőtt történt volna. Eleget tudott az ellenségről ahhoz, hogy kételkedjen abban, hogy a hálótermek, étkezdék és szabadidős állomások

közül bármelyik is olyan lenne, mint régen. Még mindig élénken el tudta képzelni, milyenek voltak egykor: a civilekkel és a hajó rendes legénységével, akik az emberfeletti óriások és a hadsereg személyzete mellett tolongtak, többnyire jó kedélyűen, tele optimizmussal; szabadon viccelődtek és vitatkoztak, mégis részesei valaminek, egy erőfeszítésnek, és mind egyazon alapvető irányba tartottak.

A felfedezőknak ez a kis csapata mostanra megfogyatkozott. Mind olyan fiatalok voltak. Mint a gyerekek, akiket elküldtek a galaxisban kalandozni, tágra nyílt szemmel és tudatlanul. Mersadie elment, ahogy Ignace is. Kyril még mindig a régi mesterségét űzte, bár ez már annyira kompromittálódott, hogy nem sok köze volt ahhoz, amire egykor büszke volt. Tényleg azt hitte, hogy Dorn nem rántja meg a pórázt, ha valahogy győzedelmeskedik ebben a kétségbeesett, túlélésért vívott küzdelemben? Az elképzelés, hogy azért vannak jelen, hogy szabadon megfigyeljenek, rögzítsenek, jelentsenek, már halott volt, és ezt bizonyára Sindermann is tudta, mélyen legbelül, a lelke egy olyan zugában, ahová nem nézett be túl gyakran. Kíváncsi volt, hogy pontosan mire is gondol a férfi.

Felnézett, és hunyorogni kezdett a távoli égbolt neonfényében. Igen, valahol odafent, a többi úróriás között függött a régi otthona, az egykori törzshelye.

És te is ott vagy még mindig - gondolta. Mi mind eljöttünk, de te még mindig ott vagy. Érezlek téged, te ördög. Talán te is érzel engem. Nem érdekel. Soha többé nem akarlak látni. Elég emlékképem van, túl sok, amit szeretnék kitörölni. Soha nem akarom látni, milyen szörnyű lettél.

Hirtelen megfeszült. Érezte, hogy valami megmozdul, odafent, valahol a pislákoló félhomályban sodródó és kavargó porfelhőkben.

Hunyorogva nézte az utcát. Nem tudott hová futni, anélkül nem, hogy elárulta volna magát Visszabújt a két gerenda

zugába, hátha át tud nyomakodni a köztük lévő résen, és talál valamilyen utat lefelé, az épület alapjaihoz.

Nem sikerült. Ott ragadt, a gerince keményen a falazathoz simult, az árnyékban, de aligha volt rejtve a kíváncsi tekintetek elől. Csak annyit tehetett, hogy a lehető legkisebbre húzta össze magát, és olyan mozdulatlaná vált, hogy levegőt is alig mert venni.

Előtte, mintegy ötven méterrel arrébb, felszakadt a füstfüggöny. Alakok bukkantak elő a ködből, egyenletesen meneteltek, nem siettek. Mind hatalmasak voltak, az űrgárdisták árulkodóan görnyedt vállú kontúrjával. Keeler egy pillanatig remélte, hogy a harcosok a hűsleges légiókhoz tartoznak, de csak másodpercekbe telt, mire rájött, hogy tévedett. A csatapáncéljuk fegyveracélszürke, tompa szegélyű és praktikus volt. Nehézkesen csörtettek át a törmeléken, két kézzel emelték meg hatalmas fegyvereiket, és menet közben gondosan pásztázták a környéket. Nyolcan voltak, a Vasharcosok fekete-sárga sávós címerét viselték, sisaklencséik csillogtak a változó fényben.

Keeler érezte, hogy megdobban a szíve. Izzadságcsepp futott végig a halántékán. Összeszorította a kezét, szorosan összehúzta a testét, mintha képes lenne olyan apróra zsugorítani, hogy senki se lássa meg.

A Vasharcosok elvonultak a rejtekhelye mellett futó főúton, átmásztak a törmelékkupacokon és átgázoltak a sáron. Páncéljaikon ott viselték az előző napok megpróbáltatásainak nyomait, ketten sántítottak. Néhányuk övéről űrgárdista sisakok lógtak – a Vérangyalok karmazsinja és a Fehér Hegek elefántcsontja.

Nem néztek a nő felé. Úgy tűnt, egyenesen a központi sugárút megmaradt része felé tartanak – talán valamilyen nagyobb alakulat felderítői lehettek, vagy talán csak egy csapat szabadúszó, akik zsákmányra és dicsőségre vágynak. Ha így folytatják, alig egy földi kocsinyira haladnak el tőle.

Harminc méter. A tüzéség ropogása és dörgése végig kitartott, és elnyomta a nő légzésének halk zaját. Még mélyebbre préselte magát a keresztbe tett gerendák alatt, alig mert a közeledő szörnyetegekre nézni. Borzalmas lények voltak, a génmanipuláció és a technológiai fegyverek fúziója valami ipari rémálomgyárból. A páncéljukon játszó fények miatt valahogy nem tűntek teljesen valóságosnak, mintha holopicték lennének, de látta a csizmájuk alatt porrá tört törmelékdarabokat, és érezte a fegyverzetük reaktormagjának forró, fémes bűzét.

Húsz méter. Meg fogják látni. Biztosan meglátják. Nem számít, hogy apró, és leguggolt, és elveszett a porfelhőben és a sötétségben – vannak érzékelőik, amelyek a hőt és a legkisebb mozgást is észreveszik. Nincs hová menni, nincs kiút. Meg fogják látni.

Tíz méter. Arra gondolt, hogy elrohan. Az biztosan a végét jelentené, de legalább tiszta lenne. Egy tömegreaktív lövedék nemcsak megállítja, hanem el is pusztítja az emberi testet. Nem sokat érezne.

Ekkor az egyik Vasharcos felemelte az öklét. A szakasz megállt. Az összeszorított öklű űrgárdista nagyon lassan a nő felé fordította hatalmas, ferde ardemezű sisakját. Egy pár vörös lencse hasított a sötétségbe, és pontosan rá meredt.

Nem kapott levegőt. Egyenesen visszabámult rá. Megdermedt, a szíve hevesen kalapált, olyan volt, mintha egy tűre felszúrt rovar lenne. A légiósnak csak annyit kellett tennie, hogy felemeli a fegyverét. Vagy egyszerűen, csak odalépni hozzá, és megragadni őt a nyakánál fogva. Vagy talán, ha szívrohamot akart okozni neki, még egy kicsit így tovább bámulnia. A nő tudta, hogy valahol a sok keramit és vert vas alatt egy szikkadt transzhumán arc, egy fonnyadt transzhumán lélek, egy határtalan gonoszsággal, és végtelen kegyetlenséggel megrontott lény lapul, az Öreg Éjszaka valósággá tett anyaga. Ha szerencséje van, nagyon nagy szerencséje, mindössze megöli őt.

Vörös lencsék. Egy örökkévalóságig meredtek rá.

Aztán az űrgárdista leeresztette az öklét. Elfordult. Újra elindult. A többiek vele tartottak, rozsdás szervóik csattogtak. Végigcammogtak a hosszú, szeméttel borított sugárúton, a kitört ablakszemű habitömbök sorainak tekintete előtt. Sokáig tartott, amíg hallótávolságon kívülre értek, és egy kicsit még annál is tovább, amíg a bűz elszállt.

Keeler ott maradt, ahol volt, reszketve, megdermedt testtel. Csak amikor megbizonyosodott róla, hogy már jócskán eltávolodtak a látóteréből, akkor tudta kilazítani merev végtagjait, és kihajtogatni magát a rejtekhelyéről. Reszketve araszolt ki a fal mentén, távol a gerendák árnyékától. Az út, a kicsavarodott betonacélok és kilyukadt aszfalt ütött-kopott pusztasága, mindkét irányban üresen terült el.

Biztosan meglátta. Észre kellett vennie. Még egy halandó szem is képes lett volna kiszúrni őt ilyen távolságból. Miért ment el? Azok a lények nem ismerik a szánalmat. Már fel sem fogják.

Még mindig reszketett. Óvatosan visszamászott a törmelékletőre, míg fel nem ért az út szintjére. Az egykori járdaszegély szélén egyetlen koponya gubbasztott egy apró kőhalmon. A romok között persze rengeteg koponya hevert, de a legtöbbet még mindig húsfoltok tarkították, és gerincvelőhöz rögzültek. Ez itt egymagában állt, csontig lecsupaszítva, és halványan csillogott, mintha valaki megtisztította volna. A másik irányba nézett, arra, amerre a Vasharcos állt, és úgy állt közöttük, mint egy őrző totem.

Felemelte, megfordította, és belenézett az üres szemgödrökbe. Volt valami furcsán illő, sőt megnyugtató a jelenlétében. Egy halálfej a halál városában, az emberi halandóság jelképe, egy jeltelen élet utolsó és végleges maradványa.

Egy darabig bámulták egymást, hús és csont. Közben Keeler érezte, hogy fokozatosan visszatér a nyugalma. A keze már

nem remegett.

Miért is kételkedett egyáltalán? Szembe kellett már néznie a legrosszabbal, amit a hamis istenek birodalma rázúdíthatott, és soha nem ingott meg. Szembe kellett néznie primarchák és régensek haragjával, és egyszer sem hátrált meg. A Vasharcos természetesen nem látta őt. Erre választották ki. Kötelessége volt, teljesítendő küldetése. Még most is, amikor minden összeomlott és szétesett, Ő még mindig figyelt rá, vigyázott rá, biztosította, hogy ne botoljon meg az utolsó akadályban.

Ismét felnézett. Szinte lehetetlen volt felmérni a távolságokat vagy az irányt. A tűzharcok a magas tornyok csoportja felé tűntek a legsúlyosabbnak, ahová tartott. Hallotta a kézfegyverek zörgését odafentről, talán még az emberi torkokból szálló kiáltásokat is.

Néhányan tehát még itt is harcoltak. Néhányan, akiknek szükségük volt a hitük megerősítésére, ha nem akarták, hogy elsodorják őket.

Csak... légy ott.

– Gyere hát – mondta, egy rongydarabba csomagolta és az övére fűzte a koponyát. – Te és én. Csináljuk végig.

Basilio Fónak nem lett volna szabad életben lennie. Semmi keresnivalója nem volt a Terrán, és egyáltalán nem kellett volna kiszabadulnia a fogságból. Az élet ilyen furcsaságokat rejtett. Amikor azt gondolta az ember, hogy ennél hihetetlenebb dolgok már nem is történhetnek, valami beütött, és megtanította az alázatra.

Illetve, egy másik embert talán, de Fóban nyoma sem volt az alázatnak. Elég racionális volt ahhoz, hogy a sors fordulatait annak lássa, amik – nagyrészt vakszerencsének –, mégis nehezebbé esett nem érezni a dagadó büszkeséget minden alkalommal, amikor megúsza a kétségkívül nagyon is

megérdemelt büntetését, és nekivágott a szellemi fejlődés következő fokozatának.

Az útitársai többnyire eltűntek – az összes hadúr, génszövő és szociopata, akikkel kereskedett, vagy akik elől elmenekült, miközben az Öreg Föld romjai között tengették nehézkes életüket. Csak ő és az öregember maradtak, meg az a néhány lakáj és csatlós, akik a palotában tanyáztak, mint egy gépezet maradék alkatrészei. Már csak ők ketten éltek, egy vitatkozó idős pár, akik kimerültek és már csak finoman csipkelődtek egymással, miután régen elmúltak a legszebb éveik.

Nem gyászolt meg sokat a többiek közül. Narthan Dume tulajdonképpen jó társaság volt, legalábbis az első években, de a többségük csupán fárasztó. A zűrzavaros Terrán a brutálisak könnyebben túléltek, de általában rossz ismerősök voltak. Csak nagyon kevesen boldogultak ravaszság és furfang révén, és ő messze a legjobb volt ebből a fajtából.

Most következett a végjáték. Minden terv és minden cselszövés kudarcba fulladt, a trónon ülő zsarnok, a legostobább és legőrültebb vadállat mindet a földre döngölje. Annyi minden megsemmisült, annyi pótolhatatlan és megismételhetetlen dolog vált porrá, hogy attól egy művelt ember is sikítani tudott volna. Mit számít, ha ez a gigantikus város is hasonlóan elporlad? Az eszmék fontosak, és azokat; már nagyrészt eltörölték, helyükbe két rivális, majdnem ugyanolyan lagymatag horrorjáték steril vetélkedése lépett.

De még nincs vége. Szabad volt, már csak egy kis ideje maradt, és tudta, hová tart. Ahogy elnézte, a Belső Palotát egy kicsit felforgatták, de jó volt a memóriája, és az utcák mintázata nagyjából ugyanolyan maradt, mint amikor utoljára itt járt. Továbbra is veszélyek leselkedtek rá, de ő hozzászokott az izgalomhoz. Sőt, szerette. Az ő korában kellett valami mozgalmas az ember életébe – valami, ami felpezsdíti a vérét.

Ekkor mára Departamento Interior fegyverzetfelügyelőjének egyenruháját viselte. Eredeti tulajdonosa szerencsétlenségére

nem sokkal azután futott bele, hogy kiszabadult a Feketekóból, és szinte botrányosan gyorsan meghalt. Fo végzett néhány módosítást, sikerült hozzáférnie az áldozata beültetett adattábláihoz, és még a saját archerendezését is átdolgozta egy kicsit, hogy rossz fényviszonyok között, távolról még azok se nézzék meg jobban, akik ismerték az igazi gazdáját. Most, hogy végigsietett a folyosókon, egy fontoskodó hivatalnok előkelő modorát öltötte magára. Többmillió funkcionárius robotolt ezekben a labirintusszerű építményekben, és minimális volt az esélye annak, hogy valóban felismerjék, mint szélhámost.

Ez azonban csak egy darabig juttatta el. A célpontját komolyan védelmezték. Igen nagy erővel. Persze be lehetett jutni – ő már megtette korábban is –, de nem volt könnyű, és az idő ellene dolgozott.

Gyorsan haladt, és határozottan. Figyelmen kívül hagyta a jelentéktelen írnokok és hivatalnokok csoportját, akik egyik állomásról a másikra szaladtak, az alváshiánytól és a félelemtől dülledt szemmel. Nem törődött az egész szektorra kiterjedő voxadásokkal, amelyek vég nélkül figyelmeztettek a közelgő sortüzekre vagy a városi zónák kiürítésére. Nem tartott egyenesen a célja felé, mert az engedélyek és belépők, amelyekre szert tett, közel sem voltak elég magas szintűek ahhoz, hogy átjusson az összes közbeiktatott ellenőrző ponton és bioszűzőn.

Közel kellett kerülnie a középponthoz. Nem a Iegközepéhez – arra még ő sem lett volna képes –, hanem a laboratóriumok másodlagos láncának egy részéhez, azokhoz, amelyeket szegény Amar Astarte segített összeállítani, mielőtt elkezdte elveszíteni az eszét, és amelyekben, ha szerencséje van, még mindig maradtak hasznosítható anyagok. Fel kellett kutatnia a Sanctum Imperialistól keletre fekvő habitömböket, amiket a Clanium Könyvtár uralt, és ahol a régi kutatási és fejlesztési egységek csoportjai letelepedtek.

Most azonnal odarohanhatott volna, ha túl ostoba és túl lelkes. Persze arra semmi esély nem volt, hogy Amon, ez az

üres lelkű vén gólem, elvesztette a szimatát. Sok mindent lehetett mondani a Custodes Gárdáról, de hogy bolondok lennének, azt semmiképp. Teljesen elképzelhető, hogy Androméda-17 végig nekik dolgozott. Vagy ha nem is, Amon hamar a nyomára akadhatott. Ez a munkájuk – tudni, megjósolni, háromszögelni. Igen, valószínű, hogy Basilio Fót most is figyelik, hogy lássák, hová megy, mit csinál, és kivel beszél. Veszélyes játék volt szabadon engedni őt, de a dolgok most olyan feszültek voltak, hogy csak veszélyes játékokat érdemes játszani. Valdor emberei igazán szeretik az ilyesmit. Hagyni, hogy az alanyok közel kerüljenek, teszteljék a védelmet, talán még a hely szívébe is bejussanak, ahová be akarnak férközni. Így mindent megtudhatnak a potenciális gyenge pontjaikról, miközben az egész lövöldözős játékot szoros megfigyelés alatt tartják.

Vérjátszmának hívják. Szép elképzelés, de Fo a játékokban is jó, és nagyon szereti a vért. Az a baj azzal, ha közel engeded az ellenséget, hogy esetleg pont akkor tűnik el szem elől, amikor nem akarod, és akkor gondban vagy.

Jónak kell lennie. Meg kell tudnia változtatni a külsejét, a viselkedését, hogy ellehetetlenítse a követését. Ébernek kell maradnia. Minden tapasztalatát fel kell használnia, és mégis kockáztatnia kell.

Az egész nagyon bonyolult lett. Elindult a Clanium negyedtől, kanyargós útvonalat követett a Balkézi Torony tövében. Néhány órára teljesen eltűnt a forgalomból, majd újra felbukkant egy földi járműben, amelyet három zónával arrébb hagyott ott, mielőtt felszedett egy ugyanolyan modellt, és visszament a belváros felé. Még négyszer ölt, kétszer titokban, kétszer hivalkodóan, és megváltoztatta a ruházatát és az arcfelépítését. Nyilvánvaló nyomot hagyott egy kognitorterminálon, majd egy nehezen fellelhető, aztán gondoskodott arról, hogy az egész hálózat felrobbanjon, mihelyt újra mozgásba lendül.

Mindezzel elég levegőhöz jutott ahhoz, hogy elinduljon az első igazi célállomásra – a Birodalmi Hadsereg egyik orvosi ellátó raktárába, amely a Viridarum Nobiles alatti ideiglenes helyőrségi csomópont mélyén kapott helyet. A hely zsúfolt volt, tele ijedt katonákkal, akik éppen indulásra készülődtek, de nemigen törődtek vele, amikor: átnyomakodott közöttük. Miért is tették volna? Ekkor már egy ezredes egyenruháját viselte, és az egyetlen dolog, amire számíthattak volna tőle, ha az útjába kerülnek, hogy elárasztja őket nemkívánatos parancsokkal.

Több szinttel lejjebb ment, magabiztosan kocogott a fémlépcsőkön, egészen odáig, ahol a lumenek a csupasz sziklabetonhoz tapadtak, és a személyzet létszáma végre megfogyatkozott. A medicae raktár közvetlenül egy mély akna alján helyezkedett el, amit ipari hűtők tartottak hűvösen, és nehéz plastacél ajtó zárt le. A két ügyeletes őr az aquila jelét mutatta, amikor elrobogott mellettük.

Odabent egy klausztrofóbiás és fagyos, rosszul megvilágított, szűk kamra lapult, tele ellátmányos ládák sorával. Egy diszpécseri pult mögött álltak a nagy, lezárt konténerek. A pultnál egy magányos ügyeletes teljesített szolgálatot, körülötte igénylőlapok. Fiatalnak, zaklatottnak, rémültnek tűnt. A munkája itt lent valószínűleg leginkább azzal telt, hogy a tisztek lehetetlen dolgokat kiabáltak neki, mivel a készletek már régóta kritikusan fogytán voltak mindenből. Borzasztóan igazságtalan volt, amit ez a háború az emberekkel tett. Mindazonáltal a katona gondjai hamarosan véget érnek.

– Az Ő szolgálatában, katona – szólalt meg Fo, és a legrokonszenvesebb mosolyát villantotta rá. – Hozzáférésre lesz szükségem a biztonsági raktárhoz.

A lány idegesen meredt a férfira.

– Ö, van engedélye hozzá, uram? Anélkül nem adhatom meg a kódokat.

A férfi végig egyenesen rá nézett – nem agresszíven, hanem figyelmesen, határozottan.

– Régóta van szolgálatban?

A nő bólintott.

– Nem tudom, mi történt a következő váltással. Már hét órája le kellett volna tennem a műszakomat.

Fo fintorgott.

– Majd utánanézek. Az ott a maga beosztása? – A férfi az íróasztal szélét megkerülve odatolakodott, ahol egy csomó megfakult papír volt egy táblára tűzve.

– Uram, tényleg nem kellene...

– Te jó ég, magát lent felejtették! Utánanézek, hogy kapjon egy kis pihenőt. De ha már itt vagyok, jobb, ha megnézem azt a raktárt. Szükségem lenne néhány sebészeti helyreállító eszközre, pár bőrgyógyászati szűrőre, feromonmaszkra, ilyesmire.

A nőnek volt annyi lélekjelenléte, hogy meglepettnek tűnjön.

– Ezekre nem sok... igény volt eddig. Nem vagyok benne biztos, hogy...

A férfi ekkor a nőhöz nyomakodott, és egy ujját az ajkára tette. Elfelejtette, hogy mennyire szórakoztató az ilyesmi.

– Nézze, fontos ügyben vagyok itt, és nagyon örülnék egy kis segítségnek. Már így is kevés az időm. – A férfi ismét rámosolygott, a jóindulatú apai tekintetével. – És ne aggódjon a procedura miatt, háborúban állunk. Segítsen nekem a kódokkal, és gyorsan túl leszünk rajta. Tényleg, mi a legrosszabb, ami történhet magával?

HAT

Pusztító

Aika 73

A Vihar Gyermekei

Ha a primarcha megváltozott volna, az lenne a legrosszabb dolog, az egyetlen, amivel nem tudna együtt élni. Morarg tudta, hogy az ura fizikailag átalakult – az istenre, mind megváltoztak fizikailag! –, de remélnie kellett, hogy a régi lénye valahogy érintetlen maradt. Látta őt a csatatéren a nagy transzformáció óta, és lenyűgöző volt, de sosem lehet tudni, milyen mélyre hatolnak az elváltozások. Caipha Morargnak olyan érzés volt, mintha az egész testének minden sejtjét felforgatták, megnyújtották és valami leírhatatlanná klopolták volna. De egy primarcha... nos, ki lehet biztos benne? Ők mindenben kivételek.

Az Oroszlános Kapu úrkikötőjében járt. A hatalmas, kizsigerelt építmény a romlott légkör sötétségébe veszett, teraszai távolodtak és emelkedtek, egyik a másik után, egyre csak tovább, még az ő látókörén is messze túl. Minden szemközti falat mocsok sötétített el. Ennek nagy része a Vasharcosok által használt munícióból származott, de nem mind. Amióta a Halálgárda beköltözött, hogy elfoglalja, penész- és algaszőnyegek terültek el az amúgy sértetlen mellvédeken és bástyákon, tovább feketítve és korrodálva azt, ami megmaradt. A leszállóplatókon most kúszónövények és pókhálók lógtak, eltömődve és megereszkedve. Legyek zümmögtek és gyülekeztek a falak szögleteiben, és olyan gyorsan szaporodtak, hogy élő szőnyeget alkottak, amelyek vízesésként hullámozgottak a falazaton. Az egész építmény, ami olyan hatalmas, hogy már belegondolni is nehéz, nemhogy elképzelni, kezdett lepusztulni, magába omlani, lassan valami biológiai anyagba oldódni. A belseje halványzöld fényben

izzott, élénk színű pontok szúrták át a rátelepedő sötétséget. Minél jobban változott, minél tovább tartózkodtak benne, annál közelebb került... a Barbarushoz.

Ez vajon szándékos volt? Biztosan nem. Mind gyűlölték azt a világot – Mortarion mindenkinél jobban. Talán arra voltak ítélve, hogy magukkal hurcolják. Vagy ez talán csak egy múltó fázis, valami, amin végül túllépnek, amint kiderül különös adottságaik valódi természete.

Mégis, minden összeesküdött, hogy még félelmetesebbé tegye az erődöt. A fizikai védművek, amelyek közül sokat megőriztek a hódítás során, még mindig szilárdan, masszívan emelkedtek ki a környező romok sűrűjéből. Az égi hidak egy részét lebontották, de a Külső kerület hátszágából még mindig számos magasított viadukt futott a szurdokszerű bejáratok alagutakba. Most is hajók szálltak le a felső szinteken, de ezek gyakorlatilag mind a XIV. Légió kompjai voltak, mivel a Hadúr armadájának más elemei inkább az Örökkévaló Falat és a Damoklész érkezési pontot választották.

Finnyások ezek – gondolta Morarg, miközben egyenletesen haladt felfelé az alsó galériákon át, a fülledt levegőben zihálva. Az ember egy idő után hozzászokott a bűzhöz. Kezdte értékelni az egész termékenységét, a mély gödrökben tanyázó baktériumok pompás változatosságát. Ha a Halálgárda szövetségesei ezt nem méltányolják, és ragaszkodnak a kevésbé felvilágosult szokásaikhoz, az az ő bajuk.

Nagyon hosszú lépcsőket mászott meg, gigantikus tartóoszlopok körül botorkált, egyre beljebb és magasabbra kapaszkodott. Az úrkikötő alsó szintjein minden terem megtelt. Tankrajok ásták be magukat, füstgomolyokkal sűrítve a légteret. Gyalogoszázadok sorakoztak a magas boltozatú gyülekezőtermekben, ahol folyamatosan kapták az utánpótlást. Ezeknek a csapatoknak a zömét a Töret lenek – úrgárdisták – tették ki, mivel az egyszerű emberi legénység nagy része meghalt a hipertérben. A létszámukat azóta különféle

mutánsokkal, bestiákkal és kubistákkal gyarapították, de az efféle katonák értéke elenyésző volt, így a barlangok belsejében összegyűlt törzserő most túlnyomórészt energiapáncélosokból állt.

Mármint, a daemonokat leszámítva. Ezek a kísérteties jelenések a sötét folyosókon cikáztak és vibráltak, kihullottak a valóságból, hogy aztán újra visszatérjenek, és úgy rázkódtak és remegtek, mint a rossz minőségű holopictek. A legtöbbjük lötyögő hasú kóborló volt – elhízott vagy himlős halandók paródiái. Összefüggéstelenül bömböltek, miközben tántorogtak, vagy csak a sarkokban kuporogtak, húsdarabokat rágcsálva. Morarg kerülte őket, amennyire csak tudta. Kétségtelenül halálosak voltak, és a primarcha bizonyára hasznukat vette, de ő nem kedvelte őket. Talán majd meggondolja magát, ha egyszer látja őket akcióban az ellenség ellen, de most csak útban voltak, és küzdöttek, hogy épségben maradjanak, mivel a teléterikus pajzs maradványai megnehezítették a dolgukat.

Miközben felkapaszkodott a fogadóterem felé, egyre többen lettek, ott locsogtak és suttogtak, mint a rémült gyerekek. A levegő még inkább miazmássá vált, mindent legyek leptek. A IV. Légió megszállásának utolsó nyomai is teljesen eltűntek ezeken a helyeken, már a szagukat sem lehetett érezni, és nem lehetett megpillantani a gazdátlan, magára hagyott tárgyakat sem, amelyek egykor az övéik lehettek.

Egy magas, kétszárnyú, csukott és ráccsal lezárt ajtóhoz ért. Két Halálfátyol őrizte, némán álltak, a kapu előtt keresztbe tett kaszával. Morargnak hozzájuk sem kellett szólnia, amint felért a lépcső tetejére, visszavonták a kaszákat, az ajtó kinyílt. A küszöbön bokáig érő halványzöld pára bukott át, végiglibbent a grániton, és érezhetően hidegebb lett.

Belépett. A terem a túloldalon hatalmas volt. Régebben talán valamiféle jelentős parancsnoki és irányító központ lehetett, ahol több százan dolgoztak, de most gyakorlatilag kihalt volt, a padlóját összetört berendezések és üvegszilánkok borították. A nyugati falba épített nagy ablakokon keresztül sok nehéz

leszállóegységet lehetett látni, amint szétszóródnak az úrkikötő alsó szintjein. Azokon túl, a távolban tömeges csaták fényei villantak fel, hullámozó csillagképként a most már állandó sötétségben.

A homályban Mortarion állt, egy árnyékba burkolózó hatalmas alak. Félig megtestesült daemonok hullámzottak körülötte a valóságban, mint egy kísérteties kórus. Immár gigászi volt, fátyolos szárnya a boltozatig nyúlt, patinás páncélja csillogott a homályban. Halk sziszegés hallatszott a légzőkészülékéből, mely fagyosan tapadt a szívónyílások korrodált bronzához.

Miért van erre most szüksége? És ha már itt tartunk, miért kellett neki valaha egyáltalán? Morarg nem tudta. Soha nem kérdezte, és valószínűleg soha nem is fogja.

Rajtuk kívül csak egy félig-meddig valóságos jelenlét, egy holovetítés volt jelen, amit valahonnan a frontról sugároztak; interferenciában úszott, és egyetlen személyt ábrázolt. Ennek a személynek a körvonalai azonban rendkívül ismerősek voltak Morarg számára, mert akárcsak Mortariont – mint mindnyájukat –, őt is átformálta a gyötrődés a hipertérben. A körvonala most nagyobb volt, tele ajándékokkal, megnyúlt és kidudorodott, amíg a régi páncél megrepedt a megterhelés hatására. Legyek zümmögtek a litovetítés peremén, a csatapáncél nyílásaiból tódultak kifelé, széttörték és szétszórták a gyenge adást.

Typhus. Az, aki ezt tette velük. Morarg egyértelműen egy heves vita közepén érkezett. Úgy tűnt, hamarosan vége, de ő egy kicsit távolabb, lehajtott fejjel várakozott.

– *Most már megérették rá* – közölte reszelős hangon Typhus a holokapcsolaton át. – *Megvan, amire szükségünk van.*

– Még nem – felelte Mortarion, aki mintha belefáradt volna a beszélgetésbe. – Keveset nyerhetünk, és sokat veszíthetünk. Légy türelemmel.

– *Türelem! Ez az egyetlen dolog, amit valaha is...*

– Vigyázz! – A primarcha hangja hirtelen elhalkult és figyelmeztető morgássá változott, amitől felállt a szőr Morarg sebhelyes bőrén. – Vigyázz a nyelvedre, nehogy kitépjem! Ez egy kényes pont, és te nem látod a teljes képet. Nem úgy, ahogy én. – A primarcha hosszú, fájdalmas lélegzetet vett. – Atyám jelzőfényét visszafoglalták, és mindez ennek az óvatlan sietségnek köszönhető. Hasznos lenne, ha sikerülne elfojtani az ottani ellenállást. Ez talán téged is érdekelhet, Calas: az éter szerint Corswain a parancsnok a Hegyen, az Elsőből.

Typhus habozott.

– *Corswain?*

– Bizony.

A holoalak rövid időre széttöredezett, majd újra helyreállt. Morarg igyekezett nem túl alaposan megnézni, de Typhus láthatóan töprengett.

– *Ha nem engedélyezed az offenzívát...*

– Már elmondtam az okaimat.

– *...akkor ez legalább valami konkrétum.*

Mortarion elmosolyodott. Ezt csak abból lehetett megállapítani, hogy a szürke hús megráncosodott a szeme körül, és nem volt valami kellemes látvány.

– Egy hozzád hasonló parancsnok egyszerűen visszavehetné. Mire visszatérsz, várhatóan készen állunk majd a fő rohamra.

Typhus nem volt bolond. Sosem volt az. Elgondolkodott az elé tárt ajánlaton, tudatában annak a lehetőségnek, hogy nemkívánatos bosszúságként elküldik a fő eseményről. Morarg azért tudott valamit az ő és az Első Légió közös múltjáról. Nehéz lenne visszautasítani egy esélyt a bosszúra, és senki sem állíthatta, hogy az Astronomican csupán mellékes célpont.

Végül a holovetítés megreccsent, amikor Typhus meghajolt – kurtán, elutasítóan.

- *Rendben van* - mondta. - *De továbbra is figyelni fogom a frontot. Ha rájövök...*

- Ha a front megmozdul, és szükség lesz rád, én leszek az első, aki hívni fog - jelentette ki Mortarion türelmesen. - Hogyan is lehetne ez másképp? Együtt lépjük át a küszöböt, te meg én. Ezt megígértem a Hadúrnak. Már vállaltam ezt.

Typhus várt még egy kicsit, és úgy tűnt, mintha újra beszélni akarna. Aztán hirtelen megszakadt a kapcsolat, a holovetítés szürkészöld szikrák halványuló felhőjévé oszlott szét.

Mortarion tekintete csak ekkor vándorolt Morargra, aki mostanra kapaszkodott fel végre az utolsó lépcsőfokokon az ura elé.

- Caipha - szólalt meg a primarcha a lehető legszívélyesebben. - Hallottad az egészet, ugye?

Morarg mélyen meghajolt.

- Nem sokat, uram.

- Csak azt a részt, ami a bevetésünkről szólt.

- Igen, csak azt a részt.

Mortarion megmoccant, mire az archaikusnak tűnő páncélja körül lógó különféle eszközök és függők összekoccantak.

- Valószínűleg egyetértesz vele.

Morarg úgy döntött, hogy óvatos lesz. Nem úgy tűnt, mintha az ura különösebben jó hangulatban lenne.

- Nincs ellenvetésem.

Mortarion harsányan horkantva nevetett, és lekapott valamit a mellvértjéről, ami feltekeredett és csillogott.

- Calas tényleg egyszerű lélek. Jobban menne neki egy másik légióban - egy ostobában, ahol kiélhetné a felesleges drámára való hajlamát. - Összetette nagy kezét, lekaparta a patinát a kesztyűjéről, és rosszkedvűen bámult az összekulcsolt ujjaira. - Annyi kárt okozunk nekik, és ő még csak észre sem veszi. Az isten minden nap minden órájában elküldi nekünk a nagy

ajándékait, mindet ezen a helyen keresztül. Innen gyakorlatilag látom a Sanctum Imperialis csúcsát, és valahányszor a tekintetem rászégeződik, még egy kicsit több morzsolódik le belőle. A bent lakók többsége soha nem fogja megtudni, honnan jön a betegség. Nem lesz rá szavuk, csak azzal lesznek tisztában, hogy a semmi súlya megnehezíti a gondolkodást, az alvást, még a fegyver felemelését is. És azok, akik megértik? Sem erejük, sem akaratak nincs ahhoz, hogy lecsapjanak rám. A Vörös Angyal a torkuknak esett, a falaikat áttörték, a védelmük romokban hever körülöttük. – Sárgás tekintete visszafordult Morargra. – Olyan nagy szakértelemmel öljük őket, távolról, de Calas csak arra vágyik, hogy a falakhoz rohanjon. Vak az ezzel járó veszélyre.

Morarg nem volt biztos benne, hogy most azt várják-e tőle, hogy mondjon valamit. Kockáztatott.

– Mi ez a veszély, nagyuram?

– A saját oldalunk – válaszolta sötéten Mortarion. – Mindenki tudja, hogy ennek hamarosan vége lesz. Talán egy hét múlva. Talán hamarabb. És aztán mi lesz? Kinek van erről elképzelése? Ki törődik a szörnyek és tébolyultak csürhéjében igazán azzal, hogy mi következik utána? – Elutasítóan megrázta a fejét, amitől megzörrentek a kábelek a nyakában. – Nem azért vezettelek ki titeket az egyik élő pokolból, hogy egyenesen egy másikba csöppenjünk. Bármilyen történjék is, mi épségben maradunk. Amikor atyám torkát végre elvágják, az erő pozíciójából fogjuk kialakítani a helyünket az új Impériumban. Perturabo elhagyta a csatateret, Fulgrim engedett a szeszélyeinek. Angron harci kutyái máris széttépik magukat, Magnus boszorkányai pedig túl kevesen vannak ahhoz, hogy számítsanak. Amikor úgy döntök, hogy áttöröm a falakat, amikor a többiek kimerültek, szétszóródtak vagy készek megadni magukat, ti mind velem lesztek. A légióm melletttem lesz, töretlenül és nagyszerűen, egyesülve az isten dicsőségében.

- Értem - mondta Morarg. Igazság szerint, az egyetlen nagy kétséget leszámítva, amely az átalakulás óta gyötörte, mindig is teljes mértékben hitt az urában. A dolgok magyarázata olyan luxus, amire nem volt szüksége.

Mortarion ismét elmosolyodott.

- De egy kicsit még mindig érzed, nem igaz? Azt a gyenge vonzást. A szégyent. Első akartál lenni, te akartad megtenni az első csapást.

Morarg elgondolkodott ezen. Beszért erről Crosiusszal, még akkor, amikor a Marmaxnál harcoltak. Úgy érezték, közvetlenül azután, hogy leszálltak a bolygóra, mintha ez lenne a végzetük, tekintve mindazt, amit elszenvedtek, hogy ott lehessenek. De most... Nem, már nem lehetett ebben olyan biztos. A vérszomja valahogy eltompulni látszott, a helyét furcsa zsibbadtság vette át.

- Nem vagyok biztos benne - felelte őszintén. - És mégis... - Felnézett az urára, attól tartva, hogy túlságosan messzire megy.

- Folytasd csak.

Morarg nagyot nyelt.

- Vannak olyanok... Úgy értem, néhányan a légióban. Vannak, akik azt mondják, nos... hogy Typhus nagyúr intézte így... Vannak, akik... közel állnának hozzá, ha a dolgok úgy alakulnának...

Elhallgatott. Vannak dolgok, amikre túl nehéz szavakat találni. Megkönnyebbülésére Mortarion nem tűnt feldúlnak attól, amit mondott. Sőt, inkább szórakoztatta.

- Hadd segítsek neked, Caipha - szólt közbe a primarcha. - Hallottad a suttogást, hogy Typhus itt az igazi úr. Hallottad, hogy ő volt az, aki kikényszerítette az átmenetet a jelenlegi formánkba. Hogy becsapott engem, mindnyájunkat, lerántotta a leplet a szemünkről, és még mindig nagyjából úgy irányítja a dolgokat, ahogy neki tetszik. Így van?

Nagyon veszélyes talajra tévedt.

– Többé-kevésbé, uram. De csak suttogásokat.

– Értem. És nem tudsz neveket társítani a suttogásokhoz. Ennek is így kell lennie. – Újabb hosszú, zörgő lélegzetet vett, és az árnyékában lévő daemonkórus frissen, felbolydulva csacsogott. – Nem fogom mentegetni magam. Az az idő a hajókon kemény volt. Fájdalmas. Nehéz visszaemlékezni. – A primarcha szemében rövid időre felsejlett a fájdalom – egy pillanatnyi villanás, ami feltűnt a légzőkészülék pereme fölött. – Csak ennyit mondok. Semmi sem történt véletlenül a *Terminus Esten*. Túlságosan szerettelek titeket. Ez az egyetlen hiba, amit beismerek. Calas irreleváns volt – csak egy eszköz, amit az isten örömmel használt. Megnyugtat ez téged?

Morarg nem sokat értett ebből. Nem volt biztos benne, hogy kellene-e. Talán csak egy próbatétel volt – a hit vizsgálója. Vagy talán volt benne valami igazság, egy homályos lényeg, amit meg kellett volna értenie.

– Elégedett vagyok, uram – mondta erőtlenül. – Mindig is az voltam.

– És ezért vagy te itt, ő pedig nincs. Nekem a hűség fontos. Nagyon is fontos. Ezért van az, hogy te most ismered meg a támadási terveket, ő pedig csak később.

A primarcha egy kicsit közelebb húzódott, hatalmas alakja csoszogva lépett előre, a szárnya megrebbent.

– Mert most fordul a történelem a javunkra – közölte. – Maradj hű, Caipha, maradj türelmes, és tanúja leszel mindennek, amint kibontakozik, itt, mellettem.

A föld alatti mágnesvasút sziszegve állt a zárt mellékvágányon, gőzzel és füsttel töltötte meg a magas, boltíves csarnokot. Rekeszes oldalai tíz méter magasra nyúltak, és fedetlen kocsik hosszú sora húzódott mögötte a rakodóterminál zajos, félhomályos káoszában. A tisztek parancsokat üvöltöttek,

figyelmeztető kürtök harsantak, a nehézszállítók beálltak a dokkokhoz, és elkezdtek kinyitni a rakodóajtókat. Mindenfelé emberek rohantak, gesztikuláltak, a tenyerükbe csapkodták az öklüket, és ujjal mutogattak a beosztottaikra.

Talvet Kaska tankparancsnok végignézte az egészet, hosszan beleszívott a nikotinrúdjába, és érezte, hogy az olcsó füst még jobban eltömíti a tüdejét. Egy halom lőszeres ládán ült, keresztbe tett lábbal, félig üres kulacsal az oldalán. A legénysége körülötte heverészett. Vosch aludt. Fogalma sem volt róla, hogyan képes szunyókálni a nő a terminál csörömpölése és csattogása közepette, de valahogy mindig sikerült lopnia néhány percet. Jandev egy táblakönyvet olvasott, miközben Merck fehérjetömböt rágcsált. Dresi egyedül ült, a térdét a mellkasához húzva. Kaska még nem sokat tudott róla. Ha szorgalmasabb lett volna, talán rákérdez, de veszettül fáradt volt, ingerlékeny, és amúgy is rengeteg ideje lesz, amint elérik az elülső gyülekező állomásokat.

– Hát itt van – szólalt meg Merck szárazon, nagy állkapcsát lassan dolgoztatva. – Pontosan ütemterv szerint.

Egy tank furcsa dolog. A legénység mindig személyre szabja. Néhány zászlóaljban nőneműnek tekintik őket. A 12. Jaddai Páncélosoknál többnyire hímneműek voltak. Néha szeretetteljes neveket vagy tréfás jelzőket adnak nekik, de a Jadda századok komoly gondolkodású banda voltak, és ragaszkodtak az átadáskor kapott burkolati jelzőhöz. Kaska tankját *Aika* 73-nak hívták. Egy szabványos Ryza típusú jármű. Tisztességes motor, tisztességes ágyú, de ezen a változaton nem volt forgóállványos tűzér. Néhány parancsnoknak hiányoztak volna – szerintük közelharcban praktikusak –, de Kaska örült, hogy nincsen. Egy Leman Russ belseje elég forró és szűkös, ha már betöltötték a lövedékeket, anélkül is, hogy még két izzadt testet próbálnának belezsúfolni.

– Ronda vén fattyú – motyogta, a megvetés és szeretet keverékével.

A jármű testét éppen egy rakodókarom mozgatta, elemelte a platós teherautóról, és szelepeiből gőzt eregetve tette át a tranzitkocsira. Ez a művelet már önmagában is látványos volt – egy Leman Russ harckocsi üresen majdnem hatvan tonnát nyom, és ágyúval együtt nyolc méter hosszú. Lenyűgöző volt látni, ahogy egész rajokat szedtek le a platókról, és egymás után, ügyesen a helyükre rakták őket. A rakodókarok nehézkes szerkezetek voltak, egyenként hét, bekötött szervitorral, a vezérlőegységeket pedig süllyesztett síneken lehetett fel-alá gurítani az oldalszegélyen, mielőtt a hosszú, konzolos karok kinyíltak volna. Az egyetlen dolog, ami mellett eltörpültek, maga a mágnesvasút volt, ami vagy nyolcszáz méter hosszú lehetett..

Kaska végignézte az egészet. Figyelt arra, hogyan fest az *Aika* 73. Tanulmányozta a javításokat, amelyeket a zászlóaljparancsnokságon az elülső lézerágyún végeztek – még mindig látszott a nyoma a köpenyen. A hosszú karcolások, horpadások és bemélyedések mind ott voltak, mégpedig rendben, gyorsan átfestve, de most már nem lehetett eltüntetni őket. Észrevette, hogy kicserélték az összes méregszűrőt. Az *Aika* 73 jó néhány kemény, régebbi harcban vett részt. Kaska többször is megbékélt a halállal, és felkészült arra, hogy akármilyen helyzettel szembenézzen, de a legénységnek valahogy mindig sikerült visszakapaszkodnia a biztonságba. Mindenkinék, kivéve persze Jugót. Szerencsétlen alig egy hete lőtte fejbe magát, így pilóta nélkül maradtak.

A férfi ismét Dresire pillantott, aki látszólag üres tekintettel bámult a semmibe. Még azt sem tudta, hogy melyik tankról vették le, hogy helyettesítse Jugót, illetve, hogy miért lehetett szabadon áthelyezni. Minden kezdett szedett-vedett lenni. Mégis, szerencséje volt, hogy egyáltalán találtak valakit. Néhány zászlóaljnál már annyira fogytán voltak az egységek, az üzemanyag és a legénység, hogy gyakorlatilag elindulni sem tudtak, a raktárakban rekedtek és alkatrészekért kuncsorogtak.

Amíg életben volt, addig harcolni akart. Nagy volt az esélye, hogy hamarosan úgyis mind meghalnak, úgyhogy jobb volt azt csinálni, amire kiképezték.

– Ennek semmi értelme – morogta Merck. – Visszahívnak, megkapjuk a parancsot, átvisznek minket az Európára, és most ez. Elment az eszük.

Kaska szívott még egy slukkot. Merck igazán idegesítő tudott lenni.

– A parancsok változnak, katona.

– Igen, de ezeknek semmi értelme. Mi maradt az Oroszlános Kapun túl, he? Törmelék és romok, az maradt.

– Ellentámadás – jegyezte meg halkan Jandev, fel sem nézve a könyvéből. Az első tüzér sápadt arca szenvtelen volt. – Ennek el kellett jönnie.

Merck felhorkant.

– Áh. Csak egy újabb támaszpont valahol. Nem maradt elég a támadáshoz.

Merck közlegény, a töltő, a legénység legalacsonyabb rendfokozatú tagja, általában nem mondott sokat, amire érdemes volt odafigyelni, de ezúttal Kaska kénytelen volt egyetérteni vele. Kimerültek voltak. Legutóbb, amikor a hadosztály-parancsnokság a terület visszafoglalására utasította őket, kevesebb mint egy óra alatt több mint száz egységet vesztek. Légi támogatás már nem volt, a gyalogsági kíséret hiányos, és ha nagyobb távolságot tettek meg, komoly esélyük volt arra, hogy áruló űrgárdistákba ütköznek. Azok aztán igazán ijesztő dolgok. Kaska látta, ahogy az egyik szakaszuk utat tört magának egy Vészpenge felé, átvágták magukat rajta, majd bomlasztó energia ropogása közepette, vérben úszva bukkannak elő a túloldalon. És aztán ott volt a... többi ízé. Amikről senki sem beszélt, de mindenki látta őket. A szörnyek, a teremtmények, amik csillogva törtek elő magából a levegőből, a kilencszemű, vérvörös, orsólábú, átlátszó bőrű fenevadak.

A férfi emlékezett, amikor hetekkel ezelőtt először jelentett egy észlelést. Xenók, mondták neki. Csak használja ellenük a lézerágyút. De ezek nem xenók voltak. Nincs az a xenó, ami ennek a véres, sáros szarságnak a közepén rekedt volna. Ezek valami mások voltak. Valami, amitől mindenki megrémült, nem számított, milyen régóta harcolt.

– Van bőven, amivel támadni lehet – jelentette ki szárazon, mert nem akart erre gondolni. – Csak nézd meg a vonatot.

Csakugyan megtelt a szerelvény, egyik vagon a másik után. Minden tankot leláncoltak és szorosan rögzítettek, a kipufogónyílásokat letakarták, az ágyúcsöveket pedig letapasztották. A menetrend szerinti indulásig alig egy óra maradt Talán még tartani is tudják. Aztán az egész masinéria a föld alatti mágneses sínekhez gurul, mélyen benyomul, mielőtt délkeletre, a gyorsforgalmi vonalra csattogna. A legénység nem sokkal később követi őket, más mágneses egységek személyzeti kabinjaiba zsúfolva, ahol csak nehezen lehet egyáltalán pihenni. Zajos, szűkös és büdös lesz. Persze ők harckocsizók. Hozzászoktak az ilyesmihez.

– Öt egész percre bírjuk majd – közölte Merck. – Teljes időpocsékolás.

– Nem az Oroszlános Kapuhoz megyünk – mondta Jandev. – Ott nem érdemes megállni. Keletre lesz. Szerintem a Corbenic erőd, az a lyuk a fronton.

Vosch felébredt. Egy-két pillanatig csak bámult maga elé, aztán nyelt egyet, köhögött, és megdörzsölte a szemét.

– Mikor ér ide a csapatszállítónk? – kérdezte zavarosan.

Kaska szívott még egy slukkot, és elmosolyodott.

– Örülök, hogy visszatért, tizedes – mondta. Lehet, hogy Vosch egy álomszuszék, de egyben remek főtüzér is volt, és a legénység egyik olyan tagja, akit tényleg kedvelt. Amikor a nő nem volt a közelben; a dolgok szürkébbek lettek. – Most indulunk. Csak látni akartam, hogy biztonságban pakolják fel.

Az *Aika* 73 rakodókarma mostanra végzett, és dőcögve csikorgott végig a síneken a következő rakodóhely felé, ahol egy másik Leman Russ várta a figyelmét. Azon túl minden füstbe burkolózott, melyben a rakodókarok és a platós teherautók homályos körvonalai haladtak fel és alá.

Vosch ásított, majd a kulacsért nyúlt. Az arcán látszott az árulkodó “tüzérszemüveg”, a szemét övező kettős, vörös hurok, ahová a célzókészülék illett.

– Akkor jó. Már kezdtem unatkozni.

Kaska ismét Dresire nézett. A pilóta egy szót sem szólt. Csak bámult a semmibe.

– Szóval, ki a seregparancsnokunk? – kérdezte Merck. – Tudja már valaki? Ki a fene rángatott ki minket az Európáról, és küldött erre az átkozottul hülye patkányüldözésre a romok közé?

Kaska még egy utolsót szívott a nikotinrúdból, a fanyar dohányfüstöt ízlelgette, aztán a csikket a fedélzetre dobta. Felállt, kinyújtózott és a saját kulacsáért nyúlt.

– Fogalmam sincs – felelte, és már csak a voxriasztásra várt, ami mindnyájukat a személyzeti mágneskocsikhoz szólítja majd. Nem számított rá, hogy egyhamar közlik vele – még ha a voxcsatornák működtek is, nem sok hasznos dolog jutott el hozzájuk. – Azért legyetek vidámak. Ha mindnyájan életben maradunk még néhány órán át, talán megtudjuk.

Shiban az első adandó alkalommal a frontra indult. A Kolosszus állandó tűz alatt állt, de vastag falait még nem sikerült feltörni. Az igazi harc északon dűlt, a Corbenic erőd árnyékában, ahol az ellenség megpróbált átjárót nyitni a Marmax és a Gorgó Gát mögé, hogy közvetlen támadást indíthasson az Oroszlános Kapu erődítménye ellen. Az V. és IX. Légión különítményeit küldték ki, hogy még egy kis ideig

feltartóztassák az áradatot, bár mind tudták, hogy hamarosan fel kell adniuk a területet.

Ennek fényében a két szövetséges erő stratégiája kezdett eltérni egymástól. A Vérangyalok Raldoron első kapitány parancsnoksága alatt visszavonultak a csatamezőn a Végső Kapu felé, ahonnan gyorsan áttelepülnek majd a Belső Palota területére. Nemsokára mindnyájan ott kötnek ki, hogy a primarchájukkal együtt a központ végső védelmére keljenek. A Fehér Hegek éppen az ellenkező irányba indultak – amikor végül elhagyták a harctéri állásaikat, kelet felé, a Kolosszus felvonulási területére verekedték vissza magukat. Így az V. Légió parancsnoki állása egyre inkább elszigetelődött, bekerítették az általános előrenyomulás hullámai. Amikor a Végső Kapu mellékerődjei elesnek, az előretolt helyőrség teljesen el lesz vágva, magányos fellegrájként áll majd az ellenség tengerében. A gyors bekerítés régóta ismert chogorisi taktikáját alkalmazták ellenük, és ők tudatosan hagyták, hogy ez megtörténjen. *A háború iróniája* – gondolta Shibana.

Egy robogóval ment ki a romok közé. Régebben talán megvárta volna az alkonyatot, mielőtt megkockáztatja, hogy elhagyja a fedezéket, de most a nap minden órája sötét volt, állandó homályba borult a toxikus felhők szüntelen kavargásában. Mindenütt ellenőrizetlen tüzek égtek, lángra lobbantak az elrejtett prométheumraktárak, és izzani kezdtek a ködben. Hirtelen villanások világították meg a teljesen lerombolt tájat – kilométereken át csak törmelékhegyek és összegabalyodott nyúzódrótkötegek sorakoztak, árkok és földsáncok keresztezték azokat. Minden életet kisöpörtek belőle, a néhány megmaradt falsarok őrszemként emelkedett a törmelékdűnék fölött. Egyedül ezek a zónák egykor százezreknek adtak: volna otthont, mielőtt mindez elkezdődött. Mára hatalmas temetőkké váltak, amelyeken két, egyre kimerültebb küzdőfél verekedett egymással.

A parancsnokság nem volt messze – kevesebb mint nyolcvan kilométerre, nyugatra a Kolosszus nyugati barbakánjától.

Amikor Shibane megközelítette, a sisakkijelzőjén megjelent a helymeghatározó rúna, és irányt mutatott neki. Alacsonyra ereszkedett le két nagy raktársiló üres romjai közé, és egy megerősített rés felé vette az irányt a talajszinten. Előtte egy egykori nagy manufaktórum csontváza tűnt fel, amelynek megerősített falai helyenként még épek voltak, bár a boltíves tető eltűnt, a több száz ablak üvegét pedig mind kilőtték. A taktikai kijelzője több beásott aknavető egységet és mesterlövész-alakulatot jelzett, amelyek egyelőre fedezékbe húzódtak, néma fegyverrel.

Átbukott a résen, a föld alá ereszkedett, több szinttel lejjebb, ahol egykor a manufaktórum összeszerelő csarnoka húzódtott. Ahogy a sziklabeton mennyezet alacsonyabbra süllyedt, megállította a légirobogóját, leállította, hogy a hátralévő utat gyalog tegye meg.

Az előretolt bázis több, föld alatti teremben helyezkedett el. Mindenütt homokzsákokból épített falak álltak, és látszott a nyoma, hogy sietve javították meg a hely megrepedt alapjait. Szabályos időközönként alagútbejáratok tátongtak, amelyek északra és délre futottak, hogy gyors hozzáférést biztosítsanak a zóna kijáratainak hálózatahoz. Néhány jármű – többnyire Kimérák, valamint üzemanyag-szállítók, ellátó teherautók és páncélozott földi teherautók – állt az ellátmányt és lőszert rejtő ládák mellett. Az egész hely tele volt koszos egyenruhás birodalmi katonákkal, néhányan őrszolgálatot teljesítettek, többen kimerült álomban, kinyúlva heverték a zsúfolt, rögtönzött hálótermekben.

Shibane egyenesen a parancsnoki bunker felé vette az irányt, amely a manufaktórum visszhangos, régi alagsorában, egy megerősített teremben kapott helyet. Itt pillantotta meg a légio első harcosait. Amikor belépett a bunkerbe, mind tiszteletteljesen meghajoltak. A páncéljuk sötétszürke volt, vastag porréteg borította, és mindegyiken látható, súlyos sérülések éktelenkedtek. Ezek a harcosok a Vihar Testvériségéhez tartoztak, a saját *minghanjához*, amit azóta

vezetett, hogy kán lett. Az a néhány, akit magával vitt az Örökkévaló Falhoz, már mind halott, így ez a megfogyatkozott csoport volt az utolsó. A testvériség egykor közel négyszáz kardot számlált, de mostanra a létszám ennek kevesebb mint egyharmadára csökkent, és a maradék jelentős része a közelmúltban érkezett újavérú erősítés volt.

Ennek eredményeként a teremben lévők többségét alig ismerte fel. Összesen tíz sebhelyes harcos volt jelen az orduból, valamint néhány tucatnyi légiós szolga, akik az érzékelőket és a kommunikációs berendezéseket kezelték. A testvériség csapatainak nagy része a hosszú alagutakban harcolt, hogy egy kis időt nyerjenek a seregnek, hogy visszavonulhasson két, nyugatabbra fekvő állásból.

A harctéri parancsnokuk, Yiman, az alacsony tetővel fedett kamra közepén várta őt, és éppoly ziláltan nézett ki, mint a kíséretének többi tagja. Körülötte az alapszemélyzet taktikai holofelvételeket tanulmányozott, vagy hibás kommunikációs dobozokkal birkózott.

– Köszöntelek, kánom – szólalt meg Yiman, és fejet hajtott. – Bízom benne, hogy felépültél.

Shiban megfeszítette gépkezét, érezte az ízületek akadozását, a visszamaradt fájdalmat.

– Tökéletesen. Hogy mennek a dolgok?

Yiman egy holooszlop felé fordult, mely kusza pókhálóban mutatta az alagúthálózatot.

– Már két napja nyomulnak előre, szünet nélkül, itt és itt. Leromboltuk ezeket a szakaszokat, hogy lelassítsuk őket, de ezzel csak egy kis időt nyerünk... rengeteg kotrógépük van. Az elmúlt két hétben egyre többen jöttek le. Bár, ha őszinte akarok lenni, nem annyian, mint amennyitől tartottam.

Shiban bólintott, és mindent magába szívott.

– A Belső Palota falát áttörték. A fő zsákmányért tolonganak.

– Mi is sejtettük. Akkor arra kérnek minket, hogy tartsuk tovább a frontot?

– Nem. A Kagán felgyorsítja a visszavonulást. Mennyi ideig kell tartani a pozíciót?

– Még huszonnégy órán át.

– Legyen négy. Amit addig nem tudtok elhozni, azt hagyjátok ott. A légió összes erőforrása menjen a Kolosszushoz, a segédcsapatok pedig a Végső Kapu felé.

Yiman habozott.

– Négy óra – mondta halkan.

– Ennyit kaptunk.

A férfi megint tétovázott, egyértelműen kiszámolta, mit lehet megmenteni.

– Talán így lesz a legjobb. A hadsereg egységei... nehezen boldogulnak ebben a helyzetben.

– Találkoztatok idelent *yakshákkal*?

– Egyre többször. – Yiman megpaskolta az övén hordott *tulwarját*. – Mi is egyre jobbak leszünk abban, hogy végezzünk velük. Ez elégedetté tesz. De a segédcsapatok nem tudnak szembeszállni velük, és kegyetlenség ezt kérni tőlük.

Shiban körülnézett a bunkerben, és a szorgoskodók arcát tanulmányozta. Az V. Légió segédcsapatai mindig is kivételesen kemények és jól képzettek voltak, a Birodalmi Hadsereg bármely nem légiós katonai egységével egyenrangúak. Most azonban az arckifejezésük elárulta a megpróbáltatásaik mértékét. Úgy tűnt, egyikük sem aludt eleget, ha egyáltalán tudott aludni. A bőrük fakó volt, a mozgásuk lomha. Egy másik hadszíntéren talán megdorgálta volna Yimant, amiért hagyta, hogy kialakuljon ez a helyzet, de ez most más volt. Ő maga is érezte – a fáradtság, a szellemi megterhelés állandó vonzását, amely lehúzta, és suttogva emlegette fel minden kudarcát, amit valaha is elkövetett, folyamatosan, egyre tovább. Még ha tudta

is, hogy ez nem természetes, és hogy ismerték a forrását, akkor is nehéz volt ellenállni, még azokkal az előnyökkel is, amiket kapott. A segédc csapatok számára, akik már hónapok óta vesztes csatát vívtak, ez hamarosan elviselhetetlenné válhatott.

– Látom – mondta Shibane. – Meg kell adni nekik az esélyt, hogy kiszabaduljanak ebből, még ha csak egy időre is.

Yimane ekkor az adjutánsához fordult, és egy sor parancsot osztott ki neki, harci jelekkel. A harcos meghajolt és elsietett, hogy végrehajtsa őket.

– Megtiszteltetés, hogy személyesen adtam át ezeket a parancsokat, kánon – mondta, miközben a távoli falnál lévő érzékelőegységek újból felizzottak a fürkészéstől. – De most, ha csak négy óránk van, el kell indulnom az alagutak felé. Kemény harcok várnak ránk, mielőtt kihozhatnánk a mieinket.

Shibane elmosolyodott, és lecsatolta a hátáról a hosszú *guan dao* energiafegyvert. Ügyesen, két kézzel megforgatta, élvezve a penge megszokott súlyát. Ugyanaz a penge volt, amit a hét évvel ezelőtti, a chondaxi hadjárat óta hordozott – akárcsak őt, ezt is nehéz volt elpusztítani.

– Nem azért jöttem ide, hogy parancsokat adjak át – jelentette ki. – Ez még mindig az én testvériségem, Yimane. Vezess a daemonokhoz!

HÉT

Arany az árnyékban A Baal hercege Cthonia a Terrán

Most már inkább a sosemszületettek jöttek hozzá. Nem vártak meghívásra, hogy csapástávolságba kerüljenek. Vágytak rá. Valamiért meg akartak halni a pengéje által, vagy legalábbis egy rövid időre szembe akartak szállni vele, nevetni, érezni a félelem rohamát. Vagy talán csak egyszerűen ott akartak lenni, ebben az időben, ezen a helyen. Fontos volt nekik. Most az egyszer úgy tűnt, hogy komolyan veszik az egészet.

Azért csak megölte őket, mert ez volt a hivatása: hiszen ő Constantin Valdor volt, főkapitány, lándzsahordozó, kapuőr. A Sanctum Imperialis szűk folyosóin, a mély katakombákban, a rejtett helyeken leselkedett, várt, figyelt. Előbb-utóbb aztán eljöttek hozzá, előrontottak a sötétségből, hogy agyaraikat a mellkasába mélyesszék. A lándzsája véres lett, pengéjét a lények sűrű esszenciája borította, pedig azoknak igazából nem volt szükségük valódi vérré. Meghaltak – vagy legalábbis visszakerültek oda, ahonnan jöttek aztán újra nekilátott, hogy hangtalanul vadásson.

A harc elég kemény volt a Külső Falnál, ahol Raldoron és a Nagy Kán mellett szolgált. Raldoron, a IX.-ből, lenyűgözte őt – sajátos stílusú harcos volt, kimért és ravasz. A Kán, az V.-ből, a Kán volt; bizonyos tekintetben páratlan, más szempontból bosszantó. Most azonban lejárt a távoli sáncok őrzésének ideje. A határvonal folyamatosan zsugorodott, visszahúzódott a Belső Palota felé, sőt, immár azon belülre. Ez sosem volt tiszta folyamat – nagy területrészeket zártak körül és tartottak makacsul –, de megvolt a maga formája.

Nem késlekedhetett tovább. Kiadták a parancsot, hogy az összes túlélő Őrző vonuljon vissza a Sanctum Imperialisba. Valdor természetesen értesítette Dornt, aki éppen csak tudomásul vette a gesztust. Talán nem is tudott arról, hogy oly sokan harcollak, ilyen hosszan, veszélyeztetett pozíciókban, annyira lekötötte őt a sok kötelessége. De azért megtették. A Tízezer, akik már csak a névleges létszám tizedét tették ki, a Császár uradalmának magjában fogott fegyvert, felkészülve a támadásra az utolsó, látható és láthatatlan falak ellen.

Valdor a legtöbbeknél jobban értette ennek a konfliktusnak az igazi természetét. Minden sorkatona tudta a lövészárkokban, hogy az ellenség a felszínen tör ellenük, de a lába alatt mindvégig dúló küzdelmekről egyáltalán nem volt tudomása. A Terráért vívott csata odalent sokkal régebb óta folyt, és egy fokkal kegyetlenebb volt. Nagyrészt a Császár volt az, aki visszatartotta a hordákat, és akinek páratlan ereje elzárta az egyetlen állandó átjárót felfelé, a Trónterem alapjaihoz.

De minden gát ereszt, ha elég nagy nyomásnak teszik ki, és most megnyíltak a pórusok. Bármennyire is fájt Valdornak beismerni, kezdett kicsúszni az irányítás az ura kezéből. A Palota fölé felhúzott nagy égisz kezdett megbomlani. A korlát földbe süllyesztett ellenpárja is kezdett csődöt mondani. A daemonok most már be tudtak furakodni, átsurrantak a védműveken, forogva zuhantak ki a tűzfényes levegőből, feltörtek a mérgező talajból. Nem létezett többé egyetlen arcvonal, sem világosan meghatározott sánc, amely mögött a védők menedéket találhattak volna, csupán egy erősen lyukacsos, hiányosan vezényelt övezet. Minden órával egy kicsit tovább nőtt annak az esélye, hogy e maradék védelem is teljesen elbukik.

Azon kapta magát, hogy szinte kívánja, hogy eljöjjön a perc. Tudta, hogy hamarosan bekövetkezik. Guilliman nem ért ide. Még ha az Ultragárdisták valahogy meg is jelennének, akkor is biztosan túl késő lenne már ahhoz, hogy bármin változtassanak. Minden a Trónteremre, az egész nagy dráma

középpontjára fog összpontosulni, ahogy mindig is elrendeltetett. A Császár ott volt. A Hadúr közeledett. A galaxis többi része teljesen lényegtelennek tűnt az esély mellett, hogy irányíthassák azt a parányi területedarabkát, azt az egyetlen apró, zárt termet, amely mélyen a korábbi birodalmak kövületei között van eltemetve, az egyetlen helyet a Terrán, amelyre Valdor felesküdt, hogy mindenáron megvédi.

Aztán hirtelen éberén megtorpant.

A folyosó koromfeketén húzódott előtte. A falak itt csontszerűek voltak, barázdáltak, göcsörtösek, és vastagon fedte őket a por. Nagyon mélyen járt, még a Kazamata legmélyebb szintjein is túl. Ezek a helyek régebbi, idegen civilizációk szagát árasztották, olyanokét, amelyek évezredekkel azelőtt éltek és pusztultak, hogy az övé a felemelkedés útjára lépett volna. Az elfeledett kultúráknak nem minden nyomát törölték el teljesen az alagutak elég mélyre nyúltak.

Összehúzta a szemét, és teljesen mozdulatlan maradt. Az alagútban csend honolt, idelent már nem lehetett hallani a felszíni fegyverek örökös dörgését. Valamit azonban érzett, éppen csak, egy halvány, égett szagot.

Elindult előre, auramitcsizmája lágyan a tíz centiméter vastag porrétegbe süppedt. A halandókra méretezett folyosó falai túl közel voltak. El tudta képzelni, hogy élve eltemeti, megfojtja a fölötte és körülötte fekvő több millió tonna kőzet. A vállvértje beleakadt egy kiszögellésbe, mire kiigazította a tartását. Úgy érezte, mintha előtte még szűkebb lenne az út, mint eddig. Felnézett, nyomás okozta repedéseket keresve a sziklába vájt mennyezeten, de csak az ősi mocsok vastag, olajfekete bevonatát látta.

Még néhány lépést tett, most már óvatosan, minden érzékszervét kiélesítve. A szag egyre erőteljesebb lett. Mintha halk sziszegést hallott volna valahonnan hátulról, de nem törődött vele. Valami volt vele az alagútban, egy lélek nélküli

jelenlét, a sötétségben feltekeredve. Megpróbálta becsapni, elterelni a figyelmét, rossz útra terelni.

Eljutott az alagút végére. Egy kő boltívet látott maga előtt, szemcsésen a sisakja éjjellátójában. A zárókő alacsony volt, le kellett hajolnia, hogy belépjen. A boltív túloldalán egy apró, penészspórákkal tarkított, dohos és nyirkos kamrát talált. Valamiféle oltár állt a túlsó falnál, olyan betűkkel és ábrákkal, amelyeket nem ismert fel. Az oltár tetején egyetlen gyertya égett, kékesfehér lánggal, amely mintha egyáltalán nem adott volna fényt.

A hely hideg volt. Nagyon hideg. A durván faragott köveket fagyos sávok szegélyezték. Ennek ellenére mindent elnyomott az égett szag.

Volt valami odabent, egyelőre szem elől elrejtve, mégis kitöltötte a helyet.

Aktiválta a bomlasztó erőteret az oltalmazó-lándzsáján, mire élénk fény árasztotta el a teret. Az árnyékok eliszkoltak előle, minden, kivéve egy foszlányos sötétségfoltot közvetlenül az oltár előtt, egy alacsonyan fekvő, nem tükröződő fekete csomót.

- Menj el - suttogta egy gyermeki, huncut hang. - Imádkozom.

Valdor nem mozdult azonnal. Ha türelmes, sokat tanulhat ezektől a teremtményektől.

- Nincs semmi idelent, amihez imádkozni lehetne.
- De bőven van, amiért imádkozhatsz.
- Ha te mondod.

A fekete csomó megvonaglott, megnőtt, aztán forogni kezdett. Egy halványszürke fej bukkant fel, mintha köpeny alól bújt volna elő. Szörtemen volt, szem és orr nélkül. Egyetlen száj foglalta el a nagyját, melynek peremén apró fogak sorakoztak. Amikor megszólalt, petyhüdt, széles ajka obszcén módon fodrozódott.

– Békén is hagyhatnál – közölte. – Egészen ártalmatlan vagyok. És már nagyon régóta itt élek.

Valdor továbbra is éber maradt. A gyertyaláng nem mozdult, mintha kimerevítették volna a jelenetet.

– Semmi sem él idelent.

– Te és én. Mi igen.

– Csak az egyikünk van életben.

A száj széles vigyorra húzódott.

– Egyelőre. Nem vagy biztonságban. A gazdád sincs. Lakmározni fogunk belőle, amikor elküldik a birodalmunkba.

– Nem gondolom.

– Gondolkozol? Magadtól? Nem látok rá bizonyítékot. – A hitvány száj még szélesebbre tárult. – De lássuk, milyen gyors vagy!

Hirtelen felfelé lendült, oldalra, és a fogakkal teli száj rettenetes gyorsasággal nyílt ki és hasadt szét. Valdor egyenesen a sötétség bukdácsoló falába vágott, átlósan suhintott a lándzsájával, és a hegyét végighúzta a szétnyíló pofán. A duzzadó daemon húsa felhasadt, és új, szénfekete forgácsokban szóródott szét, amelyek gyorsan összeálltak, újraformálódtak, és vergődve képeztek új testeket. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha az egész termet megfojtanák, ahogy felágaskodnak és a magányos Őrzőre folytatják a nyálukat, és az egész termet elárasztják a sötét ürességhez hasonló szalagokkal.

Valdor azonban csak arra használta az első csapást, hogy közelebb kerüljön a valódi célpontjához. A második keresztvágása kettészelte a gyertyát, és kioltotta annak megfagyott lángját. A daemonalakok sokasága azonnal felsikoltott kínjában, majd szétrepülő göbökké fröccsentek, és fekete nyálkával borították be a falakat. Valdor körbelendítette a fegyvert az álhús eredeti, még mindig a hátborzongató száj

maradványait hordozó gócpontja felé, lefelé döfött, és a kamra padlójához szegezte azt.

A lény ficánkolt és köpködött. A másodperc töredékéig Valdor érezte, ahogy az esszenciája remegve fut végig a lándzsája nyelén. Egy röpke pillanatra felvillant előtte egy másik, végtelen világ, amely kínból és rosszindulatból állt, és állandóan örvénylett, átalakult. Megértette, hogy ez a jelenlét kisszerű, egy útkereső, a gyenge láncszemek felkutatója, e fájdalom-világ nagyobb lakóinak rabszolgája, és most arra rendeltetett, hogy a kudarc miatt felfalják. Átélt a rettegés egy szeletét e kilátás hatására, sokkal élesebben, mint ahogy azt egy halandó valaha is átélhette volna.

Megnyomta a bomlasztómező aktiválórúnáját, mire a lény fizikai kitüremkedésének utolsó darabja is aranyló sistergésben robbant fel.

- *Ilyen gyors* – mondta komoran, és kioltotta a lángot.

Ezután néhány pillanatig összeszedte magát. Nem a fizikai megerőltetés miatt – az jelentéktelen volt –, hanem a kitettség, a nyers igazság traumája okozta sokkból. Minden egyes alkalommal, amikor ezt tette, valahányszor megnyitotta magát ezeknek a látomásoknak, egy kicsit nehezebb volt megemésztetni. Érezte, ahogy a mocskok beszennyezi őt, és a kétségek szellemét vezeti be oda, ahol annak soha nem lett volna szabad megjelennie.

Megviselte, amikor ezzel a pengével ölt. Ha képes lett volna kételkedni az urában, talán több időt töltött volna azzal, hogy eltöprengjen rajta, miért kapott ilyen fegyvert. Úgy tűnt, hogy a Császár egy egész sereg ilyen dolgot kovácsolt, hogy aztán nagyvonalúan szétsztozgassa őket a szolgái között, mint valami ősi hadvezér a harci trófeáit. Mindegyiknek volt ereje, némelyiknek nyílt, másoknak finom, megint másokat még fel kell fedni, de egyik sem volt teljesen egyértelmű.

Lenézett oda, ahol a daemoni esszencia utolsó hordaléka összegyűlt a csizmájánál. Ezek a kreatúrák voltak a

legrosszabbak. Egy halandó halála felfedhet egy rövid, kellemetlen igazságot – valamit, ami megfontolásra készíti, elgondolkodtatja. Amikor egy sosemszületettet küldtek vissza sikoltozva a függöny túloldalára, valami sokkal nyugtalanítóbbat kapott, bepillantást valami kimondhatatlan, aljas, ésszel felfoghatatlan dologra. Ha élénkebb képzelőerővel lett volna megáldva, talán elhatalmasodnak rajta az efféle látomások. Még így sem feledhette azokat. Később is ott lappangtak, ismétlődtek az elméjében, zaklatóan emlékeztetve őt arra, ami ellen mind harcoltak, amit igyekeztek felépíteni, és amiről most úgy tűnt, hogy el kell veszíteniük.

– *Főkapitány* - hangzott fel egy elsőbbségi adás a sisakjába épített kommunikátorban. Amon volt az. Már az is megkönnyebbülést jelentett, hogy hallhatta egyenletes, nyugodt, hűséges hangját.

– Beszélj – mondta Valdor, miközben kivonult a teremből.

– *Friss hírek a Feketekőből. A Keeler nevű nő szabadlábbon van, tartózkodási helye ismeretlen. Felügyelt szabadlábba helyezését egyelőre nem várt fél jelenléte szakította félbe. Azonossága ismeretlen. A becslések szerint az astartes légiók tagja.*

– És most ez a csoport üldözi őt?

– *Biztos vagyok benne. Engedélyt kérek a beavatkozásra.*

– Negatív. Ha van is most bármilyen szerepe, az kívül esik a hatáskörünkön. – Valdor sosem látta különösebben bölcsnek ezt a programot, de a legmagasabb szintről felügyelték, úgyhogy jobb volt, ha kifut a maga útján.

– *Vettem. Ezzel el is érkeztünk a másik témához.*

– A biobűnözőhöz.

– *Még mindig megfigyelés alatt tartom, de ügyes. Ha a dolgok nem lennének másképp, akkor hármas szintű őrsegei állítanék rá, de erre már nincs felhatalmazásom.*

Ez sajnálatos módon igaz volt. Hamarosan már nem lesznek képesek semmilyen ellenőrzést gyakorolni a Palota felett,

magán a Sanctumon kívül.

– Akkor, hogy döntesz?

– *A körülményekre való tekintettel nem ígérhetem, hogy sokáig megfigyelés alatt tartom. Ez egy... tapasztaltabb szakértő beavatkozását igényelheti.*

Valdor elgondolkodott ezen. Itt is voltak kötelességei. Kevesen tudták ilyen precízen levadászni a daemonokat, és csak fokozódni fog az igény az éberségre. Ha most elhagyja a Sanctum zárt területét, az csak rövid időre szólhat. Mindazok ellenére, amit az ostrom kezdete óta a Kazamatában látott, a bűnöző jelenléte még mindig jelentős és egyre növekvő nyugtalansággal töltötte el.

Kezdetben még abban sem volt biztos, hogy Fo dicsekvése több egyszerű hengegésnél, amivel ki akar jutni a szorult helyzetéből. Mostanra azonban elbizonytalanodott. Még a hazugságok galaxisában is fennállt a kecsegtető lehetőség, hogy valóban komolyan gondolta, amit mondott, és képes arra, amit állít.

Fenyegetéseket generálni, és válaszolni rájuk. Azok helyébe képzelni magunkat, akik ártani akarnak Neki. Közel engedni őket, vállalva a kockázatot, a megszerzett tudásért cserébe.

Mindig is ez volt az elv, az Astartéval történt affér óta. Az a tény, hogy még most is végzik ezeket a gyakorlatokat, amikor a pokol kapui megnyíltak, a kockázatvállalási hajlandóságtól függően bátornak vagy ostobának minősülhetett.

– Tartsd szemmel – mondta Valdor, meghozva a döntését. – Én magam megyek érte.

Az Aurum erőd keleti oldalának tízenegyedik legmagasabb mellvédjére esett, a sziklabeton járdába csapódott, és szétszórta az ott csoportosuló páncélos testeket. Karmazsint viseltek,

akárcsak ő maga, páncéljukat vérvörös, arany és sárgaréz festette meg, a pompa és az odaadás hagyományait követő felülmúlhatatlan harcosok voltak.

Jól végezték a dolgukat, amiért idáig eljutottak. Hat napig tartó intenzív bombázás, majd egy páncélosroham, amely áttörte a negyedik védelmi kört, aztán a harmadikat, és most Lorgar buzgó fiai tüzéségi lőtávolságba kerültek az erőd magas falától. Az elmúlt hónapokban három ilyen offenzívát indítottak, amelyek mind kudarcot vallottak. Most azonban végre megtört a védők ellenállása, és az áruló légiósok, szektás fanatikusok, Sötét Mechanicumgépek és egyre szemtelenebb daemoni szövetségeseik korcs hordája elérte a gyűrűfalat, lőtávolságba vonszolták az ostromgépeiket, és bevetették ördögi fegyvereiket az építmény ellen. Többen voltak, jobb utánpótlással, és érezték, hogy eljött az idejük.

Talán így is van – gondolta Sanguinius, miközben a gallérjánál fogva megragadta az egyik Igehirdetőt, és átdobta a peremen. Aztán nekirohant egy másiknak, és átdöfte a lándzsáját a harcos mellén. A többiek tétovázást nélkül törtek rá, és minden, genetikailag felerősített izmukat megfeszítve próbáltak csapást mérni a primarchára, nem törődve a rájuk leselkedő veszéllyel. Mind boldogan meghalt volna, ha tudja, hogy csak ennyit elér – egyetlen találatot, ami eloroz egy kis erőt –, és csak egy elenyészően kis mértékben hozzájárul a győzelemhez, amit ígértek nekik, és amit most vártak.

Sanguinius talán csodálta volna az ilyen könnyörtelen összpontosítást, ha más célból teszik. Így azonban a buzgalom üres volt, a neheztelésen kívül nem volt más értelme, és olyan istenekbe vetett hit hajtotta, akiket egyeden élőlénynek sem lett volna szabad imádnia. Megvetette őket ezért, talán jobban, mint bárki mást, akivel harcolt. Könnyen láthatta a gyengeséget, amely például Fulgrim légióját kergette az örületbe, és talán még meg is lehetett érteni: bolondok voltak, akiket a saját vágyaik ejtettek csapdába. Ezek azonban – ők – mindig is tudták, mit cselekszenek. Felismerték a világegyetem

rejtett teológiáját, a sötét alapokat, amelyeken nyugodott, és aztán önként és tudatosan hűséget fogadtak neki.

– Árulók! – bömbölte Sanguinius, egy harmadik harcost a pártázatnak csapva és a nyakát törve. – Esküszegők!

Miközben átvágta magát a lerohant mellvéden, lefelé mutató reflektorok világították be az eget fölötte. Négy Viharmadár érkezett alacsonyan a ködön át, turbináik a védtelen falszakaszt verdesték. Csapóajtók nyíltak ki, légiósokat engedve szabadjára – szintén bíborban, de világosabb színekben, mint a Baal fiai, a saját gyermekei.

Vérangyal rohamosztagok csaptak le körülötte, máris acsargó lángszórókkal és energiapengékkel. Szó nélkül vetették magukat a harcba a primarchájuk mellett, és a IX. Légio elitje együtt dolgozott azon, hogy megtisztítsa a falszakaszt. A tempó és a tombolás könyörtelen volt, hömpölyögve áradtak végig az öt méter széles mellvéden, mint a keramiton csendülő, visszhangzó pengék örvénye. Az Igehirdetők keményen küzdöttek, saját ítéletüket üvöltve, miközben a levegőt félig megidézett daemonok csillogása töltötte meg körülöttük, a pengéiket pedig varázsigék és éteri mérgek változtatták még halálosabbá. Ezek a kombinációk életveszélyessé tették őket, így a roham erejét megfékeztek, a Vérangyalokat szétlőtték, a földre teperték vagy a fal széléről a feledés homályába taszították.

De a primarcha ott volt velük, és a koromfoltos szárnyak árnyékában csak egy eredmény születhetett. Az Igehirdetőket fokozatosan viaszosították, rúnákkal vésett páncéljukat feltörték, és elhallgattatták torz varázslataikat. A daemoni szellemek szétszóródtak, és üvöltve távoztak a fizikai világból. Az utolsó harcost – egy hatalmas bajnokot, aki Tartarosz páncélba öltözött, vaskoronával a fején – maga Sanguinius sújtotta a földre, ahol darabokra hasadt a fejszéje pengéje, és kitörte a nyakát. A primarcha lefelé pördítette a lándzsája hegyét, a lesújtott bajnok fölé tartotta, és átdöfte az elsődleges szívét. A pengén energia lángolt, amitől görcsösen rángatóztak

az áldozat végtagjai, mielőtt a primarcha ismét kirántotta, és deaktiválta a fegyvert.

Ezután a lángszórós csapatok láttak munkához, módszeresen végigjárták az ellenséges holttesteket, biztosítva, hogy mindent hamuvá égessenek, és egyetlen természetellenes nyom se maradjon, amely hirtelen megelevenedhetne, és folytathatná a mészárlást. A lojalista elesettek holttesteit felkapták és a lebegő Viharmadarakhoz vitték, amelyek már fordulóba kezdtek, és nyüszítő hajtóművel készültek a kivonásra. A rajtaütés csak pillanatokig tartott, de nem engedhették meg maguknak, hogy késlekedjenek – tucatnyi hasonló támadást terveztek, és mindegyiknek az volt a célja, hogy kiiktasson egy-egy kritikus nyomáspontot, tompítsa az ellenséges előrenyomulás lándzsahegyeit, és likvidálja a kulcsfontosságú parancsnoki egységeiket.

Sanguinius maga is felsétált a bástyafokra, és a Külső pusztaságára és a rombolásra nézett, amely egykor a régi felvonulási negyedig tartott. A sisakjában máris egymást követték a beavatkozásra vonatkozó kérések, szűnni nem akaró áradatban. Hamarosan neki is újra szárnyra kell kapnia, és fel kell emelkednie a méregfelhőkbe a légiója néhány megmaradt támadó ágyúnaszádjával együtt. Ez volt a legjobb, amit most tehettek, többé nem indíthattak nagyobb hadműveleteket, hanem csak célzott csapásokat hajtottak végre, amelyek arra irányultak, hogy a visszavonuló csapatokat ne rohanják le, a manőver ne torkolljon mészárlásba.

Megvizsgálta az ellenségnek átengedett területet. Az Aurumhoz vezető utakat, amelyek azóta, hogy az Oroszlános Kapu úrkikötője elesett, erősen vitatottak voltak, most teljesen ellepték. A külső védműveket alig lehetett látni, megfeketedett sártengerbe roskadtak, és milliónyi csizma taposta szét őket. A talaj remegett, mind az ellenséges ágyúk robajától, mind a mélyben felrobbanó, csapdákkal teli kamrák detonációitól. Füstoszlopok kanyarogtak ezer helyről a feldúlt tájban, mindegyik egy-egy nagy leszállóegység vagy szupernehéz

jármű holttestét jelezte; a szél forró volt, az íze még a sisak szűrőin keresztül is keserű.

Már nem azért harcoltak, hogy megtartsák ezt a frontot. A külső erődök hosszú gyűrűjére áldozott vér és hadianyag mind arra szolgált, hogy lelassítsák az ellenséget, hogy kárt okozzanak nekik, nem pedig arra, hogy megakadályozzák, hogy egyáltalán betörjenek. Most, hogy a Belső Palota falát több helyen is átszakították, a Végső Kaputól keletre fekvő védművek tarthataüanná váltak. Hatalmas evakuációs menetszlopok indultak meg, kiözönlöttek a bunkerekből, és utat törtek maguknak az aknagránátok által felszaggatott terepen a legbelső kapuk kétes menedéke felé. A további harc célja az volt, hogy a lehető leghosszabb ideig védjék ezeket a menetszlopokat, fenntartsák a törékeny védőernyőt, és biztosítsák, hogy a legtöbben kijussanak, mielőtt betörik a kapukat, és a szörnyek berontanak.

Sanguinius koncentrált, északabbra nézett, a pillantása áthatolt a sodródó ködfoltokon, hogy némi értelmet leljen a tájban. Láta a Gorgó Gát meredek falát, a helyet, amelynek megőrzéséért oly keményen dolgozott, amit most kelepelő tűzérési vonalak öveztek, és az odabent tomboló ellenséges csapatok zsigerelték épp ki a szívét. Azon túl, a párafelhőkön át halványan látszott a Marmax. Amennyire ebből a távolságból meg tudta állapítani, úgy tűnt, hogy kitart; ha még egy-két órán keresztül meg tudnák akadályozni, hogy teljesen összeomoljon, az már eredmény lenne.

Szabad szemmel eddig a határig látott. Már jó ideje nem akadt egy látomása sem, mely nyugtalanító bepillantást nyújtott volna neki egyenesen a testvérei elméjébe. Talán csak túlságosan lefoglalta a harc, vagy talán ez a kéretlen, nem kívánt lehetőség magától kezdett eltűnni. Valószínűleg csak átmeneti szünet volt, pillanatnyi elcsendesülés, mielőtt az éter szelei ismét erőre kapnak. Egyelőre csak a leghalványabb pszi-érzeteket tapasztalta meg, benyomások a lelkekről, akiket a keleti front viharai ragadtak magukkal, miközben az

fokozatosan összeomlott; némelyikük dacos volt, mások rettegetek, a legtöbben mélységes nyomorúságban tengődtek. Ez volt a legfontosabb változás az elmúlt egy hónap szüntelen harcai során: az átmenet a félelemből a beletörődésbe. Még ő is érezte. Más volt, mint korábban, a fájdalom és a látomások is. Egy zavarosabb kórság, egyfajta zsibbadás, amely a végtagjaiból kúszott fel a törzsébe, és tétovázásra, kétkedésre, önvizsgálatra készítette. Ha behunyta a szemét, szinte azt képzelte, hogy látja a betegséget, amint a fojtogató sötétség szívéből mászik elő, átkúszik a temetőkön és a mészárszékeken, és kinyújtja a kezét, hogy mindnyájukat megfojtsa.

Ezt nem engedhette meg magának. Tovább kellett haladnia, életben kellett maradnia. És most, itt, a birodalmi ellenőrzés egyre zsugorodó övezetének szélén, volt valami, amit újra meg kellett próbálnia, mielőtt a növekvő távolság ellehetetleníti.

– Testvér – szólta a voxba, a legszigorúbban kódolt csatornát használva, azt, amelyik még akkor is tiszta maradt, amikor a többiben csak sikító statikus zöreje hallatszott.

Egy hosszú pillanatig, három mély lélegzetvételnél ideig nem kapott választ. Aztán, amikor már éppen készült feladni, sziszegés és recsegés szűrődött vissza hozzá.

– *Azért küldött, hogy megpróbálj visszarángatni?* – hallatszott Jaghatai torz és halk hangja az interferencia zúgásán át.

Sanguinius elmosolyodott. A Kán mindig is gyanakvó volt, a paranoiával határos módon; alig változott valami.

– Ha megkért volna, szerinted beleegyezem?

A másik oldalon szórakozott, gúnyos morgás hallatszott.

– *Talán. Te egy segítőkész lélek vagy.*

– A Végő Kapu a bekerítés határán áll. Egyre fogy az időd a visszavonulásra.

– *Igen, észrevettem.*

- És bár híres vagy arról, hogy az utolsó pillanatban is visszatusz surranni, attól tartok, hogy a lehetőség kicsúszik a kezedből.

- *Nem jövünk vissza.*

- Majdnem teljesen körülvettek benneteket.

- *Igen, így van.*

Sanguinius ökölbe szorította az egyik kezét, és nyugalmat erőltetett magára. Csodálta Jaghatai-t, sokáig dolgozott vele együtt a Librarius elemein, nem egyszer harcolt mellette, de mindig bosszantotta a csökönyössége.

- Akkor te is feladtad.

- *Távolról sem.* - Hosszú szünet következett, mintha a másik a megfelelő szavakat keresné. - *Tudom, hogy tiszteled az álmokat. Legalábbis azokat, amelyek igazat beszélnek. Előre látom, hogy győzni fognak, amíg ő aktív. A Hadúr nem sok mindenre számíthat, mert az elidegenedett testvéreink kezdik eszüket veszteni. Egyet kivéve.*

- De együtt erősebbek vagyunk. A középpontban.

- *A te stratégiád szerint talán.* - Halk, száraz kuncogás hallatszott a voxban. - *Bocsáss meg. Ez nem a személyiségről szól. Hanem arról, hogy mi kell ahhoz, hogy megtörjük a szorítást. A lelkünket eltipró szorítást.* - Sanguinius még az interferencián keresztül is hallotta a sürgetést a testvére hangjában. - *Nem terveznek, már nem. Megrohanják az eléjük állított akadályokat, miközben alig tudják, hol vannak, a saját nevüket is alig ismerik. De ő vár, elérhetetlenül, ugyanolyan óvatosan, mint régen. Amikor már minden más hamuvá ég, amikor már azt hisszük, hogy semmi rosszabb nem marad, akkor fog jönni. És ezzel az utolsó reményeinknek is véget vet.*

Sanguinius alaposan mérlegelte saját szavait.

- Mortarion... megváltozott, testvér. Már nem az, aki akkor volt, amikor a Prosperón találkoztatok. Képes lennél most

megállni ellene? Képes lenne bármelyikünk?

- Nem tudom. De ha most ez a tanácsod, akkor ha eljön a pillanat, és szembe kell szállnod valamelyikükkel, elvárom, hogy te is visszalépj. Add át a lándzsádat, kérj bocsánatot. Vonulj vissza.

Az Angyal felnevetett.

- Fogytán a hely, ahová visszahúzódhatunk.

- Soha nem kellett volna hagynunk, hogy elfoglalják.

- Még mindig így vélekedsz?

- Az ágyúk sértetlenek és használhatóak. Tetszés szerint leszállhatnak. És nekünk is szükségünk lesz egy úrkikötőre. Amikor Guilliman megérkezik. Amikor a győzelem a marlainkban lesz, szüksége lesz a gyors, lefelé vezető útra.

Győzelem. A Kán még mindig a győzelemre gondolt. Hogyan lehetséges ez? Vajon ő is megőrült, akárcsak az árulók, akik örömeikben tombolva rombolták le saját fajuk otthonát? Ez mindig is lehetséges volt. Mindig is ezt kockáztatta.

- Ebben legalább következetes vagy - jegyezte meg.

- Ezzel nem sokszor vádolnak engem.

Sanguinius felnézett. Északon friss tűzcsóvák törtek át a felhőtakarón. Mennie kellett, hogy azt tegye, amit azóta, amióta ez a dolog elkezdődött - összetartani, harcba vezetni a csapatokat még egy napig, egy óráig, egy percre.

- Nem azért léptem veled kapcsolatba, hogy visszahívjalak - közölte. - Bármennyire is örülne a szívem, ha velünk lennél. Rogal mindig azt mondta, hogy előbb-utóbb úgyis kitörsz, és általában igaza van a többiekkel kapcsolatban. Ezért szervezi ő a dolgokat. - Nézte a lángoló földeket, egy egykor büszke galaktikus civilizáció romjait, amit a saját bűnei tettek tönkre. - Azért jelentkeztem, mert ha ezt megteszed, lehet, hogy ez lesz az utolsó alkalom, hogy beszélünk. Ezért áldásomat akartam adni rád. Szerencsét akartam kívánni. És ki akartam fejezni a reményemet, hogy olyan mélyen a torkába dugod azt az

átkozott kaszát, hogy soha többé ne találja meg az ostoba légzőkészülékét.

A kán erre hangosan elnevette magát. Sanguinius még a gyenge kapcsolat torzításán keresztül is hallotta, hogy ez a jófajta nevetés volt; nem cinikus, nem mindentudó, csupán egy rövid szünet a fojtogató feszültségben.

- *Még találkozunk, barátom* - mondta a Kán. - *Felépítjük mindazt, amiről valaha is álmodtunk. Addig is tedd, amit tenned kell. Tartsd bennük a reményt. Tartsd a falat.*

A kapcsolat megszakadt. Sanguinius egy darabig csak állt, egyedül a pártázaton, és nézte, ahogy a szülőföldje lángol. Átnézett a válla fölött, ahol a Belső Palota hatalmas hegyvonulata magasodott. A sötétben, a sok tűz növekvő fénye előtt, inkább hasonlított viskóra, mint erődítményre.

- Azt tervezem - mondta halkan.

Aztán egy ugrással, egy szárnycsapással és egy erőteljes lökéssel az égbe szökkent, és a lándzsáját készenlétben tartva ismét eltűnt, a következő csata felé száguldva, ahol szükség volt rá.

Gyengék voltak. Kompromittálódtak. Elfogyott a harci kedvük, széthullott a védelmük.

Olyan nehéz volt az elmúlt hét év. Minden győzelemért megküzdöttek, minden diadalért vérrel fizettek. Most azonban, a végén, az ellenállás kezdett elenyészni.

Az volt a gond, hogy már nem hittek benne. Amíg képesek voltak azt hinni, hogy jön valami, ami megmenti őket, vagy hogy az ellenségeik valahogy maguktól összeomlanak, addig felálltak és visszalóttek. Most azonban elhagyták a helyüket, végigrohantak a füsttel teli tornyok közötti hosszú szakadékokban, az idegeik felmondták a szolgálatot, a szellemük megtört.

Az astartes légiosok persze nem tették. Ők még mindig tartották a pozícióikat, még mindig keményen dolgoztak, de még belőlük is hiányzott valami. Mintha szinte csak megszokásból harcoltak volna, egyfajta automatikus reakcióként. Már nem hittek abban, hogy megváltoztathatják az eredményt. Végigcsinálták a rutint. A végsőig mentek. Olyan sokakat ölt meg közülük – veteránokat, századparancsnokokat, híres bajnokokat. Miközben azok fogytak, ő gyarapodott, és tovább öregbítette a hírnevét, amely már a Nagy Hadjárat éveitől is félelmetes volt.

Indras Archeta, Hórusz Fiai Harmadik Századának kapitánya egy pillanatra elgondolkodott ezen. Bal kezével megragadta egy Birodalmi Ököl harcos nyakát. Jobb kezében szeretett hosszú kardját tartotta, azt, amelyiken a szépség fodoródott, és ami igazságokat suttogott neki.

A harcos páncélját veterán kitüntetések díszítették, hosszú és mesés pályafutásról árulkodtak, de már csaknem halott volt. Vér folyt a páncél minden illesztékéből, végigcsorgott a lemezeken, amelyeken több kosz látszott, mint keramit, boldövedékek lyuggatták át, és elszállt belőle az energia.

Az úrgárdista mondani akart valamit. Archeta kissé lehajtotta a fejét, kész volt engedni neki, hiszen elég jól harcolt.

– Tessék, mi az? – kérdezte. – Nyögd ki!

– Császár... átkozzon... téged... hitetlen...

– Á, semmi érdekes – jegyezte meg Archeta fáradtan. Elengedte a harcos fejét, és elvágta a nyakát, mielőtt az a földre omlott volna. Aztán végignézte, ahogy lassan meghal, elszivárog az élet a nyakán ejtett mély sebből, és beissza az alatta lévő, vegyszerrel telített föld.

Felnézett. Páncélosok és gyalogosok hosszú menetoszlopa dübörgött végig előtte a sugárúton, amit kétoldalt romos lakótornyok töredezett falai szegélyeztek. A járművek a légio Land Rablói és Sicaranjai voltak, a testük annak tengerzöld színében pompázott, és a fő behatolási pontok eléréséért

folytatott kíméletlen hadjárat ellenére is üzemképes állapotban maradtak. A láncalpuk felverte a barikádok maradványait, miközben egy füzér páncéltörő gránát az utolsó bunkert robbantotta fel a sugárút északi oldalán. Taktikai szakaszok vonultak át a törmeléken, óvatosan, de magabiztosan. Mögöttük egy nagy Megvető dreadnought dübörgött, nehéz léptei még mélyebbre taposták a sárga csatapáncél maradványait a sárba.

Nem számított arra, hogy a következő hat órában eléri ezt a pozíciót. Két főútvonal találkozásánál állt, a következő városi zóna csataterének feltárásához szükséges kulcspozícióban, azon a fajta helyen, ahol egy fegyelmezett ellenség foggal-körömrrel harcolna azért, hogy megtartsa. Ha a kereszteződésben lévő magaslatokat nem robbantották volna darabokra, akkor fel lehetett volna mászni, és onnan majdnem látni lehetett volna a Szárnyaló Diadal Mezejének peremfalait.

Talán a védők kifogytak a lőszerből. Talán a fő helyőrségek már visszahúzódtak, kiszolgáltatva ezt az állást. Talán az itteni harcosokat egy másik frontért áldozták fel. Még így sem lett volna szabad ilyen könnyűnek lennie. Ha nem vigyáz, az előrenyomulás üteme megelőzi az utánpótlási vonalakat, és a tankok üzemanyag hiányában megállnak.

Archeta figyelte, ahogy a csapatai elvonulnak a palotaváros szíve felé. Elölről csak sikolyokat és robbanásokat hallott. Hátulról semmit – a zaj teljes hiányát, mintha mindent teljesen eltöröltek volna, tisztára söpörve a bolygót.

Aztán észak felől, ahol egy második sugárút találkozott az elsővel, hirtelen még több jármű dübörgött elő, mind a XVI. Légióból. Az élen haladó tankok nyugodt hatékonysággal megfordultak a tengelyük mentén, és irányba álltak, hogy csatlakozzanak Archeta előrenyomuló századaikhoz. Néhány szakaszparancsnok parancsokat kiabált, de egyébként mindenféle felhajtás nélkül hajtották végre a manővert. Egy koreográfus is büszke lett volna arra, ahogyan mind

csatlakoztak, és egyesítették az erejüket, mielőtt tovább zötyögtek nyugat felé, előre, az agglomeráció szívébe.

Egy Damocles Rinó bukkant elő az árnyékból, egyenesen Archeta felé tartva. Az utolsó pillanatban a parancsnoki csapatszállító megállt, a zsilipajtó kinyílt, és egyetlen harcos lépett ki belőle. Ropogva érkezett a törmelékre, Archeta felé lépett, ökölbe szorította a kezét, és légiós módi szerint tisztelgett.

– Kapitány! – kiáltotta. – Máris itt vagy, mi?

Archeta figyelte, ahogy közeledik. A harcos ugyanúgy szerelkezett fel, mint ő, remekbe szabott mestervértet hordott, hosszú, szőrmével bélelt köpenyt, a mellvértjén Hórusz Szemét. Ami a rendfokozatot illeti, egyenrangúak voltak, de Azelas Baraxa a Második Század kapitánya volt, egy lépéssel közelebb a légió urához. Más időkben, tekintettel arra a rengeteg torokra, amit a Hadúrért elváltak, mindketten számíthattak volna arra, hogy helyet kapnak a Mournivalban, de a Szaturnuszi Kapunál bekövetkezett katasztrófa után kevés volt a lelkesedés, hogy felelevenítsék ezt a régi szervezetet. Mi célt szolgált volna most? Hórusz Fiai egy élő isten teremtményei voltak, egy halhatatlan istenség harcos-rabszolgái. Egy istennek nem lehet tanácsokat adni, ahogy egy halhatatlannak sem próbálta volna meg. Ismét csak katonákká váltak, a feladathoz szükséges eszközökké, és a Nagy Hadjárat korszakából származó mesterkéeltségük utolsó darabjait is félresöpörték.

– Igen, jól haladunk – felelte Archeta szenvtelenül.

Nem kedvelte Baraxát. A Második Század kapitánya víziók nélküli lélek volt, aki ragaszkodott ahhoz, ahogy a dolgok a Terrával való nagy szakítás előtt voltak. Mint Hórusz rangidős Fiai közül oly sokan, ő is gyanakodva figyelte az új korszak áldásait, és ragaszkodott ahhoz, ahogyan a dolgok a Cthonián mentek, amikor még mind azt állították, hogy nem hisznek az olyan dolgokban, mint az istenek. Aki ezt a nézetet most is

fenntartotta, az a vízió kudarca volt, konzervativizmus, amely nem tesz nekik jót. Amikor Torgaddont megölték, a pozíciót egy hasonló adottságokkal rendelkező valakinek kellett volna átvennie, az istenek teremtményének, akikért most harcoltak, nem pedig egy újabb Ezekiel-klónnak, aki makacsul elutasította az elkerülhetetlen tényeket.

Baraxa mellé állt.

– Megtörtek, testvér – állapította meg. – A Sanctum egyszerűen ott hever. Készen arra, hogy bevegyük. És azon kapom magam, hogy alig tudom elhinni.

A kapitány hangja lelkesen csengett. A férfi iránti ellenszenve ellenére Archeta tudta, mire gondol. Ez volt a központ, a régi birodalom lelke. A legtöbb katonája még soha nem látta a Terrát, nemhogy végigsétált volna az ősi főváros utcáin. A galaxis tele volt csodákkal, milliónyival, de semmi sem hasonlított igazán ehhez a helyhez, akkor sem, ha romokban hevert. Időnként, néha harc közben is azon kapta magát az ember, hogy eszébe jut, hol is van. Aztán felpillantott a körülötte álló hatalmas épületekre, az ezernyi propagandavidből oly ismerős városi profilra, a Nagy Hadjárat-kori győzelmek faragott diadalíveire, a roppant építményekre, amelyeket azért emeltek, hogy táplálják annak a hihetetlen, megismételhetetlen bravúrnak a lendületét, és azon tűnődött, hogyan jutottak idáig a dolgok.

– Még nincs vége – mondta Archeta, aki nem akart belefeledkezni az eufóriába. – Tovább csalogatnak bennünket. Még mindig van három primarchájuk valahol odabent.

Baraxa felnevetett.

– Olyan óvatos vagy. – Hátralökte a köpenyét, megmozgatta az ujjait a kardforgató kezén, és végignézett a hosszú sugárúton az előtte elterülő hegynyi épületegyüttesek felé. – Tudtad, hogy áttörték a Bástyá-szirtet? Három front, amelyek mind összefutnak. Ezt nem tudják kezelni. – Hosszan beszívta a levegőt, mintha az olyasmi lenne, ami inkább felélénkíti,

mintsem a sisakja túlterhelt méregszűrőit tépázná. – Csak a Merkúr-résen át óránként több ezren érkeznek. Ez egy áradat. A Vörös Angyal odabent van, és azt teszi, amihez a legjobban ért. Elsőprő. Egyszerűen csak előbb kell odaérnünk, hogy betörjük az utolsó kaput, mielőtt a Világfalók híg, véres trágyává gyalázzák az egészet.

Valóban ez volt a cél. A légiók és frakciók közötti törékeny egység már széthullott. Az a kevéske kohézió, ami még megmaradt, a mindnyájuk előtt lebegő céltól függött – a gyűlölt Császártól, a Csalótól, a születési joguk megtagadójától. Amint Őt lemészárolták, az egész újra felbomlik. A XVI.-nak, a legnagyobb légiónak, akik a kezdetektől fogva mozgatták és fenntartották ezt a dolgot, meg kellett akadályoznia, hogy a dolgok összeomoljanak, és ehhez a központot kellett irányítaniuk, biztonságban kellett lenniük ugyanazokban a bunkerekben, amelyeket most megpróbáltak szétverni.

– Akkor vissza kell jönnie – jelentette ki Archeta.

– Már meg is tette.

Ez meglepő volt.

– Abaddon? Meggyógyult?

– Azt mondták, hogy az apotekáriusokkal küzdött, pokollá tette az életüket, amíg nem tettek eleget azért, hogy visszakerüljön a frontra. Az Örökkévaló Falnál szállt le, és most éppen a Merkúr felé tart. – Baraxa megveregette Archeta felkarját. – Csak ez kell ahhoz, hogy befejezzük. A vezetőnk.

Archeta felszisszent.

– A vezetőnk a *Bosszúálló Szellemen* van.

– Hát persze. Hát persze! Idelent viszont...

– Mit számít ez? Ezekiel csak egy halandó. Mint mi. Vigyáznod kellene, hová sodornak a szavaid, Azelas, a Hadúr mindent lát és hall.

Baraxa egy pillanatra meghökkenve nézett rá.

- És mindenki szereti – mormolta.
- Micsoda?
- A pokolba is, testvér, mi marcangol téged? Örülnöd kellene.

Igen, mi bántotta? Miért nem ujjongott, miért nem élvezte az utolsó döfést a képmutatás szívébe? Még soha nem tartotta vissza a pengéjét, soha nem bánt meg egy ölést sem. Minél közelebb került azonban, annál rosszabb lett a kedve.

Hórusz nem volt velük. Talán ez volt az oka. Archeta látta a primarchát harcolni, egyszer, réges-régen, és nehéz volt elképzelni, hogy bármi élő képes lenne ellenállni neki. Ha ő itt és most ezt a földet tapodná, az egésznek órákon belül vége lenne. Ó, Archeta ismerte az összes maszlagot, amit a varázslók a nagy védőpajzsról mondtak, hogy az hogyan tartja távol a legnagyobb ajándékokkal bírókat, de ez a gát most romokban hevert. Ha Angron valahogyan be tudott hatolni, akkor a Hadúr is biztosan képes rá.

Amíg Hórusz távol marad, a légiójában keletkezett repedések egyre csak szélesednek. Lesznek olyanok, mint Baraxa, akiknek a dinamikus első kapitány elcsavarta a fejét. Sycar, a Justaerinek új parancsnoka állítólag szintén Abaddon teremtménye. Talán Ikari, a Negyedik Század sokak által nem kedvelt kapitánya is. Mit lennének ők, ha Hórusz egyáltalán nem jelenne meg? Vajon elkezdenének elgondolkodni azon, hogy valójában kihez is hűségeseek?

Hórusz még mindig élvezte a légió hűségét, ez igaz. Archetához hasonlóan néhányan már úgy beszéltek róla, mint az igazi Panteon tagjáról, aki messze túlnőtt a pusztá emberin, és méltó volt a rajongás egy sokkal erősebb fajtájára. Beruddin, az Ötödik Század kapitánya is hasonlóan vélekedett. Malabreux, a Katulánus Ország új vezetője buzgón hitt. De ők mind annyira újak voltak, olyan tapasztalatlanok. X légió teljes vezetői rétegét lehasították. A régi nagy nevek – Torgaddon, Kibre, Ekaddon, í Aximand – kihaltak. Akik a helyükre léptek, Archetát is beleértve, szegényes másolatok voltak,

megosztottak, akik kételkedni és dvakodni kezdtek, miközben a legnagyobb jutalom szinte már a markukban volt.

Mindenki, kivéve Abaddont. Ő mindezen túlesett, ha nem is sértetlenül, de még mindig önmaga volt, az utolsó kapocs a Holdfarkasok örökségéhez. Nem meglepő tehát, hogy jobban hallgattak rá, mint valaha, és mind az újoncok, mind az öregek felnéztek rá.

Hórusznak hamarosan ide kell jönnie. Ki kell iktatnia ezt az ostobaságot. Emlékeztetnie kell a híveket, hogy miért ontják érte a vérüket. Neki kell lennie a Hadúrnak. A megfelelő időben Császárrá kell válnia.

– Csak alig várom, hogy vége legyen ennek az egésznek – mondta Baraxának, hüvelyébe dugta suttogó kardját, és ismét indulásra készült. – Eleget pusztítottunk. Ideje újra építkezni.

NYOLC

Régi álmok Áruló Kurultáj

Elképzelni is lehetetlen volt, hogy bármi újjáépüljön, nem itt, nem úgy, mint régen. Mire Ilja visszatért a Kolosszushoz, a keleti hadszíntér széthullásának léptéke fájdalmasan nyilvánvalóvá vált. A Végső Kapu alól kivezető föld alatti utak egyes szakaszokon még üzemképesek maradtak, de sok helyen történtek rajtaütések, amelyek átszakították a létfontosságú utánpótlási vonalakat, és elvonták a felszínről a szűkös védelmi erőforrásokat. A nagy mágnesvasútkontingensek, amelyeket ő rendelt ide, többnyire átjutottak, de ezek voltak az utolsók – a fennmaradó erősítést vagy utánpótlást a felszínen kellett megoldani, és ez most már örülten veszélyes volt.

Ezt a saját szemével látta. Amikor eljött az idő, hogy hátrahagyják a Belső Palotát, és visszatérjenek a peremvidékre, Sojuk egyre jobban aggódott. Valahogyan sikerült összeszednie egy kíséretet az útra, amely három felderítő robogóból és egy tartalék Kimérából állt. Tette mindezt anélkül, hogy megkérdezte volna őt, és amikor a nő tiltakozott, alig tudott a szemébe nézni.

– Bocsánatot kérek, szu – mondta. – Legközelebb biztosan megteszem.

Erre muszáj volt elmosolyodnia. Sojuk ravasz vén róka, nem lesz semmiféle következő alkalom.

Nehéz menet volt, miután keletebbre indultak a Végső Kapunál csoportosuló nagy birodalmi alakulatoktól. Ott már megkezdődött a bombázás, még mélyen a föld alatt is érezni lehetett a remegést. Minél messzebb jutottak, annál rosszabb lett a helyzet. A kis konvojnak az Oroszlános Kaputól mintegy

ötven kilométerre, északra, néhány órára fel kellett mennie a felszínre, és ez olyan volt, mintha a pokol víziójába csöppentek volna. Maga a kapu lángokban állt, hatalmas, tomboló izzás pusztította, amitől lüktetett a déli horizont. Furcsa kiáltások visszhangoztak a feldúlt rommezőn, amitől hullámmáni kezdtek a fanyar szagú tócsák a kráterekben.

– *Yakshák* - köpte Sojuk, és keményen áthajtott a mocsakon.

Mindazonáltal szerencsájük volt, és nem futottak bele közvetlenül azokba a borzalmakba vagy más komolyabb ellenállásba. Széles ívben meg kellett kerülniük a VIII. Légión gyalogságának egy alakzatát, amely nyugat felé tartott a romokon át, de egyébként a legrosszabb, amivel találkoztak, kultisták és áruló segédcsoportok voltak, akiknek keményen oda lehetett csapni, aztán elmenekülni. Amint tudta, Sojuk ismét a föld alá irányította őket, egyenesen kelet felé, a segéderődök láncolatának határához vezető omladozó alagutakba.

Amikor végre elérték a Kolosszus fogadókapuját, amit a lámpafényes sötétségben nehéz lézerágyútoronyok és az V. Légión beásott harckocsisorai őriztek, Ilja nagyot sóhajtott, és őszinte megkönnyebbülést érzett. Lehet, hogy ez a hely immáron elszigetelődött, szinte minden oldalról az ellenség csaknem végtelen kiterjedésű serege vette körül, de az ő népe voltak, az ismert dolgok szigete, a Chogoris apró visszhangja.

Ezután elbúcsúzott Sojuktól és felment az északi parancsnoki toronyba. A jelentéseit már összeállította és elküldte a kommunikációs hálózaton keresztül, de nem volt rá garancia, hogy átjutottak; ezekben a zűrzavaros időkben személyesen kellett beszélni valakivel ahhoz, hogy az ember biztos lehessen abban, hogy meghallgatják. A Kolosszus műveleti termeiben maradt katonai személyzet nagy része most már a légión tagja volt, a Birodalmi Hadsereg szinte teljes személyzetét evakuálták. Néha belebotlott egy-egy tisztbe, aki nem a légión színeit viselte, és ilyenkor mindig váltott velük egy rövid mosolyt vagy egy biccentést – pont olyanok voltak, mint ő

maga, bevándorlók, akik nem akarták elhagyni ezeknek a furcsa külvilágiaknak a társaságát, és inkább itt akartak meghalni velük, mint azok között, akikkel együtt nőttek fel. Így volt ez Jaghatai népével, ha nem vigyázott az ember, könnyen megfertőződhetett.

A fő őrszobába érve, mely tele volt, és valamiféle lázas energiától nyüzsgött, beszélt Qin Fai-jal, a noyan-kánnal, az északi zóna védelmének parancsnokával. A férfi figyelmesen végighallgatta a beszámolóját, itt-ott bólintott, időnként rákérdezett egy-egy részletre, és összevetette az elmondottakat a saját tisztjei által hozott naplókkal.

Jobbak lettek ebben – gondolta magában. Persze, hiszen rákényszerültek.

Az eligazítás végén a férfi meghajolt előtte.

– Őszinte köszönet, szu-Ilja. Ez nem jöhetett volna létre nélküled.

Valószínűleg igaza volt. A Fehér Hegék nem bírtak az ő kapcsolataival, amelyek jelen helyzetben hozzáférést biztosítottak a birodalmi parancsnoki struktúrához. Bár jó volt újra hasznosnak érezni magát, kissé elszomorodott a gondolattól; mint egy régi szerszám, amely folyamatosan elhasználódott, mígnem már csak egyetlen dolgot tudott jól csinálni. Ha ez volt az utolsó feladat, amit valaha is elvégzett nekik, úgy érezte, túl csekély, egy gyűjtőakció, a megrongált eszközök összeszedése.

– Ez az utolsó, amit kapunk – mondta a férfinak. – A nyugati útvonalak mind lezárultak.

– Ha csak ennyink van – felelte Qin Fai –, akkor ennek elegendőnek kell lennie.

Ekkor hirtelen elgyengült. Üres volt a gyomra és kiszáradt. Napok óta folyamatosan mozgott, egyik helyről a másikra, gyakran tűz alatt, szünet nélkül. Jó lett volna tovább beszélgetni a noyan-kánnal, hogy jobban átlássa, hogyan alakulnak a

tervek, de félt, hogy elájul, ha megteszi. Kimentette magát, távozott, és lesietett a neki fenntartott, az erőd belső magjának mélyén kialakított szobákba. Amikor belépett, remegő kézzel nyúlt egy pohár vízért, kigombolta a tábornoki zubbonya gallérját, nehézkesen leült a székébe, lehunyta a szemét, és hagyta, hogy elernyedjenek a végtagjai.

Csak miután néhány percig csendben ült, döbbsen rá lassan, hogy nincs egyedül. Valami más is volt ott vele együtt, valami túlméretezett és szörnyen veszélyes, valami, ami aligha tartozott vele egyazon létezési szférába, nemhogy ugyanabba a szobába.

– Kopoghattál volna – motyogta, még mindig csukott szemmel.

Amikor a Kán válaszolt, a nő kuncogni kezdett a rá nem jellemző esetlenségén.

– Bocsáss meg. Amikor bejöttél, rosszul néztél ki, úgyhogy... nos, nem tudtam, hogyan figyelmeztesselek.

A nő kinyitotta a szemét, és felegyenesedett a székében. A férfi a szemközti falnál állt, a magányos lámpa csekély fényén túl, mert túl nagy volt ahhoz, hogy elérjen bármelyik bútordarabján, és olyan zavartnak tűnt, amilyennek még senkit sem látott.

– Mindjárt magamhoz térek – mondta. – Gyere, beszéljessünk.

A férfi az ajtó felé indult.

– Fáradtnak tűnsz. Nem kellett volna itt várnom rád. Később visszajövök.

– Nem, tényleg. – Ilja a keze után nyúlt, az ujjai a kesztyűjét súrolták, és visszarángatta. – Később nem lesz rá időd. Hetek óta nem beszéltünk. Rendesen nem. Kérlek.

A férfi tétovázott és lenézett rá. Lerongyolódott egy párost alkottak – a harcoktól megviselt hadvezér és a kimerült küldötte.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Jaghatai.

- Öregnek - mondta a nő. - Nagyon elnyűttnek és kimerültnek. És te hogy vagy?

Halvány mosoly suhant át a büszke arcon. Senki más nem merte volna feltenni neki ezt a kérdést. Senki a parancsnoksága alatt álló több tízezer harcosból, vagy a több százezer fős segédcsapatok közül, akik a zászlaja alatt meneteltek.

- Úgy érzem... megnyugodtam - mondta elgondolkodva. - A bábuk felálltak. A számításokat elvégeztük. Hamarosan elérjük azt a pontot, amikor már semmi más nem tehetünk, csak végrehajthatjuk magát az akciót.

Ilja rájött, hogy ezt nem igazán hiszi. Más csaták előestéjén is mondott már hasonlót a férfi, és akkor elhitte, de ez most más volt. A tét nagyobb, a pusztulás valószínűsége nyomasztó. Ez lényegében nem önkéntes döntés volt. A nő ugyanazokat a jelentéseket tanulmányozta, mint a férfi, ugyanazokon a tanácskozáson ült. Ez elkeseredettség volt, egy utolsó köpés a sors szemébe, és ha valakinek hasznára válik, amit tesznek, nem ők lesznek azok.

- De persze nem egészen - tette hozzá fanyarul. - Mindig vannak kétségek. Most még inkább. Ő mindent elhomályosít, és még ha ismerjük is a betegség eredetét, nehéz emlékeztetni magunkat arra, hogy mesterséges, legalább részben, és le lehet, le is kell küzdeni.

- A Sanctumban rosszabb a helyzet.

- Képzelem.

- De ez még nem minden, ugye? - A nő ivott egy korty vizet.

- Úgy értem, nem ezért jöttél ide.

A Kán eltávolodott tőle, egy polc felé vette az irányt, ahol azt a néhány régi dolgot tartotta, ami megmaradt - a pecséteket, amelyek a Departamento Muniturumba való belépését fémjelezték, a Diadal olcsó plastacél mementóját, amit az

Ullanorról hozott, egy felbecsülhetetlen értékű tört, amit Qin Xa adott neki, és amit soha nem húzott ki a hüvelyéből.

– Soha ne tedd a könnyű dolgot – fejtegette a férfi, miközben a csecsebecséket nézegette, anélkül, hogy igazán látta volna őket. – Mi megszenvetdük ezt. És most, bizonyos értelemben, ez a legkönnyebb út mind közül. Felhagyni azzal, hogy visszafogjuk magunkat, szabadjára engedni, ahogy a Prospero óta ígéretjük, hogy megteesszük. – Gyengéden a polcra tette a kezét. – Yesugei látta ezt. Azt mondta, álmodott róla. Hogy az utam véget ér, a sötétség teremtménye elleni harcban, egy izzó világon. Próbáltam elhessegetni, de folyton visszatért. Ez a probléma a viharlátók álmaival, az ember eltűnődik azon, hogy vajon maga váltja-e őket valóra. Szóval mindannak ellenére, ami miatt ez elkerülhetetlennek és helyesnek tűnik, lehet, hogy csak én vagyok az, aki mélyen legbelül belefáradtam a kompromisszumokba, és alig várom, hogy pontot tegyek a végére. A könnyű úton.

A nő figyelte a férfit, miközben beszélt. Az egyenesen állt, mint mindig. Még mindig impozáns volt a páncéljában, de neki az volt az érzése, hogy a lemezek alatt több az úr, mint egykor. A légiók harcosai mind egyformák voltak, arra teremtették őket, hogy folytassák, bármilyen éhesek és sérültek is legyenek. Egy átlagember egy idő után feladná a feladatot, de a Császár sajátjai addig harcolnak, amíg a testük kivételes gépezete végül szét nem esik. A halál semmit sem jelentett nekik. A becstelenség szinte mindent. És így fordulhatott elő, hogy „könnyű útként” beszéljenek egy lehetetlen próbatételről, amely nem ígért mást, mint az elképzelhető legnagyobb fájdalmat.

– Miért mondta el neked? – kérdezte.

– Nem tudom. Azt hiszem, mert aggasztotta.

– Vagy mert úgy gondolta, hogy muszáj. Hogy lehetőséget adjon neked a választásra.

– Talán.

Ilja ivott még egy kicsit. Lassan kezdett magára találni. Az ember képes volt elfelejteni, micsoda kiváltság, hogy ilyen őszintén beszélhet vele. Az évek során a Kán csak alkalomadtán tette meg. Most nagyjából úgy hangzott, mint közvetlenül a Catullus-hasadék előtt – a múlton merengett, a jövő miatt aggódott –, így nagyobb szolgálatnak tűnt vele beszélgetni, mint tankokat összeterelni.

– Tudod, hogy nekem sosem volt saját családom – mondta a nő. – Sosem tudtam igazán, hogy akarok-e vagy sem. Mire komolyan elgondolkodtam rajta, a lehetőség már elszállt. Nem bántam meg. Azt tettem, amit tennem kellett. És amikor már azt hittem, hogy mindennek a végére értem, eljutottam az Ullanorra, és ott akadtam rád. Így végül megkaptam a családomat, te pedig feldühítettél, aggodalmassá és kimerültté tettél... csupa olyan dolgot éltem át, amiről azt hittem, hogy talán lemaradtam. – Szomorúan elmosolyodott. – De az utolsó lecke volt a legnehezebb, mert akkor elkezdtetek meghalni, és megtanultam, hogy ez mennyire fáj. Én voltam a leggyengébb, de valahogy mégis itt vagyok. Most már kezdek azon tűnődni, vajon akkor is itt leszek-e még, amikor ti már mind elmentetek. Gyászolnálak téged, ha addig kitartanék, ahogyan gyászolom Targutai-t, Xát és Haljit is. – Felnézett a férfira. – De büszke is lennék. A Trónra, milyen büszke! Nem azért, mert te vagy a legbátrabb vagy a legjobb, hanem mert ezt teszed. Te teszed fel a kérdést. Én tanítottam neked, hogyan tartsd tele a lőszerraktáradat, de ezt nem. Ezt mindig te csináltad. – Fájdalmasan feljebb emelkedett a székben, érezte, hogy a teste elárulja. – És most itt az idő, Kánom. Ezért jöttünk vissza.

A férfi odament hozzá. Ahhoz, hogy a nő szintjére kerülhessen, le kellett térdelnie. Kinyújtotta a nagy kezét, a nő pedig felé nyújtotta az övét, és mindketten megszorították a másikat.

– Olyan biztonságban leszel itt, amennyire csak tőlem telik – jelentette ki a férfi.

– Ha idejönnek a helyért, amíg te távol vagy – válaszolta a nő
– akkor pokollá teszem az életüket.

– Legyen is így. – A Kán ránézett mélyen ülő szemével, amiben egy pillanat alatt kigyúlhatott a harci indulat, ami már az istenek birodalmát és a halandók halotti vermeit is látta. – Mert azt tervezem, hogy visszajövök.

– Jó.

– Sok a tennivaló.

– Az mindig sok.

– Akkor legyél itt. Épségben, és készen arra, hogy újra szolgálj.

– Ahogy akarod, úgy lesz, nagyságos uram – szólt a nő, szorosan megragadva a férfi kesztyűjét.

Crosius húzni kezdett, mire egy hosszú hús- és zsírszál csúszott ki a férfiből, amit vékonyan borított a csillogó vér.

Felemelte, megforgatta a tüzek fényében, és megcsodálta a benne végbemenő átalakulásokat. A látása mindig is jó volt, de most úgy tűnt, hogy szinte égbekiáltó tisztasággal fókuszál a biológiai anyagokra. Ha hunyorított, szinte a sejtek is felbukkantak a szeme előtt, és a mutáció buja mámorában pezsegettek és osztódtak.

Mindez valós időben történt, és ez volt a legizgalmasabb. Éppen egy órája készített egy vegyületet, amit intravénásán adott be, és most a bőr és az izomzat reszketve vett fel új alakokat, amelyek közül néhány nyilvánvalóan haszontalan volt, némelyik viszont valószínűleg tényleg hasznos. Közelebbről is megnézte, a sisakkijelzőjének repedezett lencséjét használta, hogy egészen kinagyítsa. Annyi paradoxon akadt itt! Az inak, amelyeket tanulmányozott, egyértelműen gyorsan sorvadtak, valamiféle pusztító himlővel itatódtak át, és mégis, a szerkezetük nem mutatta a széthullás jeleit. Ha lehet, a

gyors szétesés az egészet erősebbé, tartósabbá tette. Képtelenség! Nem tagadhatta az érzékei bizonyítékát. Ez sokkal több vizsgálatot igényelt.

A férfi szeme ekkor tágra nyílt, és lázas pánikban meredt rá. Nem igazán lehetett hibáztatni érte.

Crosius hagyta, hogy a bélhurok visszahulljon a férfi hasán ejtett bemetszésbe, aztán kinyújtotta a kezét, és megveregette a páciens izzadt homlokát.

– Így ni – sziszegte. – Egészen figyelemreméltó. Nem is tudom, miért nem haltál meg. Halottnak kellene lenned, de nem vagy az. Hát nem csodálatos?

A férfi megpróbált sikítani, arrébb tekeregni, de a szájkosár és a bilincs, amit Crosius ráaggatott, biztosan tartotta. Ez még nagyon sokáig folytatódhatott, és minden pillanatban valami új felfedezést hozhatott felszínre. Végül még a fájdalom is enyhülni fog. A régi birodalmi egyenruha, amit a férfi viselt, elrohad, a szeméből eltűnik a pupilla, a bőre szürkészölddé válik, és akkor ő is egy lesz közülük, élet és halál határán, megölni is, feléleszteni is nehéz, amolyan félúton a tapasztalatok két tartománya között.

Crosius egy rozsdafoltos szike után nyúlt, készen arra, hogy újabb bemetszést ejtsen, csak hogy megzavarta egy zaj a termen kívülről. Felnézett az úrkikötő alagsorában található koszos, régi raktárhelyiségben, amelyet a kísérletezéshez használt kis barlangjává alakított. Valami megmozdult a nehéz acélajtó mögött, átfurakodott a keret apró résein. Zümmögés hallatszott, tompa nyöszörgés, amely mintha mindenhol egyszerre érkezett volna.

– Áh – mondta magában, amikor megértette, mi ez, és eltette a műszereit. Megnyomott egy rúnát a kézi vezérlődobozán, mire az ajtó reteszei mind kinyíltak.

Typhus kecmergett át a résen, és kísérője, a legyekből álló köpenye is beáramlott vele. Azok a legyek mind kövérek, feketék és szőrösek voltak, mindenre rászálltak és sűrű

csomókban puffantak a padlón. A gazdájuk úgy bukkant elő közülük, mintha sűrű ködből siklott volna ki, mindig csak részben látszott, éles körvonalai elmosódtak és állandóan mozgásban voltak.

– Apotekárius – szólalt meg reszelős hangon.

Typhus mindig is mogorva volt. A hangja inkább krákogás, a humora savanyú. Legalább ez nem változott.

– Typhus nagyúr – köszöntötte Crosius meghajolva. – Ez váratlanul ért.

Typhus Crosius kétszáz kísérleti asztalára pillantott, melyek mindegyike foglalt volt. Nem lehetett megmondani, mit gondol az egészről, de semmi sem utalt arra, hogy érdekesnek találná.

– Itt hagyom ezt a helyet – közölte szűkszavúan. – Ma este. A primarcha rendelte el.

– Most? A támadás előtt?

Typhus felhorkant.

– Ezek szerint te tudod az órát? Én nem. Túl sokáig vár. Mindig is túl óvatos volt. Ezért van rám szüksége. – Aztán mintha megrándult volna, és visszazökkent a jelenbe. – De nem megyek messzire. Nem érdekel a jelzőfény. Miért is érdekelne? Azt akarom, hogy tartsd velem a kapcsolatot, hogy tudasd velem, mikor kell visszatérnem.

Crosius pislogott. Ez az egész nagyon furcsa volt. Sem a primarcha szándékait, sem a légió beosztását nem ismerte különösebben. Soha nem volt közelebbi kapcsolata Typhusszal sem; amennyire ő tudta, senkinek sem volt. Úgy vélte, hogy kissé távol állt a Halálgárda mindenféle politikájától, és most kényelmetlenül érezte magát, hogy belekeveredett.

– Nem vagyok benne biztos... – kezdte.

– Nyugodj meg, nem kérek semmi kivetnivalót. A kommunikáció megbízhatatlan. Az üzenetek elvesznek. Nem szeretném, ha ott ragadnék valahol, amikor eljön a pillanat.

Ez igaz volt, a felszerelésük kezdett szétesni, a kognitívuk már nem működtek, és mindez csak tetézte az amúgy is nehézkes helyzetet, hogy a parancsok eljussanak oda, ahová kell. Ezért gyűjtötte össze a primarcha ilyen sokukat ide, egy helyre, hogy személyesen adhassák ki az utasításokat.

- Meg kell értened - mondta óvatosan -, hogy nem vagyok technogárdista.

- Nem, de kezded jobban kihasználni az adottságaidat. Megítélésem szerint megvan *hozzá* a képzelőerőd.

Ekkor Typhus előhúzott két tárgyat a legyekről zsongó páncélja mélyéről. Vagy talán maguktól kerültek elő, mert valamiféle lények voltak, kövér kis jószágok, sebekkel és kelésekkel tarkított testtel, majdnem az egész terjedelmüket kitöltő szájjal. Zajongtak, amikor megmoccantak. Úgy hangzott, mintha vihogának, vagy suttognának egymásnak, vagy csak köpködnének és nyáladzanának. Typhus kinyújtott tenyerén imbolyogtak, egy-egy mindkettőn, és egymásra sandítottak.

Azonnal megbabonázták Crosiust. Erős szaguk volt, és olyan ocsmányul rondák voltak, mint a képzelete bármelyik álmokboldja, de küzdenie kellett, hogy ne vegye mindkettőt a karjába, hogy megsimogassa őket, a tüskés hátukat és a szarvas fejüket.

Mik ezek? kérdezte.

- Úgy tűnik, magának az istennek a darabjai - felelte Typhus, és maga is szokatlanul gyengédnek hangzott. - A legapróbb tükörképek, de vonzóak, nemde?

Az egyik majdnem fekete volt, a bőre tompán csillogott. A másik szinte fehér, matt, mint a kréta. Gagyogtak és hunyorogtak a szeme előtt, előre-hátra ringatóztak.

- Lenyűgöző - jelentette ki Crosius. - Teljességgel lebilincselő.

- Ezek ikrek. Ugyanannak a lénynek a két oldala. Végtelenül érzékeny szimpatikus kapcsolatban állnak egymással. Ha az

egyiküknek mondasz valamit, a másik máris tudja.

Crosius azonnal megértette.

– Akkor elvehetem a sötétet? Tetszik, ahogy csillog a szeme.

Typhus hörögve, durván nevetett.

– Ha akarod. – Átnyújtotta a kis teremtményt, az pedig kiugrott a kezéből, és egy nedves csattanással Crosius könyökének hajlatában landolt. Amint odaért, kuncogott és vonaglott, kényelembe helyezve magát a rothadó páncélon. Az apotekárius nem állta meg, elnevesse magát elragadtatásában, és lelkesen dajkálta a lényt.

– Semmi mást nem kérek, csak ezt – folytatta Typhus. – Vigyázz rá. Ismerd meg. Gondoskodj róla, hogy ne essen baja. És ha eljön a pillanat, használd.

Crosius ismét felnézett.

– És mikor lesz az a pillanat, uram?

– Ha beszélned kell velem, tudni fogod.

Aztán Typhus elindult. A légyfelhők összegyűltek és dühösen zümmögve köröztek körülötte. Visszafordult a nyitott ajtó irányába, a zizegő rovarok fátyla követte őt kifelé.

Crosius alig vette észre, hogy távozott. Addigra már elragadtatottan csiklandozta és simogatta a karján gubbasztó lényt. Az rápislogott, örömmel fogadta a törődést. Egy ideig csak bámulta, mielőtt az asztalon fekvő alany tompa nyögése kizökkentette az álmodozásból.

– Gyere csak, kicsi uram – gügyögte, és ismét a szikéért nyúlt, vigyázva, hogy ne mozdítsa el a lényt a helyéről. – Maradj itt és figyelj. Magam is tanulok, napról napra többet, és még csak most kezdtük el.

Mire Jangsai ismét kelet felé indult, a helyzet sokat romlott. Végigsiklott az égő épületekkel leli tájon, olyan alacsonyan

maradt, amennyire csak mert, olyan gyorsan haladt, ahogy csak a suhanó motorja bírta, és minden irányban harcokat látott kitörni. Alaktalannak tűnt az egész, úgy terjedt, mint a futótűz a száraz fűvön. Több városi övezetben teljes pánikba csapott át a reménytelenség régóta lappangó érzése, ami elhagyott védelmi vonalakat és hatalmas civil tömegeket eredményezett, akik a kevés, el nem torlaszolt főútvonalon özönlöttek végig. Nem egy helyen látta, hogy a város védelmezőinek fegyvereit e tömegek ellen fordítják, nehogy a pusztá számuk letarolja a hátrább lévő állásokat. Ez csak még nagyobb pánikot keltett. A levegő zengett a kétségbeeséstől, egyfajta kiéheztetett állati őrjöngés töltötte be, amely elsöpörte a civilizált emberség utolsó látszatát is.

A Hajthatatlan belső szögletéből északkelet felé vette az irányt, a belső kerületek megmaradt védett részei mentén, mielőtt végigszáguldott azon, ami valaha az Aranyozott Ösvény felvonulási út volt. Az ellenőrző pontok, amelyeken befelé jövet át kellett haladnia, most vagy üresen álltak, vagy teljes felfordulásban. Az utolsó érintedenül maradtak egyikénél az örök kétségbeesetten leintették, megdöbbentek egy értékes légiós légirobogó láttán, amely kíséret vagy erős támogatás nélkül egyenesen a nagybani gyilkolás területére tartott. Nem vett róluk tudomást, keményen gyorsított, hogy elkerülje az ágyúikat, mielőtt egyenesen átsuhant volna az előttük álló lakótömbök fölött. Még rá is lőttek, talán azt hitték, hogy valami dezertőr.

Innentől kezdve egyre rosszabb lett a helyzet. Ettől a ponttól keletre minden birodalmi alakulat vagy megsemmisült, vagy éppen megsemmisítették. Jangsai szemtanúja volt annak, hogy egész gyalogoshadosztályokat döngölnek földbe a romok között, segítségtől elvágva, és az egyetlen megmaradt szolgálatuk az volt, hogy minél jobban megnehezítsék az elveszejtésüket a tomboló ellenség számára. Hamarosan őt is áruló erők vették üldözőbe, a XII. és a VIII. Légió légirobogói eredtek a nyomába. Néhányan közel kerültek hozzá, majdnem

elkapták egy összeomlott viaduktokból álló ocsmány útvesztőben, de kevesen voltak, akik úgy tudtak robogót vezetni, mint az ordu fiai. A végsőkéig hajtotta a Kyzagant, teljes gőzzel robogott a gyorsan szűkülő réseken keresztül, amíg még a Világfalók is feladták. Segített, hogy nem nyújtott nekik túl nagy célpontot, nyugaton sokkal érdekesebb préda adódott, ahol a birodalmi páncélosok főerői még mindig küzdöttek valamennyire.

Így végül eljutott a Kolosszusig. A robogó motorja kimerült, a saját lélegzete is szaggatott és szapora volt. Miután letette a járgányt a hangárban, és átadta a bizalmas adattáblákat, nem volt ideje arra, hogy a terveknek megfelelően jelentkezzen Ganzorignál, mivel mindenki, akivel találkozott, ugyanazt mondta neki: kurultájt hívtak össze.

Sietnie kellett, hogy letörölje a sisakjáról és mellvértjéről a rárakódott nyálka javát, miközben végigcsörtetett a kanyargós alagutakon a tanácsterem felé. Az egész erődben nagy volt a felfordulás, a szolgálók és a légiósok is egyértelműen bevetésre készültek. Amikor elment, a hangulat komor volt, ugyanaz a levertség fertőzte meg, amely mindent átjárni látszott. Most azonban megváltozott. Nem nagyon, és talán nem is sokáig, de mégis érezhető volt a fordulat.

Mire elérte úti célját, már hangokat hallott a terem falának túloldaláról. Áttolakodott a nehéz ajtókon, és belépett a fő tanácsterembe, egy csupasz, kör alakú helyiségbe, melyben koncentrikus körökben álltak a padok. Ablakok nem voltak, csak függesztett lumenek, amelyek csupasz sziklabeton és gipszfalakat világítottak meg. A Birodalmi Hadsereg Kolosszus Parancsnokságának megfakult zászlaja csüggedten lógott a fejük felett, egyébként az összegyűlt testvériségek jelvényeit állították ki: fejszéket, íjakat, villámcsapásokat, sólymokat. Jangsai végigoldalazott a legközelebbi íves soron, és helyet foglalt a hozzá legközelebbi emelvénynél.

Gyorsan körülnézett, hogy kiigazodjon. A szónok a kör túlsó oldalán Naranbaatar, a *zadyin argók vezére* volt. Mellette Namahi, a *keshig* díszőrség parancsnoka állt. Ganzorig és Qin Fai is jelen volt, a két legidősebb noyan-kán. A lelátón a különböző testvériségek kánjai gyűltek össze. Jangsai mindnyájuk nevét ismerte. Sokan kitüntették magukat az úrháború hosszú időszakában, és az egész légió a hírnevüktől volt hangos – Ainbataar, Khulan, Tsolmon. Voltak köztük terraiak, chogorisiak, sőt még néhány olyan friss vér is, mint ő maga.

Egyikük sem bírt azonban olyan jelenléttel, mint Shiban, a Tachseer, aki csak néhány lépésre állt a primarchától. Úgy tűnt, mintha néhány új sebhelyet szedett volna össze fedeűen arcára, mióta Jangsai utoljára látta. Senki sem nevezhette volna szépnek azt az arcot, a régi chogorisi tömörséget felváltották a fém, a duzzadt szövet és a bozontos szakálltincsek kusza foltjai. Ha az ordunak szüksége lett volna szimbólumra, a háború alatt átélt rengeteg megpróbáltatás és transzformáció jelképére, Shiban elég jó szolgálatot tett volna. A Riján azt mondták Jangsai-nak, hogy az V. kánjai egykor híresek voltak a harc iránti örömeikről, a szabadságukról és az érzékeikről. Most ugyanolyan zordnak és leharcoltnak tündek, mint a sebesült Impérium bármely más harcosa, kiverték belőlük a vidámságot, eltompították az örömeiket. A Tachseerre nézve nehéz volt elképzelni, hogyan térhetne vissza ebből bármi is.

A díszhelyet maga a Kagán foglalta el, aki közvetlenül a fő viharlító jobbján állt. Mellette a Bölcs foglalt helyet, egyike a kevés nem ürgárdistának, akiben megbíztak annyira, hogy részt vehessen. A primarcha elgondolkodónak tűnt, a padlót bámulta, kezét lazán összekulcsolva.

– Tudjuk, honnan jön – mondta éppen Naranbaatar olyan nyugodtan és kiegyensúlyozottan, mint mindig. – A tizennegyedik primarcha új alakot öltött, olyat, amely kiterjeszti és megerősíti a hatalmát. Új neki ez a forma, így ez a

hatalom most a legnagyobb, amekkora csak lehet. Ahogy egyre többet gyűjt maga köré a fajtájából, az ereje csak növekszik. Még ha úgy is döntene, hogy soha nem hagyja el az új erődjét, a kétségbeesés, amit kivetít belőle, olyan erős fegyver lenne, mint bármi, amivel az ellenség rendelkezik.

– De miért maradna rejtve? – kérdezte Tsolmon kán. – Miért nem használja nyíltan az erejét?

– Mert nem ostoba – felelte a Kagán. – Tudja, hogy milyen vérengzés folyik a Palotában. Tudja, hogy az ilyen mértékű pusztítás mindent kibillent az egyensúlyából, és ilyenkor még a legnagyobbak is elbukhatnak. – Gyászos tekintete Tsolmonra villant. – Azt teszi, amit egy jó hadvezér szokott. Összeszedi a teljes erejét, nem pazarolja, felkészül a pillanatra, amikor mind a szövetségesei, mind az ellenségei kimerülnek.

– Akkor gyáva maradt – jelentette ki Tsolmon hidegen.

– Az maradt, ami mindig is volt – szögezte le a Kagán.

– Óvatos. Türelmes.

– Még így is hamarosan meg kell indítania a támadást – közölte Naranbaatar. – Ezt mondják a látók. Akkor csap majd le teljes erejével a Palotára, amikor a Tizenhatodik és a Tizenkettedik Légiónak lendülete a legnagyobb. Minden szimuláció, amit lefuttattunk, minden lehetséges jövő, amit kifaggattunk, azt mutatja, hogy ez az együttes támadás biztosan legyűr minden épségben maradt védelmet. Újra és újra ugyanazokat a szavakat álmodjuk. A Halálúr nem lépheti át a küszöböt. Ha megteszi, akkor nem marad remény.

– Dorn nagyúr nem látja ezt be? – kérdezte Khulan kán.

– A fivérem elég jól átiátja – válaszolta Jaghatai. – De mit tehetne? A Vörös Angyal lerombolja körülötte a Sanctumot, és Hórusz Fiainak az Ullanor óta összegyűlt legnagyobb serege közvetlenül a kapuja előtt áll. A Palota máris omladozik, miközben minden rendelkezésére álló fegyverét beveti. De tudja, hogy itt vagyunk.

- Az ellenség pedig nem - tette hozzá Naranbaatar. - Legalábbis nem lehetnek biztosak a létszámunkban, addig nem, amíg nem támadják meg újra közvetlenül ezt a helyet. Mindössze egyetlen pillanatnyi bizonytalanság áll fenn. Minden általunk még használt kommunikációs csatornát elárasztottunk olyan hadmozdulatok jelentéseivel, amelyek a Végső Kapu felé való teljes körű visszavonulást jelzik. A segédc csapatok többsége, akiket nyugatra küldtünk, légiós színekben pompázó járműveket vitt magával, utánszolgákat és valódiakat egyaránt. Még azt is hagytuk, hogy néhány harcosunkat elfogják, azzal a céllal, hogy hamis híreket terjesszenek a helyzetünkről. - Az öreg viharlító higgadtsága ekkor egy pillanatra megbicsaklott. - Az ő áldozatuk is volt olyan nagy, mint bármelyik, amit eddig ebben az ügyben meghoztak. Nevüket tisztelettel jegyzik majd fel Quan Zhouban, amikor győzelmet aratunk.

Már megint - gondolta Jangszai -, ez a csendes, bosszantó bizonyosság.

- A megtévesztés nem tart ki sokáig - szólt a Kagán. - Még a fő támadás zűrzavarában is hamarosan lebukunk, így hát cselekednünk kell. Minden előkészületünk, minden lehetőségünk erre az órára szólt. A terveket kidolgoztuk, a célokat kijelöltük, a járműveket készenlétbe helyeztük. Keményen, gyorsan és pontosan kell lecsapnunk, minden más célpontot figyelmen kívül hagyva. Ha itt elbukunk, mindennek vége. Ha sikerrel járunk, akkor a fő feladatot másoknak kell elvégezni.

- Nem támaszkodhatunk nem feljavított csapatokra - jelentette ki Namahi. - Tudjuk, hogy az úrkikötő felsőbb részein megszűnt a nyomás, és az alsóbbakat mostanra mind a pestis, mind a *yakshák* megfertőzték. Ez olyan kihívást jelentő környezet, amelyben még soha nem harcoltunk. Ezért az egyedüli támogatásunk a szu-Ilja által összeállított mobil páncélosokból fog állni.

A Bölcs, aki egyedülként ült a teremben, megmozdult.

– Annyi harckocsit szereztem nektek, amennyit csak tudtam – mondta. – Mindegyiket ellátták toxinzárral, legénységgel, és átalakították a közeli akciókra. Megmozgattam néhány szálát, ahol kellett. – Fintorogva mosolygott magában. – Száz ezredből szedtük össze azt a rakás ágyút. Végül mindet átsoroltuk, összevontuk a parancsnokságot. Az Első Terrai Páncélosokkal fogtok háborúzni. Meglehet, egyben az első és az utolsó is, de azért jól hangzik.

– Tankok? – kérdezte Tsolmon tisztelettel, de szkeptikusan. – Egy úrkikötőben?

– Még nem láttad belülről – szólalt meg Shibane. – A helyet űrhajóknak építették, akár öt Vészpengét is beküldhetnél egymás mellett, és még csak nem is súrolnák a falat.

– A Kolosszus nyolcvan kilométerre van a kikötő szélétől – jegyezte meg Namahi. – Egyenesen a megszállt területek túloldalán, ahol minden főutat leromboltak. Az egyetlen esélyünk a gyorsaság. Ha elakadunk, mind meghalunk a nyílt terepen. De ha betörünk, legalább fedél lesz a fejünk fölött. Visszafoglaljuk a fő orbitális rendszereket, és elérhetjük, hogy a leszállóegységeik újra féljenek a bolygóra ereszkedni.

A kánok közül néhányan, akik fejben elvégezték a számításokat, nyugtalannak tűntek.

– Az egész szakaszon ellenséges erők vannak beásva – mondta Ainbataar óvatosan. – Nem fogjuk mindet elsöpörni.

– Nem, az elejétől fogva harc lesz – erősítette meg Shibane, fémes hangja olyan volt, mintha már alig várná a dolgot. – Mi azonban koncentráltak leszünk, és nem akarjuk tartani a területet, csak áttörni rajta.

– Akkor is – kötötte az ebet a karóhoz Khulan. – A meglepetésre alapozva talán képesek lehetünk felvenni a harcot a szárazföldi erőkkel, de a légifedezetünknek annyi.

– Nem egészen – mondta Jaghatai, és Jangsai-ra pillantott. – Legalábbis remélem, hogy nem.

– A cél biztosítva, Kagán – hajolt meg Jangsai. – A platform a parancsnak megfelelően elindul.

– ASkye orbitális erőd, az utolsó azok közül, amelyeket a fivérem elsüllyesztett – közölte a Kagán. – Meggyengült, de még van immerziós hajtóműve, és alacsony magasságban is képes követni az előrenyomulást. A légió légköri erőforrásainak maradékával együtt biztosíthatunk némi védelmet a levegőben. Nem tökéletes, de legalább lesz valami.

A teremre csend telepedett. Jangsai a kántársaira pillantott. Néhányan újak voltak, mint ő, és vagy száz pengét vezettek. Mások a Nagy Hadjárat veteránjai, és kétszer ennyi harcosnak parancsoltak. Mind jobban bíztak a primarchájukban, mint a saját érzékszerveik által nyújtott bizonyítékokban. Az Egység megtörése óta minden csatában követték őt, és ezt a bizalmat a legsötétebb árral szemben is túléléssel hálálta meg. Olyan hűségesekek voltak, amennyire csak lehetett. Egységes volt a céljuk. Nem ismertek félelmet.

És mégis, amikor Khulan megszólalt, mintha csak ugyanazt a gondolatot mondta volna ki, ami mindnyájuk fejében végigfutott.

– Kánom – vetette fel, de nem az elszántság hiánya miatt, hanem mert most kellett feltenni a kérdést, most kellett elintézni, mielőtt a visszavonulás ellehetetlenül. – Meg tudjuk ezt csinálni?

A Kagán kurtán biccentett, nyugtázva a kérdést. Erősebben összenyomta az ujjait.

– Ha késlekedünk, nem – felelte halkán. – Még egy nap, talán kettő, és elszáll az alkalom. Ha egyszer minden a helyére kerül, nem lesz elég erőnk, hogy megtörjük. Addig kell megtennünk, amíg a saját hódításaiba merül. Övé a túlerő, az adottságok, a hatalom. Nekünk csak az van, amire mindig is támaszkodtunk. Hogy gyorsabbak vagyunk. – mosolygott sötéten. – Nézzétek, mit tehetünk valójában az Impériumért? Fenntarthatjuk most, cipelhetjük a súlyát a vállunkon? Úgy nem, ahogyan minket

teremtettek. De ölni tudunk érte. Rombolhatunk, gyűjtogathatunk, pusztíthatunk. – A mosolya eltűnt. – Mindent megtettünk, amit kértek tőlünk. Tartottuk az arcvonalukat, a saját vérünkkel tarkítottuk, és ez sem volt elég. Ha itt kell meghalnunk, egy olyan világon, amelynek nincs lelke, és nincs szabad égbolt, aminek örvendhetnénk, akkor úgy halunk meg, hogy azt tesszük, amire tanítottak bennünket.

Végignézett az egész termen, és minden kán úgy érezte, mintha ő lenne az egyetlen a jelenlévők közül, aki élvezte ezt az utolsó bizalommal teli pillantást, mielőtt a harci kürtök megszólalnak és a hajtóművek beindulnak.

– Csak juttassatok el a testvéremhez – mondta a Kán –, és az örökkévalóság a tanúm, végleg eltörlöm a bűzét a világmindenségből.

MÁSODIK RÉSZ

KILENC

Nincs bizonyosság Felzárkózás Az üres fészek

Eltartott egy darabig, amíg a szag elszállt. Oll Persson természetellenesen hosszú élete során sok borzalmat megélt. A legrosszabbak közül néhány a közelmúltban történt, miközben véletlenszerűen téblábolt térben és időben. Az események összemosódtak egymással, egyre rémségesebb és hátborzongatóbb szerencsétlenségek és menekülések sorozatában, amelyek soha nem kötődtek semmiféle biztos előzményhez vagy állandó helyszínhez, soha nem váltak koherenssé, kiszámíthatóvá vagy érthetővé.

Mindig is ez volt a katona sorsa – hosszú, unalmas időszakok, hirtelen előtörő rémület. Oll számára azonban az unalom hosszú időszakai évszázadokig tartottak, ami a legutóbbi hirtelen terrort még élénkebbé és feldolgozhatatlanabbá tette.

És mégis, mindezek ellenére, sem ebben a háborúban, sem másban, amit valaha átélt, nem talált rosszabbat a Hatay-Antakya Bolynál.

A komp fő kabinjában üldögélt, izzadtan, lázasan, és képtelen volt megállítani a keze remegését. Túdta, mi bántja: a késleltetett sokk, az adrenalin és a kortizol felhalmozódása, amely most előntötte az „üss vagy fuss” érzéssel. Vagy talán csak egy hétköznapi idegösszeomlás. Már régóta esedékes volt. A paradicsomi kaptárban olyan keményen küzdött, hogy életben maradjon, hogy távol tartsa magát azoktól az émelyítően édes rémálom-kertektől, hogy az összeroppanás nem lehetett opció. Most azonban utolérték a következmények, és az összeomlás nagyon is valószínű lehetőségnek tűnt. Még mindig érezte a szagát, a ruháján, a bőrén, a haján.

De nem hagyhatta, hogy úrrá legyen rajta. Még nem. Néhány nap múlva talán megadhatja magát, és végre kereshet valamiféle kiutat. Most azonban közelebb járt, mint valaha, ahhoz, hogy ott legyen, ahol lennie kell. Minden kezdett összeállni.

- *Csak még egy kicsit, Ollanius - mondta magának. Ha takarod, széteshetsz, amikor odaérünk. Most viszont idegenek vannak veled. Teljesen idegenek. Ne csinálj jelenetet, előttük ne.*

Megpróbálta. Felemelte a fejét. Izzadt, és nagyokat nyelt, de nem ájult el.

Zybes is rosszul volt. Hintázni kezdett, nagyon lassan, a kezét a bokája köré kulcsolva, a tarkójával a raktér belső falának ütközött. Katt morcos volt, Oll úgy sejtette, hogy gyanakodva figyeli az új embereket, akiket magukkal hoztak. Graft persze egyáltalán nem vett tudomást minderről.

Krank azonban olybá tűnt, mintha félig elpusztult volna, még mindig megvolt a kemény külső héj, de nyilvánvaló volt a belső üresség. Hiányzott neki Rane. Mindnyájuknak hiányozni fog.

Aztán ott voltak az újak. Leetu, az űrgárdista prototípus, akivel John összeállt. Oll azonnal felismerte Erda régi testőrét, amint meglátta, annak ellenére, hogy már régen nem beszéltek egymással. Nagyon furcsa volt újra ilyen közel lenni hozzá. Leetu a maga részéről nyugodtan viselte az egészet.

Az utolsó kettő volt a legfurcsább. Az Actae nevű varázslónő, aki valami megidézett dzsinn módjára jelent meg, amikor úgy tűnt, hogy soha nem jutnak ki Hatay-Antakyából, és a társa, aki Alphariusnak hívta magát. A csoport többi tagjával ellentétben úgy tűnt, ők ketten tudják, hová tartanak. Úgy tűnt, hogy van tervük.

Bár lehet, hogy ez csak blöff volt. Oll a saját bőrén tanulta meg, hogy gyakran azoknak a legbizonytalanabb a fogása, akik látszólag teljesen egyértelműen irányítják a dolgokat. Kivéve persze Őt. Ő mindig pontosan tudta, hogy hová tart.

A férfi köhögött, erősen ökölbe szorította a kezét, próbálta kitisztítani az elméjét. A túlélés megvalósult. Ki kellett találniuk, mihez kezdjenek most.

Úgyhogy csak kimondta hangosan. Valahol el kellett kezdeniük.

– Most mit tegyünk? – kérdezte.

Krank nem nézett fel. Katt undorodva fordította el a tekintetét. Actae nevetett, bár nem barátságtalanul.

– A barátod vezeti ezt az izét – felelte. – Talán kérdezd meg tőle.

– Ő csak elvisz minket a francba – mondta Oll. – Amikor legközelebb leszállunk, ő is ugyanezt fogja kérdezni. Ötleteket gyűjtök.

– Mindannyian tudjuk, hová megyünk – közölte Katt duzzogva. – Ahová a Calth óta. A Palotába.

Zybes bólintott.

– A Palotába – motyogta.

– Tényleg? – kérdezte Oll, aki aggódott Zybes miatt, de egyelőre nem foglalkozott vele. – Úgy értem, mit tervezünk? Csak úgy felbukkanunk? Hogy köszönjünk? Hátha be tudnak szorítani még néhány harcost, és találnak valami hasznosat mindnyájunknak?

– Csak ott kell lenned – mondta Actae. – Legalábbis én ezt hiszem. A szétszórt szövetség éppen akkor gyűlik össze, amikor lemenőben van a nap.

Oll felhorkant.

– De én nem akartam részt venni benne. John meggyőző tud lenni, ha akar, de még ő is vakon repül. Fogytán az időnk. – Beletúrt a hajába. Még mindig annak a borzalmas parfümnek a bűze áradt belőle. – Szóval kezdjük az alapokkal. Ki vagy te, miért vagy itt, ki az útitársad, és ő miért jött?

– Al vagyok – szólalt meg az úrgárdista.

- Eszedbe se jusson még egyszer ezt mondani, vagy esküszöm, kinyitom az átkozott ajtókat, és mindnyájunkkal végzek! – csattant fel Oll.

- Ő egy régi színjáték utolsó maradványa – közölte nyugodtan Actae. Mocorgott egy kicsit a fémpadon, amin ült, hosszú ruhája meggyűrődött csontos testén. – Azért küldték a Terrára, hogy szemmel tartsa a dolgokat a gazdájának. Az útjaink keresztezték egymást, és azóta együtt dolgozunk.

- Hogy újra a régi Kabal-vonalat erőltessétek? – kérdezte Oll szkeptikusan.

- Nem, az a szál elszakadt – mondta Alpharius. – A parancsok mindig változhatnak. Az én jelenlegi feladatomban az, hogy elvigyem a hölgyet oda, ahová ő menni akar.

- A Palotába – jegyezte meg újra Katt, ugyanolyan ingerülten.

- Természetesen – mondta Actae.

- De miért? – kérdezte Oll. – És miért akarsz minket is magaddal vinni?

- Mert megtanultam, hogy ebben a drámában nincsenek bizonyosságok, csak valószínűségek – válaszolta Actae. – Ha tudnám, mit kell tennem, és hogyan, akkor megtenném. De a helyzet a következő. Itt archetípusok vannak. Bizonyos típusú emberek. Vannak nagyon erősek – nézett Kattrá –, és vannak nagyon egyszerűek – pillantott Graffra. – Ezen a repülőn egy pillanatfelvételt látunk. Valamit, amit a sors véletlenszerűen összehozott, mégis képvisel minden alaptípust. Vannak nők, férfiak, a kettő közötti állapotok. Van egy szervitor, egy farmer, egy pszi, egy katona, egy Örökkévaló, egy űrgárdista... érted, mire akarok kilyukadni?

- Nem igazán.

- Hogy ez nem véletlen. Hanem egy idézés. Egy összehívás.

- Ki által?

- Nem tudom. – A nő elmosolyodott, és vak szemét forgatta. – Tényleg nem tudom. Nem segít sokat a dolgok lehető legjobb

értelmezésében, ha az ember él, meghal, majd megint feléled. Legtöbbször csak találgatni tudod, hogy mi folyik itt. – Az arca ismét megkomolyodott. – De néhányan közületek aktívak voltak, mint John. Mint én. Mások vonakodtak vagy csak belekeveredtek az utazásba. Nem hiszem, hogy ez számít. Csak az a fontos, hogy itt vagyunk, és oda tartunk, ahová mennünk kell. És mindnyájunknak ott kell lennünk. Nem csak neked vagy Leetunak, hanem mindnyájunknak.

– Mert növelni akarod az esélyeket – mondta Oll.

– Mert csak kitalálja az egészet – vágott közbe Katt. Felnézett, és gonosz pillantást vetett a másik nőre. – Átkozottul semmit nem tud. Érzem.

Krank erre megmozdult, Kattrá pillantott, majd egyik kezét óvatosan a piztolytáskája felé mozdította. Ha csúnyán eldurvul a helyzet, rálő Actaera, nem törődve azzal, hogy mindannyian egy nyomás alatt lévő kabinban vannak.

– Nyugalom – szólalt meg Oll, akinek mindezek tetejébe elkezdett lüktetni a feje. Úristen, szörnyen érezte magát! – Még ha ez igaz is, ő sincs rosszabb helyzetben, mint bármelyikünk. – Gyenge mosolyt villantott Kattrá, amit támogatónak szánt, mert együtt érzett vele. – Nézd, mi is csak az orrunk után mentünk, nem igaz? Abban reménykedtünk, hogy Johnnak lesznek válaszai. De feltételezem, sejtettük, hogy nincsenek.

– Én csak el akartam menekülni – mondta Katt.

– Mindig így kezdődik – jegyezte meg Actae.

– Ó, fogd már be! – csattant fel a másik nő.

– Jól van, elég! – mondta Oll. Mozognia kellett. Ki kellett nyújtóztatnia a görcsbe rándult lábait, és szánnia kellett egy kis időt a gondolkodásra. – Ez jól kezdődött. De vegyük a pozitívumokat. Életben vagyunk. Nem akarjuk megölni egymást... legalábbis többnyire. Van egy kis időnk. És így vagy úgy, de mind vissza akarunk jutni a Császárhoz.

- Nem - tiltakozott Actae. - Éppen ezt próbáltam elmagyarázni, ez nem egy egyszerű akció. Sok szálon fut, ahogy a Colchison szokták mondani.

- Hogy érted ezt? - kérdezte O11, és érezte, hogy meg fogja bántani a kérdését.

- Ha kell, a Császár után mehetsz - mondta Actae. - Én pedig segítek neked. Olyan közel viszlek, amennyire csak tudlak. De én nem ezért jöttem ide.

Aztán különös pillantást vetett a férfira - félig diadalmasat, félig kísértetieset.

- Én érte jövök - mondta. - Lupercalért.

Kis idő múlva Oll kimászott a raktérből, és felkapaszkodott a lépcsőn a komp pilótafülkéjébe. Átfurakodott az apró nyíláson, majd ügyetlenül bebújt a másodpilóta ülésébe.

John a pilótaszékekben ült, és az elsötétülő égboltot bámulta. Még nappal volt, de az északi horizont - az, amelyik felé tartottak - gyorsan vörös árnyékba borult. Az arca merev volt, az állkapcsa feszes. Talán jót tett neki, amikor arra koncentrált, hogy a levegőben maradjanak. Talán meggátolta, hogy visszagondoljon a helyre, ahonnan megszöktek.

- Hogy vagy? - kérdezte.

Hosszú szünet következett.

- Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy reméltem - felelte végül John.

Oll bólintott.

- Nem, szerintem sem.

Egy darabig repültek tovább. Alattuk száraz homokdűnék sora és repedezett föld suhant el, a kihunyó fényben szürkén. A motorok nyüszítettek, küszködtek, ahogy a por a légbeömlőkbe került.

- Szóval, mit derítettél ki? – kérdezte John.
- Nem tudom, mit higgyek – felelte Oll. – Azt állítja, hogy a Colchison született. Aztán meghalt. Aztán újjászületett. Mint te.
- Már nem teszem.
- Azt mondta, hogy tudatánál maradt a hipertérben. – Oll a fejét rázta. – Nem értem. Mit jelent ez egyáltalán? Hogyan lehetne ellenőrizni?

John vállat vont.

- Tudta, hol talál minket. Gondolom, ez nem véletlen.

Aztán ismét csend lett, csak a hajtóművek zúgása hallatszott. Nehéz volt beszélni. Szavakat találni – hétköznapi, egyszerű csevejt – a történetek után szinte illetlenségnek tűnt. Pedig Oll azt sem tudta, hogyan haladjon a másik dologgal, azzal, hogy miért vannak itt, mi a következő lépésük, hogyan maradhatnak életben a rendelkezésükre álló szűkös erőforrásokkal. Annyira fáradt volt.

- Nézd, sajnálom – mondta végül erőtlenül. – Hogy nem voltam ott, ahol megbeszéltük. És hogy te ott kötöttél ki... azon a helyen.

John csak meresztette előre a szemét.

- Nem a te hibád. És visszajöttél.

- Igen, de...

- Pokoli volt. Igen, az. Minden szempontból. De visszajöttél. – Oll felé fordult, és kényszeredett mosollyal nézett rá. – És most már olyan dolgokat tudok, amikre korábban sosem jöttem volna rá. Öröm az örömben, mi, Hadúr nagyúr?

Oll aggodalmasan nézett rá. Csak egy sunyi döfés lenne, egy módszer, hogy megbirkózzon vele? Vagy már ő is kezdett megőrülni, mert a látottak átlendítették a határon?

- Talán már régen el kellett volna mondanom neked.

- Lehet.

- Inkább voltam farmer.

– Igen, nos, nem mindig kapjuk meg, amit akarunk, nem igaz?

– Azt hiszem, nem.

Újabb csendes repülés következett. Az ég egyre sötétebb lett. A szél feltámadt, egy vihar peremén jártak, egyenesen felénk fújt, és a porszemek egyre hevesebben csapkodták az elülső ablakot.

– Azt mondja, hogy össze kellett jönnünk – szólalt meg Oll egy idő után. – És hogy mindannyian archetípusok vagyunk, így vagy úgy. Egyfajta reprezentatív minta.

John felhorkant.

– Hogy az emberiség mellett foglaljon állást.

– Valami ilyesmi. De bármit is kíván, mi nem azt akarjuk. Nem tudom, mit gondol, mit csinál, de az biztos, hogy Hórusz közelébe akar kerülni.

– Hogy megölje?

– Talán. Nehéz kiismerni. Egyelőre az útjaink párhuzamosan futnak, és úgy tűnik, ez elég neki.

– Nos, nekem kevés. – John hangja megkeményedett. – Most már éreztem. Korábban soha. Hallgattam a xenókat, és megértettem az érveket. A Káoszról szólót. De most már éreztem. Rám tört. Megölöm Hóruszt. Megölöm a Császárt. Mindenkit megölök, bármit megteszek, ha ezzel megszabadulok tőle. – Visszapillantott Ollra, arcát harag és bánat torzította el. – Véget kell érnie.

– Nem hiszem, hogy ez ilyen egyszerű lenne.

– Nekem az. És most már beszélem a nyelvel, emlékszel? Mindenféle dolgot meg tudok csinálni.

Ollnak abban a pillanatban nem akaródzott Johnra nézni. Réges-régen volt egy rémálma, amiben angyalok és daemonok lebegtek egy égő világ felett, és az megijesztette, de most jobban megrémült John arckifejezésétől.

- Pihenned kell – szólt végül. – Már órák óta repülünk.
- Jól vagyok.
- Még egy óra, és aztán leszállunk.
- Kevés az idő.

Igen, és amióta az eszét tudja, mindig az volt. Ollnak hirtelen eszébe jutott. Valami üldözte őket, valami, épp az érzékelés határán. Minden ugrásnál, amit végrehajtottak, minden térbeli és időbeli váltás során úgy érezték, mintha az a valami majdnem utolérte volna őket. Valami rendkívül veszélyes, egészen addig, amíg el nem szöktek a kaptárból.

- Vajon hová tűnhetett? – mondta ki hangosan.
- Micsoda?
- Az a valami, ami... – Elakadt a szava. – Nem érdekes.

Ezután nem szóltak egymáshoz. Oll csak nézte, ahogy a por az ablaknak csapódik, és az élettől megfosztott, üres földeket. Még mindig hosszú volt az út. Hosszú idő, amíg valami felbukkan, ami tisztázza a dolgokat, ami határozott útvonalat jelölhet ki a számukra.

De miközben ezen próbált gondolkodni, egész idő alatt nem tudta lerázni magáról az emléket.

Mi volt az? – töprengett. És hová tűnt?

Miután mind elmentek, a hely ismét túl nagynak, túl üresnek tűnt. Az anyák régi átká. Nem mintha ő még annak tartotta volna magát, de akkor is. Visszahozta az emlékeket, és az elszigetelt búvóhely egy nagyon rövid időre ismét kicsit jobban kötődött a dolgokhoz.

Most a segédeit figyelte. Néhányan közülük táncoltak, a tűz körül keringtek, hosszú árnyékokat vetve a homokra. Fölöttük a nagy kvarckörök csillogtak a csillagok alatt.

Ritka jó idő volt Napok óta homokviharok zúgtak kelet felől, fekete maggal és savanykás szaggal. A nő begubózott a rohamuk alatt, lehajtotta a fejét, szorosabbra fűzte a vászontakarót a rudakhoz, és a lehető legjobbat hozta ki belőle. A viharok Johnt juttatták eszébe, aki odajött, és mindent újra felkavart, újra felelevenített dolgokat, emlékeket ébresztett benne, aztán megint elment, a közelgő zűrzavar közepébe, magával vitte Leetut és még sok más is.

Tudta, hogy a jó idő nem tarthat sokáig. A történetek fényében talán nagyon hosszú ideig ez lesz az utolsó alkalom, hogy tisztán látja a csillagokat, ezért leült a csupasz sziklára, és felnézett rájuk. A fényük ősi volt. Ami most őt éri, az már jóval azelőtt útnak indult, hogy ő megszületett volna, mielőtt megtette volna mindazt, amit tett, és mégis ott volt még mindig, ahol a beavatkozás megtörtént. Annak a szétszóródásnak az eredményei most mind visszatértek a Terrára, hogy szörnyű pusztítást végezzenek, de azoknak az otthoni rendszereknek a tiszta fénye még mindig úgy világított a múltból, mintha soha semmi nem történt volna ott, és soha nem is történne.

Már majdnem megint elfelejtette az egészet, talán szándékosan, amíg John vissza nem tért. És most nem tudott másra gondolni. Csak arra, amit tett. Amit tennie kellett.

Egy újabb óra múlva kialudt a tűz. Az árnyékok beleolvadtak a száraz, hűvös éjszakai sötétségbe, és az emberei hazaindultak. Ő maradt a legtovább, hosszú lábát maga elé húzva, és próbálta a régi emlékeket a megfelelő sorrendbe állítani.

Végül, amikor a magas dűnék fölött feljött a véres hold, megrázta magát, felállt, és visszabattyogott a kőkunyhójához. Lebukott az alacsony szemöldökfa alá, egy kancsóból vizet öntött egy tálba, és az arcára fröcskölte. A legbelső helyiség felé indult, és a selyemfüggönyökön keresztül nyomakodva kibontotta a kámzsáját. Odabent csak egyetlen gyertya égett, összegyűlt alatta a viasz, a lángja imbolygott.

Leült az alacsony ágyra, fejét a cédrusfa keretnek támasztotta, és érezte, ahogy a falécek meghajlanak alatta. A szoba még mindig meleg volt, agarfa illatát árasztotta, árnyakba burkolózott, amelyek az egyetlen láng rebbenését követve lejtették táncukat.

Kinyúlt, hogy elkoppintsa a kanócot, hátradőlt, és behunyta a szemét, összekulcsolt kezét könnyedén az ölében pihentette. Ahogy álomba merült, csak a kinti vászonponyvák halk csattogását és suhogását hallotta, a fű zizegését, ahogy az éjszakai szél libben, és saját egyenletes, mély lélegzetvételének hangját.

Egészen addig, amíg a szavak ki nem bontakoztak a sötétségből, amitől felpattant a szeme.

- Szervusz, nagyanyám – mondta Erebus az ágy lábánál állva.
- Azt hiszem, beszélnünk kell.

TÍZ

Haláldobozok Ostrommester Kilovaglás

Kaska felriadt. Azonnal mozdult, a feje még mindig ködös volt, de a régi reakciói nagyjából megmaradtak. Lepattant a priccsről, és rákiáltott a legénység többi tagjára, hogy szedjék össze magukat. Megszólalt a riadócsengő.

A terem nagy volt, hideg, többnyire kivilágítatlan, és több száz, egymáshoz préselt test szaga terjengett benne. A padló eltűnt a jutazsákok és gyűrött egyenruhák kusza halmaza alatt. Háromszintes priccseket állítottak hosszú sorokba. Lehetek bárhol a védőbástyák hálótermei, nagyjából ugyanúgy néztek ki, bár ez itt kopottabb volt, mint a legtöbb, és a nyugati falán egy hosszú repedés futott végig. Kaska úgy sejtette, mélyen a föld alatt lehetnek, bár az érkezésük óta nem tudta ezt megerősíteni. Föld alatt, föld felett, most mindegy volt, az ég is, a föld is fekete volt, és mindent mocsok borított – bárhová is kerültek, sötétségben harcoltak.

De legalább most már tudta, hol vannak: a Kolosszus Kapunál, olyan messze keleten, hogy azt hitte, ott már csak csontok és vérnyomok maradtak. Kiderült, hogy tévedett. Egy légió állomásozott itt. Egy teljes, vagy legalábbis ami hétévnyi szakadatlan csatározás után megmaradt belőle. Amint ezt megtudta, rövid időre izgatott lett. Jandevnek igaza volt, úgy tűnt, ez egy ellentámadás, valami, ami újra felpozícióztatja a vérét, és nem lesz többé olyan átkozottul szomorú, minden miatt. Talán ezért nyúlt minden olyan hosszúra, a Szaturnuszra túlra – a parancsnokság előre eltervezte, készen állt arra, hogy visszafoglalja a terepet, hogy új frontot nyisson az ellenségnek, amellyel foglalkoznia kell.

Azóta azonban megkapta az eligazítást. A V. Légió harcosai sorra jöttek, hogy beszéljenek az összegyűlt tankparancsnokokkal, minden alkalommal. Mindnyájan elég megviseltnek tűntek, horpadt páncéllemezekkel és zúzódásokkal az arcukon. Mindazonáltal udvariasak voltak, meghajoltak az összegyűlt csapatok előtt, mielőtt a tárgyra tértek volna. Nyilvánvalóvá vált, hogy ez egyáltalán nem az ellenség visszaszorításáról szól, legalábbis nem a fő frontokon. Kiderült, hogy az ehhez szükséges emberanyag már régen elfogyott. Arról volt szó, hogy elfoglalják az Oroszlános Kapu úrkikötőjét, kiűzik a megszállókat, és újra működésbe hozzák az orbitális ágyúkat, majd addig tartják a helyet, ameddig csak tudják. Még ha az elsőt el is érik, akkor is körül lesznek kerítve, el lesznek vágva minden lehetséges utánpótlástól, és kénytelenek lesznek beásni magukat egy olyan ellenséggel szemben, amelynek gyakorlatilag végtelen számú katonája van. És ez volt az egyetlen dolog, amit nem lehetett megpróbálni tankokkal. Azok szomjas, szeszélyes vadállatok. Ha nem tudod őket üzemanyaggal, lőszerrel ellátni, a sérült alkatrészeiket megjavítani, ha felrobbantak, akkor gyakorlatilag egy lassan mozgó koporsóban vagy.

És az összes lehetséges tank közül a Leman Russ talán a legrosszabb. Az emberek úgy beszélnek róla, mint az Impérium büszkesége, az emberi történelem legnagyobb harckocsija, a Nagy Hadjárat fő támasza.

Pedig micsoda egy szar! Guruló halálcsapda. Magas profilja olyan hírhedten borzalmas, hogy egyetlen parancsnok sem akar rajvezető lenni – az egyetlen dolog, ami elég nagy ahhoz, hogy hadműveletek közben eltakarjon egy Leman Russt, egy másik Leman Russ lehet, így jobb a parancsnoki egységet magad előtt tudni, amíg csak lehet. Törékeny láncfalpai szabadok, páncélzata pedig könnyen eltalálható függőleges síkok kusza egyvelege. A szabványos kialakítású forgóállványdudorok csupán újabb megsemmisítendő lapos peremet nyújtanak, ami újabb ok arra, hogy örüljön, amiért

nekik nincsenek. A belső tér zajos, és már attól hajlamos lángra lobbanni, ha egy töltő túl hangosan köhög. És ha valaki igazán szerencsétlen, és a gépét felszerelték forgóállvánnyal, akkor csak egyetlen menekülőnyílás marad, közvetlenül a főtorony tetején, és így az esélye, hogy élve kijusson egy túlságosan is valószínű katasztrófa esetén, gyakorlatilag nulla.

Nem, bárki is tervezte a Leman Russt – Kaska mindig is feltételezte, hogy biztosan nem a VI. primarchája lehetett –, az egy idióta volt. Vagy szadista. Vagy mindkettő. Mindössze az olcsósága, a mechanikai megbízhatósága és egyfajta robusztus túlélőképessége az, ami mellette szólt. A konstrukciója olyan brutálisan egyszerű, hogy az Impérium képes volt milliószámra gyártani. Kevésbé számított, hogy minden egyes egység az önkárosítás tanulmánya, amikor több százal lehetett elárasztani egy csatateret. És egy előre szerelt lézerágyú legalább addig tüzelhetett, amíg töltés volt a tápegységekben, így a lőszer kifogyása sem jelentett akkora katasztrófát.

Összességében azonban a legénységnek nem sok illúziója maradt a harckocsikkal kapcsolatban, amelyekkel a háborúba indultak. Haláldoboznak hívták őket, meg otthonrombolónak, és más, földhözragadtabb nevekkkel is illették. A gyalogosok időnként ferde szemmel néztek rájuk, irigykedtek a vastag páncélzatra, ami körülvette őket, de egy Leman Russ harckocsizó tudta, hogy valójában milyen törékeny az egész, és hogy sokkal jobb, ha az ember egy lézersugárba hal bele, mintha élve elégne, vagy sárfal alá temetnék, vagy megfulladna a motorok csapdába esett füstjétől.

A csengők folyamatosan szóltak. Jandev a kabátját rángatta magára, Vosch próbált felébredni, Merck pedig egy kanna tegnap esti vizet húzott meg. Dresi csak csendben készülődött, nem kereste a szemkontaktust. Kaska igazán szeretett volna rendesen beszélni vele, megpróbálta volna megismerni, de most már késő volt, mert eljön a pillanat, az előrenyomulás, az optimista nevű Első Terrai Páncélosok első bevetése.

- Mozgás, emberek! - vakkantotta, a sisakjáért és a jutazsákjáért nyúlt, és kipislogta a szeméből a kevéske álmot utolsó morzsáit is. - Ismeritek a dörgést. Vosch, mozdítsd meg azt az átkozott vézna valagadat! A Trónra, hol a csizmám?

Az egész teremben ugyanez zajlott. Több száz tankra való legénység szedte össze magát álmosan, a liftek és a lépcsőházak felé indultak, és próbáltak visszaemlékezni, hová tették le az egységüket, mi a parancsuk, mi az új rajbeosztásuk, és hová kellene menniük. Mindeközben a csengő folyamatosan szólt, ami megnehezítette a tiszta gondolkodást.

Kaska és az *Aika* 73 legénysége a többiekkel együtt lökdösődött és tülekedett lefelé a raktárszintekre. Menet közben a falak minden eddiginél erősebben remegtek, és port zúdítottak rájuk. Egy pillanatra azt gondolta, hogy biztosan súlyos csapások érik az erődöt - azóta bombázták, mióta megérkeztek -, de aztán rájött, hogy mi folyik itt. A Kolosszus megmaradt ágyúi mindent bevetettek, az utolsó lőszerüket is elhasználták, és mindent, ami megmaradt, a falakon túli pusztaságra szórtak. Mire végeznek, semmi sem marad a töltőkamrákban. Ez volt az utolsó funkciójuk, amit valaha is betöltenek: többé már nem arra használták őket, hogy körültekintően csillapítsák a beérkező támadást, hanem arra, hogy a lehető legnagyobb területet gyalulják le az erőd és a célpont között. A sortűz már órák óta tarthatott, miközben mindannyian igyekeztek annyit pihenni, amennyit csak tudtak. Kaska nagy tisztelettel viseltetett a tüzérek iránt. Szakképzett emberek voltak, akiknek mind az absztrakt geometriát, mind a csatatér emberi léptékű szeszélyeit ismerniük kellett. Ha jól végzik a munkájukat, lehetővé válik az előrenyomulás. Ha elcseszik, a harckocsik gyorsan ép ágyúsorokba ütköznek, és az kellemetlen lesz.

Miközben minden rengett és dübörgött körülöttük, lekocogtak a raktártermekbe, a Kolosszus külső falszakaszainak legalsó részén lévő barlangokhoz, amiket hetekkel ezelőtt rekviráltak, kiürítettek és felszereltek az új rendeltetésükre.

Tele voltak tömve járművekkel, egyenként több százszal, melyek felsorakozva, feltankolva, felszerelve várták a bevetést. A légszűrők máris felpörögtek, arra várva, hogy több ezer piszkos prométheummotor köhögve beinduljon, és hogy elhangozzanak a parancsok, felhúzzák az ezred zászlaját a századvezető egységeken, és a lánc talpak mozgásba lendüljenek.

Miközben Kaska végigfutott a sorok mentén, és a járműveket számolta, rászánt egy percet, hogy megtippelje, hány egység gyűlt össze ebben az egyetlen raktárteremben. Nem jutott túl messzire. Rengeteg. Elképesztően sok. A Fehér Hegék összes tisztje, a halk hangjukkal és a gondos taktikai ismertetőikkel, igen visszafogottan viselkedett az eligazításokon, de ez nyilvánvalóan komoly erőfeszítés volt, olyasmi, amin komoly emberek dolgoztak már régóta. Kíváncsi volt, vajon milyen magasra ért. Azon tűnődött, vajon lehet-e köze hozzá magának a mindenki által szeretett Császárnak. Talán mégiscsak volt valami, amiért izgatott lehet. Talán ez az, ami megfordíthatja a dolgok menetét.

Nyugalom. Csak nyugalom. Még el sem kezdődött. Kaska elég katasztrófában és balhéban vett már részt ahhoz, hogy ne ragadtassa el magát. Amint a dolgok mozgásba lendülnek, amint felverik a sarat, és a füst a látóteredbe gomolyog, akkor kezd minden rosszra fordulni. Maradj nyugodt, maradj koncentrált. Tartsd magad egyben.

Odaért a tankhoz. Mint mindig, most is megpaskolta az oldalát, mielőtt felmászott a felső toronyra.

– A Császárért! – kiáltotta.

– És az Ő népéért! – felelte a legénység, felkészülve a beszállásra. A többi legénység is ugyanezt tette körülöttük, a harc előtti kis szertartásaikat, az utolsó ellenőrzéseket végezték.

Jandev és Dresi szálltak be először. Bemásztak az oldalsó nyílásokon és bebújtak a belsejébe – Dresi a kormányhoz, Jandev a lézerágyúálláshoz. Vosch és Merck következett, akik a

toronyban foglaltak helyet a fő ágyúszerkezetnél. Kaska maradt utoljára, ő volt az egyetlen, aki a fejét és a vállát a nyitott fedélzeti nyílás vonala fölött tartotta. Felcsatolta a sisakját, és ellenőrizte a gallérjánál lévő tömítéseket. Minden eligazításon nyomatékosan felhívták erre a figyelmét. *Teljes toxikológiai protokoll, állandóan. Minden sisakot fel, minden szűrőt lezárni, minden ajtót becsukni.* Azonnal megteszi, amint kijutnak a kapun. De most, talán egy ideig utoljára, felemelt fejjel, nyitott ajtóval vár. A saját szemével akarta látni, ahogy az egész beindul.

Körülötte mindenütt szolgák és szervitorok tették a dolgukat, bevetésre késznek minősítették a századokat az induláshoz. Előttük háromszáz méterre a hatalmas külső ajtók még mindig zárva voltak. A padló remegett, ahogy a messze fölöttük álló ágyúk folyamatosan ontották a lövedékeket. Egymás után indultak be a tankok motorjai, fekete füstfelhőket eregetve. A csengők tovább zúgtak, az utolsó legénység is az egységéhez rohant, felkapcsolták az elülső lámpákat.

– Állapotjelentést – szólt Kaska a legénységhez.

– Lézerágyú energia alatt – válaszolta hűvösen Jandev. – A tápellátás szintje megfelelő.

– Nálam minden rendben – felelte Vosch, miközben az arca felkészülten meredt a főágyú irányzékába.

– Motor beindítva – jelentette Dresi. – A gépszellem engedelmeskedik.

Merck magában kuncogott.

– Öt perc – mondogatta. – Öt percig fogjuk bírni.

– Dugulj el! – csattant fel Kaska. – Ez az Ő keze munkája. Ez mindnyájatokra vonatkozik. Érte dolgozunk. Csináljuk is meg!

Aztán a fegyverek dermesztő hirtelenséggel abbahagyták a tüzelést. Kaska csak akkor vette észre, hogy milyen hangosak voltak. A hatalmas terem baljóslatúan elcsendesedett, a

mennydörgő dübörgés helyét motorok százainak mélyebb hörgése vette át.

Érezte, hogy összeszorul a gyomra. Bizsergett a tenyere, és erősebben markolta a kapaszkodókat. Egy örökkévalóságnak tűnő ideig az egész helyiség dermedt maradt – tankok menetszlopai, mind üresjáratban, mind mozdulatlanul, a föld alá zárva, mintha pórázon tartanák őket.

Most kellett elkezdenie. El kellett indulnia. Mindenki be volt zsongva és felkészült. Ha várnak, itt hálnak meg, ketrecbe zárva, mint az állatok. És az ajtók mégis zárva maradtak, eltemették, visszatartották őket.

Ne veszítsd el a fejed - mondta magának. *Hidegen, nyugodtan, készenlétben.*

Összerezzen, amikor az ajtózárok dördülve felengedtek. A hatalmas reteszcsapok visszazökkenésének visszhangja bejárta a csarnokot. Aztán az óriási kapuk a hornyaikban csikorogva, hatalmas láncsorok csattogásának kíséretében elkezdtek felfelé csúszni. A csengőszó elhallgatott, és a motorok hangja megváltozott, felpörögtek a hajtásra. Forró szellőkések áradtak be a táguló résen át, felkavarták és megforgatták a szmogfelhőket. Messze előttük Kaska napok óta először pillantotta meg a külvilágot.

Éjszaka volt. A Terrán most már mindig éjszaka volt – koromfekete fátyol lepte, amit csak a lángok és az aknavetőik robbanásai világítottak meg, a meggyötört föld és tűz pokla.

A parancs a kommunikációs dobozon keresztül jött, amelyben máris interferencia recsegett.

Teljes előrenyomulás! Teljes előrenyomulás! A Kán és a Császár vezessen benneteket!

A gyorsítás hulláma az élcsapatokból indult, végigfutott a menetszlopokon, ahogy a nagy Vészpengék és Pokolpörölyök himbálózva levonultak a rámpán, ki az égő homályba. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire elérte a Hatodik Zászlóalj 16.

Századához tartozó *Aika 73-at*, de aztán eljött a pillanat, és a többiekkel együtt meglódultak, felvették a sebességet, zötyögve és billegve haladtak a tintafekete égbolt előttük elterülő csíkja felé. Kaska még akkor is fent maradt, amikor a többi parancsnok bebújt a páncélosába, lecsapta a nyílásokat, és rábízta magát a periszkópokra és az érzékelőlencsékre.

Így hát, amikor ismét kijutottak a szabadba, néhány pillanatra a saját szemével látta az egészet, és csak a sisakján lévő, frissen tisztított lencsék szűrték meg a látványt. Felpillantott a válla fölé, és látta, hogy a Kolosszus toronymagas falai az éjszakába nyújtóznak mögöttük, kráteresen és repedten, de még mindig álltak. Előre nézett, és látta a távolba nyúló romokat, az egykor hatalmas bolytornyok és habifüzérek üres vázát, amelyek közül néhány égett, de a legtöbb halott és hideg volt. Látta a légió első légköri gépeinek kondenzcsíkjait, amint felszállnak, készen a bombázó támadásokra, amik majd feltakarítják azt, amit a nagy ágyúk kihagytak. Látta a robbanások csillagkitöréseit, a tűzfalak fodrozódását, a távoli Külső Fal megtört körvonalait, az orbitális égisz sarki fényét, amely visszatükröződött a több hektár összetört üvegen és acélon. Körülötte olyan sűrűn nyomultak a tankok, hogy úgy tűnt, mintha maga a talaj kezdett volna gurulni alattuk, vas és prométheum áradó szőnyegében, amely egészen a föld pereméig fog zúdulni.

De aztán, és ez volt a legimpozánsabb, éppen a látóhatáron, meglátta az Oroszlános Kapu hegyláncát, sötétén, akár az azt ölelő éjszaka, hatalmas, forrongó por- és mocsokfelhőkbe burkolva, pattogó villámcsapásokkal megvilágítva, betegesen izzó fénnel a gyomrában, az északkeleti horizontot uraló, csavart, magasan az egekbe nyúló tornyokkal.

Olyan messze van. Olyan hatalmas. Olyan... szörnyű.

Kaska lehuppan, becsusszant a hámjába, és behúzta maga után a csapóajtót. A fémkarika kondulva záródott be, ő pedig megpördült, hogy felhúzza a taktikai lencsét, és közelebb hozza

a periszkóp célzókészülékét. A tank apró világának ismerős zajai és illatai azonnal körülölelték. Azon kapta magát, hogy kissé túl gyorsan veszi a levegőt, és a szíve hevesen ver. Jobb lett volna, ha nem pillantja meg, addig nem, amíg feltétlenül szükséges nem lesz.

– Na, akkor gyerünk – szólalt meg Vosch. A nő feszült mosolyt villantott rá. – A Császár legyen velünk.

Kaska ugyanolyan feszülten mosolygott vissza.

– Efelől nem lehet kétség, tizedes – mondta. – Biztosan velünk van.

Gremus Kalgaro egyenletesen haladt felfelé a kanyargós lépcsőn, nehéz csizmája belesüppedt a fokokra rakódott mocsokszőnyegbe. Már kilométereket gyalogolt, egyik teremből a másikba, kanyargós ösvényt követve az űrkikötő labirintusszerű gyomrában. Hatalmas kiterjedése még egy olyan bolygón is lenyűgöző volt, amelyet az abszurd méret dominált. A légió közel sem volt képes megfelelően megtölteni. Még ahol szép számmal gyűltek össze, azokban a terekben is nyirkosán visszhangozva ásított az üresség, fent és lent is. A szárazdokkok némelyikében még mindig űrhajók tetemei rostokoltak a karbantartó bölcsőjükben, félig készen és üresen, arra várva, hogy a felvonócsúszdák a felszállóhelyekre juttassák őket. Világ volt a világban, gigantikus szerelőcsarnokok és szárazdokkok sora, amelyeket hatalmas aknák és átjárócsövek kötöttek össze. Valaha biztos lármás lett volna – tele a gépek zakatolásával és nyöszörgésével, a motorok begyújtásának dübörgésével, az emelők és a szervizberendezések csikorgásával. Most csendes volt, szinte szunnyadt, a légió harcosainak és teremtményeiknek lassú csoszogása lengte be, akik komoran vonultak be a kiszolgálóhelyeikre, hogy újra felszerelkezzenek. Az éleket felpuhították a kinövések, a burjánzó penészgombák, a fekete

erezetű kúszónövények hurkai, melyek mindent elfojtottak, és forró, izzasztó álmosságba süllyesztettek.

Nem Kalgaro volt az egyetlen, aki észrevette, hogy mennyire hasonlít ez a hely most a Barbarusra. A szellőzőrácsokon keresztül sűrű, tejszerű köd kezdett felszállni. A levegő zamata kátrányosabbá vált, átítatták a magukkal hozott mérgek. Néha, amikor a magasba vezető többszintes aknák egyikének tövében állt, felnézett, és látta, hogy a mérgek felhőbe gyűlnek, és minél magasabban vannak, annál sűrűbbek lesznek. Akkor eszébe jutott, milyen volt az anyabolygón, és hogy bámulták mindnyájan a csúcsokat, egyszerre félve és vágyakozva rájuk. Valahol biztos bevésődött ezeknek a régi érzéseknek a lenyomata. Még mindig szerette a lábát a földön tartani, amikor csak tudta. Még mindig óvatosabban lélegzett, amikor magasan járt, mintha a tüdői nem igazán tudták volna elhinni, hogy ez lehetséges.

Bosszúsan megrázta a fejét. Ostobaság megtartani ezeket a régi beidegződéseket és reflexeket. Tovább kellett lépniük. Elfelejtetni a régi rémálmokat. Mégis, az ősi rémálmok most is követték őket, mint a tűzhöz visszatérő megrugdosott csirkefogók.

Kalgaro elérte a célját, a nyugati falperemen lévő fő megfigyelőtornyot. Amikor becammogott a vezérlőterembe, négy Töretlen tisztelgett neki. Néhány tucat légiós szolga dolgozott az érzékelőállomásokon, egyenruhájuk annyira koszos volt, hogy alig lehetett megkülönböztetni a fakó bőrükre tapadt piszoktól. Mind nagyon betegek voltak, fekélyek és elváltozások borították őket, de ez nem nagyon akadályozta a munkájukat.

– Hívtál engem? – szólította meg az ügyeletes őrmestert.

– Ezt látnod kellene, ostrommester – felelte az őrmester, egy öreg barbarusi, akit Gurgana Dhukhnak hívtak. Egy nagy, kör alakú, homályos és zsíros, de még mindig működőképes lencsére mutatott. Fénypontok kúsztak át rajta, mind a

délnyugaton összpontosuló pozíciókból. Kalgaro összehúzta a szemét, és megpróbálta értelmezni a homályos foszforvillanásokat.

– Újabb meghibásodás? – kérdezte.

Dhukh a fejét rázta.

– Több csatornát is ellenőriztem. Ezek mozgásjelzők.

Kalgaro egy nagyobb hatótávolságú kartográfiai egységhez csoszogott, és aktiválta a letapogatókat. Egy darabig nézte, aztán ellenőrizte a geolokátorokat.

– De hát visszavonultak – motyogta.

– Igen, valóban. Legalábbis úgy tűnt.

Kalgaro azon kapta magát, hogy mosolyog. Minél többet tanulmányozta a jeleket, annál inkább megerősödött benne a kép. A Fehér Hegyek nem mentek sehová, és most újra nyílt terepen mozogtak, az űrkikötő felé törtek, egy összehangolt lándzsahegyként, amely máris sebesen robogott a pusztaságon át.

– Egy pillanat, amiért hálásak lehetünk – jelentette ki. – A barátaink még mindig velünk vannak.

Elfordult a készüléktől, és elkezdett parancsokat osztogatni.

– Üzenj a primarcha szárnysegédjének, és gondoskodj róla, hogy meg is kapja. Rendelje el az összes védelmi erő mozgósítását és a tartalékok aktiválását. Aktiváljátok a fali ágyúkat, és jelentsetek a vadászok készenléti állapotáról. Ha van még használható, azonnal szükség lesz rájuk.

A szolgák sietve igyekeztek teljesíteni a parancsot a kommunikációs dobozok segítségével. A Töretlenek közül ketten a tranzitaknák felé indultak, hogy biztosítsák, hogy a személyesen átadandó parancsokat is kézbesítsék.

Dhukh azonban bizonytalannak tűnt.

– Nincs... terv – jegyezte meg. – Nincs védelmi terv. Ismét ki kellett volna vonulnunk, a szakaszokat éppen most szerelik fel,

és...

Kalgaro felnevetett, visszament a közeli objektívhez, és beállította az erősítőoszlopokat.

- Ez sokkal jobb, őrmester - közölte jóindulatúan. - Sokkal jobb. A szakaszoknak nem lesz szükségük bátorításra, ezek istentelen chogorisi fattyak. Nem végeztünk velük a Catulluson, úgyhogy majd itt megteesszük.

Igaz, a dolgok rosszul alakultak a Catulluson, és akkoriban dühös volt ezért. Azután esküt tettek, amit szándékában állt maradéktalanul teljesíteni. És teljesíteni is fogja, minden erejével, de most ez olyasmi lesz, amit élvezni fog, a szent megdicsőülés aktusa.

Dhukh meghajolt.

- Úgy lesz.

- És jelezz a flottának - parancsolta Kalgaro, miközben nekilátott a számításoknak. - Nincs jelentős erőnk azon a szakaszon. Kérj orbitális csapást, a koordinátákat hamarosan megadjuk. Cafatokra robbantjuk őket, mielőtt még félútra érnének.

Nem tudta elfojtani a vigyorát. Egyre szélesebb lett.

- Aztán csak figyelj - mondta, és ráközelített a szenzorokkal.
- ígérem, érdemes lesz.

A Vihar Testvérisége kitört a fedezékből, amikor a zsilipek felemelkedtek. A harcosok mind robogóra - Kyzaganokra, Gerelyekre, Shamshirekre - szálltak, és szoros nyíl alakzatban, alacsonyan a földhöz simulva, a sebességet fokozva rontottak ki a hangárokból.

Előttük a tankoszlopok porfelhői elhomályosították a föld és az ég közötti sötét határvonalat. Az utolsó tűzérségi csapások célba értek, és kilométerekkel előttük lévő célpontokat

porlasztottak szét. Shiban egyenesen áthajtott a hatalmas füstfelhőkön, hosszú fekete csíkokat húzva maga után.

Alig néhány napja gyalogolt át ezen a földön, de akár egy másik élet is lehetett volna. Emlékezett az utolsó gyenge napsugarakra, amint megcsillantak azokon a savanyú tócsákon, és a puszta szellemeire. Emlékezett a gyermekre. Újra eltűnődött, hogy mi történhetett vele. Ez pedig Katsuhirót juttatta eszébe. Talán mindketten halottak. Vagy talán visszatértek a Belső Palota falai közé, ahol a remény utolsó foszlányai gyülekeztek.

Most már semmit sem ismert fel a terepből. Elveszett hely volt, daemonok kísértettek itt, az épületek csupán sírjelekként magasodtak a végtelen gyilkos mezők fölé. Ezeken a füstködös emlékeken kívül csak a kárhozottak és a torzszülöttek jártak itt, sántikálva és sikoltozva a holdtalan éjszakában.

- Célpontok bemérve - üzente voxon a harcosainak, és tartotta a kíméletlen sebességet. Az átkozott világ elszáguldott mellettük, elmosódottan, elnyúló vonalakban. - Szóródjatok szét a tisztogatáshoz!

A szakaszok szétváltak, átsuhantak és eltűntek az üres lakóépületekben és tornyok között. Elrepültek a páncélos menetoszlopok előőrsei mellett, és lehagyták a dübörgő bűzüket és füstjüket. Figyelmeztető rúnák villantak fel minden sisakban, fenyegetéseket észleltek a romok között. A pilóták tüzet nyitottak, boltlövedékekkel és lézersugarakkal szórták meg a homályt, nyílt terepre űzték a felfedezett áruló gyalogságot, és szétlőtték őket.

- *Előre, jobbra* - közölte Chakaja, a Shiban testvériségéhez csatlakozó viharlátó, aki Yiman mellett lovagolt a lándzsahegy közelében. - *Akadály a szárazföldi páncélosoknak.*

Chakaja nem volt nagy időjós, nem úgy, mint Naranbaatar vagy Yesugei, de a túlvilági látása egy hajszállal idő előtt tört át a Fátylon, és halvány bepillantást engedett a lehetséges jövőbe.

Az ilyen jellegű akciókban ez a hozzájárulás felbecsülhetetlen volt.

- Le a földre - parancsolta Shibane, és keményen lebukott. - Shi-ir alakzat. Pucoljátok ki!

A szakasza még egy méterrel lejjebb siklott, majd szétváltak, még mindig a légirobogókat hajszolva. Minden harcos két repeszgránátot húzott elő. Végigszánguldottak egy két üres sziklabeton fal közötti hosszú sávon, átsiklottak az egykori aszfaltozott főút fölött, tudomást sem véve a szórványos lézertűzről, amely fütyülve sistergett mellettük.

-Itt - közölte Chakaja.

A harcosok vízesésszerű mintában engedték el a tölteteket, amiket néhány méterenként dobáltak le a dübörgő járgányokról. Amint a töltetek az alattuk elásott aknamezőbe csapódtak, folyékony tűz és földrögök szirmai nyíltak a földön. Minden elásott aknát aktiváltak, a plazmarobbanások földet és sziklabetont dobáltak a magasba, a kétoldalt álló lakóházak üveg nélküli ablakaihoz.

- *Újabb jelek előttünk* - mondta nyugodtan Yiman, miközben a Shamshirját átvezette a szálló kavicsörvényen.

- *Védelmi állás.*

- Iktassátok ki - parancsolta Shibane, és a motorok azonnal széles alakzatba kanyarodtak, a szakadék teljes szélességében széthúzódva. - Jerun, Temuhan, ez a tiétek.

Négy rakéta röppent ki két robogóból, majd kanyarodott a távoli célpont, egy régi védelmi bunker felé, ami egy elhagyatott diadaloszlop tövében gubbasztott. Mindegyik rakéta becsapódott, szétzúzták a sziklabeton falakat, és bevágódtak a mögöttük lapuló termekbe. Füst gomolygott odabent, a túlélő védők zavartan, vakon lövöldözve rohantak ki. A motorok gépágyúra váltottak, és szilárd magvas lövedékekkel zúzták szét a terepet és a gyalogságot is.

- Tovább előre - adta ki az utasítást Shibán, felemelte a Shamshirja orrát, és belehúzott, hogy egyenesen átrobogjon a lerombolt bunker fölött.

- *Várj, kánom!* - hallatszott Chakaja hangja a voxban. - *Valami... veszélyes.*

- Megállj, vissza! - kiáltotta Shibán, meredeken felhúzta a sugárhajtású robogót, majd megfordult.

A szakasz többi tagja azonnal reagált, rácsapott a légi fékekre, és szűk hajtókanyarokban rántották vissza a gépeiket. Az egész alakzat felemelkedett a túlhevített levegő és a gravitációs pufferek párnáin. Újabb lézertűz nyúlt feléjük, de a bekanyarodó elővéd gyorsan elintézte a forrásukat.

- *Mit akartál...* - szólalt meg Yiman.

De nem fejezte be. Ötszáz méterrel előttük, pont ott, ahol keresztülhaladtak volna, ha tovább száguldanak, maga a levegő is megremegett. A felhőtörzsek megborzongtak, felröppent a por és meghasadt a légkör.

Húsz méter széles, hullámzó és lángoló, vegytiszta pusztítás alkotta oszlop csapott le az égből, úgy, mint egy eldobott lándzsa, egyenesen egy kibelezett bolytorony szívébe, és mélyen az alapjaiba fúródott. Vakító lökéshullám zúdult kifelé, törmeléket és bukdácsoló plasztacél darabokat sodorva, és mindenben áthatolt, ami az útjába került: habifalakat rombolt le, boltíveket tört át.

Újabb lézeroszlopok csaptak le mögötte, mindent elporlasztva és felgyújtva, az egész szektort bedőlő balusztrádok és összeomló falszakaszok káoszává változtatták.

- El innen, el innen! - üvöltötte Shibán, és elhúzta a gépét a felszálló porfelhő elől.

- *Orbitális csapások* - közölte Yiman komoran, miközben követte. - *Máris?*

A szakaszok szétszóródtak, és megelőzték az egymásra torlódó lökeshullámokat.

- Úgy tűnik - felelte Shibana. - Jelezz a parancsnokságnak!

- *Azt hiszem, már tudnák róla* - jegyezte meg Yimana, és visszamutatott arra, amerre jöttek.

Az egész nyugati horizonton lángolt az égbolt - nem aknavető, gyújtóbombák vagy plazmasugarak tüzeiben, hanem az égből eredően, négy és fél kilométer magasan, vízszintes vonalban dübörgött a tűz, mintha a száguldó felhőket egy vízszintes kardcsapás bontotta volna meg és tépte volna szét. A füstfelhők a szakadás körül kavargtak és tekeregtek, gőzölgő habként buggyantak ki, és súrlódási villámoktól pislákoló, libbenő rajtokban terültek szét. Mesterséges mennydörgés zendült a tájon, amit olyan morajlás kísért, mintha az összes világ tengere egyszerre zúdult volna a földre. A tüzes árnyék eltakarta a városképet a háta mögött, elfedte a kilométeres terjedelmű előretörést, amely minden mást elnyelt. Napként izzó hajtóműveken lebegett, méretéhez képest lehetetlenül alacsonyan, és mégis mozgott, mégis közeledett felénk, szikrákba, lobbanásokba és kitörésekbe burkolózva, amelyek szakadatlanul húzódtak, ameddig a szem ellátott.

A fölénk magasodó orbitális platform előtt a támogató légköri vadászok érkeztek, amelyek kikanyarodtak a pokoli tűzből, teljes fordulatszámra nyűszítő turbinákkal, hogy távol maradjanak a halálos turbulenciától. Alattuk a tankok tovább száguldottak előre, végigrobogtak a légió előőrsei által kijelölt támadási sávokon, az alacsonyan szálló ágyúnaszádok fedezete alatt, amelyekben nehézgyalogsági osztagok álltak készen a leereszkedésre.

- Akkor hát teljesen elköteleztük magunkat - mormolta Shibana, és egyetlen pillanatra hagyta, hogy az elméje befogadja mindazt, ami itt megindult. - Lássuk, meddig jutunk vele!

Aztán megfordította a sugárhajtású robogóját, újra felpörgette a hajtóműveket, és nekivágott, hogy megkerülje a

lézersugarak lánghó tömegét. Máris újabb jelek csoportosultak az érzékelők hatótávolságának szélén, olyanok, amelyek lelassítanák a földi előrenyomulást, ha nem iktatják ki gyorsan.

– Előre! – ordította, és teljes sebességre kapcsolt. – Mozgás, tovább! Kerüljétek ki a lézertüzet, de haladjatok!

TIZENEGY

Préda A lecke Összehúzóds

Nem. Az hiba lett volna. Keress egy lyukat, rendezd be, bújj el. Akkor kapnak el, amikor menekülsz, a nyílt terepen. Egyelőre eleget mozgott, minden sarkon ott hagyta a hamis bűzét, elhitette velük, hogy száz különböző helyen van a Palotában, és most ott volt ez, amit a kezdetektől fogva célba vett, ahol a főzeteit kikeverhette.

Ezer laboratórium volt ebben a városban, ahogy az elejétől fogva mindig. Más településeken templomok vagy háborús emlékművek sorakoztak, de a Császár szülőföldjén a tudomány, a faj nagy reménységének szentélyei álltak. Fónak elismeréssel kellett adóznia az öregembernek volt olyan jó ez a stratégia, mint bármelyik, figyelembe véve a szándékait. Csakhogy meg kellett győződnie arról is, hogy a tudomány a megfelelő fajta. A Császár mindig is megszállottja volt a biológia dolgainak, a hélixeknek és a sejtkultúráknak. Már a megrontható intelligenciákkal kapcsolatos gondok előtt is, ami mindörökre megmérgezte az emberiség viszonyát a gondolkodó szilíciummal, Nála minden Petri-csészékről és centrifugákról szólt – mocskos dolgokról, folyadékokról, szervekről és vérmintákról.

Fo időnként elgondolkodott azon, hogy miért. Semmi kétség, az öreg a génmanipuláló módszerével meghódította a galaxist. A program a maga brutális módján lenyűgöző volt. Talán senki más nem tudta volna megcsinálni. Az biztos, hogy megmutatta, mire képes, amiben akkor mesterkedett, amikor éveken át a föld alatti létesítményekbe zárkózott a különcök szedett-vedett csapatával, akikkel körülvette magát. Megmutatta, hogy mit lehet elérni néhány okos genetikus és pár magas színvonalú

gyártó üzem, valamint egy végtelen adag önbizalom segítségével.

De lehet, hogy mégsem volt annyira végtelen. Talán néhány lehetőséget túl korán zártak le. Félelmetes dologgá lehetett változtatni egy embert ezzel az eljárással, de megbízhatatlanul, ahogy az már többször is bebizonyosodott. Talán jobb, ha az ember tényleg elhatározza, hogy újrakezdi, és teljesen lemond a mocskos dolgokról. A szürkeállományról. A reszketeg húsról és a hibás szívbillentyűkről.

Fo azonban sejtette, hogy a Császár a lelke mélyén szentimentális. Akadtak dolgok amelyeket nem akart meglépni, akkor sem, ha megtehetette volna, mert a programjának bizonyos aspektusai egyszerűen olyanok voltak, amilyenek. Azt akarta, hogy az Örökkévalóság Birodalmát olyan lények örököljék, akik úgy néznek ki, ahogyan Ő egykoron, akik úgy beszélnek, ahogyan Ő tette, és akik képesek osztozni egy viccen, vagy élvezni egy pohár bort. Különben mi értelme lett volna? Miért hozna létre valami elpusztíthatatlan, valami megronthatatlan, de már nem emberi lényt, még ha képes is rá? Az egésznek a lényege a faj, a „mi” túlélése.

És még így is túl messzire ment. Egy úrgárdista förtelem volt a saját fajtáján belül. Egy primarcha százszor rosszabb. A változatosságot felváltotta az egyformaság. Érdekes gyengeség, üveges szemű erővel. Lehetőség, eseménytelenséggel. Ezért kell Őt megállítani, valahogyan, mielőtt ez az egész tarka szarság olyan lendületet kap, hogy semmüyen gépezet nem tudja megfékezni, amit még feltalálhatnak. Talán már el is érkezett ez a pont. Vagy talán ez az a pillanat, amikor neki, Basilio Fónak fel kell lépnie, és meg kell próbálnia némi szint vinni a gyorsan szürkülő univerzumba.

És meg is tudta tenni. Lehetséges volt. Lenézett az előtte álló hosszú, steril padra, és látta, hogy készen állnak a hozzávalók.

A laboratórium mélyen a föld alatt lapult, mint az összes szigorúan őrzött létesítmény. Valaha több ezer munkásnak

adott otthont. Azok most eltűntek, pánikszerűen rohantak el az ellenség előrenyomulása elől, mintha néhány kilométerrel beljebb futva megmenekülhetnének. Az íróasztalok felborultak, az adattáblák a földre hullottak és megrepedtek. Nem okozott nagy gondot bejutni, lemenni, megtalálni a hűtőházakat, a vegyi tartályokat és a beoltó gépeket. Egyiket sem lett volna szabad őrizetlenül hagyni. Legalábbis meg kellett volna semmisíteni, hátha az ellenség ráteszi az izzadt mancsát, hiszen még mindig jó és hasznos dolgok voltak.

De most mindenki szörnyen el volt foglalva. Mindenki lázban égett, szembesült a saját halandóságával, és ettől romlott az ítélőképessége. Így volt azzal a lánnyal is a medicae állomáson. Amikor a férfi azt mondta neki, hogy egy igaz, nemes ügyön fog segíteni, ez sem sarkallta arra, hogy abbahagyja a sírást. Ő teljes mértékben igazat mondott, annak ellenére, hogy a lánynak sajnálatos módon semmi víziója nem volt – Ő nem tehetett arról, hogy az Impérium olyan sok retinaszkennert és vérelemzőt használ az ajtózárait, és ő aligha hagyhatta ott a saját biomarkereit.

Most pedig, vissza a munkához. Gyorsan kell cselekednie. Most nincs helye hibáknak, főleg akkor nem, amikor a várost minden másodpercben egy kicsit jobban lerombolják. Ha nem akarja, hogy hiábavaló legyen a dicsekvése, amit Amonnak tett, akkor jól kell csinálnia.

Újra bekapcsolta a keringetőket, és összekötötte a tartalék generátorokat. Megnyitotta a bioszkópokat és az elsődleges szkennereket, aztán működésbe hozta őket. Kipakolta a táskájából az összes holmit, amit a tucatnyi helyről hozott, ahová ezelőtt kellett betérnie, aztán a hűtőházban keresett még többet. Felpörgette a magányos kogitátort, ráadta a kellő energiát, és nekilátott, hogy megtanítsa a nyűgös gépszellemet a rúnák feldolgozásának új módjára.

A koncepció bizonyítéka, ez volt minden. Valami, amit magával vihet, amivel megvásárolhatja a biztonságát. Nem volt könnyű. Azon kapta magát, hogy izzad. Végig hallotta a

tüzérséget, valamivel feljebből, de az még mindig visszhangzott az aknában és az alagutakban. Emlékeztette minden alkalomra, amikor egy olyan városban rekedt, amit épp barbárok akartak elpusztítani – többször történt meg, mint amennyit be akart vallani és ez sosem lett jobb.

Odacsoszogott a legközelebbi nagyítóhoz, és bekapcsolta az objektívet. A tubus fölé hajolt, és elkezdte felmérni, hogyan állnak a kultúrái. Ahogy remélte, látta, hogy a sejtek osztódnak, elágaznak, szétválnak a terjedési mintázatba, amit felismert azokból az első lépésekből, amelyeket a sokat szenvedett Velich Tarnon tett.

Újra működött. Ő egy zseni.

De aztán messziről és jóval feljebből meghallotta a keramit roppanását az üvegen. Ezt a zajt is túl gyakran hallotta. Astarte gyermekei sosem voltak különösebben kifinomultak.

A szíve megdobbant. Lassan, nagyon lassan felemelte a fejét a nagyítóról. Oldalra pillantott, a pad fölött a labor bejárata felé nézett, amely száz méterrel arrébb állt a homályban. Vajon lojalista lesz vagy áruló? Melyik lenne rosszabb? A hely nagyon sötét volt, leszámítva a munkaállomásánál lévő lágy fényfócsákat. Szinte kihalt. Ha teljesen mozdulatlan maradna és megmerevedne a fő kórigátorház árnyékában, talán továbbállna a közeledő.

Újabb nehéz léptek hangja közeledett egy törmelékkal borított lépcsőházból. Megpillantott egy vörös fénycsóvát, amely a túlsó falon áramlott lefelé, és egy mozgásban lévő test ütemére hintázott. Egy fiola összetört, összezúzta egy vastag talp, és ez megijesztette.

De csak akkor húlt ki igazán a vére, amikor megpillantotta, mi jött le a lépcsőházból. A szörnyeteg, a VIII. Légió egyik tagja, rendületlenül bukkant elő, kilépett a szabadba, éjfélete páncélja fölött boszorkányfény pislákol, sisakja torz tüskékbe nyúlt, lencsái tompa vörösén izzottak. Azok a szemek mindent kiszúrtak a homályban, sokkal könnyebben, mint a lojalista

rokonai tették volna. Biztosan nem taktikai előnyszerzés céljából jött le ide, és nem is lenne hajlandó alkudozni. Fo pontosan tudta, hogy miért jött, és azt is, hogy mire képes.

Megragadta az eredményeit, remegő kézzel kapkodott a fiolák után, és olyan gyorsan futott, ahogy a lábai bírták.

– Meg fognak törni – jelentette ki Fafnir Rann.

A lojalisták állása egy széles szakadékban, két kifosztott erőmű között húzódott, eltorlaszolva az egyik ép, beljebb vezető főútvonalat. A védők zöme egyszerű ember volt, különféle ezredek uniformisainak tarka együttesében. Két tucat Leman Russ harckocsi és egyetlen Megsemmisítő típusú Malcador támogatta őket, melyek a vastag sziklabeton falak és törmelékhalomok mögé húzódtak. Mindkét szárnyon negyven rögzített nehézfegyveres lőállást helyeztek el, némelyikei az ikerkomplexum megfeketedett falai mögött, másokat mélyen a törmelékbe süllyesztve, barikádok között. Ötszáz gyalogos ásta be magát a rókalyukakba és lövészárkokba a rés mentén, lángszórókkal, pokolpuskákkal, lézerágyúkkal, és néhány bolterrel felfegyverkezve. További osztagokat helyeztek magasabbra, fedezékbe, az erőművek romos gyomrában, nagyobb hatótávolságú mesterlövészfegyverekkel, érzékelőkkel és a legjobban működő kommunikációs egységekkel felszerelve. A légi támogatás már rég megszűnt, de ez egy ennyire zárt helyen kevésbé számított, hiszen a minden oldalról föléjük magasodó, szorosan egymás mellé zsúfolt épületek meredek falai, amelyeket az égisz villódzó hártyája koronázott meg, szinte olyannak tüntették fel a talajszintet, mintha a föld alatt lennének.

Mire Sigismund és a rohamcsapata odaért – nyolcvan kilométerre, északkeletre a Fejedelmítől, kint a megtámadott városi zónában, bőven a Merkúr vonalán belül a védelem látszólag megérett arra, hogy összeomoljon. A páncélosok és az

ágyúállások lövedékei fogytán voltak, és a szektor utánpótlását az árulók mély, északról és délről érkező betörései veszélyeztették. Az állomásparancsnok, egy Misa Haak nevű nő a 43. Gattlen Ezredből, aki ránézésre magas lázzal küzdött, már napok óta a nyugatra áradó menekülthullámokkal viaskodott, amelyek közül bármelyik rejthetett renegátokat vagy még rosszabbat, ezért át kellett őket vizsgálni. Elfogyott az élelem, a kommunikáció megszűnt, maga a levegő is nehezen kivehető hangon sikoltozott, a csillagokat pedig elrejtette a pislákoló tűzfal. Mire az igazi ellenség elkezdett beszivárogni a keményen lebombázott erőművek közötti hosszú hasadék túlsó végén, az idegei már majdnem feladták.

- Szétszóródni - parancsolta Sigismund, és dübörgő léptekkel indult a védvonalak közepén beásott parancsnoki bunker felé. - Tartsátok őket a helyükön, amíg nem látjuk, mi jön!

Harminc Templomos testvérrel érkezett, köztük Rann-nal. Ezek a harcosok mind feketében voltak, az arany utolsó nyomát is eltüntette a páncéljukról a szmog, a mocsok és por sűrű zápora, amely minden irányban mindent beborított. Csak a sisaklencséjük és a fegyverük erőtere csillogott a szennyes éjszakában, dühös csillagokként ragyogva. Több tucat másik Templomos szakaszt küldtek vadászni a kihalt városi szektorban, melyek immár önállóan cselekedtek, és megpróbálták megerősíteni a gyengülő védelmi pontokat, de ez volt a legtávolabbi keletre, ahová bármelyikük is eljutott, közvetlenül a XVI. Légiónak előőrsének fő előrenyomulásával szemben.

Sigismund harcosai négy kivételével elfoglalták a helyüket a vonal mentén. A tartalékosok védői idegesen néztek fel rájuk, ahogy elmentek mellettük, és azon tűnődtek, hogy vajon megállnak-e a szakaszuknál, és hogy ez jó vagy rossz dolog. Egyikük sem mozdult azonban egy centit sem. Most nem. Főleg nem úgy, hogy felbukkantak közöttük azok a brutális, szinte néma jelenések.

– Tartani fogjátok ezt a helyet! – üvöltötte Rann, miközben végigmasírozott az árkon. – Ez a Császár birodalma, és ti az Ő népe vagytok! Nem fogtok kételkedni! Nem fogtok félni! Harcolni fogtok, és ölni, mert azok, akik idejönnek nem kínálnak mást, csak megsemmisülést! Tartani fogjátok ezt a helyet! Ez a Császár birodalma, és ti...

Sigismund néma maradt. Elindult a front elejére, felmászott egy meredek törmelékdombra, és az állát a peremére támasztotta. Hagyta, hogy a sisaklencsési kinagyítsák a homályt, az előrenyomuló ellenséges gyalogság távoli árnyait. Még mindig egy kilométerre jártak. Az épületek árnyékába simultak és óvatosan osontak át üres héjukon. A gyalogosok mögül meghallotta a közeledő páncélosok halk morajlását, amelyek hátrébb törtek utat maguknak a betonvasakkal eltömődött átjárókon keresztül. Megbecsülte a létszámot. Felmérte az előrenyomulás sebességét. Megpróbálta megállapítani a csapatok minőségét.

Aztán visszanézett a lövészárkokban kuporgó védőkre. Majd az őket körülvevő meredek falakra. Végül újra a kráterekkel tarkított talajra.

Rann megszakította a szónoklatát, és odalépett hozzá.

– Mit gondolsz? – kérdezte.

– Ez kitarthat egy darabig, ha megvan hozzá az akaratuk – felelte Sigismund. Hátrébb, a hasadék mentén, közvetlenül keletre, már nagyítás nélkül is ki lehetett venni az energiapáncélos gyalogság körvonalait. Az ellenség magabiztosságot sugallt, nyíltan közeledett. – Meg kell mutatni nekik, hogy le lehet győzni a vezéreket.

– Ha a vezetők közöttük vannak.

– Ezek cthoniaiak. A bandavezérek soha nem maradnak le. – Sigismund lebaktatott a lejtőn, és megkereste Haakot. – Tartsák fenn a tüzet középen, amikor jönnek – mondta neki. – Szorítsák őket a szélekre.

Haak zsibbadtan bólintott, arca kipirult a sisakja alatt.

– Igenis, uram.

– Amint újra meglátnak minket, szüntessék be a tüzelést. Megértette?

– Igenis, uram.

– Újra látni fognak minket. Akkor hagyják abba a tüzelést. Csak figyeljen!

Rann az egyik szárnyról a másakra nézett, amikor Sigismund újra csatlakozott hozzá – a két magasba törő, bombák marta, kiégett sziklabeton falra, amelyek a masszív, széttört gépezeteket zárták körül.

– Melyik oldal legyen?

Sigismund előhúzta a kardját, majd mélyen a fekete felületébe nézett. Szinte az a benyomása támadt, mintha folyékony lenne, és ha az ujját a matt felszínre tenné, a hegye besüllyedne. Még mindig lenyűgözte.

– A déli – mormolta végül. – Arról jönnek majd.

Ezután a Templomosok kivonultak. Tízen a barikádoknál maradtak, hogy megnyugtassák a tartalékosok idegeit. Sigismund, Rann és a többiek felmásztak a hasadék déli szélén elterülő törmeléklejtőn, és betörtek a falak mögötti visszhangos termekbe. A belső terek már jó ideje elhagyatottak voltak, a padlók feláztak, a tetők lyukasak, az ablakok üresek. Minden folyosó koromfekete volt, tele szeméttel, ami lelassította a haladást. A régi munkásszemélyzet holttesteit heverték a bombák roncsai között, a párás porfelhőkben rothadva. A beljebb fekvő termekben és folyosókon más holttestek szóródtak szét – a többségük birodalmi katona, de civilek is akadtak, valamint néhány, kevésbé emberinek tűnő, rühes alak. Amikor elrobogtak mellettük, a Birodalmi Öklök rövid időre megvilágították a riadt, mozdulatlan arcokat, kurta vörös fényvillanással, mielőtt újra sötétségbe merültek volna.

– Közeledünk, ötven méter – jelentette Rann, nehézkesen kocogva Sigismund mellett.

- Teljes sötétség - rendelkezett az, és a Templomosok egytől egyig kioltották a páncéljukon lévő utolsó fényforrásokat - a fegyverek bomlasztómezőit, a lencsék csillogását. Felgyorsítottak a feldúlt utakon, olyanok voltak, mint a szellemképek, mint fekete fodrok az árnyékvilágban.

Hórusz Fiai kevésbé óvatosan közeledtek, a nyitott ajtókon keresztül törtek felfelé. Kintről már hallatszott Haak folyamatos sortüze. Azt tette, amire kérték - ellehetetlenítette a teljes frontális támadást, és az érkező gyalogságot a régi épületek fedezékébe szorította. A behatolók figyelme részben még mindig arra irányult, hogy hová akarnak eljutni, azt fontolgatták, hogy hol törnek ki újra, és hol kezdenek el rendesen gyilkolni. Nem nagy figyelemelterelés, de valami, amibe kapaszkodhatnak, az a fajta apró előny, amit Dorn mindig is keresett a fiaival.

Rann volt az első, aki találkozott velük. Két megemelt fejszével tön ki a homályból, és nekicsapódott a XVI. Légió élen haladó harcosának. Ez azonnal megtörte a majdnem teljes csendet - életre keltek az erőterek, fellángoltak a sisaklencsék, a keramit szikrázva csapódott az acélhoz, ahogy a többi Templomos is harcba szállt. Hórusz Fiainak osztaga kisebb volt - tizenkét harcos az Orzók konfigurációjában, láncfejszékkel és boltpisztolyokkal -, de hamarosan többet hívnak majd, így a gyorsaság volt a lényeg.

Sigismund csak egy másodpercre maradt le, épp elég ideig ahhoz, hogy kiszúrja a harcosok vezetőjét a fénysugarakkal tarkított sötétségben. Egy II-es típusú, veterán páncélt viselt, ami tele volt karcolással és harci trófeákkal. Láncok lengtek körülötte, mindegyik végén egy-egy kifehérített koponya, és egy nehéz, kígyófejjel díszített lánc kardot hordott a kezében. A szakasza többi tagjához hasonlóan rajta is megmaradt az a régi banditajelleg, a páncélzat durva szabása és a fedetlen paneleket borító nyers vérfoltok. A vadság azonban hangsúlyosabb volt, mint amire Sigismund emlékezett; egyre inkább lealacsonyodtak, visszatértek egy régebbi módihoz, a

harcmódoruk vadabb lett, de ugyanolyan veszélyes, és már lazább.

Egyenesen rárontott, vállal lökött félre egy másik kihívó harcost, hogy eljusson az igazi zsákmányhoz, miközben végig a távolságokat és a szükséges szögeket számolgatta. Az egész teste reagált, feszes volt, mint egy dob, minden mozdulata hatékony, befogadta a környező taktikai adatokat, öntudatlanul feldolgozta, felhasználta és előnyére fordította azokat.

Nagy erővel csapódott neki, fekete kardja sikítva ütközött az ellenség fogas pengéjének. Egy, kettő, három csapás, keményen és gyorsan, hátrafelé szorítva az Orzót, mire az megbotlott a laza köveken. Sigismund szigorú arca mosolyra húzódott a sisakja alatt; valódi élvezet villant rajta. Gyűlölte ezt az ellenséget. Hitetlenek voltak, akik kihullottak a zord igazság fényéből, olyanok, akiket örömmel kell kiirtani. Ez változott meg. Nem az ügyességről volt szó. Nem a hódítás absztrakt céljáról. Hanem az igazságosságról. A bizonyosságról.

Ropogva hátrébb lökte a hitehagyottat, elvágta a láncokat, leszaggatta a koponyákat. A Templomosai vele tartottak, és a nagyobb létszámukat arra használták, hogy visszaszorítsák Hórusz Fiait a terem külső fala felé. Csapkodva, tüzelve, ütlegetve törtek át a régi határ utolsó maradványain, így a harc a fedezékből az erőművek közötti régi átjáróba sodródott.

Haak azonnal abbahagyta a tüzelést, ahogyan parancsolták, és a hasadék a porban fulladozó csendbe borult. A Birodalmi Öklök és Hórusz Fiai egyenesen a védtelen középpontba verekedték magukat, egyik fél sem kegyelmezett, a csata kegyetlen és heves volt.

Nem kellett sok idő, hogy véget érjen. Az Orzók parancsnoka jó harcos volt, tapasztalt és ravasz. Egy másik csatatéren talán újabb koponyákat aratott volna. Bátor volt, mint mindannyian – egyfajta kétségbeesett bátorság jellemezte, amely átkozott, ősi világának fénytelen utcáin született, és amit az a vágy táplált, hogy ne tűnjön gyengének.

De ez is kevésnek bizonyult. Sigismund egy hosszú roncsalmon kényszerítette felfelé, kiszorítva őt a porlepelből, ahol jól látható volt a harc. A kardcsapásai most még élénkebbek voltak, még gyorsabbak, mindet hajszálpontosan célozta. Teljesen félresöpörte a lánckardot, hárítás közben kiütötte azt az ellenség kezéből, mire a penge forogva elszállt a sötétségbe. Aztán csere, irányváltás, olyan gyorsan, hogy úgy érezte, mintha eleve elrendeltetett volna, és egy bomlasztómező robbanásszerű kitörésében fel az Orzó mellvértjén keresztül. A lesújtott test teljesen felemelkedett a földről, a lökés ereje letaszította, és egy pillanatig úgy lógott a levegőben a haragos villámcsapások vicsorgása közepette, mint egy marionettbábu.

- Hitetlen! - vicsorogta Sigismund, az egyetlen szót, amit a harc kezdete óta kimondott. A földre dobta a hullát, hagyta, hogy a porba csapódjon, mint egy rothadó húscafat.

Ez nem ölés volt. Hanem demonstráció. A Haak barikádjainál álló védők egész idő alatt figyeltek, látták, ahogy az ellenséget, akitől rettegtek, könnyedén, szisztematikusan megsemmisítik.

Még mindig harcok várnak rájuk. Hórusz feldühödött Fiai már nagy számban nyomultak előre, és pülanatokon belül lőtávolságba érnek. A túlélés ebben a helyzetben még így is hajszálon múlik majd, ahogyan mostantól minden összecsapásban.

De nem ez volt a lényeg. Sigismund a birodalmi védők felé fordult, vérfoltos kardja forró a kezében.

- Lássátok! - kiáltotta, miközben szívei a megerőltetés dicsőséges ritmusában dobogtak. - Meg lehet őket sebezni! Meg lehet őket ölni!

Haak figyelt. A csapatai hallgattak. Már nem tűntek rémültnek.

- Úgyhogy álljatok fel - morogta -, és *tegyétek a kötelességeket!*

Megváltozott a levegő a Bhabban. Egy ideje már megromlott, hiszen az egész palotában általános volt a levegő romlása, de a bűz most inkább emberi gyengeséget árasztott magából.

Van szaga a félelemnek. A betegségnek. Ahogy a reménytelenségnek is. A parancsnoki állomásokon hosszú műszakokban dolgozó férfiak és nők már régóta nem tudtak gondoskodni az alapvető higiénéről. Az egyenruhájuk koszos volt, a hajuk kócos. A legtöbben annyira kialvatlanok voltak, hogy alig tudták, mióta vannak ott. És mégis, mindezek ellenére, tompa elmével és bűzben is tovább dolgoztak, a kezük zibbadtan kapcsolgatta a karokat, és forgatta a tárcsákat. Mi mást tehettek volna? Valahol az agyuk legprimitívebb zugában halványan felrémlt, hogy mi ellen harcolnak, így folytatták, mert az alternatíva túl borzalmas volt ahhoz, hogy szavakkal kifejezzék.

Milyen ironikus – gondolta Dorn, miközben egy ritka pillanatra felnézett a saját állomáshelyéről, hogy végigpillantson a munkapultokon. Ha az ellenséget nem emésztette volna fel annyira az alapvető szadizmus, a kegyetlenség extravagáns orgiái, akkor ezek az emberek talán már rég bedobták volna a törülközőt. Így azonban a félelem egy kicsit erősebb maradt, mint a kétségbeesés. Minden egyes vidfelvétel, amit a zsugorodó frontról láttak, minden pict arról, amit a Világfalók tettek, amit az Éjurak műveltek, pont eléggé megszilárdította az elszántságukat.

Mindezek ellenére a fájdalmas igazságot nem lehetett leplezni. A bástyában mindenki látta, hogyan mennek a dolgok. Még Archamus – a sziklaszilárd Archamus is, aki habozás nélkül lépett elő, amikor az elsőt ezen a néven megölték, kezdett megrognni. Dorn nem kérdezte meg tőle, mikor pihent utoljára. Képmutatás lett volna megparancsolni neki, hogy álljon le, hiszen ő maga már régen túl volt a rendes

tűrőkéesség határán, így hát ráhagyta, ahogy sok minden mással is tette.

A múltban már azelőtt észrevette volna a Szigillita közeledését, hogy a férfi egyáltalán belépett a terembe. Most azonban annyira fáradt volt, hogy a köpenyes alak már félúton sántikált a lépcsőn a primarcha magas állomása felé, mielőtt észlelte volna.

– Rogal – szólalt meg Malcador.

Dorn bólintott. Még most is könnyen zavarba ejtette az Impérium első urának szikár, nyúzott arca, hiába ismerte már hosszú évek óta. Az a szempár a maga idején rengeteget látott. Végignézett egy világon, amely már az Impérium előtt is létezett, és egy olyanon is, amit a Nagy Hadjárat alakított ki. Most pedig úgy tűnt, hogy bele kell pillantania a pusztulásba, a tervek végső megghiúsulásába, amelyeket részben ő maga dolgozott ki.

Dorn mindig is katona volt, aki éppúgy parancsokat követett, mint ahogyan adott is. Végső soron az volt a feladata, hogy megóvja mások munkáját. Malcador építette ezt a helyet. Ő hozta létre az Impériumot, ezért ez az ő veresége volt. Mit gondolhatott minderről? Összetörte? Vagy fölötte állt az ilyesminek, hiszen az évezredek alatt, amióta élt, már kiégett a szervezetéből?

Ezt sosem tudhatta. Csak a külsőt lehetett érzékelni – a csillogó szemet a köpeny alatt, a csontos kézben tartott hosszú botot, a mély hangot, amely olyan száraz volt, mint egy gyík.

– Régens nagyúr – köszöntötte a férfit. – Valami változás?

Szinte önkéntelenül, megszokásból kérdezte meg. A válasz természetesen mindig ugyanaz volt.

– Továbbra is hallgat – felelte Malcador. – Ha változás áll be, majd értesítelek. Hogy áll a védelem?

Dorn komoran elmosolyodott. Önmagában büntetésnek érezte, hogy az egészhet egyértelműen vázolnia kell. És mégis,

hová máshová mehetett volna Malcador most információért? Mivel minden kommunikáció véglegesen megszakadt, csak neki volt valamiféle rálátása az átfogó taktikai helyzetre. Egyedül ő emlékezett mindenre, amit elterveztek, arra, hogy hol vetették be az utolsó egységeket, és hogy a lemorzsolódás ütemét tekintve hol tarthatnak. Az egyetlen dolog, amire hagyta, hogy büszke legyen, az volt, hogy mennyire pontosak az előrejelzései.

Bárcsak ideért volna Guilliman...

- Visszavonulás minden fronton - közölte szűkszavúan. - Ennyi elég lesz? - Egy pillanatra elhallgatott, és erősen megdörgölte a homlokát. - Három fő ellenséges előrenyomulás a Végső Falon belül, mind gyorsan halad. A Tizenhatodik Légiónálcsapatai három-, talán négynapi járóföldre vannak a Fejedelmitől. A Nyolcadik Légiónálberzerkerei nem sokkal maradnak le mögöttük. Négy zónaparancsnokságot teljesen elvágta, a védőik már az utánpótlási tartományon kívül vannak. A Sanctum, a Fejedelmi, a Hajthatatlan és az Európa szektorok egy része ténylegesen a mi ellenőrzésünk alatt áll. A többi - elveszett.

Malcador mindent magába szívott.

- Ezek szerint az általános parancs a visszavonulásra a Sanctumba...

- Nem. Még nem. - Dorn érezte, hogy növekvő nyomás nehezedik rá, a kétségek újabb hangját, ami csatlakozott a százhoz, melyek már a fejében suttoztak. - Még mindig mi irányítjuk a fő sugárutakat. Vissza tudjuk vetni őket. De most ártanunk kell nekik, amíg lehet. Ha egyszer bezárnak minket ide...

És ez volt az utolsó csapda. Nincs menekvés. Az ostrom formája a több száz összefüggő fal és a harci frontok minden látszólagos bonyolultsága ellenére nagy vonalakban mindig is egyszerű volt. Koncentrikus gyűrűk: a Külső Palota és az űrkikötők, aztán a Belső Palota, majd a Fejedelmi központ, és

végül, utolsóként, a Sanctum Imperialis, a végső bástya, amit maga az Örökkévaló Kapu védett. Amint a Fejedelmi erődítményeit feladják, a remény végső szikrája is elenyészik – nem lesz többé hely a manőverezésre, sem a lélegzetvételre, sem arra, hogy bármi mást tegyenek, mint meghaljanak, egymáshoz préselődve, miközben lassan körjük záródnak a falak.

– Megértem, hogy milyen nyomás alatt vagy, Rogal – mondta Malcador óvatosan. – Senki sem kételkedik az elkötelezettségedben. De tényleg van...

– Nem, nincs semmi, amire szükségünk lenne hozzá – csattant fel Dorn. – Tudtad, hogy Jaghatai lépett? A légiós erőnk egyharmadát teszi kockára egy átkozott kikötő miatt. Kifosztották a páncélos tartalékainkat, hogy lehetővé tegye, és mit kapunk érte? Nem eleget. Itt lehetett volna, velünk. – A gondolat csak még jobban feldühítette. – Igaz, kivonja a forgalomból a Tizennegyediket. Nem lennék boldogabb, ha több Halálgárdista lenne a falak között. De most okot keresek arra, hogy ne gondoljam, milyen esztelenség ez. – Újra emlékeztette magát az önuralomra. – Sanguinius még mindig velünk van. Vulkán is. A Trónra, nagyon hálás vagyok ezért!

– És Sigismund is tovább harcol.

Dorn eddig elkalandozó tekintete felvillant.

– Az én parancsomra.

– A pletykák a Kazamatába is eljutottak. A Fekete Kard. Azt mondják, hogy teret nyer.

– Nem azért van ott, hogy teret nyerjen. Hanem azért, hogy adjon nekik valamit, amitől félhetnek.

– Mert a sorkatonák kudarcot vallanak.

Dorn vonakodva bólintott.

– Nem tudom magam rávenni, hogy hibáztassam őket. Lehet, hogy te nem érzed. A... súlyt.

– Ó, érzem én!

– A Halálúrról beszélnek. Aki biztonságban ül az erődjében, és megbetegíti a világot.

– Talán Jaghatai-nak igaza van.

– Csak ha úgy gondolod, hogy sikerrel járhat. – Dorn érezte, hogy a szemhéja megint elnehezül. Érezte, hogy a remekbe szabott páncélzata, amelyet azóta nem használt komolyan, hogy Fulgrimmal találkozott a mellvéden, holt súlyként húzza. És annyi mindent kellett itt tenni, annyi mindent kellett rendbe hozni, csak azért, hogy még egy hétet, még egy napot, még egy órát kipróbáljon az ellenállásból, ami megakadályozta abban, hogy felfegyverkezzen, és kirohanjon a sötétségbe, hogy megtegye, amire vágyik, mert valakinek tartania kellett a póráz, és törődnie kellett a kötelességgel.

– Már minden készen áll – mondta Malcador. – Semmi sem akadályozhatja meg.

– Ahogy mondod – motyogta Dorn kimerülten. – És így ér véget a világ; nem dacban, hanem örületben.

TIZENKETTŐ

Légekőri súrlódás Gyenge páncél Százalékok

Igen, örület – gondolta Ayo Nuta. Az egyetlen megfelelő szó erre. Ilyet még soha nem csináltak, még hozzá jó okkal. A Skye orbitális platform pusztá jelenléte az alsó légrétegekben már önmagában is az abszurditás határát súrolta, de a mozgatása – több száz kilométeren át ráncigálni egy aktív háborús övezetben – túlmutatott mindenben, ami korábban akár csak a gondolataiban felmerült.

Nuta a legénység egy részét nehezen vette rá, hogy kövessék a parancsait, amint rájöttek, mire kéri őket. Megdorgálhatta volna őket ezért, de igazából megértette, mit éreznek. Kimerültek voltak. Félték. Tudták, hogy az eddig is csekély esélyük, hogy élve kijussanak innen, épp most szállt el, ráadásul jött az az örülség, hogy a légkörben kell haladniuk, amiről eddig csak elméletek születtek a Hold hajógyárainak archívumában, biztonságban őrzött tervezői könyvekben.

De az immerziós hajtóművek mindig is magukban hordozták a lehetőséget. Ha le lehet engedni egy platformot a légkörbe, úgy, hogy az sérteden, önjáró és működőképes marad, akkor miért ne lehetne egy kicsivel messzebbre menni, és igazi mobil állomásként használni? Egy kilométeres körzetben mindent elpusztítanak, a Trón tudja, mit kavarnának fel, és az időjárást is megbolondítanak, de jelen körülmények között ez már nem tűnt olyasminak, ami miatt érdemes lenne aggódni. Az egész bolygón állandó elektromos vihart kavart a hajókról a felszínre zúdított lézertűz volumene, és bármiféle fizikai törvények is vonatkoztakvalaha a légkörre, a háború teljesen felülírta azokat.

Az út mégis horrorisztikus volt. Gigászi ellenállás feszült az elülső lemezekre, amely gyorsan teljes tűzviharrá fokozódott, és próbára tette a hőpajzsokat. A platform szerkezete, amely hatalmasabb és nehézkesebb volt, mint a legnagyobb úrcsatahajó, rázkódott és sikoltott, és a teljes terjedelmében szegecsek pattogtak. Elképesztő volt a zaj, az állandó robaj és dörgés, amely a hajtóműterekből visszhangzott, és a gondolkodást is ellehetetlenítette. A fő irányítókupola minden lencséje vörösen villogott, de semmi olyat nem tudattak a légénységgel, amit azok ne éreztek volna maguktól – hogy ez az egész örültség.

Mindezek ellenére Nuta nem tudta nem élvezni a dolgot – a merészséget, a dolog mérhetetlen, szégyentelen vakmerőségét. Megcsinálták. Éppen akkor tették le a névjegyüket a csatában, amikor úgy tűnt, hogy a végzetük az, hogy felesleges légköri hangárként szolgálják ki az idejüket. Ki tudja, mi járhat most az ellenség fejében, miután egészen a Végső Falig nyomultak, hogy aztán egy tűzkoszorúba burkolózó orbitális roncs egyenesen rájuk zúduljon, a légkört hasítva, kilométereken át minden irányba súrlódási villámokat szórva.

– Tartsák az irányt és a sebességet! – kiáltotta, máris rekedt hangon. – Szabályozza le azt az energiaszivattyút; a felső nulltérpajzsok a tűréshatáron dolgoznak!

Semmit sem látott a valós nézetű kijelzőkön, amelyek most mind egy-egy lángfalra nyíló ablakok voltak. A távolsági érzékelők közül több zavaros adatokat közölt, de néhány még most is képes volt bizonytalan felvételeket sugározni neki a külvilágról.

A Palota déli részén található horgonypontról, az Európa és a Sanctus szektoron átvágva, kiröppentek a Végső Kapu fölött, majd kelet felé kanyarodtak. Ez idő alatt szemtanúja volt a csataterек fokozatosan romló helyzetének, a még mindig a Végső Falon belül zajló heves harcoktól a régi Külső barbakánjain kívüli szektorok kietlenségéig. Azon tűnődött, vajon az orbitális platform előretörése megzavarta-e ezeket az

összeecsapásokat, megrázta-e egy pillanatra az ellenséges zászlóaljakat a látvány, ahogy az égbolt felrobban felettük, és statikus zörejjel árasztja el az érzékelőket. Remélte, hogy igen. Minden apróság számít, a szerencse legkisebb fordulatai is.

Csak miután elhagyták a Végső Kapu erődítményét, melynek csúcsai még mindig vadul lángoltak, kezdtek parancsok érkezni a Kolosszusból. Nuta egy kicsit lelassította a haladásukat, tökéletes összhangra törekedve a tervezett szárazföldi előrenyomulással. Ez bonyolult műveletnek ígérkezett, a Skye platformnak ugyanis elképesztően nagy volt a tehetetlensége, amit a hatalmas tömege és a korlátozott teljesítményű manőverező hajtóművei okoztak, így igencsak pontosan kellett kiszámítani a sebességet. A teljes teljesítmény mintegy kilencven százalékát a monumentális repulzortekercsekre adták, amelyek megakadályozták, hogy a földre zuhanjon, így másra viszonylag kevés maradt.

Végül az időzítés olyan pontos lett, amennyire csak remélhették. A platform tovább robogott kelet felé, izzó ösvényt húzott a Kolosszus kommunikációs lapátjainak csúcsa felett, éppen akkor, amikor a szárazföldi támadás teljes sebességre kapcsol, és megkezdte hosszú versenyfutását az űrldkötő felé. Az V. Légión megmaradt vadászrajai visítva röpködtek körülöttük, végig követték őket. Magát a platformot minimális fegyverzettel látták el – valaha nővaágyúkat hordozott, amelyeket mind leszereltek és a Palota falain vetettek be –, de a megmaradt légköri kísérői kiözönlöttek a hangárokból, és a fennmaradó nehézbolterfűzések is működésbe léptek.

Aztán megkezdődött az űr-föld lézertűz. Nuta felkészült rá. Ezért voltak itt, hogy megóvják az egyébként védtelen páncélosokat. Az orbitális platformokat már kezdetben is úgy tervezték, hogy ellenálljanak a csatahajó osztályú fegyvereknek, és a Skye nulltérpajzsai teljes energiával üzemeltek.

Az első becsapódások még így is megrázták. Egyik ütegcsapás a másik után zúdult le az égből, a száguldó viharfrontokból, és egyenesen a platform felső felületébe vágódlak. A nulltérpajzsok felsikoltottak, meghajlottak a becsapódások alatt, és több száz méter átmérőjű interferenciaminták terjengtek rajtuk. Esély sem volt visszalőni, csak annyit tehettek, hogy kibírják, továbbhaladnak, és megakadályozzák, hogy az energiaforrások deaktiválják a generátorokat, és szabadon hagyják a burkolatot.

– Újabb energiacsúcsokat észleltünk! – kiáltotta a jelek mestere, egy Uwe Eisen nevű terrai. – Becsapódások a kilences és tízes zónában!

Nuta megfeszült, ujjai a parancsnoki trón karfáján doboltak. A nulltéregységek összhangjának rotációján túl nem sok mindent tehetett.

– Mindenki kapaszkodjon – parancsolta. – Minden elülső érzékelőt maximális teljesítményre, és pásztázzanak!

Az ütegek ismét lecsaptak, egymás után vágódtak a lövedékek a felső fedélzetekbe, és ütközési hullámokat keltettek a pajzsokon. Riadókürtök rivalltak, mint mindig, amit a válságstábok, akik már eleget hallottak, gyorsan lekapcsoltak. A lámpák egy villanással kialudtak, teljes sötétségbe taszítva őket, majd pislákolva újra bekapcsoltak. A fedélzet megremegett, és valamiféle robbanás hangja visszhangzott a repulzorkamrákból, messze lentről.

A hatalmas lézersugarakat felszíni koordináták felé indították, hogy kárt tegyenek a szorosan összezáró tankhadoszlopokban. Nuta fanyar vigyorral azon kapta magát, hogy arra gondol: egyáltalán tudják-e az úrhajók tüzérei, mibe ütköznek az energiasugaraik?

– Meddig bírjuk még ezt ki? – kérdezte Io Slevát, a műveleti parancsnokát.

Sleva keskeny arca felbukkant a vezérlőpultja mögül.

– Ilyen találatokat? Keményen elkaptak minket. Ha nem enyhül, még néhány óráig.

– Nem fog enyhülni. Tegye meg, amit tud.

Még néhány óra elég lesz. A tankok gyorsan haladnak, az V. Légió még gyorsabb robogóinak árnyékában. Jól kihasználták a rögtönzött fedezéküket, és korlátozták a nagy hatótávolságú lövésekből adódó veszteségeket. Nuta kezdett arra gondolni, hogy talán ez a terv mégsem volt olyan nagy örültség. Talán még esély is van rá, hogy működjön.

– Bejövő hívás a légiós parancsnokságról! – kiáltotta Eisen.

Nuta átkapcsolt.

– *Ellenséges repülőket indítottak* – hallatszott Jangsai kán statikus zöreijben fuldokló hangja, a légi kötelékekkel létesített összeköttetésen át. – *A rajok megindultak, hogy az útjukba álljanak, de jobb, ha maguk is intézkednek.*

– Vettem, kán uram – válaszolt Nuta, mielőtt ismét Eisen állomása felé fordult. – Hozza fel az elülső érzékelőkről, amit csak tud!

A trónja körül elhelyezett lencsék fehérzajt árasztottak, kígyófészek módjára sziszegtek, aztán egyik-másik kitisztult, hogy a hajó orrára szerelt érzékelőkből érkező szaggatott, szemcsés felvételeket mutassa. Rendkívül rossz minőségűek voltak, az interferencia és az éjjellátó kompenzátorok gyenge felbontása miatt, így néhány pillanatig semmi különös nem látszott rajtuk. Nuta homályos alakokat pillantott meg a távoli horizonton; a felbukkanó űrkikötőt, amely alig volt észrevehető az árnyékban és a sötétségben.

Aztán észrevette őket – elmosódott fénypontok suhantak elő, egész felhők, melyeket hamarosan körülvelt a tömeges lézertűz szikrázó villogása. A számuk azonnal megrémisztette, a vakmerő, agresszív repülésük pedig még jobban.

Vett egy mély lélegzetet, és kapcsolatba lépett a tüzérparancsnokával.

– Jafda, riadóztassa a légelhárító bolteres csapatokat, minden szektorban. A jellemre, szabadon tüzelhetnek.

A szemét még akkor is a távcsövekre szegezte, amikor egy újabb pörölycsapás érkezett orbitális pályáról, ami majdnem letaszította a trónjáról. A lencsék kifehéredtek, a lumenek ismét kialudtak valami más felrobbant.

– Több eszem kellett volna legyen – mormogta, visszabillent a helyére, és újabb kárjelentéseket hívott le. – Átkozott örület!

Morarg figyelte a hangárokból kirajzó gépeket – Lánggraptorokat, Viharsasokat, néhány Viharmadarat és Mennykősolymot. Egyesek kiszámíthatatlanul repültek, mintha a pilótáik nehezen boldogulnának az irányítással. Vagy talán csak túlságosan átalakultak ahhoz, hogy kényelmesen elhelyezkedjenek, feldagadt végtagjaik már nem fértek be a szűk pilótafülkékbe. Mindenesetre a XIV. légio sosem specializálódott a vadászokra. Rendszerben tartottak légköri eszközöket, mint minden teljes hatókörű hadsereg, de sosem szerették őket, és azokat, akik a gépeket irányították, nem tartották különösebb becsben.

Így aztán kevés bizalmat táplált irántuk. Az biztos, hogy okozhatnak némi kárt, de az V. Légio mestere volt ennek a hadviselésnek, és az a nevetséges, lebegő adamantiumdarab, amit valahogy elővarázsoltak, jó sok pofont ki fog bírni, mielőtt végleg szétesik. A legjobb, amiben reménykedhetnek, hogy megszórják a lassabban mozgó szárazföldi csapatokat, minél többet kiiktatnak, és elzárják a kelette vezető utakat, de még így is kételkedett benne, hogy a Fehér Hegek könnyen adnák magukat.

Egy percre még a nyugati égboltot bámulta, és nem volt biztos benne, hogy hihet-e az érzékszervei által nyújtott bizonyítéknak. Az orbitális platform nem egyszerűen átvágott a légkörön, inkább szétszakította azt, és olyan alacsony

frekvenciájú morajlást keltett, amely magát a földet is rezgésbe hozta. Látni, ahogy egy tizenegy kilométer átmérőjű űrplatform mennydörögve közeledik, miközben a flotta folyamatos találatai érik és állandóan lövik alulról, a felszínről, az egyik leglenyűgözőbb látvány volt, amit a hosszú szolgálata alatt tapasztalt. Az érzékelők azt jelezték, hogy a platform elég jól felvette az alatta haladó páncélosok sebességét, de ebből a távolságból szinte mozdulatlannak tűnt, a fizikát és a józan ész megdöbbentető, a hadviselés elvárásai elleni támadásnak.

Egy hosszú perccel később fáradtan megrázta a fejét, és elindult megkeresni Kalgarót. Eltartott egy darabig, mert még most sem ismerte az űrkikötő folyosóit, és úgy tűnt, minden a teljes zűrzavar állapotában van. Amikor végül megtalálta, részben egy segítőkész daemonnak köszönhetően, aki úgy lógott a tetőboltozatról, mint egy csomó rothadt gyümölcs, örömmel látta, hogy az ostrommester legalább ránézésre komolyan veszi a dolgokat.

– Mi hír a primarcháról? – kérdezte, és le sem lassította lépteit, amikor Morarg csatlakozott hozzá. Együtt baktattak lefelé az alsó szintekre.

– Kíváncsi volt, amikor elmondtam neki – felelte Morarg.

– Ennyi? Semmi több?

– Talán van valami köze az új látásmódjához.

Morarg emlékezett, milyen volt Mortarion, amikor közölte vele a hírt. Szomorúan mosolygott, mintha ez valahogy teljesen várható lett volna, és már elkerülhetetlen lenne, de mégis sajnálatra méltó. Aztán felszólította, hogy készüljenek fel mindenre, és szedjék össze újra a légiót, tegyék meg, amit kell.

– És ez megterheli a lelkét. A hatalom.

Kalgaro felmordult. Voltak a légióban néhányan, akiket továbbra is vegyes érzésekkel töltött el „a hatalom”.

– Örülök, hogy te vagy a főnök odafent, Caipha – jelentette ki.

– Vannak olyanok a többiek között, akiket már nem is értek.

Azok, akik a legtöbbet változtak.

Nehézkesen cammogtak lefelé egy kanyargós lépcsőházban, halványzöld boszorkányfény pislákolts körülöttük.

- Komoly aggodalmaim vannak - közölte Morarg, és igyekezett nyugodt maradni. - Semmi sincs a helyén. Az egységeink felét leszereltük, hogy újjáépítsük őket. Typhus nagyúr jelentős erőket vitt magával keletre, és túl sok különítményünk van a fő csatatéren, elérhetetlen helyen. Nehéz mozgásba hozni a dolgokat. Nem vagyunk itt olyan erősek, mint amilyennek lennünk kellene.

Kalgaro kuncogott.

- Túl sokat aggódsz.

- Valóban? Az a vasbarom olyan sok kárt okozott, amikor bejött, hogy nem maradt szilárd határvonal, amit biztosíthatnánk. A külső falak romokban hevernek, a régi nulltérgenerátorok szétrobbantak. Ez nem az, ami volt, testvér, soha nem akartuk, hogy így legyen, és most elkaptak minket, letolt gatyával.

Kalgaro megállt és szembefordult vele.

- Akkor be fognak jutni - közölte. - Hadd jöjjenek. Láttad, mi történt a belső térrel? Lent, a sötétben? Ez a hely megint kezd pokollá válni, és ha nekünk pokol, nekik még rosszabb lesz.

- Számítani fognak rá. Túl sokszor harcoltunk már egymás ellen ahhoz, hogy most meglepődjenek.

- Így van. Olyanok vagyunk, mint a régi vívópartnerek, akik még egyszer a verem felé tartanak. - Harsányan, horkantva nevetett. - Már aggódtam, hogy lemaradunk róla. Aggódtam, hogy a primarchának olyan sokáig tart kiadni a parancsot, hogy nem marad közölük senki, akit megölhetnénk. Szóval nekem ez így jó. A Catullusnál megfutamodtak előlünk. Most pedig visszajönnek, és én nem bánom.

Morarg majdnem tovább feszegette a témát. Előnyben voltak; az űrben, a létszámukkal, a lendületükkel. Olyan gondossággal

tervezték meg ezt is, mint minden offenzívát. Jeleskedtek ebben: az irányítás lassú, aprólékosan átgondolt, mindent számontartó átvételében. Most fordított volt a helyzet, gyors reagálást, gyors pályamódosítást, improvizációt követelt. Minden előnyük ellenére, mindazok után, amit már elértek, ez sosem volt az erősségük.

– Legalább engedjétek ki a páncélosokat, amiket készenlétben tartunk – mondta végül. – Valamit, ami lelassítja őket, amíg újra felfegyverezzük a többi. Ha be akarnak jutni, azt akarom, hogy közben szenvedjenek sérüléseket.

– Már megtörtént – közölte Kalgaro, és újra elindult. – Vérüket fogják hullatni azért, hogy átjussanak ide, és azért is, hogy betörjenek a falon. – Megint az a kemény élű kuncogás. – És aztán, amikor mindezzel végeztek, akkor látunk mi munkához. Bízz bennem, Caipha, térdig fogunk gázolni a chogorisi vérben, mielőtt véget ér az örületük.

Az *Aiha 73* áttört egy laza törmelékkupacon, egy kicsit megbillent, majd továbbblendült. Ernama, a raj első tankjának parancsnoka kemény tempót diktált, alig állt meg, hogy helymeghatározást végezzen, és a hatfős egység többi tagjának meg kellett dolgoznia, hogy lépést tartson vele.

– Nyugalom – mondta Kaska Dresinek, továbbra sem tudva, hogy pontosan hogyan is kezelje. A pilóta dühösen koncentrált – majdnem túlságosan is dühösen –, és már-már azon a határon jártak, hogy túlhajtsák a fő motort.

A lány nem reagált, csak előrehajolt az ülésben, és tartotta a sebességet.

Kaska visszafordult a távcsőhöz. A torony tetején kialakított keskeny állomáshelyén több is sorakozott, egy sor zsíros lencse, amelyeken taktikai adatok pókhálója futott végig. Az éjszakai szkennererek mellett a század többi részének érzékelőjelzései,

valamint a terep és a környezet taktikai adatai is a rendelkezésére álltak. Egy közvetlenül előtte nyíló keskeny, páncélozott rés nyújtott neki valós rálátást az előtte zajló eseményekre, jóllehet, amikor ez nem vált be, egy kitolható periszkópot is használhatott.

Mindezek ellenére alig látott valamit. A külső levegőben felvert por és füst kavargott. A Leman Russ belsejében a szokásos motorzaj üvöltött, visszhangot vetett a klausztrofóbiás légénységi állomásokon, mire az egész úgy zörgött, mint egy felrúgott fejadagkonzerv. Szigorú parancsot kapott, hogy ne nyissa ki a zsilipet, már azelőtt sem, hogy meglátná az ellenséget, így mindent a távcsöveken és az auspexen keresztül kellett intézni, amelyek állandóan villogtak és ugráltak, és folyton statikus zörejbe veszttek, amikor éppen szükség lett volna rájuk. Az egész olyan művinek, olyan zavarosnak tűnt. Szinte el tudta képzelni, hogy megint egy kiképző szimulátorban vannak, egy hibás kogitátorokkal és mozgásérzékelőkkel összekapcsolt dobozban.

Túl gyorsan haladtak. Ernamát már hívta, hogy szóljon neki, de ő nem válaszolt. A helymeghatározás megbízhatatlanná vált, és alig tudta követni a konvoj többi tankját. A légio parancsnokságától nemrég üzeneteket kaptak, hogy a légifedezet a helyén van, de azon kívül, hogy az a néhány folt, amit a szabad égboltból látott, sötétebb és vörösebb volt a szokásosnál, nem igazán tudta megmondani, hogy ez mit jelent – és persze meg sem állhatott, hogy kiszálljon, és alaposan megnézzé.

- Ellenséget észleltem, egyenesen előttünk - érkezett az üzenet Ernamától a fejhallgatójába. - Minden egységnek, támadásra felkészülni!

Mire támadunk? A fene Ernamába! Régi falakat és belső szerkezeteket pillantott meg a por és falazatdarabok ember alkotta tengerében, sziklabetonig lecsupaszítva. Egykor hatalmas épületek maradványai emelkedtek a magasba

mindkét oldalon, egy alig száz méter széles csatorna mentén. A raj nyugtalanítóan tömörült, összeszorították két oldalról a városi sziklafalak; jobb lett volna szétszóródni, helyet csinálni, hogy úgy használhassák a lövegeket, hogy ne találhassanak el baráti egységeket. Ebben a homályban, ilyen körülmények között Kaska túlságosan is könnyen el tudta képzelni, hogy a tankja gyengébb hátsó páncélzatát áttöri egy lövedék, amit egy lelkes, ideges ujjú lövész vakon repít ki.

- Vosch, készülj - jelzett a saját első tüzérének, aki mellette guggolt az ágyú zárt reteszének túlsó oldalán. - Célpontok előttünk. Jandev, tartsd őket szemmel.

A Lemman Russ fegyverzete kezdedeges, de hatékony volt. Az elülső lézergyű tisztes tüzgyorsasággal rendelkezett, és képes volt nagy teljesítményű sugarakkal megtűzdelni a célpontot, amíg az energiacellák működtek. A főlöveg sokkal lassabban tüzelt, de ha talált, hatalmasat ütött. Vosch tudta, mit kell vele tenni. Kaska soha nem szolgált még olyan mellett, aki ügyesebben értelmezte volna a bejövő céladatfolyamokat, amiket a távcsövei szolgáltatottak, hogy aztán szakszerűen húzogassa a dugattyúkat és a forgattyúkat, hogy a hosszú csövet az optimális szögbe állítsa.

Kaska módosította az auspex erősítőjét, és a fő lencse ráközelített a fekete-szürke homályra. Kezdett izzadni, egyfelől az alatta lévő motorrácsok kínzó hőjétől, másfelől a közelgő tűzharc szorító feszültségétől.

-Tarts erősen jobbra - figyelmeztette Dresit, aki nagyon igyekezett, hogy ilyen nagy sebesség mellett is az alakzatban maradjon. - Frahlo nem fogja visszafogni magát, ha az ágyúi elé kerülünk.

Ekkor látta meg, nyolcszáz méterrel előttük, amint egyenesen átvágja magát egy régi vaskorlát maradványain, és csattanva huppan a földre. A XIV. Légión Sicanja volt az, amelyet gyorsan követett egy másik. Mindkettőt toronyra szerelt gépágyúval és forgóállványos lézergyűvel fegyverezték fel. Mögöttük más,

homályos körvonalak érkeztek: nehézgyalogság, energiavértések, jóval magasabbak és szélesebbek, mint bármelyik átlagos emberi katona.

Ernama, a legközelebbi Leman Russ tankban, azonnal tüzelt. A főlövegéből kilőtt lövedék hosszan szállt és a célpontok mögött álló épületek falának tetején robbant. Egy másodperccel később a lézerágyúja sugarai is fellobbantak, melyhez csatlakozott a raj két következő tankjának lövése is, és vakító nyalábokkal, fehér villanásokkal gyújtották fel a tetőket.

– Élesen jobbra! – rendelkezett ismét Kaska, miközben gyorsan felmérte a terepet az auspexszel. Ha tartják ezt a pozíciót, akkor nem lesz tiszta lövésük, és azt sem tudják garantálni, hogy kikerülnek a hátulról érkező lövedékek útjából. – Vosch, állj rá a másodikra!

A levegőt egymásba fonódó tűzsugarak keresztbe-kasul cikázó pokla töltötte meg. A Sicaranok rendkívül jól manőverezhetőek voltak, és a legénységüket kiváló reakciókkal és érzékeléssel megáldott pilóták adták. A tömegük ellenére mintha angolnaként siklottak volna a romok között. Más tekintetben is sikamlósak voltak, sekélyen lejtő páncélzatuk megnehezítette a döntő találat elérését, a birodalmi tankok téglatest alakú törzsével ellentétben. A Sicaranok gépágyúi kegyetlen jószágok voltak, az ikercsövek sokkal gyorsabban köpték a töltényeket, mint ahogy a kézi töltésű lövegek tűzérei viszonzni tudták volna, és ezt a lézerágyúk hangtalan lobbanásai támogatták.

Az együttes hatás pusztító volt. A bal oldalon az egyik Leman Russt – Kaska szerint Alchakét – súlyos találat érte a toronyszerkezet alatt, a becsapódás felrobbantotta, a páncéllemezei zörögve szóródtak a talajra. Ernama még tudott egyet lőni, mielőtt a gépe törzsét sűrű gránáttűz érte, az egyik a motorbeömlőkbe csapódott, és mozgásképtelenné tette a harckocsit. A raj egyeden, az *Aika* 73 előtt megmaradt járműve egyenesen bevágott egy gépágyúsorozatba, amely szinte

teljesen felborította. A második Sicaran a távolságot bemérve megfordult, hogy végezzen a tankkal.

- Teljes megállás! - kiáltotta Kaska. - Rögzítsétek azt a célpontot!

Tűzharcban megállni veszélyes volt. Néhány parancsnok csak akkor tette meg, ha muszáj volt, de Kaska a saját bőrén tapasztalta, hogy a Leman Russ célzó kogitátorai gyorsabban jutnak eredményre, amikor a dolgok kevésbé bonyolultak.

Dresi a fékbe taposott. Jandev nyugodtan beállította a lézerágyút, Vosch pedig szakszerűen lefelé tekerte a főlöveget.

-Tűz!

Az *Aika 73* megremegett, amikor a csataágyú eldördült. Kaska ösztönösen félrehajolt, amikor a závarzat visszacsapott a hüvelyében, és füsttel töltötte meg a tornyot. Merck azonnal munkához látott, felfeszítette a nyílást, és újratöltött. Jandev koncentrált sorozatokkal, egyenletesen tüzelt, lézersugarakat zúdítva a megcélzott Sicaranra. Az ellenség fekete füstfal mögött tűnt el, a körvonalai teljesen elmosódtak.

- Újra - parancsolta Kaska, belenézett a távcsőbe, és megkockáztatott még egy lövést, amíg álltak.

Vosch reagált, egy hajszálnyit kiigazította a második sortüzét, hogy egyenesen a Sicaran első páncélzatára szerelt bolterállványát érje.

Jó lövés volt, telibe találta a gyenge pontot, és behorpasztotta a páncélt. Jandev követte a példáját, és lézertüzet küldött a sebbe, miközben Diesi újra mozgásba hozta a Leman Russt. Ekkorra a raj másik két aktív egysége is megtalálta a lőtávolságot, tüzet nyitottak a szorongatott Sicaranra, és a sérült burkolatát lőtték. A sortűzből valami biztosan átfúrta az ellenség páncéllemezeit, bejutott a motortérbe, és megrepesztette az üzemanyagtartályokat. A detonáció ereje egy pillanatra felemelte a földről a nehéz harckocsit, majd füstölögve és harcképtelenül ejtette vissza a földre.

Ezzel már csak az első maradt hátra. A Sicaran gépágyúlövedékek záporával végzett Ernema vezértankjával, szalagokra szaggatva áldozata láncaltapát, és lyukakat ütve a törzsön. Ezután a harmadik sebesült birodalmi járművet is megközelítette, és a tornyát körbeforgatva további páncéltörő lövedékekkel szórta meg. Miközben újra tüzelt, a megmaradt mozgásképes Leman Russok pozícióba gurultak, és mindegyik főlöveg az ellenség felé megfordult. A trió egyszerre tüzelt, három páncéltörő lövedéket küldtek a célpontba, amit egy sor lézersugár követett, amelyek minden repedést célba vettek.

A Sicaran újabb gomolygó fekete füstfelhőbe veszett, amit azonnal tompa robaj követett. Minden nyílásból, minden csőből tintaszerű füst dőlt, és újabb vérvörös villanások lobbantak, ahogy további rendszerek gyulladtak meg a lézersugarak állandó zápora alatt.

Mindkét ellenséges tanknak vége volt, de a veszély még nem múlt el. A támogató gyalogság, amit az élen haladó páncélosok vakmerően megelőztek, közelebb ért, több mint egy tucatnyian, komótos lépteik felverték a port. Kaska csak futó pillantásokat vetett magukra a katonákra, mivel a célzókészülék rázkódott és ugrált, de eleget látott ahhoz, hogy felismerje, valami nagyon nincs rendben velük – szinte rokkantként vonszolták magukat, bicegtek és tántorogtak, a páncéljuk feszült, eltorzult és csillogott. Sápadt fény pislákkolt körülöttük, a szemükben, a kardjukon, a páncéljaik ízületeiben, és ez önmagában elég volt ahhoz, hogy hevesen kalapálni kezdjen a szíve, vissza akarjon vonulni, teljes hátramenetet vezényeljen, és valahogy felgyorsuljon, hogy kikerüljön azoknak a lehetetlen, borzalmas valamiknek az útjából.

A tömeges gyalogság mindig is veszélyt jelentett. A terepen átvágó roham előkészülete olyan sietős volt, hogy a szokásos vegyes fegyverzetű támogató struktúrák nem kerültek a helyükre. Az V. Légió utasítása az volt, hogy küldjenek elsőbbségi kommunikációs adást, amikor ellenséges osztagokkal találkoznak, de most nem volt rá idő, mert azok a

szörnyek egyre közelebb vánszorogtak, és mindenki tudta, mit tesz egy légiós harcos, ha egyszer egy sebesült tank közelébe ér.

– Előre! – kiáltotta Kaska, valahogyan elnyomva a rémületét. Ha néhányat elgázolna, és a lánc talpak alá rántaná őket, az talán esélyt adna nekik az áttörésre.

Soha nem nyílt rá alkalma. Az V. Légió három sugárhajtású légi robogója elszabadult sólyomként visítva, a rendkívüli sebességük miatt fakó csíkká mosódva, hirtelen suhant végig a csatornán, és földpermetet felverve megpördült. A visszamaradt füstfelhőket friss bolternyomok szaggatták, barázdákat szántottak a porba, és keményen lecsaptak a szembejövő légiósokra. A Halálgárdisták megtorpantak a heves roham alatt, megbotlottak, hátrahanyatlottak, a földre zuhantak és felhasadt a testük. Újabb robogók kanyarodtak be, tüzet nyitottak a támadókra, majd gyalogosok ugráltak le róluk. A Fehér Hegek futva értek földet, energiafegyvereik még a levegőben belobbantak.

Ernama biztosan idejekorán szólt. A Trónra, ezzel megmentette a többieket!

Az *Aika 73* a földet taposva haladt előre, Dresi Kaska irányítását követte, a másik két aktív tank árnyékában. A raj első két harckocsija, Ernamáéval együtt, teljesen megsemmisült. Egy harmadikat mozgásképtelenné tettek, ami nagyjából ugyanezt eredményezte. Eddigre Fehér Hegek szálltak harcba körülöttük az árulókkal, és Kaska töredékes, közeli bepillantást nyert az abszurdan brutális harcba, a féktelen gyűlölet vad elegyébe. Láta, ahogy az V. Légió egyik kardforgatóját gyakorlatilag kettévágja egy nehézkesen meglendülő lánckard, ahogy az egyik torz borzalmat térdre kényszeríti két szál fegyveres harcos. Ezt nem lehetett sokáig nézni anélkül, hogy összerándult volna az ember, hogy ösztönösen visszahőkölt volna a koncentrált erőszak zajától.

Jandev voxon szólt fel.

– Támogató tűz? – kérdezte, és olyan gyorsan fordította meg a lézerágyú csövét, ahogy csak tudta.

Segítene ez valamit? Lenne esélye eltalálni bármit is ebben a kiterjedt, kusza, a gondolatoknál is gyorsabb verekedésben?

Mielőtt azonban Kaska válaszolhatott volna, az egyik motorról a légió adását sugározták a voxon.

– *Raj előre! Minden jármű haladjon tovább! Raj előre!*

Pontosan ezt mondták az eligazításon. Soha ne álljatok meg. Soha ne akadjatok el. MenjeteK tovább. Majd mi elintézzük a tankelhárító osztagokat. Csak tartsátok melegen a motorokat, és menjeteK a kapuhoz.

Kaska mély levegőt vett, izzadt keze megcsúszott a vezérlőkarokon. Ernama eltűnt. Nikkala, a helyettese, a mozgásképtelen egységben ragadt. Így ő lett a parancsnoka a raj megmaradt részének. Néhány óra elteltével máris ötvenszázalékos veszteséget szenvedtek.

– Negatív, teljes sebességgel előre! – vakkantotta a rajszintű voxhálózatba. – Minden tüzernek, újratölteni és készenlétbe. Pilóták, indulás!

Teljesítették a parancsot, megkerülték a közelharcot, és nyomultak tovább, a motorokat felpörgetve vágtak át a letarolt terepen. Miközben Kaska kivezette őket, és próbált nem tudomást venni a vad csatakiáltások és állatias harci hörgések egyvelegéről, ami az augurrácsokból hallatszott, aktív jelek tucatjait észlelte az auspexen – további rajokat, akárcsak az övé, amint haladnak előre, a védelmi vonalakon áttörve, fokozatosan közeledve az előttük álló célhoz, mind mozgásban, mindegy, mi volt az ár, amit füstölgő tankokban fizettek meg.

Soha ne álljatok meg. Soha ne akadjatok el. Ernama, a Trón vigyázzon rá, helyesen tette, hogy erőltette a dolgot.

– Maximális meghajtás! – rendelkezett, megdöbbenve, hogy még mindig életben van, és elhatározta, hogy ez így is marad. A

mesterkélttség minden érzése végleg elszállt. – A fenébe is,
tovább! Ez a valóság! Ez az!

TIZENHÁROM

Imagista Látótávolságban A Káosz úrnője

De most semmi sem volt valóságos, még csak közel sem járt ahhoz. Az egész hely álomszerűvé vált, tűnődött Garviel Loken. Mint valami fizikai dolog elhalványult emléke, valami szilárd visszhangja. Amíg a Végső Fal tartotta magát, az ember maga elé képzelhette a csata elnagyolt képét – a hordákat a kapuknál, a védőket odabent. Ám ez a hatalmas akadály már nem állt, és az áradat beözönlött a hasadékokon, elárasztotta mögötte a várost. A városrészek pusztasággá váltak. Néhány zugban tovább harcoltak.. Másokat teljesen elfelejtettek, elszigetelődtek, miközben a habitornyok máshol gyulladtak ki. Elindulhattál az egyik helyről, amit a harc, a zaj és a mozgás dübörgése töltött meg, és egy szempillantás alatt egy párhuzamos, hátborzongatóan csendes világban találhattad magad, ahol a halottak sorban heverték, a száraz szél pedig a nyitott szemük fölött nyöszörgött.

Nem tudta, mennyire maradt még formája a harcnak, ha maradt egyáltalán. A kommunikáció a használhatatlannál is rosszabb volt, az érzékelők megbízhatatlanná váltak. Csak a szemére és az ösztöneire számíthatott, amelyeket a forró por végtelen hullámai ködösítettek el, amik az épületek közötti keskeny réseken áramlottak lefelé. Természetesen tudta, hogy nem lett volna szabad egyedül kijönnie, anélkül, hogy kapcsolatba lépett volna a központi parancsnoksággal. A Szigillita haragudna, ha lenne rá felesleges ereje. Talán Dorn is. Örömmel fogadtak volna még egy kardot a központban, a Sanctum és a Fejedelmi hátországnak környékén, a szilárd talaj szűk körében, amely már akkor is zsugorodott, amikor ő elhagyta azt.

De neki jönnie kellett. Amint ráébredt, hogy fel akarják használni a nőt, azonnal muszáj volt indulnia. És majdnem utol is érte – majdnem sikerült az utolsó pillanatban visszaszereznie, megakadályoznia az egészet. Rengeteg embert megölt, azokat, akik a védelmezőinek hitték magukat, és azokat is, akik egyértelműen ártani akartak neki. A sok mészárlás azonban időbe telt, így a nő végül elmenekült előle, és a megsemmisülés szélén álló város pusztaságába szökött.

Most az árnyékbirodalomban vadászott, egyedül, és megfizettette az árat azokkal, akik azért jöttek, hogy feldúlják azt. Nem volt igazi döntés, csak egy készítés, amit egy másik korban talán lelkiismeretnek hívtak volna. Meg kellett találnia őt, ilyen egyszerű. Valamiféle téboly úgy látta jónak, hogy szabadon engedje, mintha csak játékszer lenne, amit az entellektüelek tanulmányozhatnak. Számára azonban soha nem lehetett az. Ő volt az egyik utolsó szál, ami még a múlthoz kötötte, és amit soha nem akart elveszíteni. Ha felfedeznék, gyorsan meghalna, és ezt nem tűrhette.

Ismét gyilkolt. Legtöbbször Rubio régi energiakardját használta, de amikor úgy érezte, hogy helyénvaló, átváltott Aximand hosszabb pengéjére. Mindkét kölcsönvett fegyver, melyek acéljára a régi gazdájuk apró foszlányai tapadtak, az övé volt már, addig használhatta azokat, amíg csak akarta. A Holdfarkasok páncélját viselte, talán az egyetlen harcos volt a csatatéren, aki még mindig ezt tette. Egy alkalommal megpillantotta magát egy maszatos, törött üvegtáblában, és a tükörképe megdöbbentette. Az állandó fekete porréteg sem tudta teljesen eltüntetni a csontszerű, sápadt csillogást, így inkább tűnt kísértetnek, mint bármelyik szörnyeteg, amit megölt – kívülálló volt, az időn túl, valami, amit el kell feledni, ami megborzongat.

Most észak felé tartott, egy félig kialakult megérzést követve. A nő gyorsan elrejtőzött, eltűnt, mint egy füstpamacs. Azok az átkozott bolondok túl közel engedték el a fronthoz. Vagy talán

nem számítottak arra, hogy a Merkúr Fal ilyen gyorsan leomlik. Akárhogy is, vakmerőség volt.

Ezekén a helyeken még mindig lehetett információt találni, ha türelmes volt az ember. Néhány ellenség hajlandó volt beszélni, mielőtt megölte őket. Néhány védő, akik még most is itt tébláboltak, látott dolgokat. Apránként összeállt a kép, hogy valami furcsaság történik. A civilek, akiknek jog szerint mind halottnak kellett volna lenniük, még mindig összecsődültek, elárasztott pincékben kuporogtak és összekapaszkodtak.

Történetek kezdtek keringeni. Kettővel közülük újra meg újra találkozott. Az első egy kardról szólt, egy fekete kardról, amelyet a Császár isteni akarata áldott meg, amely felkeresi az ellenséges seregek vezetőit, és egyenként megöli őket. Bosszú, suttozták, az Ő bosszúja, amit a hitetlenekre szabadított. Ha rátalálhatnának erre a kardra, mondták, biztosan csatlakoznának hozzá, beállnának a hívők seregébe.

És ott volt a másik történet, a csontok úrnőjéről, a meggyilkoltak begyűjtőjéről. Ő halhatatlan, mondták neki, túllépett a halálon. Az ellenség nem érhetett hozzá, és az elesetteknek nem volt erejük az ő hatalmat sugárzó szavaival szemben. A mesélők koponyákat gyűjtöttek – könnyen találtak –, gondosan megtisztították őket, és alkóvokban, falszakaszok tetején helyezték el őket. Néhányan ki is szöktek a rejtekhelyükről, hogy kövessék őt a sötétségbe. Mások, akik hátramaradtak, emlékeztek arra, hogyan beszélt hozzájuk, és tisztelettudóan ápolták a szentélyeiben pislákoló gyertyákat és üres szemgödröket.

A róla szóló szóbeszédeket követte. Zegzugos útvonalon haladt északkelet felé, utat vágva a pusztulás áporodott, álomszerű birodalmában. Ezekén a helyeken minden dübörgött, ahogy a kibelezett épületek tompán ropogva összeomlottak, és a hatalmas járművek lassan zakatoltak a maradványok között. Valahányszor messze a magasban megpillantotta az égbolt keskeny sávját, látta az égisz gyengülő auráját, és tudta, hogy az már nem sokáig maradhat épségben.

Elkerülte az ellenség nagyobb csoportosulásait, de mindenkit megölt, aki szabadon kószált, hiszen a legóvatlanabbak kétségtelenül azt hitték, hogy már majdnem megnyerték a háborút.

Végül egy régi lakónegyed kivájt maradványai között találta magát, amit már rég teljesen szétbombázhattak, mert a sziklabeton már kihűlt. Az alapokon kívül nem sok minden maradt, csupán egy szintnyi falazat szabálytalan labirintusa, ami a sima kőpor mezőkben állt. Az útvesztőben tintaszerű füst gomolygott, a tovább tomboló prométheumtüzek eredménye. Erős halálzag terjengett, a testek majdnem olyan magasra halmozódtak, mint a megmaradt fialak – férfiak, nők, gyerekek, szervitorok, mind egy rögtönzött, megmerevedett húsépítményben összegabalyodva.

Loken óvatosan haladt előre, az energiakardot készenlétben tartva. Minél beljebb ért, annál mélyebbre ereszkedett, szilánkokkal teli szakadékokban és szűk, kanyargós ösvényeken át. Az alulról megvilágított felhők halvány fénye elenyészett, helyét csaknem teljes sötétség vette át. Kezdett érezni valamit, ami makacsul kitartott a holtak bűze alatt. Talán egy jelenlétet, valamiféle lélek melegét a környezetében.

Egy ajtóhoz jutott, egy régi fémnyíláshoz, amely egy tömör belső fal tövében volt eltemetve, hogy még ő is alig látta, csupa rozsa és szegecs. Megállt, egy pillanaüg hallgatózott, majd letapogatást végzett. Semmi. A kardjával vágta át a zárat, az élet a korrodált fémbe akasztva. Aztán átjutott, bemászott a savanyú, tökéletesen sötét belső térbe.

A sisakjának éjjellátója egy termet tárt fel, amely látszólag nagyon hosszan húzódott a föld alatt. A tartóoszlopok szögletesek és praktikusak voltak, a padlót bokáig érő fekete porréteg lepte. A terem valaha a felsőbb szintek kiszolgálóhelyisége lehetett, talán csak szervitorok dolgozhattak itt. Most azonban a mélyedésekben a használat friss jelei látszottak – üres élelmiszercsomagok, lőszeres ládák,

felhalmozott matractekercsek. A páncélja érzékelői nem mutattak mozgást, a letapogatók nem észleltek hőjeleket.

Továbbment. Az út lefelé vezetett, mindig csak lefelé. Hamarosan egy keskenyebb akna közepén haladt, amit kétoldalt tömör sziklafalak fogtak közre. A hosszú akna végén egy talapzat állt, amit egy sziklaomlás törmeléke borított.

Csak ahogy közelebb ért, vette észre, hogy ez nem akármilyen törmelék, hanem egy halom koponya, mind tiszta és kifényesített, amiket egymásra halmoztak, hogy mind kifelé nézzen. A talapzat elülső táblájában egy újabb koponya állt, egy félköríves fülkében. Az alkóv alá szavakat véstek, durván, mintha egy harci késsel készült volna: *Imperátor Protegit*. Alatta tintával rajzolt alak, egy aranytrónon ülő, jóindulatúnak látszó férfi.

A nő sosem volt jó festő, de mindig értett a frappáns skiccekhez, a hatásos kompozíciókhoz, és a férfi azonnal felismerte a stílusát. Így vagy úgy, de az ő munkája volt – annak idején picteket, ikonokat készített, amik rögzültek az emlékezetben.

Loken felvette a koponyát. Könnyűnek érezte a kezében, üreges, száraz csontdarabkának.

– Ó, Euphrati – sóhajtotta magában. – Olyan jót nevettél volna, ha ezt elmesélem neked, még a *Szellemen*. Azt mondtad volna, hogy csak kitaláltam.

Körülnézett. Valaki igyekezett a helynek megfelelő külsőt kölcsönözni. A koponyákon kívül faragványok is voltak, a kövön régi gyertyaláng nyomai. Ez egy színdarab volt, a komolyság színjátéka, az a fajta gótikus fantázia, ami csak egy fanatikust vagy egy együgyű embert tudott lenyűgözni.

És mégis. Visszanézett arrafelé, amerről jött, és látta, hány koponya gyűlt még össze az akna falán, amelyek mind komor tekintettel bámultak vissza rá. Számtalan kéz munkája volt ez, számtalan órán át, miközben a világ darabjaira hullott

körülöttük. E kezek gazdáit nyilvánvalóan meggyőzte a nő. Talán még sok mást is, ha továbbra is eléggé rémültek maradnak.

- Miért jöttem le ide? - kérdezte magától, miközben visszafordult arra, amerről érkezett. - Hogy megmentselek tőlük? - Újra mászni kezdett, felkapaszkodott a mozdulatlan levegő és a csontarcok zord sorai közül. Újfajta sürgetést érzett, ami egy fokkal élesebb volt, mint az a késztetés, ami idehozta. - Vagy őket és minket, téled?

Erebus nem igazán tudta, mit fog érezni, amikor meglátja a nőt. Áhítatot? Talán riadalmat - már amennyire még képes volt rá. Végül egyiket sem érezte - inkább egyfajta intellektuális kíváncsiságot, mintha egy vadonatúj skorpiófajtát fedezett volna fel.

- Ki vagy te? - kérdezte a nő, és a meglepetése felháborodásnak adta át a helyét.

Egy név. Olyan egyszerű dolog, de a férfi oly sok nevet vett fel az évek során. Legutóbb, az üstökösön, a Névtelenek apostola volt. Még mindig ugyanazt a láncsal átkötött fekete-vörös páncélt viselte, még mindig a vasból készült jogart hordta, bár a szem nélküli bronzsisakot már levette, és lemondott a hangszolga szolgálatairól. Az egész csak csel volt, hogy Magnus boszorkányai ne jöhessenek rá a kilétére, de most már nem volt rá szükség.

- A Végzet Keze vagyok - felelte a szégyen leghalványabb pírja nélkül. Tudta, hogy az emberek kinevelik a címet, amit magának adott, de nem érdekelte. Senki más - *senki* - nem tett annyit, mint ő, hogy mozgásba lendítsen mindent, szóval kiérdemelte. Elpusztította a legnagyobb birodalmat, amit a galaxis valaha látott. Egyedül ő, miközben évekig dolgozott, mint egy falánk rovar, ami egy rothadó épület alapjait rágja.

Megszenvedett érte. Kínt okoztak neki. Már azok a hadseregek sem akartak tőle semmit, amiket ő segített felállítani.

De ez így volt rendjén. Próféta volt a hazájában, s oly sok egyéb. Hamarosan elérkezik a megváltás, amint az igazságok, amiket felfedett, feltáruhnak még a legmakacsabb lelkek előtt is, így hát helyénvaló, hogy a legvégén is itt legyen, és irányítsa a dolgokat, ahogyan az elején is tette.

– A Végzet Keze – mondta a nő szórakozottan. – Nos, akkor...

Feltápáskodott az ágyban, és rövid mozdulattal a gyertyájára mutatott, amely ismét meggyulladt. Odakint feltámadt a szél, és a napellenzők csapkodva feszültek a rögzítőknek.

– És te hogy hívod magad, hölgyem? – kérdezte a férfi.

– Nem tudod? Betörtél ide, ennyi vesződség árán, és nem is tudod?

– Soha nem tudtam megjósolni a neveket. Nem egyértelműen. Mindenesetre gyanítom, hogy több neved is van. Mit kívánsz, hogyan ismerjenek?

– Azt kívánom, hogy távozz. Senki nem hívott ide.

Erebus sajnálkozva mosolygott.

– Engem már senki sem hív sehová. De itt még vannak törvényei a vendégszeretetnek, nem?

– A törvények azokra vonatkoznak, akik tiszteletben tartják őket.

Erebus körülnézett a teremben. Különös hely volt – szerény környezet, de tele szép dolgokkal. A csecsebecsék némelyikén érződött a rendkívüli kor hipertérszaga, nyers körvonalait számos lélek lenyomata torzította.

Hatalmat érzett. Mély, idővel megkopott erőt, amelyet, gondosan elrejtettek, de akinek jó a szeme, az mégis észrevehette. Nem volt könnyű betörni, még hónapokig tartó előkészületek után sem.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam – közölte. – Beszélni szeretnék veled.

– Olyan sokáig magamra hagytak – motyogta a nő. – És most jön a kapkodás. – Fáradt pillantást vetett a férfira. – Már nincs mit mondanom, egyikőtöknek sem. Rég eljátszottam a szerepemet ebben a szánalmas színjátékban, és most végleg ki akarok szállni belőle.

– Igen – mondta a férfi, hátrafordult, hogy szembeforduljon vele, és a kesztyűjével megragadta az ágy lábát. – Erre én is ráébredtem, és ezért dolgoztam keményen, hogy megtaláljalak, mielőtt minden elpusztulna. Legalább tiszteletemet kellett tennem. Megérted, ugye?

A nő erre valósággal zavarba jött.

– A... tiszteletedet.

– Semmi sem lett volna lehetséges. Minden, amit tettünk, minden, amiért dolgoztunk, veled kezdődött. A Panteon kórusai még mindig erről énekelnek. Aki ismeri az igazságot, az tisztel, hölgyem. Muszáj volt időt szakítanom arra, hogy eljöjjek, még akkor is, ha hosszú volt az út, és néhány cseles szakaszon egy csapat vak nyomorultat kellett követnem, nehogy örökre eltévedjek a labirintusokban. De ők már a saját útjukat járják, és én most ott kötöttem ki, ahol végig lenni akartam. A tervezőnél. Mindenek anyjánál.

– Figyelj, nem tudom, milyen előjeleket tanulmányoztál, de valami nagyon rosszul sült el velük kapcsolatban.

– Nem, én sosem tévedek. Te vagy a tervező. A szétszóró. Az istenek eszköze.

Erre a nő végleg kezdte elveszíteni a nyugalmát.

– Istenek! Már megint ez! Mit tudhatsz te az istenekről? Nézzenek oda! Úgy öltözől, mint valami elmebeteg ördögfióka, akit kirúgtak a faluból, mert megmérgezte a kutat. Valami

félrevezetett téged, és nem érdekel, mi az. Csak az érdekel, hogy most azonnal távozz, mielőtt igazán megharagszom.

Erebus azon kapta magát, hogy élvezi. A nő olyan lenyűgöző volt, amilyennek remélte. Persze keményen dolgozott, hogy elrejtse, de most érezte, ahogy a felszínre tör az ereje. Semmihez sem hasonlított, amivel eddig találkozott – nem nyílt, feltűnő hatalom volt, hanem finom, mint egy illat.

– Talán még te magad sem tudsz róla – erősködött tovább. – Talán azt hitted, hogy egyedül cselekszel, olyan okból, amit te tisztának tartasz. Élvezik, amikor ez történik. De mégis ők voltak azok. Megbénítottad az ellenséget, mielőtt még rendesen belekezdett volna. Ha! Amikor a Hadúr végül megöli Őt, a te neved csendül majd a hívek ajkán.

A nő felállt. Újra intett, mire a szoba teljesen kivilágosodott. Magas volt – majdnem olyan magas, mint a férfi –, és úgy mozgott, mint egy táncos. Parancsolóan.

– Van benned valami olcsó hatalom, ördögfióka – zendült a hangja mélyen és veszedelmesen. – Egy gyereket talán megijesztenél, egy jó napodon, de engem nem félemlítesz meg, és nem is nyűgözöl le. Menj el most, és soha többé ne gyere vissza!

A férfi megvetette a lábát.

– Már az elején is ott voltál. Megvan a hatalmad, hogy primarchákat repíts át téren és időn. Akarva vagy akaratlanul, ez nem sokat számít. Tényleg azt hitted, hogy ezt csak úgy figyelmen kívül lehet hagyni, most, alig néhány nappal az új rendünk születése előtt? Meg kellett tudnom, hogy mi volt a szándékod. Hogy mit reméltél elérni.

Gyorsan beszélt, tudatában volt a veszélynek. A közeledő nő megtorpant; talán kíváncsi volt, talán csak megdöbbent, és a férfi kihasználta ezt.

– Elvarratlan szálak – folytatta. – Felkutatom és kihallgatom őket. Kiállsz a tetteid mellett? Szándékodban áll végigcsinálni?

Ez új ajtókat nyithat meg. Olyan erővé válhatsz, akivel üzletelhetünk.

Most már nem lehetett félreérteni. A nő elborzadt, de eljött a pillanat.

– Hiszen én teremtettem Hóruszt, én emeltem fel, én tettem őt a Káosz Nagyurává – jelentette ki, átadva az ajánlatot, ahogyan a Davinon is tette. – Gondolj csak bele! Veled is megtehetném ugyanezt.

Archeta csak egy pillanatra tört ki a kráter peremének fedezékéből, és elsütötte a bolterét. Pontosan ugyanabban a pillanatban huszonkilenc harcosa tette ugyanezt, mind előbukkantak a bűvőhelyeikről, és tüzet nyitottak.

Kétszáz méterrel előttük a Vérangyalok védőállásait óvó fal maradványai felrobbantak a tömegreaktív csapás alatt, téglá- és sziklabeton szilánkokra porladtak. Egy rakás gránát szelte át az éjszakát, hogy befejezze a munkát, becsapódáskor detonáltak, és szétvetették a maradékot. Szórványos tűz felelt, de a régi lakótömb, amelyben az ellenség menedéket keresett, teljesen instabillá vált. Archeta kiadta a parancsot, mire újabb csapatai szivárogtak be a romok között mindkét oldalon, nehezebb fegyvereket vonszolva magukkal. Miközben az ostromlott Vérangyalok visszahúzódtak, bevetették ezeket a fegyvereket, mély árkokat szántottak a még álló szakaszok közé, és törmelékdarabokat szórtak az üres ablakkereteken át.

Így ment ez már órák óta. Az ellenség még mindig folyamatosan visszavonult az elsőprő túlerő elől, de a terep mindenkit lelassított. Minden elpusztult, minden dőlt és omlott, mérgező hamu és por sűrű felhőit küldte a magasba. A főútvonalakat eltorlaszolták. Minden tűzérségi csapás után időbe telt, amíg át tudtak gázolni a parázsló maradványokon. Ebben a romos dzsungelben minden sarkon rajtaütés, ellencsapás vagy öngyilkos támadás várta az embert. A

Birodalmi Öklök és a Vérangyalok egyaránt gyilkosan jók voltak ebben a fajta harcban, és minden egyes centiméterét ismerték a területnek, amit átengedtek. Tudták, hol kell hagyni a repeszbombákat, a gyalogsági aknákat, a csapdákkal teli nyílásokat, amelyek egy előrenyomuló osztagot az alant húzódó, vízzel teli pincékbe vetették.

Ezt a játékot azonban Hórusz Fiai is jól játszották. Archeta a Nagy Hadjárat és a lázadás idején ezernyi városon verekedte át magát, és a siker mindig ugyanazt a sémát követte: folytasd, nyomulj tovább, tartsd együtt a gyalogságot és a páncélosokat, vigyázz az oldaladra, és ne légy könnyelmű. A gyors mozgású hadviselés a maga módján izgalmas volt, de ennek a súlyos lemorzsolódásnak, a lassú, fojtogató darálásnak is megvolt a maga vonzereje.

Visszahúzódott a fedezékbe, amikor a válasznak szánt lövedékek elsuhantak a feje fölött. Húsz méterrel arrébb a második és a harmadik szakasza újratöltött és előrenyomulásra készült. A pislákoló taktikai kijelzője azt mutatta, hogy a negyedik, a hatodik és a hetedik szakasz jól halad a roncsok sűrűjében, tőle északra, és a hadnagya támogató Spártai rajai hamarosan lőtávba érnek délen, hogy visszaadják az átütő erőt, amire ahhoz volt szükségük, hogy végezzenek ezzel a tömbbel.

– *Kapitány* - érkezett egy elsőbbségi jelzés a sisak biztonságos csatornáján keresztül.

Beruddin volt az, az Ötödik Század kapitánya. Archeta jelzett a saját szakaszának, hogy haladjanak tovább, majd lejjebb csúszott a kráter sáros peremének árnyékába.

– Kapitány – válaszolta. – Hogy megy?

– *Lassan. Véresen. Kielégítően.*

Archeta elmosolyodott. Beruddin olyan harcos volt, amelyet ő is szívlelt.

– Akkor velünk tartasz?

A két századnak harminc kilométerrel beljebb kellett volna találkoznia, pont a Szárnyaló Diadal Mezején, amit máris ágyúztak, a Fejedelmibe való együttes benyomulás gyülekezési pontjánál.

– *Negatív. Hacsak nem vonultok vissza azonnal.*

Ez nem tetszett neki.

– Az a parancsom...

– *Sigismund, testvérem. Sigismund. Látták őt a Merkúr körzetben. Egy egész zászlóaljat vesztek el, Orzó támogatással, és a légió parancsnoksága már epét köpköd. Van még élet ebben a csűrheben.*

Sigismund. Egyike annak a maroknyi névnek, amiről bármelyik légióban, bármelyik frakcióban őszinte tisztelettel lehet beszélni. Egyesek azt pletykálták, hogy megfogytak az ereje, hogy a primarcha fojtogató irányítása alatt elvesztette az önuralmát. Senki sem akarta, hogy ez igaz legyen. Az ember az ereje teljében lévő fenevadat akarta megölni, csak hogy megmutassa magának, mire képes. Ezek a dolgok számítottak. Ezek voltak azok, amik lehetővé tették egy parancsnoknak, hogy felemelkedjen a ranglétrán, hogy elnyerje a sorállomány hűségét, hogy megváltoztassa az erőviszonyokat egy légióban.

– Látótávolságon belül vagyok a gyülekezőhöz – közölte Archeta, bár meggyőződés nélkül. Az agya máris zakatolt. Baraxa, aki keményen nyomult előre, talán még előtte érhet Fejedelmibe. – Még mindig el kell jutnom...

– *Figyelj! Ezekiel már a Végső Falon belül jár. Azt mondják, gyorsabban falja a távolságot, mint bánni, ami valaha létezett. Magának akarja a trófeát. Meg tudja szerezni. De mi közelebb vagyunk, testvérem! Sokkal közelebb, és jobban megérdemeljük, nem gondolod?*

Miért nem a primarcha mondta ezt? A pokolba is, hol lehet? Miért civakodnak a jutalmon, mint a banditák, amikor az ő szőrmével bélelt köpenyének árnyékában, egységesen kellene menetelniük?

Beruddin azonban igazai szólt. Közelebb voltak. És már vérüket hullatták ezért a csatáért, miközben az első kapitány még mindig a sebeit nyalogatta a Szaturnuszínál elszenvedett bukás után.

– Ez fontos. Hogy ne ő tegye meg. Érted? Máris légiómesternek hívják. Néhányan nyíltan, ami szentségtörés. Szóval nem teheti meg ő. Valakinek szembe kell szállnia vele.

Ez mind igaz volt. És jobb indok arra, hogy irányt változtassanak. Archeta számításokat végzett, alig hallotta körülötte a lövések dörgését. Közben a tekintete megakadt szeretett pengéjének hüvelyén, azon, amelyik a néma percekben a fülébe suttogott. Rég nem húzta már elő. Egy méltó alkalomra várt, szinte kétségbeesetten, hogy eljöjjön.

– Van helyadatod? – tette fel a kérdést.

Nevetés hallatszott a csatorna másik végéről.

– Nincs rá szükségem! Ő az egyetlen akadály innen a Fejedelmig. Mindenki őt keresi, hogy csatlakozzon hozzá, vagy hogy leszámoljon vele. Gyere, testvér! Ott kell lennünk!

Archeta felnézett. A taktikai kijelzője azt mutatta, hogy a Spártaik már majdnem a helyükön vannak. A Vérangyalok teljes visszavonulásba kezdtek, maguk mögött hagyva a halottaik testét. Még így is órákba, talán napokba telik, mire ez a front visszaszorul. Nehéz, háládan munka lesz, amit árnyékba borít a Nagy Ölés esélye.

És ha így nézte, valójában egyáltalán nem volt választási lehetősége.

– Őszinte köszönetem, testvér – mondta, elrakta a bolterét, és készen állt a parancs kiadására. – Amint itt végeztünk, kiadom a parancsot. Együtt fogunk vadászni rá.

– A Hadúr dicsőségére!

Archeta elmosolyodott.

– Igen, úgy van – felelte szárazon. – Hórusz dicsőségére.

TIZENNÉGY

Törékenyen Még nem Memorátum

- Az ő dicsőségére! - kiáltott fel lelkesen Jangsai. - A Kagánért!

A Xiphon gyönyörű volt, csodaszép eszköz - tökéletesen igazodott az V. Légió harcmódorához, akár Quan Zhou páncéltermeiben is születhetett volna. Csak úgy siklott a levegőben, ugrándozott, mint egy csikó, mindig hajlamos volt felborulni vagy bajba kerülni, de éppen ebben rejlett a vonzereje. Meg kellett tanulni bánni vele, elsajátítani a könnyűségét és a törékenységet, és csak akkor vált igazán halállossá, keskeny törre a széles pengék világában.

A Nagy Hadjárat idején sok légió teljesen lemondott róluk, és inkább a nehezebb légköri vadászok kegyetlenebb bájait részesítették előnyben, de a Fehér Hegek még azután is annyit tartottak meg, amennyit csak tudtak, miután a Mechanicum beszüntette az új gyártás támogatását. A szolgálatban maradtak nagy része a háború első heteiben megsemmisült, pedig a számukat messze meghaladó áldozatot szedtek. Az összes fennmaradót erre az egy bevetésre tartogatták, és ebben a pillanatban Jangsai igazán hálás lehetett, hogy így tettek.

Minden idegszála bizsergett, minden érzéke elevenen zsongott. A tízfős raj sivítva haladt, szoros alakzatban, fényes fehér kondenzcsíkokat húzva a mocskos levegőbe. Amikor e ragyogó, temperamentumos gép kormányánál ült, csak a pusztá koncentrációnak volt helye. Ha csak egy másodpercre is elkalandozott a figyelme, azon kapta magát, hogy vadul kitör az irányítás alól, és a közeledő horizontba csapódik.

– Célpontok megjelölve – jelentette be, és a hüvelykujjával támadási rúnákat továbbított a pilótáinak. – Öljetek örömmel, testvéreim!

Két horizont között zuhantak lefelé. Az alsó természetes volt, fekete, mint a szén, és a hónapok óta dúló csata sebhelyei tarkították. A felsőt a hatalmas orbitális korong alkotta, amely a természetes napfény maradékát is kitakarta; egy hamis, áradó lángtenger, amely kavargott és dübörgött, és minden irányba addig terjedt, ameddig a szem ellátott. Sajátos mámorral töltötte el a közelség, ahogy ekkora szilárd tömegek között száguldhatott, miközben a szűk légtér őrjöngő gyilokzónává változott közöttük.

Minden himbálózott és örvénylett körülötte, vadul billegett, ahogy a fejszék egymásnak vágódtak. Hatalmas orbitális lézerágyúk döftek lefelé és villantak fel, némelyikük tisztán átütötte a Skye lemez külső páncélzatát, és gyilkos potenciáljukat kimerítve zúgtak tovább, egészen a talajszintig. Törmelék pattogott és kopogott körülöttük, a védtelen tankoknak, vadászoknak és ágyúaszádoknak csapódott, spontán meggyulladt, aztán veszélyes szilánkokra robbant.

A függőlegesen négy és fél kilométernyi légtér egyszerre volt félelmetes és csodálatos, egy zsúfolt, klausztrófóbiás, nagy sebességű harci zóna. Az orbitális platform még mindig elnyelte az űrből indított lézersugarak túlnyomó többségét, így az ellenségnek közel kellett juttatnia az ágyúaszádjait a talajhoz, hogy rálőhessenek a páncélos menetoszlopokra. A Skye lemez okozta turbulenciák megnehezítették ezt, de nem lehetetlenítették el, ezért az V. Légión minden megmaradt légi járművét szabadjára engedték, szorosan a platform árnyékában, készen arra, hogy felvegyék a harcot a Halálgárda gépeinek közeledő rajával.

Az ellenség általában a nagyobb, nehezkesebb egységeket részesítette előnyben – a legtöbb közeledő egység ágyúaszád volt –, amelyek tökéletesen alkalmasak voltak a levegő-föld csapások végrehajtására. Ez veszélyessé tette őket a harckocsik

legénységére, de sebezhetővé a gyorsabban mozgó valódi vadászrajokkal szemben. A Fehér Hegek ágyúnaszádjainak nagy részét a gyorsreagálású gyalogság szállítására vetették be, hogy megtisztítsák a támadó vektorokat, így a légtér biztosításának feladata a Xiphon-alakulatokra hárult, melyek ugyan eléggé szétszóródtak, de villámgyorsan képesek voltak végigsöpörni a csatatéren.

Jangsai egy, a Halálgárda hét Viharsasából álló alakzatot vett célba, ami alacsonyan siklott, és arra készült, hogy megtámadjon egy csapat birodalmi Pokolpörölyt. Az ágyúnaszádok már majdnem tüzelési pozícióba kerültek, de óvatlanul haladtak – a Skye repülésének roppant zavarása gyakorlatilag használhatatlanná tette az érzékelőket, és ők ugyanúgy kihasználhatták a fölöttük tomboló tűzvihart, mint a nap vakító fényét: az utolsó pillanatig magasan maradtak, aztán gyilkos távolságba fordultak.

A tíz Xiphon hirtelen bukott le, orral előrei és keményen nekirontottak a célpontoknak. Az első négy rakétaindítóból töltetek röppentek elő, forogva száguldottak, aztán az ágyúnaszádokba csapódtak, és kettőt közülük simán letéptek a levegőből. Mielőtt a többi reagálhatott volna, a lézerágyúk éles sugárban ontották magukból a dühöngő villámokat, amelyek nyomjelző lövedékként perzselték és repesztették végig az ágyúnaszádok felső páncélzatát. Három újabb gépet ütöttek ki, mielőtt a Xiphonoknak újra fel kellett volna húzni az orrukat. Eddigre a fennmaradó ellenséges naszádok szétszóródtak, a földi támadás minden gondolatát felváltotta a kétségbeesett menekülés vágya.

– *Hai Chogoris!* – ujjongott Jangsai, és a raj kommunikációs hálózatán keresztül jelzőrúnákat osztott ki a túlélő hajókhoz, mielőtt szűken megfordult, hogy végezzen velük.

A Xiphonok vadászpárokra oszlottak. Jangsai beállt egy dülöngélő Viharsas mögé, melynek turbinái hatalmas

füstfelhőket eregettek egy korábbi találat miatt, és mind a négy lézerágyújával célba vette.

- A Catullusért! - suttogta, miközben lenyomta az elsülőbillentyűt, és vad elégedettséggel figyelte, ahogy a lézerágyúk újra és újra célba találnak. A Viharsas szétrobbant, a váza darabokra tört, majd bukdácsolva zuhant a földre.

Mind a tíz vadászgép túlélte az összecsapást, mind a hét célpontot semlegesítették. Messze letről a vezető Pokolpöröly jelzőrakétát bocsátott fel, amit langsai a hála gesztusaként értelmezett.

- Ha! - nevetett fel hangosan, őszinte örömmel. - Irány a következő!

Ezután egyre nehezebb lett. A vadászgépek első támadásainak hevedése meglepte a Halálgárdát, de annak ellenére, hogy a földi harcot részesítették előnyben, nem voltak ostobák. A nehezebb ágyúnaszádok továbbra is a földi célpontokra összpontosítottak, míg a mozgékonyabb egységek magasabbra húzódtak, és felkészültek, hogy felvegyék a harcot a támadóikkal.

Gyors egymásutánban több légi harc következett, az elfogó vadászgépek keményen berepültek, hogy gyorsan és távolról kiiktassák a célpontokat, mielőtt azok bevethetnék a nehezebb fegyverzetet. Egy Viharsas számos találatot kibírt, mielőtt szétesett volna, míg egy Xiphont egyetlen tiszta lövéssel meg lehetett nyomorítani. Jangsai osztaga fogyatkozni kezdett. Kojar gépét egy Mennykősólyom nehézbolterei szaggatták szilánkokra, Xoi-Men találatokat szenvedett el egy Viharmadártól, ami felhajtotta az orbitális lemez tűzterébe, Hibant pedig eltalálta egy gépszellem által irányított rakéta, amely letépte a jobb szárnyát, és irányíthatatlanul, dugóhúzóban repítette el, egyenesen egy üres lakótömb elhagyatott oldalának.

A jókedv azonban nem csorbult. A vadászgépek tonnaszámba lőtték ki a célpontokat a levegőből, egyesével, megtisztítva az

eget az alattuk még mindig mozgásban lévő páncélosok fölött. A lendületük megállíthatatlan volt, a tempó töretlen. Jangsai egy lassan mozgó Mennykősólyom felé száguldott, és minden rendszert szétzúzott az oldalán, mielőtt a testvérei lézersugarakat küldtek a pilótafülkébe. Megelőzött egy ritka Kalóz bombázót, és rakétatámadással kínoztta, mielőtt átsuhant volna alatta, és lézersugarakkal tűzdelte meg a bombakamráját, berobbantva a lőszerkészletet.

Apránként, percről percre, a harckocsik egyre közelebb jutottak a céljukhoz. Az Oroszlános Kapu úrkikötő tornyai egyre közelebb kerültek, egyre nagyobbra nőttek, végül a nyílt ég utolsó szegleteit is kitakarták. Zöld villámok cikáztak a feketére perzselt földön, megakadtak a Skye lemez által gyújtott pokoltűz határán, amit az erőd megrongált szívéből kiáramló füstcsíkok szennyeztek be. A mesterséges éjszaka egyre sötétebb és sűrűbb lett, minden távcső elhomályosodott, és minden turbina hamuban fuldoklott. AXiphonok aktiválták erős reflektoraikat, föladva a rejtőzködést egy kis extra látótávolságért.

Jangsai pilótapárja, Selik, valahogy kiszúrta a légi mocsárban egy közeledő Viharmadár alakzatot – három gépet, amelyek gyorsan suhantak a kavargó szmogtengerben, és földi célpontokat kerestek. Elég nagyok voltak ahhoz, hogy gyalogsági szakaszokat szállítsanak, így elsődleges célpontnak számítottak, amiket semlegesíteni kell.

- Csapjatok le rájuk! - parancsolta azonnal Jangsai, megrántotta a kormánybotokat, és meredeken bedőlt.

A hét megmaradt Xiphon a föld felé lendült, erőteljes hajtóművük dübörgött, ahogy a szárnycsúcsaik párhuzamosan bedőltek. Sólyomként zuhantak, szinte függőlegesen, mielőtt a lézerágyúuk négyes sugara előredőfött volna. A Viharmadarak azonnal bontották az alakzatot, és a saját boltereikkel viszonyozták a bejövő sortüzet.

Jangsai a vezető naszád után vetette magát, keményen hajszolva a gépét, hogy befogja a célt a rakétákkal. A célkeresztek ugráltak és pörögtek, küszködve próbálták rögzíteni a forgó célpontot. A pilótafülkében figyelmeztető hangjelzés csipogott, de nem törődött vele, mert tudta, hogy már csak a másodperc töredéke választja el a sikertől.

Ekkor azonban boltlövedékek verték végig a farokszárnyát, kiütötték a rögzítéséből, és kibillentették a Xiphon egyensúlyát. A világ örülden megpördült, újra és újra, miközben Jangsai azért küzdött, hogy visszanyerje az irányítást. Még azt sem látta, honnan jöttek a lövedékek – talán egy másik Viharmadár, vagy akár a földről is indíthatták őket. De ez nem sokat számított, mivel egyetlen találattal repülésre alkalmatlanná tették a vadászgépét.

Émelyítő látványt nyújtott a feléje száguldó talaj, a nehézségi gyorsulás majdnem teljesen elvakította, mielőtt valahogy sikerült a gépet siklórepülésbe fordítania, mindössze méterekre a földtől. Az egész szerkezet remegett, olyan instabil volt, mint egy eldobott diszkosz. Jangsai közvetlenül maga előtt látta a fölé tornyosuló úrkikötőt, melynek külső építményei rendezetlen teraszokban emelkedtek, amelyeket villogó ágyúlövések és a becsapódó találatok pókhálói koronáztak. Felmérte, vajon képes lesz-e odaérni – belevezetni az elfogóvadászt az egyik mellvédbe, és kiiktatni egy-két védelmi üteget –, amikor újabb boltértűz pörölycsapása lökte lejjebb, átütötte a jobb oldali szárnyat, és leszaggatta róla a vékony páncélzatot. A Xiphon a föld felé zuhant, még mindig rakétaként robogva, de már teljesen irányíthatatlanul.

Jangsai megnyomta a katapult kioldóját, és a pilótafülke fedele lerepült. Ő következett, kihajította, majd az áramló lángcsóvák örvényébe dobta a szerkezet. Az ülés hajtóművei életre kelteit, felemelték a becsapódás helyéről, ahol a Xiphonja a földre zuhant, majd barázdál szántott a törmelékbe. Újabb boltlövedékek süvítettek el mellette, talán őt célozták, talán csak a légi harc sűrűjéből röppentek elő, de aztán a katapultáló

egység a mélybe eresztette. Jangsai kiszabadította magát, mielőtt a szék a talajba csapódott volna, és mély guggolásban landolt, a pengéjét máris előrántva.

A meggyötört égbolt a feje fölött morajlott, élesen ragyogva, akár egy kohó, tele egymásba fonódó kondenzcsíkokkal. Előtte a tintafekete, állványokkal és bástyákkal teli, emelkedő terep húzódott. A lába alatt szüntelenül remegett a talaj, rázták a lánc talpak, amik több kilométeren át körülvették. Az első romok vonalán túl máris halványzöld lencsepárok dőfték a homályba, és megrontott kardok csillantak, ahogy előbukkantak a kavargó ködből.

Jangsai aktiválta a bomlasztómezőt Ajak kardján. A fellobbanó erőter olyan volt, mint egy tiszta fehér csillag, ami a kavargó sötétség” füstös függönye mögött tündökölt.

– Gyertek hát, ti puffadt mocskok! – vicsorgott, miközben elvigyorodott a sisakja alatt, és felkészült arra, hogy mozgásba lendüljön. – Lássuk, hogy bírjátok a tempót!

A teljes mozgósítás riadója bosszantotta. Crosius azt remélte, hogy még órákig folytathatja a kutatást a pincében – épp most kapott újabb hús, tudatánál lévő alanyt –, de az elsőbbségi riadót nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Ránézett a fölötte lévő polcon gubbasztó apró teremtményre, aki egy bolyhos fejbőrdarabot rágcsált, miközben imádnivalóan nyáladzott, és felsóhajtott.

– Jól van, gyere velem – mondta, és a lény leugrott, hogy a vállvédőjére üljön. Bebújt a páncél szegélye és a mellvért közötti zugba, ami egyre tárgult, ahogy Crosius teste duzzadt. – Hív a kötelesség.

Visszabicegett az ajtón, és menet közben felvette régi lánc kardját. Az adamantium pereme rozsdás volt és rothadt, de a nyílásokból valami érdekes szivárgott – úgy sejtette, mérgező lehet. A recsegő úrkikötőben mindenütt riadó szólt, némelyik a

régi birodalmi hálózat része, mások az újabb légiós vészjelző állomásokról harsogtak. A lárma idegesítő volt, és úgy tűnt, senkit sem készített sietségre – a légiósok félálomban, szinte egymáshoz sem szólva, összeverődve és csörömpölve vonultak a helyükre.

A daemonok már más lapra tartoztak. Azok a pislákoló, világok közt cikázó szörnyetegek valósággal fetrengtek izgalmaikban, nyáladzottak és vicsorogtak, időnként elvesztették a fogást a fizikai környezeten, és teljesen átcsúsztak a padlón. Már-már részegnek vagy drogosnak tűntek, mintha csak a pusztaság megjelenésük miatt – ilyen közel az Anatémához és az Ő folyamatos védelméhez – félkegyelművé váltak volna. Ezt ellensúlyozandó, az úrkikötő belsejének lassú átalakulása nagymértékben felgyorsult, a régi, sima fémfalak új, szerves formába idomultak, vegyszerek szivárogtak belőlük, és sötét szegélyű kúszónövényeket eregettek. A környező levegő olyan sűrűnek tűnt, mint a hányás, a mélyebb veremekben a látótávolság néhány tucat méterre csökkent.

Élvezettel kuncogott, és azon kapta magát, hogy abban reménykedik, hogy ha a harcok véget érnek, a légió soha nem távozik innen. Hagyják csak Hórusznak a palotát, amit annyira el akar pusztítani – ez az izgalmas, bomló torony elég lesz nekik. Inkubátort csinálhatnának belőle, a létező legnagyobbat, hiszen annyira megérett a hatalomra és a fertőzőképességre, hogy az egész galaxist menthetetlenül megfertőzné.

Először azonban meg kellett védeniük. Zihálva szuszogott a légzőkészülékbe, miközben felmászott a hosszú lépcsősoron, a korlátba kapaszkodva vonszolta magát. Egy hosszú csarnokba ért, amely több száz méteren át húzódott a földszinti galériák nyugati végén álló nagy kapuk felé. Testek hatalmas tömege volt mozgásban, mindannyian a bástyák felé trappoltak és dülöngéltek – csapatostul menetelő Töretlenek, a pusztaságból elhurcolt kultisták rongyos csapatai, gyertyalángként pislákoló daemonok, akik ki-be cikáztak a látóteréből. Remegett alattuk a padló, dübörögtek az alapok, ahogy a fali ágyúk tüzet nyitottak.

A mozgósítás talán korai volt, kellő előkészítés vagy előrelátás nélkül zajlott, de legalább hozzákezdtek, és a rozsdás fogaskerekek lassan harci sebességre gyorsultak.

Végül kilépett a délnyugati tájolású mellvédre, a külső védművek szintje fölött háromszáz méterrel, nehéz ágyúállások és védőtornyok között. Ezeknek az állásoknak több mint a fele működésképtelenné vált, Perturabo törte össze őket a befelé vezető útján. Néhányat helyreállítottak, másokat a légió saját készleteiből szállítottak ide légi úton, de még így is lepusztult benyomást keltettek.

Crosius megigazította a sisakkijelzője megcsavarodott kezelőszerveit, és érezte, ahogy a szerkezet kattog. Egy pillanatig csak az interferencia ködét látta, mielőtt a lomha gépszellem végre észbe kapott, és célzó vonalak vetültek az élesedő taktikai vetítésre.

Nyugat felé az égbolt lángolt, a tűz forrása egyre közeledett. Körülötte párbajozó légköri rajok villogása és sugarai látszottak. A közeledő mennydörgés alatt, amely olyan szélesen terült el, mint maga a látóhatár, a Kolosszusig vezető meghódított területeket most gomolygó porköpeny lepte – nem a korábbi pusztítások helyszíneiről lustán szétterülő hullámok, hanem a vakmerő sebességgel mozgó, a régi város maradványai között patkányfalkaként nyüzsgő járművek által felvert felhők.

Crosius nem volt mesterstratégus, de a számok... aggasztónak tűntek. Az ellenség hónapok óta nem indított ekkora ellentámadást, főleg nem azóta, hogy véráztatta kudarcot vallottak a Külső hadszíntéren. Ez azonban koncentrált volt. Elszánnak tűntek és gyorsan haladtak.

Eszébe jutottak Typhus szavai. *Tudni fogod.*

Talán vissza kellene hívnia őt. Talán ez volt az eset, ami miatt aggódott. Felkapta a kövér daemont, megsimogatta az egyik tokáját, hogy felkacagjon, és eltöprengett. Az apró szörnyeteg nem tűnt aggodalmasnak. A közeledő páncélosokra mutatott, aztán megfordult, és rájuk fingott.

Crosius nevetett, és megsimogatta a tüskéit.

– Dicséretes – mormogta. – És nem is érdemelnek többet.

Ez megnyugtatta. Visszatette a lényt a páncélja zugába, aztán a fegyvere kapcsolója után tapogatózott. Messze lent a porfelhők egyre közelebb gomolyogtak.

– Rohanjatok fel, amilyen fürgén csak akartok – mondta, és felkapaszkodott a lépcsőn a mellvéd szélére. Körülötte a légió harcosai lejjebb tekerték az ágyúcsöveket, lőszeres kocsikat cipeltek fel, és beindították a nehéz gépeket, amik a forgótányérokat mozgatták. A levegőben daemonok körvonalai sisteregtek, a sziklabeton lépcsők megremegtek a hasított csizmák tömeges léptei alatt.

– Meg fogtok szenvedni érte.

Naranbaatar kiugrott a Mennykősólyom nyitott ajtaján. Egy másodpercig zuhant, csupán lángok és levegő ölelte, mielőtt földet ért és munkához látott.

Jobbra tőle egy lezuhant csapatszállító roncsa hevert, egy hatalmas, több mint száz méter magas és hosszú, sötét fémcső. Balra elgörbült betonvasak és falelemek fojtogató ingoványa meredezett, a régóta összeomlott építményekből összeállt rémálom, amely még a gyalogság számára is szinte átjárhatatlan akadályt képezett. Az előtte húzódó sugárút, amit az V. Légió műszaki egységei néhány órája tisztítottak meg, volt az egyetlen út ebben a támadási szektorban, és a roham máris lelassult.

Minden útvonalat gondosan megterveztek. Az ellenséghezvezető ösvények hálózatát hetekig tartó kutatás fedte fel előttük, amit veszélyes felderítő küldetésekkel támogattak. Három hadszínteret jelöltek ki – Arany, Ében és Borostyán. Az elsőnek Ganzorig volt a parancsnoka, aki azt a feladatot kapta, hogy nyílhegyként vágjon át az úrkikötő

bekötőútjainak északi szakaszán. Qin Fai vezette az Ébent, a déli szárnyon verekedte végig magát. A Borostyán élére maga a Kagán állt, a legközvetlenebb útvonalon, egyenesen az ellenség tűzérési vonala felé tartott.

A különböző hadszíntereken több száz támadási útvonal volt, aknáktól, szögesdrótoktól és árkoktól megtisztítva, hogy a harckocsik akadálytalanul végigroboghassanak rajtuk. Ahhoz, hogy az offenzíva célba érjen, hogy kellő erővel és számban csaphasson le a falra, hogy sebet ejtsen a belsejében, ezeknek az útvonalaknak több mint nyolcvan százaléka időben át kellett jutniuk. A cél elérése kegyetlenül nehéz volt, amit még jobban megnehezített, hogy minden egyes felszerelés, ami a légió rendelkezésére állt, leépült. A nyílt terepen megállni halált jelentett, ezért a tankokat mindenáron mozgásban kellett tartani.

Naranbaatar meglengette maga körül a botját, és összegyűjtötte a vihar mozgási energiáját. A koponya alakú csúcscsúsz tiszta ezüst fényben lángolt, elárasztva a szélfúttá terepet.

– *Ta makaj!* – kiáltotta, és mindkét karját maga elé lökte.

Nyers villámlás kettős íve szökkent elő, lángra lobbantva körülötte a feltöltött levegőt. A célpontja, egy ellenséges Spártai harci gép, amely a keskeny folyosón robogott lefelé, lefordult a láncalparól, majd a mögötte haladó Rinó csapatszallító útjába zuhant. Ez megakasztotta a Halálgárda menetoszlopának előrenyomulását – tíz láncalpas egységet, amit gyalogosok kísértek –, így a Naranbaatar mögött közeledő birodalmi csapatok – tizenkét harckocsi, valamint három, az oldalsó utakon végigszárguldo sugárhajtású légirobogó – tovább haladhattak a céljuk felé. A viharlító folytatta a sortüzet, sarkon fordult, hogy még több időjárás-varázslatot zúdítson az ellenségre, összetörve a lövegek csövét és szétrobbantva a láncalpakat. Amint a Terrai Páncélosok lőtávolságba jutottak,

kezdetét vette az igazi vérontás: az áruló páncélosokat és gyalogosokat, porrá zúzta a jól irányzott lövedékek becsapódó zápora.

Ekkor azonban megremegett a levegő, kipukkadt, mint egy buborék, és feltört a talaj. Sárfoltos kupola robbant ki a föld alól, valami monstrum felbukkanó körvonalai vetették szét. Gigászi volt, magasabb és szélesebb, mint a Spártai égő csontváza. A petyhüdt, áttetsző test gőzölögve és nyálkát eregetve emelkedett ki a kráterből, amely megszülte, majd hosszú, csontos ujjak tekeredtek ki egy tucatnyi karból, és egy fehér szemű arc magasodott az üreges mellkasú törzs fölé. A lényt kénköves gázkitörések és -felhők vették körül.

– Visszavonulás! – vezényelte Naranbaatar az élen haladó Leman Russnak, amely éppen ösztüzet zúdított a lényre a lézerágyújával.

Elkésett. A daemonalak megdöbbentő gyorsasággal, egyenesen a harckocsi felé rontott, és megannyi csillogó karjával megragadta. Megfordította a tank testét, felemelte azt, és keményen nekicsapta a lezuhant leszállóegység törzsének. A gép becsapódáskor felrobbant, égő fémmel árasztotta el a szörnyeteget, amely zöldes színű lángokkal izzott, ahol a gázfelhők libbentek.

A többi birodalmi egység megállt vagy visszafordult. Ha nem lett volna kíséretük, kétségbeesetten célba veszik a lényt a központi lövegeikkel, de ekkorra már Naranbaatar is úton volt a közelharcba, és a harci protokollok szigorúak voltak – nem kockáztatták volna meg, hogy eltalálják. A Fehér Hegék sugárhajtású robogói előrelendültek, hogy lekössék a túlélő ellenséges szárazföldi csapatokat, szabad kezét adva a viharlátónak, hogy felvegye a harcot a valódi fenyegetéssel.

A *yaksha* feléje csapott, mérgező füstökkel vette körül mindkettőjüket, és megragadta, hogy csontsovány ölelésébe rántsa. Naranbaatar lándzsaként használta a botját, és a vihar erejének recsegő nyilaival vont be. Lefelé döfött, egyszer,

kétszer, természetellenes inakat szaggatva, valószínűtlen csontokat törve. A lény megpróbálta megfojtani, köréje tekerni vizenyős végtagjait, és a páncélját megszorítva megrepeszteni azt, de a mozgása akadozott, még nem szokott hozzá az érzékek világához, részben még mindig a túlvilági álomba merült. Obszcénul hosszú nyelvét sikerült Naranbaatar nyaka köré tekernie, szorosra húzni és megfeszíteni, hogy magához rántsa, de a viharlító előre látta a mozdulatot – élesen lecsapott a botjával, teljesen átvágva az izmot, mielőtt fürgén megpördült, hogy lendületet vegyen a gyilkos csapáshoz. A sístergő nyél mélyen a lény torkába döfött, az üveges húzsákokba fúródott, aztán szabadjára engedte a teljes erejét.

A daemon elsápadt, felduzzadt, majd felrobbant; zsír- és porccsomókká foszlott, amelyek harmincméteres körzetben mocskokkal terítettek be minden szabad felületet. Maga Naranbaatar a középpontban maradt, lehajtott fejjel és megfeszített vállal, miközben a zsákmány maradványai fekete iszappá sültek a recsegő botján.

Csak miután az utolsó salakdarab is földet ért, és az ősi sikolyok végső visszhangjai is elhaltak, oltotta el a lángokat. Fél térdre ereszkedett, mély levegőt vett, és megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát.

Nem ez volt a legerősebb a fajtájából, messze nem, de minden lépéssel, amit a sereg megtett, minden egyes kilométerrel, amivel közelebb kerültek, egyre többen és erősebbek lettek. Mire odaérnek a kapuhoz, le a fénytelen aknába és a málladozó pincékbe, a daemonok valóban félelmetesek lesznek.

A birodalmi harckocsik ismét mozgásba lendültek, másodlagos fegyverzetük felkelepett, hogy támogassák a légió sugárhajtású robogóit. Naranbaatarnak be kellett hívnia a légi támogatást, hogy a következő potenciális fojtópont felé induljon. A légió minden egyes túlélő *zadyin argája* ugyanezt tette, válsághelyzetről válsághelyzetre cipelték őket, hogy a

hipertérből kiokádott, látszólag minden árnyékból és kráterszélről felbukkanó lényekbe vágják, hasítsák és vájják magukat. Hamarosan meg fogják érezni. A végtagjaik elnehezülnek, és bizonytalanabbul uralják majd az erejüket. A hatalom minden gyakorlásának ára van, és ez az ár csak emelkedhet.

Miközben Naranbaatar talpra állt, azon kapta magát, hogy ismét Yesugei jár a fejében. Az V. Légióból senki sem volt olyan erős, mint ő; kevés pszi bírt ekkora hatalommal bármelyik légióban. Ha még mindig velük lett volna, ha ő irányította volna a tehetségesek konklávéit, változtatott volna az a helyzeten? Vajon már bejutottak volna a falak közé, és bizalommal követnék fényes csillagát a mélybe?

Még mindig nehéz volt elhinni, hogy elment. Mindig ő volt a nagy iránymutató, a nyugalom és a biztonság hangja, amely kezdettől fogva szólt hozzájuk. Azok, akik maradtak, meg sem közelítették a türelmes vezetésnek ezt a fokát, és hiába szolgált Naranbaatar hosszú évtizedekig, hiába volt komoly harci tapasztalata, ezt soha nem vitatta.

Vidáman követtünk volna téged, idősebb testvérem – mélázott magában. Egy kicsit kevésbé sötétnek láttuk volna az éjszakát.

De aztán megzavarta egy közeledő sugárhajtású robogó nyűszítése. A gép döcögve megállt, a lovasa leugrott róla – egy őrmester, piszkos és vérrel borított páncélban, testvériségének minden jelét teljesen eltakarva, de a magassága és a járása alapján inkább újvérű lehetett, mint chogorisi.

– Segítségre van szükséged, *zadyin arga?* - kérdezte, mélyen meghajolva. – Tehetek érted valamit?

A háttérben még mindig harci zajok dübörögtek. A csapatok még mindig csatáztak, a harckocsik továbbgördültek, és mindezek közepette, mivel a veszély nagyon is élő volt, ez az őrmester fontosnak tartotta, hogy gondoskodjon a viharlátójáról.

Úgy néznek rám, ahogy egykor én néztem rá - gondolta Naranbaatar. És nem emlékezhetnek arra az időre, amikor minden elkezdődött, amikor még mi is gyerekek voltunk.

- Remekül harcolsz, *darga* - felelte, és viszonzta a meghajlást. - Kérlek, folytasd csak, nem lesz semmi bajom.

Ekkor elindult, hagyva, hogy az őrmester újra nyeregbe szálljon és visszatérjen a feladatához. A sisakkijelzőjén szaggatott jelek villogtak - a Mennykősólyom élesen megfordult, a tűz alatt maradva, és hamarosan ereszkedni kezdett, lön a következő csata, majd az azt követő, és így tovább.

- Mert nem érhetünk fel azokhoz, akik előttünk jártak - mondta ki hangosan, miközben felkaptatott a leszállóhelyre, és a mantrát ismételte, amelyet a Catullus óta mondogatott, abban a reményben, hogy egyszer majd valóban elhiszi. - Csak addig mehetünk, ameddig az emlékezet és a bosszú engedi.

TIZENÖT

A játszma

A kártyák

A Szögek

Valdor kénytelen volt elgondolkozni egy súlyos lehetőségen – egy olyan jövőn, amelyben először fordul elő, hogy nem kapja el a zsákmányát. Ha Fo valahogy elmenekülne a nagy zűrzavarban, annak következményeire gondolni sem volt érdemes. Ha élve fogná el az ellenség, az még rosszabb lenne. Tehát meg kellett találni.

Márpedig a várost hamarosan beveszik. Az ellenség előrenyomulása már minden irányból látható volt, egy folyamatosan zsugorodó tűzgyűrű, amely egyre jobban marta a felpuhuló védelmet, és egyre közelebb hatolt a maghoz. A csatákban milliós seregek harcoltak. Ahogy a nehéz órák teltek, a milliókból tízmilliók lettek, tovább borítva az amúgy is egyoldalú méészárlás egyensúlyát. Fogytán volt az idő.

Valdor egy pillanatra leguggolt, hosszú köpenyét a térdére terítette. Hagyta, hogy a lándzsája gyilkos éle kissé leereszkedjen, a sötétségbe, és halvány arany-ezüst fényben csillanjon. Amint végzett a gyilkolással, a vér mintha leégett volna róla, és éppoly makulátlan lett, mint azelőtt. A vereség minden mocskának közepette, ez az egy fegyver tiszta maradt, gyűlöletes és rideg, mint mindig.

A földet bámulta maga előtt. Ezernyi bakancs kavarta fel a port, elfedve egymás nyomait és olvashatatlanná téve a nyomokat. De persze nem azért volt ott, hogy jeleket olvasson a hamuból. A lehetséges jövőképek kereszteződésében állt, hogy elidőzzön egy pillanatra, az üldözött helyébe képzelje magát, és átgondolja, melyik utat választhatta.

Valdor lehunyta a szemét, és átismételte, amit tudott. Átlátott a megtévesztő gyilkosságokon, a már meghódított városi övezetekbe futó hamis nyomokon, a törött felszerelések és félrevezető rejtjelek komor vonulatán. A férfi, akire vadászott, jó volt ebben, talán a legjobb azok közül, akiket valaha üldözött, de a helyszínek tárháza mostanra gyorsan zsugorodott, és egyetlen élő lélek sem ismerte nála jobban a Palota útjait. Ez az ő területe volt, amit évtizedeken át fürkészett és figyelt, miközben mindvégig egy ilyen eshetőségre készült. A kurta csendben felmérte a valószínűségeket, végiggondolta, mire van szüksége a férfinak a munkájához, honnan szerezheti meg, milyen utat kellett bejárnia felé, hogy rejtve és életben maradjon.

A lándzsa kissé megremegett a markában. Kinyitotta a szemét, már biztos volt az útvonalban. Elindult, kitöri az árnyékból, a magasan húzódó viaduktok mentén, a fortyogó lángokkal teli szakadékok fölött. Gyorsan futott, nehéz léptei nem sok nyomot hagytak körülötte a szélfúttá mocsokban. A páncélja néma maradt, a technomancia remekműve, még a rendje mércéjével mérve is – a csillogó lándzsát leszámítva szinte láthatatlan volt a homályban, minden díszét elfedte a hamu és a kosz, ami az összes felületre rátapadt.

Veszélyes helyeken járt; némelyiket az ellenséges támadás előtt elhagyták, másokba már beszivárogtak az előretolt egységek. Levágott testrészek – ujjak, karok, lábak – halmozódtak fel és meredeztek a szeméttengerben, fakó szürkék és feketék. A halott bőr olyan kemény volt, mint a sziklabeton, és törékennyé vált a perzselő szélben. Az áramlatok minden sarkon sikoltottak és nyögtek, épp csak nem érthetp szavakkal, de a még mindig a helyén recsegő, törékeny védőkorlátok megakadályozták, hogy azzá váljanak.

Valdor átsuhant a magaslatokon, a köpenye fodrozódott a fanyar füstben, aztán meredeken ereszkedett lefelé egy raktársiló üres roncsában, az egykor ipari lifteket szállító aknába, amelyek most vermekké váltak, egyenesen a tiszta

feketességbe. A talajszint közelében tört ki, végigrobogott egy mellvéden, ami tele volt elnémított tűzérségi lövegekkel, melyek legénysége arccal felfelé, szétszórva hevert, vakon az égre meresztett szemmel, görcsös könnyörgésbe merevedett, kinyújtott kézzel. Átcsusszant a kiégett páncélosok hosszú oszlopán, csupa torz cső és törött lánc talp között, a rájuk telepedő mozdulatlan prométheumgőzben. Körülötte minden oldalon sűrű ködfoltok emelkedtek, vegyszer, lőszer és halottak szagával telve.

Hamarosan újra megpillantotta az ellenséget – Lorgar légiójának harcosait, akik nyers magabiztossággal haladtak a természetellenes szürkületben, félig-meddig anyagiasuk daemonok kísérteties villódzása által övezve. Páncéljukra a hatalom szavait vésték, a megöltek csontjaival és húásával díszítették, a sisakjuk tátott szájakká, kígyóajakká vagy a hipertér valami sosemszületett hercegének vigyorává torzult. Búzlótt és lüktetett körülöttük a szemfényvesztés, amitől a természetes levegő visszahőkölt, a köd riadt szalagokká foszlott.

Megteltek a Fátyolból merített hatalmukkal, szinte betegesen, pengéikről frissen nyesett zsír folyt, övükön levágott skalpok lógtak. Ennek ellenére még mindig harcosok voltak, és elég hamar észlelték Valdor jelenlétét. Kilenc görbe penge villant készenlétbe, kilenc genetikailag feljavított test állt készen arra, hogy leszámoljon vele.

Egyenesen középük rontott, a lándzsája tisztán hasította a megrontott keramitot. A pengék együtt táncoltak, egymás útjába, mintha valami begyakorolt táncos-gyilkos rituálén lennének, melynek középpontjában a magányos Őrző tompa aranya fénylett. Egy mérgezett gladius majdnem a nyakát érte. Egy fogazott fejsze éle majdnem a mellkasába mélyedt. Majdnem a földre rántották a hosszú karmok, hogy a bronzal kivert csizmák koreografált léptei a mocsokba tapossák.

De nem így történt. Mindig csak fél másodperccel voltak lassabbak, hajszálnyival kiszámíthatóbbak a kelleténél. A harcosok közötti szakadék keskeny volt, de áthidalhatatlan. A

lándzsája ütött és vágott, hárított és blokkolt, egy szempillantással megelőzve a csekélyebb pengéket, egy hajszálnyival határozottabb és halálosabb pályán, amíg sűrű fekete vér örvénye csapott fel körülötte, és egyenként kialudt a lencsék tüze az Igehirdetők sisakjában.

Ezután Valdor nehézkesen lihegve visszahúzódott, és egy pillanatra magába szívta a látomásokat, amelyekkel minden egyes gyilkosság megajándékozta. Alig különbözött az igazi daemonoktól az, amit Lorgar légiójának tagjaitól kapott – a vég nélküli kín rövid látomását, archaikus vallási rejtjelekbe és egyfajta örökké tartó, erőltetett ekstázisba burkolva. A Káosz legtisztább, legmélyebb folyamából merítettek, szándékosan felszínre hozták torzító, megrontó géniuszának essenciáját, és bonyolult kínszásokon át a háború eszközévé tették. Amikor velük harcolt, az sokkal élesebben emlékeztette a vereség következményeire, mint amikor másokkal.

De nem időzhetett itt soká. Újra elindult, kitisztította az elméjét. Gyorsabban rohant az előrenyomuló ellenséges erők torkába, utat tört magának a szétszórt bandériumok között. Egyik sem érte utol. Néhányan szinte azt sem vették észre, hogy ott van, mielőtt megölte őket. Ez nem tarthatott sokáig – amikor az áruló légiósok fő alakulatai ideérnek, még neki is vissza kell vonulnia –, de addig alig lassították le a rongyos betolakodók.

A talajszint alá ereszkedett, az emlékeit követve, a Clanium körzettől keletre húzódó létesítmények felé. Átsurrant a ledőlt, eltorlaszolt boltívek keskeny résein. Mélyebb aknákon, rozoga acélkereteken, csigalépcsőkön osont lefelé, amíg úgy nem érezte, mintha már majdnem újra a Kazamata rétegében járna, mélyen a régi építkezések és a feledés rétegei alatt fulladozva.

Végül belépett a célba vett laboratóriumba, és saját szemével látta a pusztítást. A falak megrepedtek, a padlót szemét borította, a hosszú asztalokat törött műszerek lepték el. Végigjárta az egészet, és látta, hogy néhány állomást nemrég használtak – az auspexek gépszellemei még mindig működtek.

Megállt egy állomásnál, felemelte a lándzsája hegyét, és oldalra tartotta a munkalap fölé. Behunyta a szemét, és hallgatta a légtér rezonanciáit.

Fo már járt itt. De nem volt egyedül. Valdor erősebben koncentrált, hagyta, hogy páncélja rendszere feldolgozza a fülledt légkörben maradt feromonok minden morzsáját, hogy az elméje ráhangolódjon a környezetre és annak kibontakozó történetére.

Felpattant a szeme. Hátrébb húzódott, a munkapadok mentén, a mélyebb sötétségbe. Vért látott a túlsó falon, egy törött ajtót, és egy birodalmi tiszt egyenruhájának néhány foszlányát, amelyek a csupasz falon húzódó hosszú vágásnyomok alatt függtek. Felismerte a nyomokat, mind a méretüket, mind a stílusukat – kesztyűre szerelt karom, amely vadul hasított egy gyorsan mozgó célpont felé.

Éjurak.

Futásnak eredt.

Végül le kellett szállniuk. Bármennyire is szeretett volna John továbbmenni, a haladásuknak szigorú korlátja volt. Tüdomásuk szerint senki más nem tudta vezetni a repülőt. A férfi már azelőtt kimerült volt, hogy felszálltak. Muszáj volt megállnia.

A haladás azonban az út nagy részében a könnyebb megoldásnak tűnt. Azt jelentette, hogy háttérbe szoríthatják az emlékeket, halogathatják a kis gépük levegőben tartásának okán. Amint leereszkedtek a talajra, egy sík, haldokló bozóttal és gyomokkal borított fennsíkra, tudta, hogy minden visszatér.

A turbinák leálltak. A rakodótér zárjai felpattantak, a környezetszabályozó berendezések kikapcsoltak. John halk kattanással deaktiválta a fő energiavezetékeket, és aztán kész is voltak, újra kint a friss levegőn, és per pillanat megint megszűnt a csekély védelmük.

Forró éjszaka volt. Vagy forró nappal – ezt most nem lehetett megmondani. Az utasok a rámpán lépkedtek lefelé, esedenül, merev tagokkal és fájó izmokkal. Hamarosan kis csoportokba verődtek – Actae és a testőre, Oll és az útitársai. Mind megragadták az alkalmat, hogy felbontsák a repülő rakterében talált fejadagdobozokat, és fáradtan huppantak le a kiégett földre.

Leetu Johnnak is hozott.

– Enned kellene – mondta az úrgárdista.

Igen, kellene. Rengeteg dolog volt, amit meg kellene tennie.

John felnézett az ősi harcosra, az ismerős és az ismeretlen különös keverékére. Kezdetben félt tőle, mert jól tudta, mire képes az ilyen. Most már nem. Már ismerte a megfelelő szavakat. Azokat, amelyek kifordíthatják a páncélját, kirepíthetik a pisztolyát a kezéből, és vízzé változtathatják az izmait.

– Köszönöm – mondta, és leült.

Csendben fogyasztották az ételt. Északkelet felé kigyúlt az ég – hullámszó, pislákoló pír jelent meg rajta, amely sosem aludt ki. Innen is érezni lehetett a vegyszerek és a főtt hús szagának elegyét.

– Azt hiszem, nem tudom, miért tartott téged maga mellett – szólalt meg végül John. – Mármint, ha ennyire utálta ezt az egészet. Nem te vagy... a legrosszabb fajta emlékeztető?

Leetu egyenletesen rágott.

– Meglehet – válaszolta. – Talán ez problémát jelentett neki. – Soha nem mosolygott igazán. Bikanyakú, vastag izomzatú fejét mindig tökéletesen nyugodtan, szinte kifejezéstelenül tartotta. – Vagy talán szeretett emlékezni egy kezdetre. Abból az időből, amikor a dolgok még biztatóbbnak tűntek.

John felvonta az egyik szemöldökét.

– De ha hihetünk neki, ő állt az egész mögött. Ha nincs Erda, nincsenek árulók. Mindenki tisztességben nevelkedik az apja

biztonságos palotájában, megkapja az útmutatást, amire mindig szüksége volt.

- Miből gondolod, hogy jobban ment volna?
- Van ennél rosszabb végkifejlet?
- Szerintem igen. Általában van.

John kuncogott, és a fejét rázta.

- Irigylem a gondolkodásmódodat. És most azon tűnődöm, ki voltál, mielőtt megváltoztattak.

- Nem számít.

- Szerintem valószínűleg igen. Azt hiszem, ezt tanuljuk meg itt. Adhatsz valakinek bármilyen géneket, de ha hozzáadsz egy pocsék neveltetést, akkor az egész a fejedre ömlik. Vagy remélhetőleg egy jót, és mindezek közepette boldogulhatnak.

- Tényleg nem emlékszem.

- Gondoltam, hogy nem emlékszel. Remélem, hogy vezetett feljegyzéseket.

Ekkor valami hatalmas dolog villant fel a messzi távolban, amit néhány pillanattal később halk dübörgés követett. A bokrok ringatózni kezdtek körülöttük, aztán csak tovább remegtek a meleg levegőben. Fölöttük halványan ragyogtak a csillagok, bár a legtöbb fény nem igazán volt csillag.

- Azt hiszem, szerettem rajzolni – jegyezte meg Leetu egy idő után, hirtelen. – Vagyis még mindig szeretek. De nem hiszem, hogy a folyamat tanított meg erre. Szerintem ez valami, ami megmaradt. Még azelőttől.

Szinte félénken előhúzott néhány kis négyszögletes anyagdarabot az övén lévő erszényéből. Plasztíklapok voltak, durván kivágva. Átnyújtotta őket Johnnak, aki úgy fordította őket, hogy a repülőgép lámpáinak fénye rájuk essen.

Mindegyiken egy-egy ábrát látott. Stilizált alakokat, akik a durvaság határát súrolták, de szándékosan. Tíz darab volt

belőlük. A hasonlóságok lenyűgözőek. Minden ábrázolás alatt egy felirat állt, a népi gótika régi formájában.

A Mágus. A Császárnő. A Remete. A Bolond.

– Nagyon jó – mondta John vonakodva, lenyűgözötten. – Mindnyájunkat felismerem. Mikor volt alkalmad ezeket megcsinálni?

Leetu megvonta a vállát.

– Nem tart sokáig. Van még több is.

– Ez a hobbid, ugye?

– Több annál. – A férfi közömbösen pislogott. – Valami, amit... folytatni kell.

John felnézett Leetu arcára. Egy astartes arca volt, az a fajta, amelyik meg sem rezzenne egy falu, egy erőd vagy egy világ kiirtásától. És mégis, egyszer emberi arc lehetett, lágyabb, kevésbé robusztus, ami más irányba is elindulhatott volna, ha a géntechnológia nem avatkozik közbe.

– Actae úgy gondolja, hogy összegyűltünk – mondta John. – Emberi toposzok csoportja, akik a Palotába indulnak, hogy emlékeztessenek valakit, talán mindenkit, hogy mi a tét. Magadnak is csinálhatnál egy lapot.

– Nem is tudnám, hogy hívjam.

John megvonta a vállát.

– Mértékletesség?

– Az Ördög, talán.

John kuncogott.

– Hah. – Egy újabb fejadagért nyúlt, és rágcsálni kezdte. Aludnia kellett, bár ez azzal a veszéllyel járt, hogy álmodni fog.

Néhány dolog, a sok ostobaság közepette, tényleg kifordult magából. Kezdetben John könyörgött Ollnak, hogy keveredjen bele újra. Most az öreg harcos vette át az irányítást, valamiféle katonai alakzatba korbácsolva őket, bármi is következzen. John az események peremére sodródott, úgy érezte, nem tudja, mit

csináljon most, és tudta, hogy a következő halál a sor végét jelenti. Mégis, minden borzalom ellenére, Hatay-Antakya tudást adott neki. Az elszántsága soha nem volt gyengébb, az ereje soha nem volt nagyobb.

Micsoda átkozott komédia!

Lassan és esetlenül felállt. Leetu mintha gyökeret eresztett volna.

– Szükségünk lesz egy tervre – jelentette ki John. – Arra az esetre, ha közelebb érünk. Nem lesz könnyű dolgunk.

– Beszélni fogok a kollégámmal. Az új úrgárdistával.

– Azt hiszem, Ollanius lesz az, aki a dolgokat irányítja. Ez megfelel neked?

– Persze.

– Szerintem improvizálni fogunk, még akkor is, ha egy szilárd terv születik, mire odaérünk a Palotába. Lehet, hogy úgy gondolsz, hogy ez túlmutat a kötelességen. Ha le akarnál lépni, és visszamennél Erdához, nem hibáztatnálak érte.

Leetu most először fordult meg, hogy egyenesen rá nézzen.

– Most már veled vagyok, John. Ne sértegetsd többé.

John feltartotta a kezét.

– Csak biztosra megyek. – Kipréselt magából egy mosolyt. – Úgy értem, én... örülök. Láttam, mire vagy képes azzal a pisztollyal. Jobb a mi oldalunkon, nem?

De ez a poén gyengére sikeredett, és Leetu ismét elfordult. Amikor azonban legközelebb megszólalt, a hangja ugyanolyan volt, mint mindig – sértődés, sértés híján.

– Gondolkodj el azon, hogy most mit érhetsz el, logokin. Végig melletted leszek, ahogy megígértem neki, de a te szereped a fontos. – Mosolygott, amolyan mesterkélten. – Mindenesetre, magam miatt szeretnék ott lenni, mert még nem fejeztem be a

sorozatot. Hogy is tehettem volna? Tudomásom szerint még senki sem rajzolta le a Császárt, ahogy valóban kinéz.

Skarr-Hei kezdte elveszíteni az irányítást. Lassan kezdett csak egy részévé válni az egésznek, tűzfolttá a nap lángoló gömbjén. Tovább kellett gyilkolnia, hogy féken tartsa a kint, bár az sosem múlt el igazán, csak a jellege változott – néha ösztönző, néha emlékeztető, néha olyan, mint egy régi barát, akiről úgy érzed, hogy szükséged van rá, még akkor is, ha soha semmi jó nem származott abból, hogy megismerted őt.

Az ellenséget nem volt érdemes észrevenni. Meghátráltak, és a Merkúr áttörése óta menekültek. Skarr-Hei hallotta, hogy most már titánok jönnek át a résen, ami monumentális erőfeszítés volt, tekintve a rengeteg földet és követ, amit el kellett takarítani. Ez azonban egy darabig nem befolyásolta a dolgokat – egy titán nehezen boldogulna a Palota szűkös és romos belsejében, míg a gyalogság gyorsan és határozottan halad, átnyargal minden elébük emelt akadályon, és eljut a vérzivatarig.

Ő azonban jobb harcokban reménykedett. Azt remélte, hogy olyan ellenséget talál, aki próbára teszi, aki kiáll, és visszavág a láncfejszék örvényében. Ehelyett erőtlenül haltóik meg, csomókban, csapatokban, tömegesen. A Világfalók előrenyomulása könyörtelen volt. Nem voltak nehézpáncélosaik, amik támogatták volna őket ilyen mélyen, nem volt különösebb stratégiájuk vagy taktikájuk, csak az üvöltő támadás, ami egyre közelebb vágta magát. Lelkiismeret-furdalás és gondolkodás nélkül, reflexből öltek. A régi alakzataik már semmit sem jelentettek, alig tudták megkülönböztetni egyik öreg harcost a másiktól. A vértjük fekete és vörös volt, vér és mocskok borította, hogy egyformának tűntek, egynek az árkokban elszabadult lángok közül, amelyek a romlott talajt nyaldosták és fodrozták.

Skarr-Hei egy hosszú viadukton rohant végig sok harcostársával, hamuval telt szél tépte őket. Odalent köd és szemét lepte a tájat. Körülötte hatalmas tornyok emelkedtek ki a bűzös szmogból. Előttük a Sanctum masszív hegyvonulata állt, még mindig távol, de már látótávolságban, tűzbe borulva és a rémület szagát árasztva. Racionális elméjének parazsa örökös, vörösre színeződött haragba süppedt, de még így is megértette, hogy ez a hely a célpont, az igazi fájdalom epicentruma. El kellett pusztítani.

Mégis, amikor a viadukt végére értek, egy útkereszteződésben álló toronyhoz, ahol az előttük futó utak mindenféle irányba szerteágaztak, a saját légiójának egyik tagja várta őket, példátlan nyugalommal. Hatalmas láncfejszójén vérpatakok csorogtak. A bronzsisakja is tele volt vele, a mellvértjét is beborította, a por összeállt és összecsomósodott a keramiton.

Ezt az egyet felismerte. Mind ismerték, és a jelekből ítélve, sok dolga volt eddig.

– Khárn nagyúr – szólalt meg, és a szavak zavarosan hangzottak az eltömődött voxrácsán keresztül. Megállt, ahogy a körülötte lévők is.

Khárn szinte észre sem vette őket. Úgy tűnt, alig érzékel valamit, még a saját jelenlétét is. Észak felé nézett, a Sanctum szélétől távolabb, a magas tornyok nagy csoportja felé, amely elvált a Fejedelmi kerületből, és a már meghódított területekbe olvadt. Egyenes tartással állt, lázasan, mintha valamiféle elektromos áram járta volna át.

– Én... – nyögte. – Ő... odakint... van.

Skarr-Hei figyelt, de nem volt könnyű. Tovább kellett mennie, tovább kellett gyilkolnia. A folyamat már beindult, és az a kevés, ami a józan eszéből megmaradt, azt ordította neki, hogy soha nem fog leállni, bármi is történik itt – ölni, és újra ölni, vagy elveszni a hiábavaló kínok között.

– Miről beszélsz? – kérdezte, erőfeszítést téve – A primarcha? Te... láttad őt?

Mind tudták, hogy Angron valahol előttük jár. Skarr-Hei már messziről hallotta az üvöltést, látta a vérengzést, de a légió ura egyedül volt, a saját, mészárlással teli világában tombolt, nem adva és nem fogadva semmiféle parancsot, átütve a láthatatlan, túlvilágtól védő gátakat. A legjobb, amiben reménykedhettek, hogy a szemtanúi lehetnek.

Khám azonban megmozdult, amikor megemlítette. Véres maszkja elfordult, hogy Skarr-Hei-re nézzen.

– Valami... amire érdemes időt szakítani. – A hangja lihegő volt, nyálkától sűrű. – Valami... felébredt.

Ekkor Skarr-Hei megértette, mi vonta el a figyelmét. Egy megrendezett harc, egy találkozás, amit nem hagytak természetes mederbe terelődni, ami valahol ott motoszkált abban a zavart elmében. Egy ellenfél, akit élve engedtek elmenekülni, most is odakint volt, a mészárlás részeként.

– Kicsoda? – kérdezte.

Khárn nehezen tudott megszólalni.

– A... Fekete Kard – bökte ki végül.

Skarr-Hei nem tudta, hogy ez mit jelent. Milliónyi kard akadt odakint, amelyeknek a nagy része valószínűleg fekete volt. Nem volt valami különleges név, és kétkedett benne, hogy Khárn egyhamar többet tudna mondani.

De mozogniuk kellett. Tovább kellett menniük. A saját pengéi húlni kezdtek, megszáradt rajtuk a vér, a Szögek már sisteregtek.

– Megtalálhatjuk, nagyuram – közölte. – Most már nem lehet elbújni. Megtaláljuk őt.

És lassan, homályosan, Khárn mintha megértette volna. Bólintott.

– Gyere te is – parancsolta. A többiekre nézett. – Mind gyertek.

Aztán újra rohantak, de nem a központ felé, hanem üvöltve, morgolódva, ütemesen lihegve, mint egy falka vadkutya. A mozgás elodázta a legnagyobb kint, de tudták, hogy hamarosan rendesen harcolniuk kell, újra élő húsba kell mélyeszteniük a pengéjüket, hogy öljenek, csonkítsanak, égessenek.

Most Khárn vezette, hajtotta őket előre, lendülő végtagjairól sűrűn fröccsent a vér.

– Meg... talállak – hallotta Skarr-Hei, ahogy újra és újra mormolja, és megszállottan emészti magát. – És... vége lesz.

TIZENHAT

Élni az eséllyel Kétséget tanulva Rés a falon

Most tényleg vége lesz. Jó móka volt, amíg tartott - gondolta Ayo Nuta de most már vége.

A tűzerek orbitális pályán taktikát váltottak, és a maximális kiterjedésű földi pusztítást szolgáló lövésekről áttértek a célzott ütegcsapásokra, azért, hogy szétszúzzák a kellemetlen akadályt, ami köztük és a zsákmányuk között állt. Az orbitális platform erősen veszíteni kezdett a magasságából, a beérkező precíziós találatok sorozata egyre lejjebb szorította. Nulltérpajzsait tucatnyi szektorban átlýuggatták, feltárva a felső burkolat szilárd páncéllemezeit. Az ellenséges légköri vadászok egyik rakétát a másik után lőtték a hajtóművekre. Az V. Légión gépei némelyik támadást feltartóztatták, de rengeteg átjutott rajtuk.

A sérülések felhalmozódtak. Mindvégig az orbitális platform terjedelme volt a fő védekező eszközük – időbe telt, amíg átütötték azt a sok adamantiumot és vasat, még akkor is, miután a nulltérburkot leszakították, és a sérült hajtóművek gázfáklyákat eregettek a levegőbe.

A parancsnoki híd többé-kevésbé még működött. A gépezet hatalmas darabjai megsemmisültek vagy működésképtelenné váltak, de a túlélő legénység még képes volt – épphogy – kézben tartani a hajtóművezérlést, és most már tényleg csak erre volt szükségük.

Nuta két órával ezelőtt adta ki a parancsot az irányváltoztatásra. Ez valójában egy előrejelzési gyakorlat volt – a Skye-nak olyan sokáig tartott a pályamódosítás, hogy az ilyen utasításokat jó előre ki kellett adni. Csak most, amikor az elfoglalt úrkikötő rosszindulatú körvonalai minden elülső

kilátóablakot betöltötték, kezdtek érzékelhetően hatni az immerziós hajtóművekbe táplált energiák. Az egész lebegő állomás fájdalmas lassúsággal kezdett dél felé fordulni, az Oroszlános Kapu erődítményétől távolabb, ki a mögötte elterülő pusztaság fölé.

Most ott állt, és a változást követte. Már órák óta talpon volt, mióta a parancsnoki trónja összeszedett valami hibát, és sercegni kezdett benne a statikus elektromosság. Nem bánta. Valahogy helyénvalónak érezte, hogy egyenes derékkal várakozik.

Éppen ekkor egy újabb lézercsapás érkezett orbitális pályáról. Tisztán áttört a nulltérpajzs egy sérült szakaszán, majd felszabdalta a kilencedik burkolati szektort, és behatolt az alatta húzódó rekeszekbe. A platform váza ismét megremegett, aztán körülbelül száz métert zuhant – az ekkorra már ismerős mintát követve.

Nuta elmosolyodott. Odafent bizonyára köpködtek a bosszúságtól az ellenséges űrhajókon. A Skye mindent elnyelt, amit rájuk zúdítottak, éppen elég ideig. A magszerkezet végül szétesett, de a feladatát elvégezte. Az előretolt szárazföldi páncélosszázadok közül néhány a lemez óvó árnyéka elé száguldott, és már biztosak voltak benne, hogy biztonságosan az ágyúik lőtávolságába jutnak. Még a flotta fanatikussai sem nyitottak volna ütegtűzet ilyen közel a helyhez, amit meg akarnak védeni.

A fedélzet megbillent, egy újabb tápcaüakozó robbant fel. Nuta valaha büszke volt arra, hogy az ezernyi rendszer hallható zümmögéséből meg tudja állapítani kis birodalma egészségi állapotának minden jellemzőjét, de ezek a hangok most mind újak voltak, és igazából csak annyit tudott, hogy már nem tarthat sokáig.

Megpróbált összeköttetést teremteni Jangsai kánnal, azzal, aki megadta neki ezt a lehetőséget, hogy tündököljön.

Kiszámítható módon, a kapcsolat meghiúsult. Nagyon remélte, hogy a harcos még életben van.

- Ha hallod ezt, kánom - szólt azért a voxba -, légy biztos benne, hogy elhoztam az igazságomat az idegen földre. Köszönöm neked. A közösséged és a légiód becsületére válsz.

Ennyi volt hát. Az első felvevőlencsék kezdtek megrepedezni az egyre erősödő súrlódás hatására. Minden remegett - a falak, a fedélzet, a tető. Egy újabb lézersorozat süvített lefelé, valószínűleg még azelőtt háromszögelték és lőtték ki, hogy a lemez irányt módosított volna, de így is eltalálta a legészakibb peremüket, és három kerületi szektort fémszilánkok felhőjévé robbantott.

Nuta átbotorkált a megdőlt fedélzeten, hogy elérje a belső kommunikációs állomást. Félrelökte a kezelője hason fekvő testét, és igyekezett előhívni az elosztási diagramokat. Az egész hajóra állította a sugárzást, és megragadta a szócsövet.

- A Skye orbitális platform legénységének! - kiáltotta. Nagyon kevés fogalma volt arról, hogy mennyit hallhatnak azok, akik még mindig az alsóbb szinteken vannak, de legalább a még körülötte élők - Eisen és Sleva is - felnézhetnek, és meghallgathatták. - Magatok is láthatjátok és élezhettek a bizonyítékokat, így nincs szükségetek arra, hogy elmondjam nektek, itt a vég.

A szeme sarkából, a valós idejű kijelzőkön át látta, hogy közeledik feléjük a talaj. A roham olyan lassúnak, olyan lomhának tűnt, pedig tudta, hogy odakint, a való világban villámló haraggal teli hurrikán fogja kíséni, amelyet még ez a szuperlatívuszokkal teli világ sem nagyon láthatott korábban.

- A protokoll megköveteli, hogy most engedélyezzem, hogy a mentőkabinokhoz induljatok - folytatta de ebben az esetben nem ajánlom. Az alattunk lévő területet az ellenség tartja, és tudjuk, mit tesznek a foglyaikkal. Bízom benne, hogy a közelgő pusztulásunkkal még néhányat kiiktatunk azokból a rohadékokból, és ez elégtételt jelenthet.

A remegés egyre erősebb lett. A külső látványt teljesen eltakarta a tömör lángfal. Az üvöltés, amely a kezdetektől fogva velük volt, a megkínzott fém sikolyává változott.

– Így hát elsüllyedünk a hajónkkal együtt, mint a régi idők tengerészei. Lehet, hogy a nevetekre nem emlékeznek majd, de a közös nevünket, az erődét, amelyen szolgáltatok, már soha nem lehet kitörölni. Legyetek elégedettek! Húzzátok ki magatokat, amikor eljön a vég, és legyetek olyan átkozottul büszkék, mint a Császár bármelyik harcosa!

Egy újabb lézersugár csapott le rájuk keményen, hatalmas repedést hasítva a nyugati rész szélében. A fém sikolya egyre fokozódott, és Nuta még azt is hallani vélte, hogy a légkör üvöltve vágtat fel az alsó fedélzeteken át, ahogy a külső burkolat végül bukdácsoló szilánkokra robbant.

– Igazság szerint mindig csak megfelelő esélyt akartunk, hogy szolgálhassunk.

A lángok eloszlottak a valós idejű felvevőlencsék előtt, és egy utolsó, futó pillantást vetett az Oroszlános Kapu úrkikötőre, amely északon suhant el mellettük, miközben a köténye vörösen izzott a Fehér Hegek támadásának tüzeiben, abban, amelynek a megvalósításában ők is segítettek.

– Megkaptuk az esélyt – mondta elégedetten mosolyogva –, és mi éltünk vele.

Végre tüzet nyitott a tüzérség. A nehéz závarzatok visszacsapódtak a hüvelyükbe, amikor a hatalmas ágyúk eldördültek, süvöltve haladtak a sínjükön és kondultak az ütközőkön. A szórványos lövöldözésből mostanra egyenletes zárótűz lett, amely keményen zúdította a tölteteket a közelgő felszálló poroszlopok mélyére. Egyik tüzér sem látta tisztán a célpontot, de ez aligha számított – a szétmarcangolt terepen az ellenség csak bizonyos útvonalakon tudott rohamozni, így

vakon is lőhettek, és balszerencsésnek kellett lenniük, hogy ne találjanak el valamit.

Morarg örömmel nézte. Annak is örült, hogy a légió szárazföldi járműveinek utolsó rajai elindultak a depókból, és kigördültek, hogy támadásba lendüljenek a falakon kívül. Tudta, hogy az összes harckocsi megsemmisül, de most az ellenség lelassítása volt a cél. Sok minden megváltozott a Halálgárdánál, de ez az alapvető doktrína még mindig központi szerepet játszott a háborús filozófiájukban. Jók voltak benne, így minden összecsapást a kitartás lépjává változtattak, olyan magasra korbácsolva a szenvedés fokát, hogy csak az juthatott ki a túloldalon, aki vegytiszta megvetéssel viseltetett az élet iránt. Mindent lelassítani, álló helyzetbe kényszeríteni és a mocsárba süllyeszteni.

A figyelem most a rögzített védelem felé fordult. Az átkozott orbitális platform gyorsan zuhant, elvégezte a dolgát, és a maradék légköri harc is hamarosan véget érhetett. A viadal ezután a szárazföldi erőkre hárul, és arra, hogy képesek lesznek-e megfelelő számú hídfőállást létesíteni.

Amint véglegesítette a védelmi intézkedéseket Kalgaróval, azonnal Mortarionhoz ment. Félig-meddig azt várta, hogy a primarchát fegyverkezés közben találja, arra készen, hogy a frontra induljon, és személyesen vegye át a parancsnokságot, de úgy tűnt, semmi sem változott a legutóbbi látogatása óta. Mortarion még mindig az obszidiántrónon ült, hatalmas kesztyűi a faragott kőbe kapaszkodtak, és figyelmesen bámulta az előttük elterülő, vörösre színeződött eget.

– Azt hiszem, hamarosan elérik a védvonalakat, nagyuram – közölte vele Morarg. – Megfizettük velük az átkelést, de be fognak jutni.

Mortarion bólintott.

– Akkor a saját pusztulásukra vágynak – jelentette ki száraz, lágy, fakó hangján. – Olyan sokáig gyötörtük őket, hogy átadták magukat a tébolynak. Arról álmodoztam, hogy atyám házában

ölöm meg, hogy hosszú vizzályunknak ott vessek véget, ahol minden kezdődött, de most itt kell megtörténnie.

– Még nem látták őt – jegyezte meg Morarg. – Minden egységnek az a parancsa, hogy keressék meg és iktassák ki, mielőtt áttörhetné a falat.

Mortarion kuncogott.

– Ambiciózus. Ha ez sikerül, lenyűgözött, de egyben csalódott is leszek. Végtére is, az én kaszámra várna a torka.

A primarcha zavartnak tűnt, csak részben figyelt. Az egész erődöt mozgósították már, összegyűltek, hogy visszaverjék a betolakodókat, de ő még mindig itt volt, ahol csak árnyak és a daemonok csacsogó villódzása vette körül. Morarg azt mondta magának, hogy a tétlenség e benyomása csak illúzió, és a Halálúr olyan harcban vesz részt, a létezés olyan síkjain, amiket ő maga sosem lesz képes megérteni. A Császár csarnokai remegtek a reménytelenségtől, ami azoknak a hatalmas energiaörvényeknek volt köszönhető, melyeket itt, ebben a teremben, az ő ura irányított.

De azért jó lett volna látni, ahogy felfegyverkezik. Ahogy a szemében felizzik a düh, mint a Barbaruson, amikor a kaszája milliónyi katona menetelésének ritmusára lendült, ló lett volna újra látni.

– Akkor – folytatta Morarg, nem tudván, hogy most mit kellene tennie – magam is csatlakozom a védelemhez.

– Igen. Azt hiszem, így kellene tenned.

És ennyi volt. Morarg olyan csüggedten távozott, mint még soha. Válság volt ez, az akut veszély pillanata, és úgy tűnt, hogy a körülötte lévők vagy egyfajta ördögi játékként kezelik, mint Kalgaro, vagy teljesen vakok a veszedelemre.

Vajon az üresség tette ezt velük? Vajon a Betegség alatt kötött titkos alku valójában csökkentette a képességeiket, ahelyett, hogy erősebbé tette volna őket? Még azt is nehéz volt megfejtetni, hogyan vizsgálhatnák meg ezt. A testük a betegség

és az áthatolhatatlanság furcsa elegyévé vált, ami hihetetlenül nehezen megölhetővé tette őket, még akkor is, amikor az eszük lelassult és az elméjük bomlásnak indult. Nem lehetett tudni, vajon folytatódik-e ez a folyamat, ha egyszer megnyerik itt a háborút. Lehet, hogy végül teljesen átkerülnek a másik birodalomba, és nem különböznek majd a körülöttük böfögő és szökdécselő daemonoktól? És ha ez a sorsuk, miféle győzelem lesz az?

Miközben végigment a fegyvertermeken, ilyen gondolatok gyötörték, és elvonták a figyelmét arról, amire összpontosítania kellett volna. Így történt, hogy nagyon későn pillantotta meg a leselkedő daemont, és ez veszedelmes volt, mert e lényekhez nem volt célszerű ok nélkül közeledni.

Morarg azonnal megdermedt, a teremtményre meredt, keze a harci kése markolata fölött lebegett. Az felnézett rá. Ő lefelé. Hosszú ideig egyikük sem mozdult. Aztán a lény kicsit kitekeredett, nedvesen csillogva előbújt a homályból, és ravasz mosollyal nézett rá.

– Csalódott vagy? – kérdezte. – Tényleg?

– Ki vagy te?

– Ha többet akarsz tudni, neked kell válaszolnod. Csalódott vagy?

A lény rendkívüli volt. Az úrkikötőt ellepő sosemszületettek többsége nagyjából hasonló típusú volt – elhízott, kelésekkel és hegekkel borított, nyáladzó és sántító, rothadó rongyokban, amelyek úgy lógtak petyhüdt testükről, mint a levedlett bőr. Ez az egy nem volt ilyen. Inkább karcsú. Nagyon vékony. Annyira, hogy ha elfordult volna, olybá tűnhetett, mintha a sötétségbe veszne és elsiklana. A végtagjai hosszúak és torzak, az arca megereszkedett, megcsuszamlott, szürke hús. Számos fajtársához hasonlóan ez is gyorsan változott, a külső burka üvegessé vált, felfedve a csontozatát, aztán újra megszilárdult. Egy sós vízzel teli pocsolyában guggolt, csontos térdét a

vállához húzta, az ujpperceit ropogtatta, és nagy, gyászos szeme úgy izzott, mint két villámló korong.

– Miről akarnék többet tudni? – kérdezte Morarg ingerülten. Semmi kedve nem volt ehhez.

– Az uradról. – A daemon kajánul nézett rá. – Arról, akiben éppen most veszíted el a bizalmadat.

Morarg egy ostorcsapás sebességével rántott kést. Még mindig képes volt rá, ha elég dühös volt.

A daemon a pengére meredt, majd pislogott.

– Azt hiszem, tényleg megpróbálhatnád használni. És talán még fájna is.

– Hidd el, úgy lenne. Mi vagy te?

A daemon vállat vont. Minden gesztusa, minden félszeg mozdulata még jobban kiemelte rendkívüli soványságát. Úgy nézett ki, mint egy kiéhezett hulla, egy koplaló test, egy kiszáradt héj.

– Én a Maradvány vagyok – felelte. – A végső maradék, miután minden mást felemésztettek. Az a kis porcogó, ami megmarad, miután megrágtad a pecsenyét. Az emlék. Az, ami korábban volt.

Morarg újra elindult.

– Nincs időm talányokra – morogta.

– De mi imádjuk őt! – fakadt ki a lény, mire megtorpant. – Imádjuk. Számít ez valamit? Most kell érte harcolnod, és megingott a hited. Pedig nem szabadna. Ugy szeretik őt az anyagon túl, mint keveseket.

Felkavaró volt ezt hallani. A XIV. Légió még nem ismerte jól a sosemszületetteket. Még mindig nyugtalanító jelenség voltak, akiktől legalább annyira kellett félni és bizalmaüannak lenni velük, mint amennyire szövetségesnek használni őket. Morarg nem tudta, hogyan kell kiigazodni rajtuk, de elég éles eszű volt ahhoz, hogy felismerje, hogy hazudnak, becsapnak, és mulandó

természetüket a szilárd húsú halandók kételyeivel és tétovaságával játszva ellensúlyozzák.

De azért várt.

– Úgy tűnik, sokat tudsz rólam – állapította meg óvatosan.

– Mert te vagy a leghűségesebb a hűséges légióban – válaszolta a daemon. – Te viselted el a legtöbbet, a fájdalmat, a Változást, a leereszkedést egy olyan világba, amelyre senki sem készített fel. Mégis szolgálsz, bízva abban, hogy az ügynek igazságosnak kell lennie, mert Ő így rendelte el. Szégyen lenne, ha most támadnának kételyeid, és elcsavarnák a fejedet a gyengébb lelkek, azok, akik olyasmiért kaptak elismerést, amit sosem értettek meg egészen.

Morarg maga előtt tartotta a kést.

– Beszélj nyíltan, teremtmény, különben kivágom belőled az igazságot!

A daemon gúnyosan elvigyorodott.

– Megpróbálhatnád. Nehezebb velem végezni, mint a legtöbb dologgal, mert én vagyok az, ami a vágás után megmarad. – Hátborzongató, gyászos és zilált arca összerándult. – De tessék, itt van, olyan világosan, amennyire tőlem telik. Azt hiszed, hogy az uradat becsapták, hogy más vezette, valaki, akit már jóval azelőtt felelősségre kellett volna vonni, hogy mindez megtörténhetett volna. Gyanítod, hogy áldozat, és most a legjobbat hozza ki a dologból, ahogyan ti mindannyian, és ezért igyekszel nem megvetni őt. De azért tartasz tőle, hogy gyenge, ami a legnagyobb bűn a Barbaruson, és bábu mások kezében.

– Kevesebbért is kiteptem már mások lelkét... – morogta Morarg.

– Még jó, hogy nekem nincs. – A daemon grimaszolt, talpra állt, az árnyak pedig köré rándultak és megakadtak rajta. Kerek szeme úgy verte vissza a fényt, mint egy macskaféléé, de pupillája nem volt. – De most vigasztalódj, mert az igazság sokkal összetettebb. Azért jöttem, hogy ezt elmondjam neked,

mert fontos, hogy bizonyos események ismertek legyenek. Ez Mortarion légiója, és mindig is az lesz. Ő az úr, ő a teremtő. Neked érte kell harcolnod, Caipha Morarg, mégpedig tétovázás nélkül.

– Hogyan tudhatod mindezt?

– Mert te nem tudtad – felelte a daemon. – Pedig ott voltál a hajón, a többiekkel együtt, de nem láttad, mert máshová néztél.

Közelebb csoszogott, és Morarg megérezte a hullaszagát, ami betöltötte az orrlyukait.

– Várj csak egy pillanatra, és figyelj – közölte mohón. – Mert csak én fogom elmondani neked, mi történt valójában a *Terminus Esten*.

A Borostyán lándzsahegye a legkockázatosabb pillanatban járt, az első döfésnél a sötétség szívébe.

Shiban parancsot adott a rohamra, mire háromszáz sugárhajtású légirobogó szökkent előre, a pillanat töredéke alatt teljes sebességre gyorsulva, kékesfehér lánggal izzó hajtóművekkel. Átvágtak a hamun és a füstön, úgy suhantak, mint az eldobott tör, megelőzték a lomha nehézpáncélosokat, és egyenesen az előttük magasodó bástyák felé rontottak.

Máris kilőtték a gránátokat, a magasba, egyenesen a tűzérségi állások felé. Az ágyúnaszádok rajaiból rakéták röppentek a sötétségbe. A természetellenes éjszakát felszakította, szertefoszlatta a fény és a zaj, és a kráterekben félholt teremtmények néztek fel elvakulva, mielőtt a sugárhajtású gépek átrobogtak a fejük felett, és a hajtóművek által felkavart szmog hullámaiba borították őket.

– A Kagánért! – ordította Shiban, és vadul megforgatta a *guan daóját*.

– A Kánért! – zendült a körülötte haladók mennydörgő kiáltása.

Hangosan, hosszan és gondtalanul kiáltott. Különleges alkalom volt ez. A pillanat, amikor minden feltárult, amikor

próbára tétetett a türelmes tervezés.

Minden késélen egyensúlyozott. Tudta, hogy Ganzorig küzdött, hogy áttörjön az erőd északi, külső védelmi vonalát átszelő lövészárkok és ágyútoronyok hálózatán. Qin Fai-nak több szerencséje volt, de neki az a feladat jutott, hogy cseleket indítson a nagy tűzérsegi állások felé, elhitesse az ellenséggel, hogy bizonyára oda érkezik a fő csapás, és nagyobb erőforrásokat irányítson oda.

A lándzsa hegye a Borostyán volt, arait egészen addig tartottak vissza, amíg a Skye lemez meg nem kezdte pusztító süllyedését. Amikor a hatalmas, vasból és plasztacélból épült égi város végül megadta magát a gravitációnak és a sérüléseknek, a sugárhajtású robogós zászlóaljok egyetlen robajló hullámban pattantak ki a romok közül, és vörösfehér foltként falták a távolságot. Shibana zászlóalja a szélen haladt, mindenkinél keményebben hajtottak, a zászlók vadul csattogtak a lándzsahegyeiken, kardjuk éle a távoli chogorisi hajnal aranyában csillogott.

Az ellenség reagált, az ő helyzetük felé forgatták az ágyúkat. Shibana elvigyorodott.

Túl lassúak.

Mire az első lövések eldőrdültek, már felbomlottak az alakzatok és átszivárogtak a romos külső védvonalakon. A lovasok a végsőkig hajtották a hátasaikat – kilencven foknál is jobban bedőltek, fél kézzel kapaszkodtak, hasítottak és dőfték, és máris ropogtak a boltüreik.

– Hai! – kiáltotta Shibana, a heves érzelmektől rekedt hangon. A Kálium óta nem vágattak így az ellenségre, mindent bedobva, semmit sem tartalékolva. Mindent vagy semmit helyzet volt ez. Magasabbra rántotta a hátasa orrát, és boltlövédékeket eresztett a levegőbe. Detonációk szikrázó tánca, a pusztítás díszőrsége kísérte az útját. Testvérei mellette száguldottak, minden találatot a sajátjukkal erősítve, utat robbantva, hasítva a cél felé.

Be is vált. Az élen haladó birodalmi páncélosok menetoszlopai elfoglalták előretolt állásaikat, és most maguk is a bástyákat ostromolták. Bezúzták az erőd alsó részeibe vezető, máris megrongálódott kapukat. A fürgébb tankok tovább nyomultak előre, és még több löszert zúdítottak a pokoli lángok közé. E sortűz előtt, kint a szárnyakon, ahol a tűzvihar nem veszélyeztette őket, a Kyzaganok, a Szablyák, a Shamshirek, a Darazsak és a Tajgák egyenesen a zöld szegélyű mellvédek felé törtek, a taszítómezőiket erőltetve, hogy átlendüljenek az égő földsáncok fölött.

Shiban ráállt az első célpontra, a bevezető főút fölötti bástyatoronyra. Amögött álltak a hajófelvonók és a szállítóaknák, a karbantartó csarnokok és a szállítószalagos folyosók, de ez volt a szilárd perem, a pont, amit az ellenségnek meg kellett tartania, hogy megakadályozza a bejutásukat. Már látta az energiapáncélos gyalogosokat a mellvédeken, a feléjük forduló rögzített ágyúkat és a mindenhol megjelenő, elektromosság alá helyezett hálóra hajazó furcsa csillogást.

Világítólövedékek szálltak a hadszíntér fölé a tankok legénységétől, és mindent vérvörösbe öltöztettek odalent. A túlsó mellvéd felől a fal fölött átívelő aknagránátok és az ágyúnaszádokból kilőtt rakéták robbanásai hallatszottak. A sortűz ütemes volt, és mindent elnyelt, felrobbantotta a sziklabetont, szétrepesztette a falazatot, olyan hasadékokat nyitva, amelyeken egy robogó is átférne.

– Kövessetek! – ordította, és még jobban felgyorsított.

A gépek sivítva száguldottak felfelé a törmelékes, omladékos emelkedőn, az ellentűz sistergő lövedékei között cikázva és kacszázva. Néhányat leszedtek közülük, ők bukdácsolva zuhantak le, majd a feléjük száguldó talajba csapódtak, a többiek azonban törlesztették az adósságot, büntető boltlövedék-áradatot ontva, ami kiiktatta az ágyúállványokat és tengelyre eresztett páncélosokat.

Sisteregve közeledtek a bástyatorony, egy zömök, alacsony, egymásra rakott falakból álló, félig romos és toldozott-foldozott tömeg felé. Közvetlenül előttük egy nagy hasadék tátongett a külső szerkezeten, melynek belsejében kísérteties, zöld aura izzott, és amit éjfelete gerendaállvány körvonalai szegélyeztek.

Shiban egyenesen errefelé robogott, tisztán kilőtte a védőket, mielőtt átvágott a betonvasak kusza hálóján, hogy aztán a mellvéd szintjén bukkanjon elő.

Megfordult, boltértúzzal tisztította meg a lapos tetőt, éppen akkor, amikor a fivérei kilőttek a résből, hogy csatlakozzanak hozzá. Ekkor már a három oldalon magasodó függönyfalak közé szorultak. Amikor az ellenség elkezdett kitörni a bunkerekből, a markukban ugráló bolterrel, leugrott a nyeregből. A testvérei ugyanígy tettek, aztán pörgő-forgó, lángoló élű pengéikkel csapkodva, nekimentek a harcosoknak.

Az ezt követő harc formája olyan volt, mint az úrgárdisták között mindig: közeli, véres, gyors, a kardok és puskák érzékszerveket túlterhelő vihara, melyben minden szabad felületet elleptek az energiapáncélok. Az öldöklésben nem volt se szépség, se méltóság, csak a kölcsönös gyűlölet állatias őrzöngése, a nyers vágy, hogy fájdalmat okozzanak, csonkítsanak, torkot tépjenek, tüdőbe szúrjanak vagy koponyát zúzzanak.

A Fehér Hegék elszabadult vihart alkottak, elevenek és kétségbeesettek. Miközben a karjukat lendítették és előrelökték, a páncéljukról lepergett a régóta rárakódott mocsok. A Halálgárdisták ugyanolyan hajthatatlanok és halálosak voltak, mint mindig, de most még jobban felerősítette őket a különös, új szívóosságuk és a daemoni hatalom hátborzongató köpenye. Mortarion légijának minden egyes harcosának leterítéséhez két Fehér Hegre volt szükség, és még ezután is képesek voltak tántorogva felkelni, ha nem semmisítették meg őket teljesen. A támadás szilárd falakba ütközött, visszatartotta őket az ellenség szívós ellenállása,

melynek volt ideje felkészülni, és éppúgy gyűlölte őket, mint ahogy ők gyűlölték azokat.

Újabb Fehér Hegek nyomultak fel a mellvédekre, a fali ágyúk tüzében, hogy eljussanak a védelmen tátongó résekhez. Félredobták a hátasaikat, úgy vetették magukat a harcba, elefántcsont csatapáncéljuk élesen kirajzolódott a fertőzött erőd-hegy füstös árnyai előtt Egyre több palackzöld leviatánnal találkoztak, akik mintha olajfoltokon gázoltak volna át, hogy csatába szálljanak. Tulwarok ütköztek lánckardokkal, *dao* pengék csattantak rozsdafoltos bárdokon, és vér fröccsent a kövezetre, amit már feketére festett Dorn paladinjainak és Perturabo gyilkosainak összezsapása.

Shiban levágott egy elé tántorgó teremtményt – egy úrgárdista duzzadt gúnyrajzát, akinek fénylő csápok lógtak a voxrácsáról, mint egy rongyos szakáll –, majd lerúgta a lépcsőn a mellvéd széle felé. Aztán rohant is tovább, felfelé egy kanyargós lépcsősoron, Yiman és a testvériség többi tagja pedig szorosan követte.

Amikor feljutott a következő szintre, keményebb próbatétel elé került. Áruló úrgárdisták közeledtek három sorban, ágyútűz szaggatta, felborult sziklabeton lemezek között. Eddigre annyira átszőtték őket a mutációk, hogy a velük szembeszállók között kezdett általánossá válni a Pestisgárdista kifejezés, egy fanyar tréfa, amiből már rég kiveszett a humor. *Yakshák* is érkeztek velük, magasabbak és kövérebbek, csillogva és rángatózva tűntek el, majd bukkantak fel újra. Egy ősi Leviatán ostromdreadnought, amelynek mindkét energiaökléből toxikus felhők szivárogtak a fémujjak között, ropogva tört utat a tömegben, mögötte pedig újabb csapatok csörtettek le a széles lépcsőkön, hogy lezárják a rést.

Shiban izmai megfeszültek, rohamra készült, mert tudta, hogy gyorsan el kell söpörni őket, de máris kétkedve nézte a számukat, amikor az ég a fejük fölött tiszta bíborvörösre váltott. Kolosszális robaj dördült, majd a kohó forró szelei kezdtek

tombolni. Hatalmas, narancsszín gombafelhő szállt fel keleten, olyan parancsolóan, mint a Birodalmi Sanctum bármelyik tornya, aztán hamu- és mocskörögök zápora csapott le rájuk.

A Skye platform végre becsapódott, kilométer széles hasadékot vágott az egykori Birodalmi Haditengerészeti Kollégiumba, és egy egész városrészt változtatott olvadt máglyává. Miközben a hamu körülöttük kavargott, és az apokaliptikus pusztulás orrhulláma lecsapott az űrkikötőre, tíz Sokar típusú Viharmadár robogott át a fejük fölött, a viharban billegve, hogy elérjék a leszállóhelyeket.

– *A keshig!* - kiáltotta Yiman. – A Kagán! A Kagán velünk van!

Mindegyik hatalmas ágyúnaszád alacsonyan suhant, a folyamatosan érkező tűzáradatnak ellenállva, máris nyitott rakodónyílásokkal. A vívás művészetének óriásai vetették le magukat, súlyos terminátorpáncéljuk alatt összetört a talaj, amikor megérkeztek. Namahi állt az élen, az arany sisakban, ami Qin Xa után a légio legnagyszerűbb kardmestereként jelölte meg. Azonnal kegyetlen harcba csörtetett egy egész osztag Pestisgárdistával. Ezután a viharlátók szálltak le, és pusztító villámokat szórtak a jajveszékelő daemonokra.

A legfényesebben azonban maga a Kán ragyogott – elefántcsontba és aranyba öltözve, aranyló tűzben csillogó sárkánysisakkal, a teste körül csattogó köpennyel ért földet. A híres Fehér Tigris *dao* elővillant a hüvelyéből, villámágak csapkodtak körülötte, és megtört rajta a Skye haláltusájának véres dicsfénye. A viharos szél lángra lobbant körülötte, szaggatott örvénybe fordult, amely saját halálos kórusban sikoltozott. Magasabb volt, mint a legmagasabb ellenség, gyorsabb, mint a leggyorsabb a saját népéből, és egyenesen a Pestisgárdisták közé rontott. Négyet parázsló, ezüstszegélyű darabokra hasított, mielőtt még fegyvert emelhetek volna.

Aztán nekiesett a Leviatánnak, átvágta az ízületeit, elmetsette a nyaka alatti kábeleket, amikor az felé bukácsolt, átütötte a nehéz arclemezt, fél kézzel felemelte, megpördült a

sarkán, és a magasba hajította, a csatározók fölé – harminc tonna tömör keramitot repített a viharos égbe, mintha csak gyerekjáték lenne.

Egy szívdobbanásnyi időre minden összegyűlt lélek csak nézte, ahogy a harcos-gép elszáll. Még a *keshig* díszőrség is, akiket a régi tapasztalat már hozzászoktatott ahhoz, hogy mire képes az uruk, ha gyilkos kedvében van, csak bámulták a fejük fölött vitorlázó dreadnoughtot.

A megnyomorított harci gép a földsáncoknak csapódott, messze alattuk, s amikor a reaktora megrepedt, felrobbant. Mintha csak jelet kapott volna, a *keshig* zászlóvivője kibontotta az V. Légión óriási lobogóját, és teljes erővel a bástya kövébe vágta a rudat. A szent jelképek magasan és büszkén bontakoztak ki – a Chogoris vörös villámcsapása, a mennyek örök bosszúja, amely azért küldetett, hogy ítéletet hozzon a méltatlanok felett.

Mindegyik Fehér Heg egyszerre emelte fel a pengéjét, együttes üvöltésük túlszárnyalta a páncélosok sortüzének szakadatlan mennydörgését.

Kagán! Ordu gamana Jaghatai!

Shiban kán száz világon és száz csatatéren kiáltotta már ezeket a szavakat, de most a szívét-lelkét beléjük öntötte. A falak megremegtek körülöttük a vox által felerősített csatakiáltástól, és mintha maguk a Halálgárdisták is megdöbbentek volna; visszahőköltek a parancsoló vadság, a teljes elkötelezettség lélek mélyéről felszabaduló kitörése előtt.

Aztán Shiban futott, csatába rohant a primarchája mellett, a légión büszkeségével együtt, és újra nevetett, hangosan, mint akkor, amikor az ég még tiszta volt, a nap még ragyogott, és a világon csak öröm és erő létezett, és az eljövendő dicsőség ígérete.

A *Kánért* – zihálta magában, miközben meglendítette a *guan daóját*. *Jaghatai kiválasztott népéért!*

HARMADIK RÉSZ

TIZENHÉT

Teológia Tovább Számok

A nő is nevetett. Nem örömmel, inkább lenézően és hitetlenkedve.

Erebus elviselte. Hozzászokott, hogy megvetik, és nem hisznek neki.

– Tehát, mit szólsz? – kérdezte.

– Hogy mit szólok? – A nő a fejét rázta. – Mit mondhatnék? Meg kell hagyni, van benned becsvágy, de más nemigen.

Erda egy szekrényhez lépett, az egyikhez a sok közül, melyekben az emberiség régmúltjából származó bálványok és figurák sorakoztak. Egy pillanatig nézte őket, mintha tanácskozna velük, majd egy tál datolyáért nyúlt, és kivett egyet. Lassan elrágcsálta.

– Előfordult, hogy nem értettem egyet Vele – jelentette ki végül. – Valahogy tudomást szerezhettél erről, de aligha tartottuk titokban. Más véleményen voltunk, és még most is így van. – Felnézett Erebusra. – De mindig tudtam, hogy Ő a faj javára dolgozik. Lehet, hogy tévedett, talán arrogáns is volt, és dühítő, de a fenyegetés is valós. Mindnyájan átéltük. Az uraid azonban – vagyis azok, amiket uraidnak tekintesz, ők a véget jelentik. Ők a történet lezárása. Csodálkozom, hogy azt hiszed, valaha is kísértésbe esnék, hogy őket szolgáljam.

– Hiszen már megtetted!

– Azért cselekedtem, hogy megakadályozzam az eszkalációt... valami szörnyen rosszat, hogy kiforduljon magából, aminek a felemelkedésünknek kellett volna lennie. Nem azért cselekedtem, hogy az ügyedet segítsem.

- Nem igazán számít, hogy mit akartál. - Erebus beszéd közben alaposan megfigyelte a nőt. - A tettek azok, amelyek visszhangot vetnek. Te egyengetted az utat mindannak, ami utána következett.

- Nem. - Erda visszafordult felé. - Nem, az összes többi döntést meg kellett még hozni. Ő is feladhatta volna a tervet. Azt hittem, ezt fogja tenni, de alábecsültem a csökönyösségét. Vagy megölhette volna a teremtményeit, miután megmutattam neki, mennyire veszélyesek, de biztos maradt benne még valami ragaszkodás az irányukban. És a primarcháitok mind szabadon választhattak. Ha nem rángatták volna vissza őket ebbe a szörnyű hadjáratba, nem kényszerítették volna őket, hogy az Ő nevében cselekedjenek, mint a durcás gyerekek, milyen döntéseket hoztak volna maguktól?

- Előbb-utóbb találkoztak volna az uraimmal.

Erda ismét felnevetett, most is gúnyosan.

- Neked nincsenek uraid, te együgyű! Nem léteznek istenek, olyanok nem, akik megérdemlik a nevet, csak a saját álmaink torz tükörképei. A megsemmisülés előtt borulsz le. Szó szerint a semmit szolgálod.

- És ez megint úgy hangzik, mint az Egység prédikációi, amikről már régen kiderült, hogy elégtelenek. - Erebus felsóhajtott. - Ha az istenek nem valódiak, akkor hogyan lehet az ajándékuk ilyen erős? Hogyan adhatnak a hírnökeik ennyi hatalmat?

- Csak a sajátotokat emésztitek fel - közölte Erda undorodva. - A daemonok csupán emberi gondolatok, az emberi gyengeség pillanatai, az emberi büszkeség szilánkjai. Aggathatsz rájuk neveket és címeket, hogy méltóbbnak tűnjenek, ha akarod, de attól még a saját fajtánk hullagázai maradnak.

Erebus felhorkant, megdöbbsentette az elképzelés.

- Ó, mekkorát tévedsz! - A jogaráért nyúlt. - Csak az igazat mondtam neked. Tisztelettel beszélnek rólad az anyagon túl. Ha valóban soha nem akartad volna ezt, akkor is ki tudnálak

tanítani a módszereire, megmutathatnám neked a hatalom nagyságát, amit tagadsz, és az Anatéma minden ostobasága semmissé válna. Még mindig elérhetjük a megvilágosodás új hajnalát, amelyben mindketten olyan magasságokba emelkedhetnénk, amilyenről korábban nem is álmodtunk.

Erda szomorúan elmosolyodott.

– Már megint ez – dünnyögte. – Mindig a hatalom, a tudás keresése, mint valami mánia, amit a serdülőkor után el kellett volna fojtani. – Szenvtelenül lenézett a férfi jogarára. Aztán felvette az egyik figurát, valamiféle pókhasú istenséget, aki keresztbe tett lábbal ült. – Ismertem azt, aki ezt a szobrot faragta. Szerény asszony volt, alig tudta, milyen tehetséges. Élvezetből készítette, és soha nem gondolta, hogy túl fogja élni őt. Életét szűk horizont határolta, nem zavarta irigység vagy buzgalom. Békében halt meg, és nem sok táplálékot adott az anyagon túli világnak. Csak ezt hagyta hátra, két türelmes, csendes kéz nyomát. Ha valamit imádnom kellene az emberiségből, talán ezt a két kezet imádnám. De ő sosem értette volna, és halálosan zavarba jön, ha megpróbálom. Azok, akik tiszteletet követelnek, tapasztalatom szerint sosem érdemlik meg igazán. – Egy pillanatig még nézte a szobrot, aztán visszatette. – Közeledett a megvilágosodás. Ez a tragédia. Mindig is a részünk volt, és a felszínre tört. Ő, aki siettetni akarta, és te, aki akkor sem értetted volna meg, ha a szemed elé tárják, mostanra mindezt elherdáltátok.

A nő szembefordult vele, karját a teste mellett lógatva. Termetes volt, masszív testalkatú, és meg sem rezzent a tekintete. Vele szemben Erebus, a szöges és borzalmas páncéljával, úgy nézett ki, mint akit még egy varietéből is kidobtak.

– Semmiért sem kérek elnézést – mondta Erda. – Elutasítom Őt, és elutasítalak téged is. Tápláljátok egymást, szükségetek van egymásra, és most olyan szorosan fonódtok össze a szerelmesek ölelésében, hogy alig tudlak megkülönböztetni benneteket egymástól.

Erebus hosszú, keserű lélegzetet vett.

– Őszintén, többet reméltem – mondta sötéten, és aktiválta a jogat energiáját. – Reméltem, hogy legalább valamennyire tisztában vagy a téttel. Valami jelét adod annak, hogy felfogtad, mit tettél.

Erda fanyarul nézett a fegyverre.

– Azt tettem, amit a lelkiismeretem diktált.

– Akkor bolond voltál, mert a lelkiismeret nem vezet semmire.

– Egy pillanatig sem gondolhattad, hogy valaha is szövetkeznék olyanokkal, mint te.

– Miért ne? Már annyi mindent adtál nekünk. – A keze megszorult a markolaton. – De ha továbbra is kitartasz a tudatlanságodban, akkor kénytelen leszek kivonni téged a játékból. Nem lehet második szétszóródás, nem történhet újabb beavatkozás az isteni elrendelésű tervekbe. A dolgok jelenlegi állása szerint, hölgyem, te egy maradvány vagy, egy relikvia, de ha nem változtatsz a szemléleteden, akkor túl veszélyes ahhoz, hogy életben hagyjalak.

Erda kedvetlenül mosolygott.

– Olyan vagy, mint minden magadfajta, ha megcsalatnak a vágyaid, gyorsan fenyegetésekhez folyamodsz. – Összetette a kezét, és felemelte, mintha imádkozna. A teremben felerősödött az aranyló ragyogás, és furcsa harmónia kezdett zúgni a földpadlón. – De nem kellett volna egyedül idejőnnöd, szörnyeteg.

Miközben Erebus jogara szikrázni kezdett, a levegő recsegve torzult el körülötte. Négy hatalmas alak kezdett a valóságba szivárogni körülötte, mint a víz, de gyorsan sűrűsödtek, tüskék és agyarak, és izzó, bestiális szemek születtek meg bennük.

– Nem is jöttem egyedül – jelentette ki, befejezve a megidézést. – És azt hiszem, tartozol a barátaimnak egy bocsánatkéréssel.

Szóval akadtak, akik még mindig hajlandóak voltak szembeszállni és visszavágni. Archeta szinte örült neki, bár ez mindent lelassított, éppen akkor, amikor végső lendületet kellett volna venniük.

Beruddinnak igaza volt – az ellenállás egyik magját fedezték fel, egy vastömböt a rugalmas hús világában. A XVI. Légión előretolt egységei efelé rohantak, egy tucatnyi célponttól térítette el a csapatokat. Más légiók egész zászlóaljai is irányt váltottak, belefáradva a puszta gyilkolásba, igazi harcot keresve.

A hatás fordítva is működött. Archeta már korábban is csodálkozott, hogy egyes ellenséges alakzatok milyen könnyen összeroppantak a támadás alatt. Sokan egyszerűen csak gyengék és demoralizáltak lehettek, de most úgy tűnt, hogy közülük többen ugyanazt a hírt kapták, mint ő – van egy vezér közöttünk, aki visszavág –, és feladták a pozíciójukat, hogy csatlakozzanak az újjáéledő erőkhöz.

Így aztán a légión fegyelme, a parancsnokaik nagy stratégiai elképzelései ellenére a csapatok jelentős része az összezsepés mindkét oldalán késznek mutatkozott rá, hogy arrafelé vegye az irányt, ahol a harc a leghevesebb, ahol dicsőséget lehet szerezni. Külsőre katonák voltak, de a szívükben harcosok.

Milyen messzire jutottunk valójában? – gondolta Archeta futás közben. *Mennyiben különbözik ez attól, amit otthon, a régi nyomornegyedekben csináltunk?*

Nem nagyon, ez volt a válasz. Amikor a lőszer elfogyott, és a tankok nehezen törtek utat maguknak a belső mag felé, a küzdelem közelharcokba torkollott. Aljas dolog volt, semmi finomság, csupán a mindent elsöprő vágy, hogy kioltás az előttük álló életet, hogy kivájják a szemét, vagy kitépjék a légcsövét, aztán továbblépjenek a következőhöz, csak hogy folyamatosan haladhassanak.

Szóval miért csinálják? Miért törődnek annyira ezzel a háborúval, amikor lényegében ugyanolyan, mint az összes többi?

Archeta elmosolyodott. Mert itt nevet szerezhetnek. Miután végre elhallgatnak az ágyúk, és amikor a primarcha végre megmozdul, hogy érdeklődjön, jobb, ha elmondhatod, hogy tettél valami jót, olyat, amivel érdemes dicsekedni. Újabb harcok következnek majd, ezúttal a légión belül, hogy megállapítsák, ki lesz fent és ki lesz lent, úgyhogy jobb, ha addig öregbítik a hírnevüket, amíg lehetőségük van rá.

Egy pillanatra térdre ereszkedett, nehezen vette a levegőt. Egy lerombolt töltés méhkaptárszerű törmelékhalmanak mélyén járt. A tartóoszlopok részben még épek voltak, száz méterrel nyúltak föléje, akár a csupasz bordák. Kétoldalt sziklafalhoz hasonlatos épületek magasodtak, mind füstölgött. Egy pár lezuhant Viharmadár keretezte előtte a tájat, a tetemük háromszög alakú nyílást alkotott, amelyen keresztül a testvéreinek a parancs szerint tovább kellett nyomulniuk.

Még mindig mindenhol bolterek ropogása és kerepelése hallatszott, de már nem olyan hevesen, mint korábban, hiszen a táruk kiürültek. Ehelyett ötszáz energiafegyver csillant a homályban, a fényük elhalványult, ahogy az energiaegységeik megéreztek a napokig tartó használat okozta megterhelést.

Archeta saját pengéjének nem volt szüksége ilyen táplálékra. Most rásziszegett, olyan mély frekvencián, mészárlásra oly szomjasan, mint ahogy hallani szerette. Érzékei a legteljesebb mértékben működtek, elméje a sisakkijelzőjén pergő céladatokra hangolódott. Testvérei átszivárogtak az összeomlott töltés által vájt szakadék padlóján, az esetleges orvlövészekre és rajtaütésekre ügyelve.

Már az is nagy teljesítmény volt, hogy idáig eljutottak. Átvágták magukat egy teljes zászlóaljnyi Vérangyalon, amit a Birodalmi Öklök egy ostromosztaga és a Birodalmi Hadsereg egy gépesített gyalogsági ezredének maradványai támogattak.

Azok a harcosok bizonyára a Fekete Kard offenzívájának részesei voltak – olyan zord céltudatossággal küzdöttek, amivel addig nem találkozott. Már nem a győzelemért harcoltak, nem a terület elfoglalására és megtartására törekedtek, hanem pusztán arra, hogy fájdalmat okozzanak. Keserűek, nihilisták, aljasak és alattomosak voltak. És ez mindent összevetve eléggé csodálatra méltó volt. Legalább nem menekültek el.

Mindez azt súgta Archetának, hogy közeledik. A városban már szinte lehehetően volt tájékozódni, az utak labirintusa sodródó, filmszerű koromfelhőkbe merült, a körvonalak elmosódtak, úgyhogy az embernek bíznia kellett az ösztöneiben. Ezek az ösztönök azt sugallták neki, hogy a parancsnoki csoport előttük van. Már kiküldte a bekerítő egységeket, amelyek a megszokott olló alakzatba rendeződtek, és szoros kommunikációs kapcsolatot tartottak, miközben óvatosan kocogtak a romok között.

Újra elindult. Fennállt a veszélye, hogy az alárendeltjei túlságosan is jól kiugrasztják a célpontot. Nem akarta, hogy akár csak megsebesítsék – tiszta harcnak kellett lennie, a saját fajtája szeme előtt, hogy fennmaradjon a győzelem története. Ezért olyan gyorsan futott, amilyen gyorsan csak a terep engedte, miközben a szakasztársai keményen igyekeztek lépést tartani vele. Hórusz Fiai harcosainak százai lidércekként siklottak át a szeméttel borított talajon, minden fedezéket kihasználva, vadul kutatva a mozgás jeleit vagy a hőnyomokat, bár tudták, hogy ilyen körülmények között, amikor maga a levegő is szinte lángokban áll, szerencsések, ha bármit észlelnek.

Miután elhagyták a kiégett Viharmadarak furcsán szoborszerű összeállítását, a talajszint meredeken emelkedett egy roncsalmazon, amely cikcakkban haladt a töltés régi végpontja felé. A lejtő mindkét oldalról belátható volt, száz méterrel feljebb magas hidak keresztezték.

A végpont felé haladtukban a védtelen út északi szélén lévő rejtett kilátópontokról bolterek tüze csapott le, és eltalálták a

csapatainak egy részét, a többieket pedig arra kényszerítették, hogy a földre vetődjenek.

Archeta jelezte, hogy álljanak meg, a földre vetette magát, majd végrehajtott egy pásztázást az augurral. Nem sok mindent mutatott, de tudta, hogy a hely tele lesz védőkkel, talán több százan is lesznek. A porba temetkezve, összeomlott gerendák alatt guggolva, a padló nélküli felső szinteken kapaszkodva várják majd, hogy valami megkíséreljen átjutni a résen. Véres és kíneserves lenne így a végpont felé nyomulni, ahogy az is, ha elrendelné a szakaszoknak, hogy verekedjék be magukat a kétoldalt álló épületekbe.

Jelzett a nehézfegyveres támogatóinak.

– Tisztítsátok meg ezt a helyet.

A távolabb felállított rakétavetőik azonnal felzúgtak, amit a nehézbolterek ütemes ropogása követett, megsemmisítve a falazatot, amely mögött a lövészek megbújtak. A jól ismert, gomba alakú porfelhő sodródott a terület fölé, faltól falig kitöltve a szakadékot. A sortűz fokozódott, zabálta az értékes lőszert, de szétporlasztotta a magaslatokat, és kidöntött egy hosszú sziklabeton tartóoszlopot.

– Most pedig kapjátok el őket!

Miközben a sűrű por tovább duzzadt, Hórusz Fiai előretolt egységei kitörtek a fedezékből és felrohantak az emelkedőn, repeszgránátokkal megtisztítva az utat maguk előtt, mielőtt biztonságos terepre húzódtak. Alacsonyra görnyedve és gyorsan haladtak, időnként szorosan a földhöz lapulva, aztán koncentrált boltértüzet zúdítottak minden megpillantott célpontra. Archeta is velük tartott, közvetlenül az élcsapatban, olyan gyorsan rohant, ahogy csak tudott, hogy elérje a következő kilátópontot. A boltpisztolya meg-megugrott a kezében.

A védőkre gyakorolt hatás elsőprő volt, az a fajta sokkoló roham, amelyet a légio a Nagy Hadjárat során alkalmazott –

nehéz visszavágni, amikor porrá lövik körülötted a környezetedet.

Az ellenség azonban visszaütött. Valahogy mégis sikerült tüzelve kilépniük a szálló törmelék közül. Mind fekete páncélt viseltek, osztagokban gázoltak át a repeszeken, és választották ki a célpontjukat. A levegő több ezer tömegreaktív töltény füttyülésével és süvöltésével telt meg, majd a detonációjuk dördülésével és visszhangos zúgásával.

Archeta káromkodott, miközben kiugrott a fedezékéből, és a kardjával belehasított az egyikbe. A penge kigyúlt a páncélon, vörös lánggal villant, mielőtt mélyen belé hasított. Eltaszította magától a haldokló harcost, és keményen nyomult tovább. Lehet, hogy felkészültek itt a harcra, de sem a létszámuk, sem az elégséges támogatásuk nem volt meg ahhoz, hogy sokáig kitartsanak.

– Szorítsátok vissza őket! – kiáltotta, eltökélten, hogy nem fog ismét várakozó állásba húzódni. Dühödten csapott le, eltörte egy másik fekete páncélos harcos kardját, és a földre küldte, ahol egy sorozat végzett vele.

Hórusz Fiainak lándzsahegye gyorsan haladt előre, az emelkedő csúcsa felé vágva és robbantva magát. Minden vadságuk ellenére a védők eddigre túlságosan szétszóródtak, nem bírták sokáig ezt a heves küzdelmet, a tüzéségük és a felszerelésük is gyengébb volt. Archeta és a díszőrsége felferekedte magát a végpont bekötőútjáig, de a kisegítő szakaszok sem maradtak le sokkal mögöttük. A statikus zörejtol homályos taktikai kijelzője szerint még több száz katonája rohant a helyére a környező épületeken át, és az utolsó ellenállókat is kiűzték közben.

Elérte a fémlépcső lábát, ami a végpont parancsnoki tornyához vezetett, melyet kétoldalt nehéz sziklabeton pillérek öveztek. A terep tele volt körülötte gépalkatrészekkel – tengelyek, kerekek, harckocsik láncfalpaival –, amelyek úgy rakódtak egymásra, mint valami hódító által állított

koponyahalom. Pokoli szél tombolt fölötte, egyre magasabb oszlopokba hordva a port, az üvöltése elnyomta a csata állandó lármáját.

De aztán, épp mielőtt megtörtént volna, rájött, hogy mit tett. Figyelmeztető bizsergés futott végig a gerincén, mint egy elektromos mező – a régi zshiványöszön, ami már jóval a felemelkedése előtt is vele volt. Mielőtt még figyelmeztetően kiálthatott volna, félrelökték a gépalkatrészek halmait, melyek aztán csattogva és dübörögve szálltak lefelé a lejtőn. Több tucat lojalista tört elő alóluk. Néhányan a vállpáncéljuk jelzései alapján Vérangyalok voltak, néhányan Birodalmi Öklök, de a mocskok mindnyájukat koromfeketévé változtatta, amit a bomlasztómezők fénye még jobban kidomborított.

Ekkor kezdődött el igazán az összecsapás. Archetának nem kellett parancsot adnia – az előőrse azonnal megpördült, és az ellenségre vetette magát, hogy felvegye velük a harcot. A mögöttük érkezők megkettőzték erőfeszítéseiket, hogy elérjék a végpontot, tudván, hogy minden ezen múlik.

Sziszegő kardjával vadul csapkodva szabadult meg az első ellenségtől, aki elérte. Csak amikor a következő felé indult, vette észre, milyen messzire jutott.

Az előtte álló harcos egy Birodalmi Ököl volt, de a Templomos Testvérek rendjének szénfekete páncéljában. Volt valami a jelenlétében, ami még azelőtt elárulta a kilétét, hogy megpillantotta volna a kardot. Volt valami a tartásában, a termetében, a mozdulataiban – körülötte mindenki ösztönösen rá reagált, így amikor megmoccant, a többiek is mozdultak, mint bolygók a nap körül. Vakmerően nyílt testtartása bármely más harcos esetében arrogancia lett volna, de hozzá egyszerűen csak illett, amit sugárzott: a teljes és tökéletes összpontosítás, olyan elmélyülés a kard művészetében, hogy semmi másnak nem volt helye. Tökéletes csendben lépkedett a roncsokon, úgy haladt, mint egy ragadozó, hosszúkardja felemésztette és a semmibe rántotta a kevéske fényt.

Archeta örömmámort érzett.

- A Fekete Kard - suttogta támadóállásba ereszkedve, miközben a saját pengéje gyűlölettel sikoltzott. - Nem számítottam rá, hogy így összefutok veled...

Észre sem vette, hogy jön a csapás. Keresztben sújtott le, erősen, gyorsan, átütötte a védelmét, és az egész testét kibillentette. Aztán a következő, sima, mint az olaj, felfelé lendült, belevágott, hihetetlen erővel. A markolat a sisakján reccsent, elkábította, aztán a penge előre dőött, két kézzel, majd egy csavarás, és mindenütt dőlt a vér. Az utolsó dolog, amit látott, hogy egy pár vörös lencse lendül felé, az ében penge a nyaka felé suhan, és a hárítása közel sem volt ahhoz, hogy...

Sigismund futó pillantást vetett a lefejezett testre, miközben az a földre zuhant. Mielőtt elindulhatott volna, Rann is lenézett, miután elintézte saját ellenfelét.

- Egy kapitány - jegyezte meg lenyűgözve. - De kicsoda?

Ekkorra Sigismund már lefelé tartott a lejtőn, hogy felvegye a harcot a többiekkel.

- Fogalmam sincs - felelte. - Tovább!

Keeler kénytelen volt felismerni, hogy minden a számokon múlik. Nem volt semmi különös, csak az egyszerű aritmetika. A Birodalmi Hadsereg két szakasz jól felszerelt katonája, plusz némi nehéztüzérségi támogatás - kedvező körülmények között elég lehetett, hogy kiiktasson egyeden áruló úrgárdistái. Ha az irregulárisakat küldték be, szerszámokkal felfegyverkezve és megfelelő páncélzat nélkül, akkor több mint kétszázzal kellett számolniuk. Ilyen körülmények között az ölés inkább a fojtásról szólt, tömegesen kellett a testeket egyetlen célpont ellen küldeni. Elég volt egyetlen erőfogó, közvetlenül a sisak

rögzítése alá, hogy elvégezze a munkát – a többi csak arra volt jó, hogy felszívja a lény dühét, elnehezítse a végtagjait, és a halottak áradata alá temesse.

Mindenki, az összes híve koponyát szorongatva indult csatába. Volt, akinek a nyakában lógott, mások póznán hordták, néhányan buzogánynak használták, hosszú láncok végén lóbálták a vassal kiveret csontot. Más jelvényük nem is volt. Az aquila sosem tűnt fel közöttük. A hitvallás ikonja volt ez, jelkép, mely alatt vonultak. Nem számított, hogy valaki egykor a Birodalmi Hadsereg őrnagya volt, vagy csak egy lőszergyár munkása. Mindenkit, aki az új zászló alatt állt, kiragadtak a régi keretek közül; hajléktalanná tette őket a háború, és most készen álltak arra, hogy új címer alatt álljanak össze ismét.

Soha nem prédikált közvetlenül – a kísértés ellenére hű maradt az ígéretéhez. Valahogy mégis megtalálták hozzá az utat. Üres habitornyok eltemetett alapjai közül, régi csatornákból vagy megsüllyedt aknatölcsérek sáros árnyékából sántikáltak elő. Minden élelmiszercsomagot szétosztottak. Minden sérülést elláttak. A fegyvereket felosztották, a páncélokot azoknak adták, akik a legjobban tudták használni.

Férfiak és nők, öregek és fiatalok vezették őket a csatába – azok, akikben volt tűz, akik hajlandóak voltak parancsokat kiabálni. Mindannyian az első sorból vezettek. Ő ragaszkodott ehhez.

– Tanácsatok szavakkal, tanácsatok tettekkel – mondta. – Ha látják, hogy kiálltok, ők is ezt fogják tenni.

Kezdett kialakulni a ranglétra. Soha nem tudott jó neveket adni nekik. Semmit sem terveztek meg. Legtöbbjüket „prédikátornak” hívták, mert ezt csinálták. Mindannyian olvasták a könyveket, a röpiratokat és a leveleket, amelyek közül néhány már jóval a nagy lázadás kirobbanása előtt elterjedt. Az eredmény egymásnak ellentmondó elméletek és meggyőződések zűrzavara volt, és állandóan fennállt a veszélye annak, hogy a viták konfliktusba torkollnak., Az egyetlen, ami

ezt megakadályozta, az állandó nyomás, a pusztulás állandóan fenyegető veszélye volt. Minden csatát elveszítettek, minden alkalommal viasszaszorultak, de ez nem volt baj, mert mindig kihoztak belőle valamit. Veszíteni dicsőség volt, ha azzal járt, hogy a Császár még egy ellenségét kiiktatták.

Az újoncok utánpótlása pedig sosem apadtéi. Mindenütt! menekültek százezrei toporogtak a régi felvonulási útvonalak maradványain, kétségbeesetten keresve egy helyet, ahol akár csak egy pillanatra is elidőzhetnek. Nem voltak bolondok. Tudták, hogy a Sanctum nem képes mindnyájukat befogadni. Már csak az volt hátra, hogy tisztességes utat találjanak a következő létbe, jobbat, mint egyedül és nyomorultul meghalni.

Meghallgatták tehát a prédikációkat, majd kerestek egy koponyát a nyílt csatamezők bőséges kínálatából, megtisztították, kifényesítették, magukhoz vették. Aztán a közeledő ellenségre szegezték az üres szemgödröket, és az üreges nyílások tízezérel váltak az apokalipszis néma tanúivá.

– Ez a mi erőnk – fogalmazott Keeler. – A létszámunk. Az akarat, hogy bármilyen szenvedést elviseljünk, kérdés nélkül, egyetlen igazságra támaszkodva: arra, hogy Ő oltalmaz. Semmi más nem számít. El kell nyomnunk mindent, ami ezzel ellentétes, ki kell gyomlálnunk minden elhajlást. Egyenként gyengék vagyunk. De ilyen sokan legyőzhetetlenek.

A helyettesei bólintottak. Perevanna, a régi hadsereg főapotekáriusa már régóta szorgalmazta a keményebb fellépést a közösségen belül megjelenő kreatívokkal szemben. Eild, egy öreg manufaktórumi felügyelő, kevésbé volt túlbuzgó, de tartotta a száját. Wereft, aki korábban a provoszt-marsall hivatalának végrehajtói között tengette életét, és hitt a fegyelemben, ugyanúgy támogatta, mint mindig. A konldáv még csak néhány napja volt együtt, a véletlenek hozták össze őket, de máris szorosra fonódtak a kötelékeik.

- Fogytán vannak a használható fegyverek - jelentette Wereft, öreg arcára ráncok rajzolódtak a tűz fényében. Mélyen a föld alatt tartózkodtak, egy korhadt, vén kamrában, amely valaha egy víztisztító létesítmény részét képezte. Búzlott, és nem volt higiénikus, de egyelőre biztonságos.

- Prométheum mindenhol van - közölte Keeler, lágyabb és mélyebb hangon, mint egykoron. - Szivárgások, régi tartályok. Csinálhatunk lángszórókat, átalakíthatjuk a meglévő fegyvereinket. Checek, a lexmechanicus már dolgozik rajta.

- De ezeknek rövidebb a...

- Jót tesz a léleknek. Látni fogják azok szemét, akiket megölnék. Megtisztítják magukat és az ellenséget is.

Azelőtt sosem beszélt volna így. Egykor az igazságosság egy másik elképzeléséhez kötődött - a pictek valódiságához, milliónyi picthez, amelyek mind különbözőek, és mind a valóság hézagos szilánkjait mutatják. Ez volt az élete, erre nevelték. Most mindez elmúlt, a helyét egyetlen cél tisztasága vette át - a túlélés, de nem a sajátjuké, hanem magáé a hitvallásé.

- De még így is vissza kell vonulnunk - mondta Perevanna, mindig a taktikai helyzetre gondolva. - Tegnap este elvesztettük Geron gyülekezetének nagy részét.

- Cserébe végeztek Hórusz egy Fiával - felelte Keeler átéléssel, ők voltak a legrosszabbak, azok, akikért szinte bármit kockára tenne, hogy megöljék őket. - Igazságos csere.

Keeler látta, hogy Eild milyen pillantást váltott erre Werefttel. Nem zavarta, joguk volt kételkedni. Ez az egész új volt, és egy olyan birodalom hamvaiból formálódott, amely - legalábbis ifjúkorában - mindent megtett azért, hogy a hit lehetőségét is elnyomja. Az áhítat azonban, akár a víz, utat talált, átszivárgott a repedéseken, az üldöztetés által felerősítve, míg végül megérett arra, hogy felemelkedjen, és mindent újra tisztára mosson.

– Hallunk történeteket – próbálkozott újra Perevanna. – Egy parancsnokról, aki feltartja az ellenséget, lelassítja őket. Azt mondják, egyenként öli meg a vezéreiket.

Keeler bólintott.

– A Fekete Kard. Én is hallottam róla.

– Akkor meg kellene keresnünk. Ha kiválasztott, akkor...

– Kiválasztott? Honnan tudod, hogy az?

Elhallgattak. Mind megtanultak vigyázni arra, hogy mit mondanak a közelében.

– Így hívják őt – válaszolta Eild. – A Császár Bajnokának, akit az utolsó órában küldött ki, hogy elhozza az Ő bosszúját.

– Mi vagyunk az Ő bosszúja. Minden hőst túlélünk.

Újabb kínos szünet következett. Még nem értették igazán. Ösztönösen többre vágytak a túlélésnél. Vissza akartak vágni, és úgy vélték, hogy a Fekete Kard megadhatja ezt nekik.

De nem így működött a dolog. Tlidta ezt, olyan bizonyossággal, amennyire csak tudhatta. A legfontosabb a hit kérdése volt, a ragaszkodás egy pozitív doktrínához. Régen abban hibáztak, hogy a negatív tanokat hirdették – nincsenek istenek, nincsenek daemonok. Az emberiségnek konkrét dolgokra volt szüksége, amibe kapaszkodhatott. Egy isten van, aki méltó az imádatra. Félj az idegentől, a mutánstól, az eretnekektől. A Császár oltalmaz. Amint ezt elfogadják, katekizmusokba foglalják, és a félelem és tűz kettős fegyverével kényszerítik ki, akkor lesz a fajnak esélye. Minden a számokról szói.

Két szakasz ki tud iktatni egy áruló űrgárdistái. Egy több milliárd lakosú Impérium, ahol mindenkire a vak koponya vigyáz, örökre eltörölheti őket a galaxisból.

Keeler felsóhajtott és fáradtan a hajába túrt. Idővel meglátják majd az igazságot. Addig is kompromisszumokat kell kötni. Ez a Fekete Kard hasznosnak bizonyulhat.

- Rendben van - mondta. - Ha annyira fontos neked. Küldjétek üzeneteket a gyülekezeteken keresztül, kezdjétek el a keresést. Biztos nem sokan harcolhatnak már a Fejedelmin kívül, úgyhogy nem tarthat sokáig.

Elégedettnek tűntek. Ez mindenkit leköt, ami szintén jó.

- Ha megtaláljuk a Császár Bajnokát, ha még él, akkor odamegyünk.

TIZENNYOLC

Túláradó érzések Szétszórva Határozottan nem xenó

– Te nem voltál ott – közölte Morarg. – Nem voltál a *Terminus Esten*.

– Persze hogy ott voltam – szólt a Maradvány.

– Mi voltunk ott egyedül. A légió.

– És ezernyi más entitás, azért, hogy táplálkozzanak, mulatozzanak, vagy csak nézzék. Hiszen az egy nagy nap volt, a fordulat napja, és tippelni sem mertünk, hogyan fog alakulni, egészen a válság pillanatáig.

– A sors akarta így. A végzet.

– Pontosan. Meg kellett történnie, de az is előfordulhatott volna, hogy nem történik meg. Nem is lehetett volna másképp, de egyben döntés is volt. Ez az ilyen pillanatok természete. Ó, milyen szépek!

A harc visszhangja odafent, odalent, körülöttük mindenütt egyre erősödött. Morargnak indulnia kellett, hogy elfoglalja helyét a védők között. Minden másodperc számított.

– Úgy beszélsz, mintha én nem vettem volna részt benne – mondta. – Mintha mindaz, amit láttam, az mind tévedés lett volna.

– Mit láttál, Caipha?

Azonnal, mintha csak egy kapcsolót állítottak volna át, újra ott volt, a mély sötétség szívében, a körülötte széthulló hajón. Sikoltani, tiltakozni sem volt ideje, mert a fájdalom visszatért, pont úgy, mint azelőtt; a mindent elnyelő, mindent behálózó kín, amitől úgy tűnt, mintha nem lennének végtagjai, szeme

vagy füle, csak a nyers ideghálózat, amely mindenhol ég, mindenhol lángol.

Üvöltés zengett a folyosókon, síró és bömbölő úrgárdisták hangja, akik üres belekkel próbáltak még több vért felöklendezni, vakon és sántán, miközben magukat csonkították meg a kínjuk tébolyában. És ez így ment napokig, hónapokig, évekig, örökké, míg végül maga az idő is csak a fájdalom egy újabb aspektusává, az elviselhetetlen szenvedés egy újabb vetületévé vált. Mindenen túltett, nemcsak sérülés, hanem eltörlés, megsemmisülés volt, melynek teljesen tudatában voltak, sosem ért véget, és lehetetlen volt ellene tenni.

Aztán ugyanilyen hirtelen elmúlt, és ők ketten, Morarg és a Maradvány, egy másik világban találták magukat. Az úrgárdista térdre rogyott, elméje kavargott, bőre izzadtan csillogott. Eltartott egy pillanatig, mire megnyugodott, mire elillantak az üvöltések a füléből, úgyhogy először észre sem vette, mennyire eltűnt a puffadtsága és milyen makulátlannak tűnik most a páncélja.

– Ez... régebben történt – motyogta.

Magasan álltak, egy hatalmas amfiteátrum peremén. Óriási konklávé töltötte meg – birodalmi hivatalnokok, légiósok, a Mechanicum papjai, sőt még primarchák is. Egyikük most egy pulpitusról beszélt. Mortarion volt az, pontosan úgy, ahogy évekkel azelőtt. A teste még nem alakult át, hűséges légiójának címere büszkén virított az amfiteátrum peremén lógó zászlókon.

– Nikaea – suttogta Morarg.

– Ahol minden elkezdődött. Vagy legalábbis ez a bizonyos szál. Nézd, milyen buzgó a primarchád! Egyetlen hang sem szólalt fel hevesebben a boszorkány ellen. Hitt is benne. Ez még innen is látszik. Ah, mennyire gyűlölte már a gondolatát is!

Ekkor ismét elmozdult a jelenetsor, vadul száguldott időben és térben, mígnem a Molechén állapodott meg, a nagy

összeecsapáson, amit maga a Hadúr irányított. Mortarion is ott volt, de ismét megváltozott, a hosszú átalakulás első szakaszában járt. Az ég hullámozott a bűbájtól, a föld meghasadt a zsigeri túlburjánzástól. A harcok élén Grulgor járt, az a felfuvalkodott, öreg szörnyeteg, akit azért hoztak vissza az életbe, hogy annyit gyilkoljon, amennyivel még a Halálgárda sem találkozott korábban. Egyre csak tombolt, a saját daemoni mértéktelenségében és a harag világába veszett.

Aztán ez is elmúlt, minden látomást gyorsan elnyelt a sötétség. Morarg mély levegőt vett, és körülnézett. Szuroksötét volt, a levegő testszagtól és rozsdától bűzlött. Nem látott semmit, csak egy fojtott hangot hallott, amely furcsán visszhangzott, mintha egy hajó rakterének mélyén lenne eltemetve.

– Hogy történhetett ilyesmi? – kérdezte a Maradvány, halkán suttogva a zárt térben. – Hogyan engedhetett valaki, aki a boszorkányság ellen prédikált, ennyire a varázslatnak?

– Mert megismerte a hatalmát – válaszolta Morarg. – Szükség volt rá.

– Valóban? – A daemon elmosolyodott. – Vagy tetszett neki? Lehet, hogy voltak napok, amikor lubickolt benne, és olyanok is, amikor alig tudott magára nézni a tükörben. Talán ez gyötörte.

Morarg nem tudta elterelni a figyelmét a furcsa hangról. Olyan volt, mintha egy állat esett volna csapdába velük együtt, de még nem látta.

– Fogalmad sincs, mit szenvedett el értünk. Ő vezetett ki minket a pokolból, minden lépésnél velünk menetelt. Ha tett valamit, bármit, az azért volt, hogy életben tartson minket, hogy soha többé ne kelljen visszamennünk.

A daemon bólintott.

– Á, ez már igaz. Ki szenvedett nála többet ebben a szenvedésekkel teli univerzumban? Nézz csak rá! Most is itt van, velünk.

Morarg még mindig nem látott semmit.

– Mikor van... most?

– Miután végrehajtották a tettet. Miután lemészárolták hét fiát, csak azért, hogy létrehozzák azt a szörnyeteget, amit láttál. Ez az utójáték.

A Maradvány mocorgott egy kicsit, mire halványszürke fény kúszott a terembe. Morarg ismét megpillantotta Mortariont, egyedül, a Halotti Lepel egy meggyilkolt harcosának teste fölé görnyedve, ahogy borzalmas zokogás rázza. Csak egy pillantást vetett a primarcha arcára, amit a szorongás és az undor maszkja tépázott, mielőtt a látomás ismét elillant.

Most egy másik, háború sújtotta világra kerültek, ahol a Halálgárda tömegesen vonult az Impérium egy újabb halálra ítélt erődítménye felé. Minden boszorkányságot félretettek – azt csinálták, amit mindig: fojtogattak, irányítottak, kimerítettek. A tüzéség dörgött, a bolterek megsemmisítő sortüzeket zúdítottak az ellenségre. Mortarion az élükön masírozott, vezényelte őket, és a tőle megszokott, halálosan hideg modorban adta ki a parancsokat. A kaszája meglendült körülötte, káprázatosan csillogott rajta a bomlasztómezők koszorúja.

– Megint letette – állapította meg a Maradvány, és elismerően szemlélte a mézárulás helyszíneit. – Egyeden pillanatra meggyőzte magát, hogy nélküle is tud élni, és hogy a Molech olyan hiba volt, amit egyszer majd képes lesz elfelejteni.

– Mindig a háborúhoz választottuk a fegyvereket – bizonygatta Morarg. – Amikor varázslatra volt szükségünk, azt használtuk, amikor nem, akkor mást.

– Vagy talán az történt, hogy megpróbálta eltaszítani magától, de nem sikerült? Hogy, mint egy függő, aki irtózik a mérgétől, folyton maga mögött hagyta, majd visszatért a forráshoz? Soha nem kérdőjelezted meg a dolgot? Hogy az egyik pillanatban még buzgón ontotta magából a vádakát, aztán a legdrágább fiait gyilkolta halomra, csak azért, hogy a harcmezőn

túlszárnyalhasa a fivérét? Soha nem csodálkoztál ezen? Senki sem tette szóvá?

Morarg végignézeti a csatatereken. Ugyan a Grulgorhoz hasonló förtelmeket száműzték, még itt is érezhető volt valami más aroma. Valami émelyítő, a rothadás szaga. A páncéljuk annyira lepusztult, annyira mocskos volt. És mégis győztek.

– Megtette, amit kellett – jelentette ki Morarg, konokul ragaszkodva a mantrájához. – Túl kellett élnünk.

– Igen, megtette, amit kellett. – A Maradvány ismét pislogott, a látomások elszálltak. Megint csak ketten maradtak, teljes sötétségben, teljes csendben, mintha minden tekintetben kiragadták volna őket a térből és időből, és az univerzum végén rekedtek volna. – Képzeld csak el, milyen lenne, ha megismernéd ezt a két igazságot, és mindkettőre szükség lenne. Képzeld el, milyen lenne, ha megtudnád, hogy egyetlen módon garantálhatod a légiód túlélését, ha a legmélyebb boszorkányságba meríted, és ezzel olyan erős ajándékokat adsz neki, hogy egyetlen hatalom sem lesz a galaxisban, amely képes lenne újra uralkodni felette. De aztán képzeld el, hogy minden régi félelmed beigazolódik, hogy igazad volt a Nikaeán, ezért bárhogy érintkeztek vele, az minden halandó fogalmat meghaladó gyötrelmekre kárhoztat mindnyájukat. Képzeld el, hogy tudod mindkettőt. Hogyan lennél képes ezzel együtt élni? Mit tennél?

– Ami helyes.

– De mindkettő igaz, és mindkettő tévedés. Állj ellen az éterinek, és soha nem leszel olyan erős, mint amire mindig is hivatott voltál. Fogadd el, és a gyötrelmek örökké tart. Lehetsz tiszta, de gyenge, vagy romlott, de erős. Micsoda fejtörő! Micsoda perverz gondolat egy barbarusnak! Így marad a rejtély, hogy az urad miért lendült egyik pólusról a másikra, és miért nem tudta soha biztonsággal megtervezni az útját. Ez egyszerűen csak halálos határozatlanság volt. Nem tudta. Minden út; katasztrófába torkollott. És még csak nem is tudott

úgy tenni, mintha nem érdekelné, mert érdekelte. A Bomlás Istenére, egyetlen apa sem törődött még ennyire, a dologgal!

Ekkor Morargnak hirtelen eszébe jutott, amit Mortarion mondott neki. *Túlságosan szerettelek titeket. Ez az egyetlen hiba, amit beismerek.*

– De a döntés megszületett – mondta, bár már nem túl nagy bizonyossággal. – Megfejtette a rejtvényt, és elhozott minket a Terrára.

– Igen, megtette, de nem úgy, ahogy te gondolod – mondta a Maradvány. – És ezzel elérkeztünk az utolsó elemhez. – Szürke arca torz mosolyra húzódott. – Hadd meséljek most Typhusról.

A lövések dörgése sosem szűnt meg, még akkor sem, amikor a hadsereg már rég elment. A Kolosszus alatti barlangok mélyén Ilja Ravallion megpróbálta kivenni a fejéből, elfelejteni, mennyire sebezhetőek itt, és a munkájára koncentrálni.

Igaz, a pontos helyüket nehéz lenne kideríteni; vastag sziklafalak rejtették őket, amelyeket úgy terveztek, hogy kívülről alagútomlásoknak tűnjenek. Ráadásul kevesen is keresnék itt őket – az ellenség fő támadásának nagyja több mint százhatvan kilométerrel nyugatabbra zajlott, a Halálgárdát pedig teljesen lefoglalta az úrkikötő. Mégis, minimális őrséget és fegyverzetei hagytak hátra, épp csak annyit, hogy a régi erőd egy aprócska részét működésben tartsák. Ha bármi megszimatolná az ide vezető utat, a csata rövid és brutális lenne.

Előrehajolt az állomáshelyén, a feje zúgott. Innia kellett valamit, de gyanította, hogy a víztározók már gyakorlatilag kiürültek. A legjobb, ha meghagyja a harci személyzetnek, arra az esetre, ha újra csatába szólítanák őket.

Elfordította a tekintetét a terminál objektívjétől, nem bírta elviselni az üveg vakító fényét. Hagyta, hogy a tekintete

végigfusson a szűkös belső téren. Néhány tucat birodalmi tiszt, illetve az V. Légiónál háromszor ennyi szolgálja dolgozott a kommunikációs rendszereken és az érzékelők bemeneti csatornáin. Ilja azon tűnődött, vajon valamelyikük jobban boldogul-e nála – a jelek minősége borzalmas volt, és egyre csak romlott. Mégis, legalább néhány foszlányt továbbíthattak a harctéri parancsnokoknak, hogy valamiféle képet kapjanak a taktikai helyzetről...

Hallotta a háta mögött az energiapáncél halk zúgását, és megfordulva meglátta Sojukot. A harcos meghajolt.

– Már jóval tovább dolgoztál, mint a rád szabott idő, szu – szólalt meg. – Meg kell kérjelek, hogy tarts egy kis szünetet.

– Ki állította össze a munkaidő-beosztást, Sojuk? – kérdezte a nő.

– Te.

– Akkor azt hiszem, jogom van figyelmen kívül hagyni azt, nemde?

– Engedd meg, hogy ragaszkodjak hozzá. Ha fizikai segítségre van szükséged, hogy visszatérj a szállásodra, én szívesen megadom neked.

Ilja felnevetett és hátradőlt a székében. A férfinak természetesen igaza volt. Alig látott, nemhogy képes lett volna feldolgozni a letapogatók gyenge jeleit.

– Nincs szükségem segítségre – jelentette ki. – De azért tarts velem.

Újra feltápászkodott, érezte, hogy minden izma fáj. Már az is teljesítménynek számított, hogy segítség nélkül tudott járni. Tulajdonképpen botot kellett volna használnia, de nem akart látható engedményt tenni. Sántikálva haladt a görnyedező kezelők sorai mellett, akik mind túlságosan elfoglaltak voltak ahhoz, hogy észrevegyék a távozását. Sojuk mellette ballagott, de tudta, hogy jobb, ha nem kínálja fel neki a karját.

– Már bent járnak az úrkikötőben – közölte vele a nő, ha még nem tudná.

– Én is úgy tudom.

– Szerencsések leszünk, ha még hosszan tarthatjuk velük a kapcsolatot.

– Ez érthető. Bár lehet, hogy valóban szerencsénk lesz, történt már ilyesmi korábban is.

Áthaladtak a páncélajtón és beléptek a szűk, föld alatti folyosóra. Borzasztó meleg és párás volt a levegő.

– Sajnálom, hogy nem vagy velük – mondta a nő. – Tlalom, biztosan nagyon vágysz rá, hogy ott legyél.

Sojuk melegen mosolygott.

– Az a megtiszteltetés, hogy itt lehetek. Ha valamelyik testvérem megpróbálta volna elvenni tőlem a lehetőséget, megöltem volna.

Ilja felnevetett.

– Kedves tőled, hogy ezt mondod. Bár kétlem, hogy az urad elégedeti lett volna ezzel.

– Azt hiszem, megértette volna.

Megérkeztek a hálóterme ajtajához, amin általában két társával osztozott, de jelenleg üresen állt. Azok, akik itt maradtak, összezsúfolódtak ezen az apró rejtekhelyen, összebújva, láthatatlanul, miközben a talaj lángolt fölöttük.

Aludnia kellett. Még ha a priccs kemény is volt, a párna göröngyös és koszos, tudta, hogy amint a feje a plasztiszövethez ér, el fog ájulni.

– Szóval akkor hiszel benne, Sojuk? – kérdezte, szinte önkéntelenül. Állandóan ez a gondolat járt a fejében, mintha beragadt volna, és folyamatosan kínozza. – Hiszed, hogy képes rá?

– Persze.

- De én ott voltam. A Prosperón. Egyenrangúak voltak, de most az ellenség megnőtt, és mi annyira kimerültünk... - Az ajtókeretnek támaszkodott. - Bocsánat. Nem kellett volna kimondanom.

Sojuk most nem mosolygott. Minden higgadtsága ellenére bizonyára benne is felmerült az aggály.

- Nem próbálkozna vele, ha nem lenne lehetséges.

- De ha mégis... Ha meghalna? Mi lenne akkor?

- Másik Nagy Kánt választanánk.

Ez megdöbbentette.

- Nem. Lehetetlen.

- Meggyászolnánk, szu. Dühösek lennénk, annyira, amennyire egyetlen égi hatalom sem haragudott még soha, de aztán újra harcolnánk. Folytatódna a vadászat. Egy kívülálló talán még évszázadokkal később sem tudná meg az igazságot - mindig van egy Nagy Kán.

- De én nem tudok... Úgy értem, ahogy beszélsz róla...

- Csak úgy, ahogy ő is mindig tette velünk - jelentette ki Sojuk nyugodtan, de határozottan. - Egyes primarchák önmagukba bonyolódnak, behálózza őket a saját hatalmuk. Jaghatai azonban mindig mindnyájunkat is erősebbé tett. Ő a légió része. Mi a Kán népe vagyunk. - Végig egyenesen a nőre nézett, mintha figyelmeztetné, hogyan kell viselkednie, ha eljön a pillanat. - Sosem kuporgatta az ajándékokat. Szabadon megosztotta.

Ilja még csak gondolni sem akart erre. Nem is tudta, miért hozta fel a témát. Talán túl fáradt volt, talán pihenésre vágyott. Vagy elege volt az egészből.

- Ó, a pokolba is - mondta. - Ez... pazarlás. Amikor csatlakoztam, legalább valami építő jellegű dolgot csináltunk. Vagy legalábbis úgy éreztem. De ez... Még ha túl is éljük, mi marad?

Sojuk benyúlt a hálóterembe, és aktiválta a nátriumos fénycsövet.

– Pihenj, kérlek – mondta, most már határozottabban. Aztán mintha megenyhült volna. – A Qo azt tanította nekünk, hogy a világegyetem egy körforgás. Egyik nap építkezünk, a másik nap leromboljuk. Nincs vége, nincs olyan, amikor azt mondhatjuk, hogy mindent elértünk, csak egy újabb nap küzdelem. Mégis jobb ott lenni, a részévé válni. És nagyon szeretném, ha ott lennél velünk, amikor befejezzük a rombolást, és újra építkezni kezdünk. Ezért mondom harmadszor is, hölgyem, hogy pihenj.

Ilja elmosolyodott, és időtől megviselt kezét Sojuk hatalmas mellvértjére tette.

– Rendben van. Türelmes voltál egy öregasszonnyal. Négy óra múlva ébressz fel.

Aztán ott hagyta a férfit, pokrócot tekert maga köré, és a keskeny priccsre rogyott. Még mielőtt a lumen kialudt volna, érezte, hogy magával ragadja az álom.

– De azért ez nem történhet meg – motyogta nyugtalanul hánykolódva. – Vele nem. Nem fogom hagyni.

– Tűz! Nyílt tűzparancs! – kiáltotta Kaska, és nagyon igyekezett, hogy ne veszítse el teljesen a fejét.

Az *Aika 73* bukdácsolva gurult át a szétzúzott földemen, hörgött a motorja, ahogy a lánctalp csúszkálva próbált fogást találni. A terep rémálomszerű volt – halványan izzó növényzet csúszós szőnyege, amely gyorsan fekete iszappá őrlődött, ahogy a tankok megcsúsztak és átrobogtak rajta.

A teljes légénység izzadt, nehezen vették a levegőt, és keményen dolgoztatták a légszűrőket. Merck remegő kézzel nyúlt újabb töltényért, ügyetlenül babrált a zárral, mielőtt betuszkolta volna a töltényűrbe. Dresi csendes volt, mint mindig, bár a jármű állandó rázkódása bizonyára

megnehezítette a dolgát. Jandev folyamatosan tüzelt, mióta felhajtottak a pusztaságból és betörtek a hatalmas kikötőkomplexumba.

Kaska nem szívesen emlékezett vissza az átjáróra. Amúgy is csak futó pillantásokat vetett az akcióra, a párás, túlhevült, máris meghibásodott halálos dobozukba zárva.

A szupernehezek végezték el a lényegi munkát. Miután a tűzvihar kitisztult az égen, ők törtek utat az ellenséges páncélosok sorain keresztül, és számbeli fölényüket kihasználva szétverték a lassabban mozgó áruló egységeket. Megszenvedtek érte, Kaska már nem is számolta, hány égő roncsot kellett megkerülnie. A becsapódások mindkét oldalon szörnyűek voltak, a nagy kaliberű lövedékek egyenesen áttörték a vastag páncélzatot, és behatoltak a legénységi rekeszekbe és az üzemanyagtartályokba. Az áruló gépek egy része olyan tűzviharokon is átvágott, amelyeknek teljesen ki kellett volna iktatniuk őket, és csak több közvetlen találat hatására álltak meg végül. Miután az élen haladó szupernehezek gépalkatrészek szétszórt halmaivá porlasztották egymást, a harckocsiknak valóságos burkolattemetőkön kellett átvágniuk, miközben próbáltak nem egyenesen a tomboló prométheumlángokon átrobogni, és lángra lobbantani a saját üzemanyagtartályukat.

A lézertűz hasznos volt ebben a zavaros tolongásban – Jandev gyorsabban tudott lőni, mint Vosch, miközben a tank mozgásban volt, valamint egyszerűbben tudta forgatni a csövet, mintha az egész tornyot kellett volna megmozdítani. Az *Atka 73* még két további géphalált ért el, mielőtt végül átléptek a küszöbön. Kaska, aki igyekezett a szemét a periszkóp célkeresztjére szorítva tartani, miközben a tankja himbálózott és ugrált, már messziről megpillantotta a cél tátongó torkát. Az a kapu egykor az űrhajóalkatrészeket szállító nehéz földi teherjárműveket fogadta, és hatvan méterre magasodott. Addigra az ágyúállásait már megsemmisítették, az őrtornyait lerombolták és kiégették, de még mindig ijesztő volt a

nekifutás. Ha nem lett volna a Fehér Hegek erőteljes jelenléte, amely már a magas bástyákon is feltűnt, és futótűzként rohant át rajtuk, talán áthatolhatatlan lett volna.

Az *Aika 73* azonban nem elsőként kelt át a küszöbön – a raj két megmaradt egységével együtt tört be, három hatalmas Viharpenge árnyékában, melyek mind súlyos sérüléseket szenvedtek a befelé vezető úton. További Leman Russ egységek követték őket, némelyik részben lángokban vagy sérült toronnyal, de hamarosan kezdett összejönni a létszám. Elkezdhettek hinni abban, gondolta Kaska merészen, amikor összeszámolta az azonosító rúnákat a közeiharci érzékelőkön, hogy még ezt is véghez tudják vinni.

Egészen addig, amíg be nem jutottak.

Már órákon át a rázkódó, zörgő koporsóban ragadni is klausztrofóbiás érzés volt. Amint az úrkikötő gigantikus belsejének védelmébe értek, úgy érezték magukat, mint akit élve eltemettek. A levegő íze még a méregszűrőkön keresztül is romlott volt. A keskeny kilátónyílások azonnal benedvesedtek. A bdső paneleken szinte látható sebességgel kezdett el terjedni a feketepenenész. A talaj, amelynek szilárd sziklabetonnak kellett volna lennie, mocsárrá és lápokká züllött. A látótávolság néhány tucat méterre csökkent, sötétzöld maszlag akadályozta, amely még akkor is alig változott, amikor átlóttak rajta.

A zaj volt a legrosszabb – a szűk térbe zárt motorok és lövések állandó dübörgése, amely nem hagyott alább, és hamarosan mindenki sikítani akart. Az ellenséges tankok közvetlenül a belső falakon belül állomásoztak, mélyen a vastag szögesdrótból emelt barikádok mögé húzódva, és hatalmas volt a mészárlás, amikor bevették ezeket a védvonalakat. Ezután jött a gyalogság, a masszív, energiavértés szörnyek, amelyek látszólag képesek voltak egyik találatot a másik után hárítani, mígnem lőtávolságba kerültek. Kaska második tankját pont egy ilyen lény semmisítette meg – elég közel jutott ahhoz, hogy utat törjön magának a belsejébe;

valamiféle hatalmas bárdal átvágta a páncéllemezt, majd feldarabolta a puha testeket, akik kétségbeesetten próbálták elérni a menekülőnyílást. Kaska maga nyitott tüzet a tankra a főlöveggel, csak hogy véget vessen a bentről hallatszók rémült sikolyoknak. Vosch lövése meggyújtotta a lőszertárat, az egész törzset felrobbantva, de még így is várnia kellett, újratüzelésre készen, csak hogy megbizonyosodjon róla, hogy az átkozott teremtmény nem sántikál ki a lángok közül.

Borzalmasak voltak. Mindenütt megjelentek. Távolról kellett kilőni őket, annyi rombolást végezve, amennyit csak lehetett, mert ha közel értek, semmi sem tudta megállítani őket. Kaska emlékezett a Kolosszusban tartott eligazításaira, amikor úgy gondolta, hogy több száz tankot küldeni egyetlen erődítményre, legyen az bármilyen nagy, túlzás. Már nem így vélekedett. A védtelen sorkatonák csak pillanatokig bírták volna ki a körülményeket. Az ellenségre csak a megsemmisítő tűzerőnek volt hatása. Szinte komikusan szálnalmas volt – bátor roham egy földi pokol kapujába, fizikai fegyverekkel tüzelni valamire, amit egy minden képzeletet felülmúlóan gonosz erő teremtett. Csak annyit lehetett tenni, hogy tovább haladnak előre, tovább tüzelnek, és reménykednek, hogy végül átverekszik magukat valami valószínűtlen menedékhelyre, hogy számot vessenek, kipihenjék, kifűjják magukat, és újra felfegyverkezzenek a következő közelharcra.

Az előtte haladó tankok végül egy visszhangos galériába törtek be, és -Kaska követte őket. Óriási láncok lógtak lefelé a ködből, kondenzvíz csöpögött róluk. Egy flottaellátó kiégett csontváza lógott egy rozsdás emelőketrecbe hurkolva, amely maga is több mint ötszáz méter hosszú volt. Vágógépek, hegesztők és ipari fúrók függtek a kiégett daruállványokról, és mindet vastagon borította a pokoli, rothadó, szerves mocskok. Az előtte haladók már javában dolgoztak, és egy körülbelül háromszáz méterre lévő védvonalat ostromoltak. A galéria mennyezetén villogtak, és visszhangot vertek a légió lövéseinek élesebb hangjai, amitől a párához még sűrűbb füstpamacsok

csatlakoztak, amelyek lezúdultak a földszintre, és még inkább megnehezítették, hogy az emberek bármit is tisztán lássanak.

- Pilóta, irány jobbra - parancsolta Kaska, egy bal felé, gyorsabban haladó birodalmi tankalakulat miatt aggódva. Mint mindig, most is éppúgy tartani kellett a baráti tűztől, mint az ellenséges lövésektől. Az *Aika 73* nehézkesen haladt az osztag egyeden túlélője mögött. - És csökkentse a sebességet, semmit sem látok.

Azt azonban elég tisztán látta, ami ezután előbukkant a homályból, és ettől megfagyott a csontjában a velő. Egy olyan dolog volt, amiről azt mondták nekik, hogy xenó, de ami határozottan, sőt bizonyosan nem volt az. Rávetült a fény, így látta, hogy legyenek felhőjében botorkál, félig átlátszóan és villódzva, mintha nem lenne valóságos, de egyértelműen képes volt befolyásolni a környezetét. Az arca majdnem emberi, bár olyan torz és duzzadt, amilyen emberi arc az életben sosem lehet. A hasa fel volt tépve, szürkészöld bőre lázasan, izzadtan csillogott, és ingatag lábakon tántorgott, mintha részeg lenne.

- Tűz, tűz, tűz! - kiáltotta, és érezte, hogy pánikba esik.

Vosch kiküldött egy lövedéket, egészen közel robbantotta fel, túlhevült föld hatalmas gejzírjét fakasztva a becsapódási kráterből. Jandev a robbanás hatótávolságába kerülve, szaggatott lézersugárral követte.

A lény mindenén átböklözött, valahogy képes volt túlélni a találatokat. Kaska a periszkópon keresztül megpillantotta egyetlen sárga szemét, és majdnem elhányta magát. Merck máris ezt tette, jóllehet, a lövész nem láthatott semmit - a jelenés halálos bűze mintha bejutott volna, a vele versengő többi szag ellenére, amin át kellett hatolnia.

- Tűz, újra! - sikoltotta Kaska, mert képtelen volt mást tenni. Pillanatokon belül odaér hozzájuk, és akkor vége.

Ekkor azonban közbelépett valami - egy elefántcsontszín folt, egy sötétben villogó pengével. Kaska alig tudta kivenni a részleteket a fehérzajban, de egyértelműen közbelépett valami.

– Tüzet szüntess! – kiáltotta.

Remegő, nyirkos kézzel állította be a periszkóp keresőjének fókuszát, próbált jobb rálátást kapni. Észrevette, hogy a lény hirtelen felbőg, felnyüszít, mint egy sérült szarvasmarha, miközben egy páncélos harcos egyenesen a torkának ront. Kard villant, előre-hátra, hihetetlen erővel és heveséggel lendült. Vad agresszió kiáltása hallatszott egy nyelven, amit nem értett, aztán a szörny eltűnt. Olyan gyorsan illant el a szemük elől, ahogy megérkezett, és csak friss, áttetsző nyálkás foltokat hagyott maga után a felperzselt terepen.

– Tartsátok lezárva azokat a fegyvereket – ismételte Kaska, miközben elforgatta a kijelzőt, és ügyetlenül próbálta javítani a fókuszt.

A látótere végigsöpört a tüzelő tankokon, az előrenyomuló áruló úrgárdistákon, és a létezésbe pattanó újabb, beleket kiürítő rémálmokon. Ha csak rájuk pillantott, már az is arra készítette, hogy eltűnjön onnan, és olyan gyorsan meneküljön, ahogy csak tud, mielőtt a szíve szétrobban a rettegéstől. Az utak azonban mind előttük, mind mögöttük el voltak torlaszolva, a mozgó, csikorgó, dübörgő páncélosok, a sötétben vakító lámpák vagy a kísérteties erők földöntúli csillogása állta útjukat.

De aztán a közeli lencséjében feltűnt a légió harcosának szemcsés, remegő alakja – vérvörössel sávozott fehér sisak, melyre eddigre a gyilkolásból származó mocskok tapadt, és még mindig talpon volt.

– *Jól harcok, parancsnok* - zendült a hangja a kommunikációs csatornán, ugyanolyan furcsa akcentussal, mint amilyenel a társaié. - *Jangsai kán vagyok, a Vasfejsze Testvériségéből. Most már velem van.*

Kaska nagyot nyelt, próbált úrrá lenni magán. Ez vajon jobb volt? Vagy rosszabb? Életben tartja őket még egy kicsit ez a harcos, vagy gyorsan valami még szörnyűbb ellen vezeti őket?

Persze nem mintha ez kérdés lett volna. Parancs volt, és az, hogy az egyikük ott van kint, biztosan jobb, mint egyedül továbbmenni.

– Igenis, nagyúr! – kiáltott vissza, mielőtt újra Dresihez kapcsolt. – Hallotta, katona – adta ki az utasítást. – Kövesse őt!

A hajtóművek egy sebességfokozattal feljebb kapcsoltak, Merck pedig újratöltött, és megtörölte az állát az egyenruhája ujjával. Minden zörgött, minden sírt, a motorok köhögtek és szipogtak, de az *Aika 73* megtette, amit kértek tőle, és hagyta, hogy Kaska még egyszer belenézzen a távcsőbe.

– Egy úrgárdista – motyogta, erősen izzadva és még mindig attól remegve, amit látott. – Valóban szerencsések vagyunk.

TIZENKILENC

Az Éjúr Ideális hely Megtört angyal

– Egy űrgárdista – motyogott magában Fo, vérrel teli szájjal. – Micsoda rohadt balszerencse!

A menekülési kísérlete egészen komikusra sikeredett. Egy hosszú folyosó végére jutott el, majdnem egy lezárt ajtóig, mielőtt az lelőtte volna.

Elhibázta, de nem véletlenül – egy áruló űrgárdista nem téveszt ilyen távolságból. Azért nem talált, mert a testébe csapódó tömegreaktív lövedék azonnal megölte volna, és a lény még nem akarta, hogy meghaljon. A töltény a lába mellett robbant, ami elég volt ahhoz, hogy mindkét bokáját eltörje, és a padlóra zuhanjon.

Aztán az űrgárdista felkapta, hosszú karmait teheremelőként használva, és a hóna alá csapva őt, kibaktatott az ajtón.

Nem sok mindenre emlékezett tisztán abból, ami ezután történt. Erős fájdalmai voltak, és legszívesebben elájult volna a köré szoruló páncél bűzétől. Érezte, hogy valami nedves és bőrszerű anyag csapódik az arcához, és csak lassan jött rá, hogy frissen nyúzott emberi bőr erekekkel átszőtt felülete az.

A fogvatartója gyorsan haladt, biztosabban közlekedett a Palota hadszínterének árnyékbirodalmában, mint azt Fo lehetségesnek tartotta volna. Egész idő alatt nem szólt hozzá semmit, csak futott a sötétben, nem törődve a körülötte minden irányban kitörő harccal. Fo kínlódva vergődött a fél karjában, úgy érezte, mintha minden egyes lépésnél eltörnék a bordáit – bár ez legalább elterelte a figyelmét a lábában tomboló, fehérén izzó kínról. Erősebben szorította az állkapcsát, kényszerítette magát, hogy nyitva tartsa a szemét. Ha eszméletét veszítené, az

talán egy kicsit megkönnyítené a dolgokat, ha egyszer megállnak, de véget vetne minden esélyének, hogy még élve kijusson.

Egy idő után észrevette, hogy felfelé viszik, magasra kapaszkodnak a porból és a füstből. Még mindig zavaros szemmel, gyorsan pislogott, és megpillantotta egy régi boly belső fémszerkezetét, amelyről lecsupaszították a külső felületeket és a tömör padlót, hogy csak a vas csontváz nyújtózott körülötte, felfelé és lefelé. Az egésznek égett szaga volt. Az áruló úrgárdista könnyedén mászott a merevítőkön és a gerendákon, amikor kellett, ugrott, amitől Fo testében fájdalom sikoltott.

Hamarosan felértek a csúcsra vagy annak közelébe. Fo csak azért tudta ezt, mert a fogvatartója a hátára dobta, és nem látott mást, csak a fölötte vonuló, parázsló viharfelhőket. Megpróbált megszólalni, de az úrgárdista kinyújtotta az egyik karmos ujját, és éppen a jobb lapockája alá szúrta, hogy felnyársalja az alatta húzódó acélra.

Fo felüvöltött, vergődött kínjában, de aztán elmúlt a sokk, és rájött, hogy bármilyen mozdulat csak ront a helyzeten. Zihálva igyekezett uralkodni magán, szembenézni kínzójával, hogy kitisztítsa az elméjét. Hiába zakatolt a szíve, és öntötték el a stresszhormonok, tudta, hogy gondolkodnia kell. Mindig van kiút. Mindig.

De aztán belenézett a lény sisakjának koponyaarcába, látta a lencsék tompa fájdalmát, és a még meleg húsdarabkákat, amelyek szalagokként lógtak a páncéljáról. Búzlott a kintől – a préda kínjától, akinek nem egyszerűen meghalnia, hanem először szenvednie kellett.

– Te Velich Tarn zsarnoka vagy – közölte az.

A hang ugyanolyan szörnyű volt, mint a többi. Olyan, mintha az ajkak és a nyelv elsorvadtak volna a páncéllemez alatt, mintha valamiféle immunválasz lenne a gazdájuk züllésére.

Fo lenyelt egy adag vért. A hazugság ebben a helyzetben gyenge stratégiának tűnt.

- Az voltam. Honnan a fenéből tudod ezt?

A szörnynek nem kellett válaszolnia. A távolban éppen akkor robbant fel valami, rövid időre mindkettőjüket erős narancsszín fénybe borítva, és Fo ezoterikus rúnákat látott az áruló páncéljára vésve. Látta a jeleket, amiket az öreg egyszer Rontó Erőknek nevezett, azoknak a hatalmaknak a jelképeit, melyek nyomában Ő is elindult. Ha ez a szörnyeteg elég bolond ahhoz, hogy megcsapolja azokat, valószínűleg mindenféle titokhoz hozzáférhetett.

- Többféle jövőben is jelen vagy - közölte az áruló, se nem dühös, se nem baljós, csupán üres hangon, mintha csontig marcangolta volna a lelkét mindaz, amit tett - Sok másiban viszont nem. Igazság szerint már rég meg kellett volna ölni téged, mégis itt vagy. Egy makacs légy, akit le kell csapni.

Fo komoran elmosolyodott. A forró szél az egyenruháját tépte, ami tovább fokozta a fájdalmát.

- De végül elkaptál, mi? Szép munka. És most mi lesz? A titkot akarod? A fegyveremet? Erről van szó?

Az áruló lelketlen, könyörtelen tekintettel bámult rá. A páncélja közvetlen közletről iszonyúan elbűvölő volt - a gépezet folyamatosan zúgott, ontotta magából a hőt, mint egy leláncolt állat, amelyet épp csak kordában tartott a benne lakó szikkadt teremtmény.

- Nem tudom, mi árt a legtöbbet - mondta elgondolkodva. - Életben hagyni vagy most megölni téged.

Fo felnevetett, aztán megbánta.

- Én nem vagyok fontos. Alig tudok felemelni egy lézerpuskát. De azt elmondhatom, amit tudok. Építhetek neked valamit.

Az Éjúr vakkantva, acélosan nevetett.

- Csak áltatod magad. Ez most rólad szól. Hogy mivé válhatsz.

Fo hirtelen tisztán látta, hogy a szörny tényleg bizonytalan. A határozatlanság volt az egyetlen, ami visszatartotta – elég lett volna hosszú karmai egyetlen csavarása, hogy végezzen vele, mégsem mozdult.

Aztán egy szörnyű rántással kitépte a karmát a testéből, hosszú vércsíkot húzva maga után.

– Elég volt. Meg kell halnod. Így biztonságosabb.

A szörny megfeszült, hogy belevágja a karmát, Fo pedig behunyta a szemét, és sikerült összekuporodnia, mintha ezzel valahogy megvédhetné magát a csapástól.

Érezte a levegő áramlását, hallotta a puffanást, mintha egy jármű csapódott volna egy falnak, aztán... semmit.

Kinyitotta a szemét, épp időben, hogy lássa, ahogy a lény meglepett, őrző mozdulatokkal, a karmaival csapkodva harcol. Közelharcba keveredett valami sokkal rosszabbal, erősebbel, és a küzdelem fájdalmasan egyoldalú volt. Lándzsa villant, ezüst-arany energiától recsegve, és az Éjúr szinte komikusan pörögve átzuhant a toronycsúcs peremén. Csak egyszer kiáltott – vékony, fojtott hangon, amely gyorsan elhalt. A vihar üvöltött felettük. Messze lent a város égett. A zuhanás közel egy kilométeres lehetett. Ebből még egy úrgárdista sem kelhetett fel.

Csak a másik maradt.

– Őrző nagyúr – krákolta Fo, érezve, hogy a sebei egyre súlyosbodnak. – Ezek szerint vissza a Feketekőbe.

Valdor lenézett rá. Nagy lándzsáján még mindig nedvesen csillogott a sötét, olajos vér.

– Nem – felelte.

– Akkor azért vagy itt, hogy megölj – mondta a férfi rezignáltan.

– Nem.

Fo nem tudta, mit szóljon ehhez. Még mindig közel állt ahhoz, hogy elájuljon a kintől. Az idegei kisültek. Gyorsan

kezdte utolérni a lénnel töltött idő utóhatása. Miután azonban elegendő rémület csapott át rajta, már csak az ingerültség maradt – a vágy, hogy túl legyen a dolgokon, hogy megtudja, mit tartogat számára a sors.

– Szóval el akarod pusztítani a fegyvert – jegyezte meg, fogvatartója hátborzongató, kíméletlen hallgatásától idegesen.
– Amon elmondta neked, mire képes. Erről van szó? Mondj már valamit!

– Velem jössz – jelentette ki Valdor. – Az én felügyeletem alá, nem a Feketekőbe.

A főkapitány felkapta, ugyanolyan könnyedén, mint az áruló úrgárdista, és csak egy kicsivel gyengédebben. Aztán újra elindultak. Leugrottak a torony csúcsáról, és szédítően zuhantak a gerendák és a merevítők között.

Fo próbált nem hányni, nem hangosan sikítani, vagy más módon lejártni magát. A feje rázkódott, fájdalmasan a mellkasának csapódott. Összeszorította az állkapcsát, a tenyerébe vágta a körmeit, hogy magánál maradjon. Az embert könnyen felbosszantotta ez a sok... tiszteletlenség.

Elérték a földszintet, ahol alig lehetett levegőt venni, a hőség pedig elviselhetetlenné vált. Valdor csak egy pillanatig tétovázott, hogy tájékozódjon. Ez lehetőséget adott Fónak – talán az utolsót azelőtt, hogy visszaro Hannahának a központba.

– Szóval, mit számít ez nekem, he? – faggatózott, miközben látványosabban küzdött a fogvatartója szorítása ellen. – A börtön az börtön, nem?

Valdor aranszínű maszkja lenézett rá, de nem lehetett olvasni az ékkőként csillogó szemekben. Nem igazán számított volna, ha a valódi szemét látja helyette – a főkapitány még a saját fajtájának is zárt könyv volt.

– Nem egészen – válaszolta mély, gazdag hangon, természetfeletti nyugalommal. – A Torony közvetlenül az én parancsnokságom alatt áll. Ahogy most már te is, bűnöző.

A csiszolt lencsék még csak meg sem rebbentek.

– Nem kis faradságba került, hogy megtaláljalak – mondta Valdor. – Szóval jobb, ha megéri a drágalátos fegyvered.

A teherhajó nem volt jól felfegyverzett jármű. Egyetlen, kis teljesítményű lézerágyú nyúlt ki a szögletes orr alól, és néhány gyenge páncéllemezt erősítettek az oldalaira. A hajtóművek elég erősek voltak, és a méretéhez képest elég jól lehetett manőverezni, de ez volt minden.

Miközben a kilométerek elsuhantak, Oll ezen gondolkozott. Ideje nagy részét fent töltötte a pilótafülkében Johnnal, és figyelte, ahogy a leégett vidék alattuk siklik. Bármerre néztek, teljes volt a pusztulás. A városokból, melyek közül némelyik olyan hatalmas volt, hogy bármely más világon fővárosnak számított volna, alig maradt több mint lassan hűlő tűzgödör. A Terra ökoszisztémájának helyreállítását célzó nagy kísérlet részeként visszatelepített, rövid életű tavak és víztározók lassan újra felforrtak. Hatalmas mezőgazdasági területek égtek, a táblákon vegyszerekkel gerjesztett lángok izzottak.

Ezek a helyek valaha virágzó, termő és sűrűn lakott területek voltak, most mind üres. Hová tűntek az emberek? Talán még mindig ott lapultak valahol, a romok felső kérge alá temetkezve, elrejtőzve és a szabadulásra várva. Vagy talán már hónapokkal ezelőtt elmentek, és olyan helyekre vándoroltak, mint a paradicsomi kaptár, ahol biztonságban hitték magukat.

Szó sem lehetett arról, hogy a teherhajót a civilizáció csekély maradványainak közelében tegyék le – valahányszor le kellett szállniuk, azt a lakott helyekre utaló jelektől távol tették. Az üzemanyag-tartályokat kétszer kellett feltölteni. Mindkét alkalommal más repülők nagyobb roncsaiból szívták le, amire szükségük volt. A két űrgárdista éberem állt, miközben a folyamatot végezték, kivont fegyverrel, és látszólag éppúgy

gyanakodtak egymásra, mint bármire, ami az árnyékokból előbukkanhatott.

A levegőben egyhangúan teltek az órák, az ég egyre sötétebb és vörösebb lett. Az egykor érintetlen Himaláziai-fennsík most a füst és a lángok alkonyi birodalma volt, a földje felperzselt, alacsony égboltja állandóan borús. Minden egyes megtett kilométerrel folyamatosan erősödött az orbitális lövedékek véres fénye, míg végül a nimbusz az egész horizonton végigért, és hosszú árnyékokat vetett a feldúlt, kietlen tájra. Borostyánszín villámok pattogtak a gomolygó köd alatt, rövid időre megvilágítva az első megfeketedett tornyok csipkézett csúcsait.

– Hát itt vagyunk – szólalt meg egyszerűen John, amikor a Külső Palota tornyai felbukkantak a kinagyított felvételeken.

Oll figyelte, ahogy közelebb kerülnek.

– Máris vége lenne? – kérdezte, azon tűnődve, hogy vajon nem érkeztek-e túl későn. Mintha letarolták volna a környéket.

– Meglehet – felelte John. – Ez a hely azonban több száz kilométerre terjed ki. Ha még mindig harcolnak, azt a központban teszik.

Hatalmas, több kilométeres füstfalak csüngtek a levegőben a cakkos körvonalak fölött, és egyre magasabbra sodródtak a légkörbe, ahol az egész földgolyón szétterültek. Oll nem volt terraformáló, de kizártnak tűnt, hogy egy bolygó valaha is felépülhet egy ekkora szennyezésből. Arra gondolt, hogy akár nyer, akár veszít, a Terra soha többé nem élvezheti a tiszta eget.

– Mennyi idő múlva érjük el a határt? – kérdezte.

John a letapogatókra pillantott.

– Még néhány óra.

– Rendben. Szólok a többieknek, hogy készüljenek fel.

Visszamászott a legénységi fülkébe. Zybes és Katt aludtak, a fejük billegett, ahogy a teherhajó átverekedte magát a növekvő turbulencián. Actae valamiféle meditatív transzba merült.

Leetu módszeresen előkészítette a fegyverét, amely darabokban hevert az ölében.

Ollnak nem sok dolga akadt. Ellenőrizte a saját lézerpisztolyát. Visszagondolt a hosszú útra, amit azért tett meg, hogy itt lehessen, és hogy még mindig mennyire felkészületlennek érezte magát. Egy katona első teendője az volt, hogy tisztában legyen a céllal. Világosan kellett értenie. Tudnia kellett, hogy mit akar elérni. Itt azonban minden az utazásról szólt. Csak érj oda egy darabban, és a dolgok tisztázódnak.

A fejét rázta, és komoran mosolygott, tökéletesen tudatában az egész abszurditásának. Eközben a tekintete találkozott az Alfa Légióiséval, aki a primarcha nevére nevezte magát.

– Azt hiszem, most minden rajtad múlik – állapította meg.

Alpharius vállat vont – apró mozdulat volt ez a hatalmas vállvédőktől.

– Actae szerint ismersz egy bejáratot – folytatta Oll. – Mi pedig bízunk ebben, mindenféle bizonyíték nélkül, csak azért, mert nincs jobb lehetőségünk.

Actae a neve hallatán felnézett.

– Nem egyedül jött ide – közölte. – Tbcatnyi testvérét telepítették a Terrára, a katakombákba, készen arra, hogy aktiválják őket.

– Mi célból? – kérdezte Oll.

– Sokféle céllal – válaszolta Alpharius. – Mostantól kezdve az egyetlen feladatuk az lesz, hogy segítsenek nekünk.

Oll szkeptikusan nézett rá.

– Szóval be tudsz minket juttatni? Oda, ahol ők vannak?

Alpharius bólintott.

– A pilóta tudja a koordinátákat. Ha elég közel tud vinni minket, elvezetlek titeket az út hátralévő részén.

Oll szárazon felnevetett.

– Aztán csak beszélünk.

Actae nem mosolygott.

– Minden az időzítésen múlik – jelentette ki hűvösen. – Ha korábban érkeztünk volna, amikor a védelem még ép volt, lehetetlen. Ha később, akkor mindennek vége lenne. Ez a legjobb pillanat.

– Szép szavak – jegyezte meg Oll, miközben a fegyvere tápegységét ellenőrizte.

– Tudnod kell, hogy ha lenne jobb lehetőségem, akkor még csak nem is gondolkodnék ezen.

Actae elmosolyodott.

– Tisztában vagyok vele.

Katt felébredt. Nem sokkal később Zybes is. Ezzel teljessé vált a sor, az egész banda készen állt a bevetésre. Ollnak nem kellett parancsokat adnia – maguktól készülődtek, tették, amit kell. Így vagy úgy, de ez a kacskaringós küldetés a végéhez közeledett, miközben a galaxis széthullott körülöttük.

– Jól vagy? – kérdezte Kattot. A pszi annál rosszabbul érezte magát, minél közelebb értek.

A lány bólintott, de nem nézett a férfi szemébe, és készülődni kezdett. Zybes követte a példáját. Leetu befejezte a munkát, szakszerűen összerakta az archaikus boltért. Senki sem beszélt. Az egyetlen hang a teherhajó hajtóművének dübörgése volt.

Oll a fejébe csapta a sisakját, és a helyére szíjazta a páncélját. Ezután sokáig a kabin remegő falának támasztotta a hátát, és próbált nyugodt maradni, de nem ment. Feszült volt, szinte görcsös. Ha behunyta a szemét, rémképeket látott; ha nyitva tartotta, újabbakat képzelt maga elé. Szinte megkönnyebbült, amikor becsapódott az első találat.

Figyelmeztető lámpa villogott a feje fölött. A fedélzet megremegett, majd még erősebben rázkódott, amikor valami más is eltalálta őket. Oll hallotta, ahogy a hajtóművek

felnyűszítenek, és a teherhajó erősen jobbra dőlt, amikor John kitérőmanőverekbe kezdett.

- Mindenki foglalja el a helyét - figyelmeztette őket -, bemegyünk!

Ölni, egyre csak ölni.

Egykor talán más szempontok, más megfontolások is felmerültek. Nehéz volt felidézni.

Emlékezett a nevére – Khárn. Emlékezett arra, hol született – itt, a Terrán. Tehát itthon volt, újra azon a földön, amely először nevelte, bár most egy kicsit másképp nézett ki; mint minden világ, amelyet valaha meghódított, pusztaság volt, csak törött csontoknak és nyöszörgő szellemeknek való. Pislogott, és azt látta, amilyenné hamarosan válni fog – a nagy réztrónusokat a városok helyén, a koponyákból rakott hegyeket, a folyékony tűzzel teli égboltot. A Fátyol mostanra nagyon elvékonyodott. Már csak néhány öldöklés, még egy kis ráadás vérengzésben, és teljesen átszakad.

Hol lehet Angron, amikor a győzelem látótávolságba került? Hol a génatya, akit oly sokáig győzködött és békített, és akivel oly hosszan próbált szót érteni? Miért tűntek el hirtelen a primarchák, a civakodó testvérek, akik oly sokáig vezették ezt a hosszú, elnyújtott háborút, mintha csak zavarba jöttek volna a saját túlkapásaik miatt?

Azt mondták Angronról, hogy beleveszett a tébolyba. Elnyelte az állandó indulat, amely mindig is a végzete volt. Nem lehetett vele szót váltani, többé nem. Elképzelhetetlen magasságokba emelkedett, olyan pusztító erővé vált, amelyet a galaxis még soha nem látott. A haragja most már szinte rituálé volt, időn kívül, egy örökkévaló körforgás része. Mindenre képes volt... az észszerűséget kivéve. Pont azt veszítette el, ami megkülönbözteti az embert a vadállattól.

Ölni, csak ölni.

Megbánta a változást? Khárn, Angron leghűségesebb fia, azt kívánta, hogy másképp legyen? Talán. Csakhogy ő soha nem ismerte az urát sértetlenül. Soha nem látta őt fiatalkorában, mielőtt behelyezték volna a Szögeket, és a hűségét már kezdetben is egy megtört angyalnak adta. Azután pedig, amikor bevette ugyanazt a keserű pirulát, mint az ura, könnyebb volt minden kétséget friss vérrel lemosni. Amikor megölt egy férfit, egy nőt, egy gyermeket – amikor véget vetett az élet illékony lángjának, amikor elvette az esélyét minden további fejlődésnek, a boldogságnak, a szomorúságnak, az önzésnek, a bűnnek, a szentségnek vagy az értelemnek –, amikor ezt tette, abban az egyetlen pillanatban megszűnt a gyötrelém. Csak egy foszlány, a béke jöttányi pontja a düh örökkévalóságában. De ugyanakkor a józanságnak ebben a röpke villanásában felidézhetette mindazt, ami valaha volt. Emlékezhettek a beszélgetésre, a nevetésre, sőt, még a száanalomra is. Így aztán újra kellett kezdenie, tovább a következő áldozathoz, a következő kihíváshoz, mert ez a tudat volt a legrosszabb hajtóerő mind közül.

Ölni.

Ez a vadászterület volt a leggazdagabb, amit valaha megismert. LánCFEJSZÉJE a halandók és a kiemelkedettek véréit itta. Néhányan elmenekültek előle, mások kitarítottak. Egyesek gyűlölettel üvöltöttek rá, mások sírtak a félelemtől. Nem számított, hogyan haltak meg, csak az, hogy így történt. Az ölésszámláló folyamatosan pörgött, ez volt az eredményei egyetlen biztos mérőszáma.

Tudatában volt a körülötte mozgó testeknek. A belőlük áradó rezes bűz alapján úgy sejtette, hogy a saját légiójába tartoznak. Régi, fakó páncéljuk most olyan fekete volt, mint minden más felület ezen a megrontott világon, csak azok halotti foltjai vöröslöttek rajtuk, akikkel végeztek. A nevükre sem emlékezett. Talán néhány harcostársukat is megölte a

mészárlás orgiájának legsúlyosabb rohamai alatt, de ha így is volt, úgy tűnt, senki sem vette rossz néven.

Együtt rontottak ki a régi, romos viaduktra, amelyik egyenesen az Emberiség aprócska Impériumának szívébe fúródott. A birodalom, amely valaha a csillagokat is meghódította, néhány négyzetkilométernyi omladozó birtokra zsugorodott, amelyet hamarosan lerombolnak, és valami olyanná alakítanak át, ami alkalmasabb a Nagy Isten diadalára.

Ekkor azonban mindez nem érdekelte. Előre nézett, a ködön és a homályon át, a sisakkijelzője rúnák és jelek fölösleges kötegével borította be az éjszakát.

Látott egy harcost, aki kimagaslott a többi közül, épp a viadukt végpontján; a páncélja olyan fekete volt, mint a sajátja, és éppen egy legyőzött ellenfél testéből húzta ki a kardját. Nem volt semmi hivalkodás, semmi diadalkiáltás – tisztán praktikus látvány volt, valami, amit meg kellett tenni, mégis művészi a maga takarékoságában.

A Fekete Kard sok harcost, egy egész hadsereget gyűjtött maga köré, ahogy Khárn mellett is ott voltak az övéi. Semmi sem számított ebből – csak azért voltak ott, nehogy bármi az útjába állhasson.

Khám egy pillanatra megállt a fejvesztett futásban, és figyelt. Láta, ahogy a Fekete Kard feléjük inti a harcosait, és még nagyobb dacza buzdítja őket. Súlyos tűz alatt voltak, mégis kitartóan és rendíthetetlenül haladtak előre. Érezte, ahogy megmozdul benne egy régi, távoli emlék, egyfajta fegyveres testvériségről. Emlékezett egy veremre, ellenfelekre és testvéri nevetésre, amely a magas boltozat alatt visszhangzott.

Az emlék nem tartott sokáig. Kiszemelte a Fekete Kardot, azt, akit megölni jött.

– Az enyém – suttogetta, és rámutatott a véráztatta fejszéjével.

A többiek nem tiltakoztak. Maradt nekik bőven, és még épp eléggé tiszták voltak ahhoz, hogy alárendeljék magukat. Ő volt Khárn, a Hűséges, az egyetlen, aki képes volt még egy kicsit

összetartani őket, miközben a génatyjuk ámokfutásba kezdett. Újra futásnak eredtek, a háború kopói, lefelé a lejtőn az ellenségre. Nem gondoltak taktikára, nem láttak célpontot, csak az egyetlen célt, amely mindig egy lépésnyire tartotta őket a teljes feloldódástól.

Ölni, ölni, csak ölni.

HÚSZ

Elég közel Ulysses-szerződés A lép

Visszafoготtnak maradni, szem előtt tartani a törvényt, behatárolni az elmerülést az útban.

Yesugei mindig ezt hirdette, még a legszörnyűbb, legvéresebb harcok közepette is. Elveszíteni önmagad – ez volt a veszélyes. Bármelyik falusi boszorkány örületbe kergethette magát, ha túl mélyen merített a hatalom kútjából. Az ilyen praktikák hozhattak egy pillanatnyi dicsőséget, de később mindig meg kellett fizetni az árát.

Ennek a züllöttségnek a bizonyítékai vették körül Naranbaatart. Térdig érő, folyékony sárban tapodott, fehérarany nimbusz recsegett körülötte, a botja villámíveket szórt. A *keshig* mindkét szárnyon egyre mélyebbre hatolt az ellenséges vonalakba. A Kagán állt az élen, mint mindig, és nagyon kevesen bírták sokáig az ő páratlan kardforgató tudásával szemben. A dübörgő páncélosszázadok nehezen tartották velük a lépést, pedig szívesen látták hatalmas ágyúikat.

A galériák és termek, amelyeken keresztülvágták magukat, valóban gigásziak voltak – gyülekezőcsarnokok, szárazdokkok és emelőaknák, mind akkorák, hogy szinte ünnepélyes pompával bírlak. Most harcosok tízezrei nyüzsögtek az elárasztott padlójukon, és a belső tereket a tömeges küzdelem hangzavara zengte be. Tankok százai dübörögtek lőtávolságba, hogy tüzeljenek, az ágyúk dörgése fülsiketítő volt, a motorok szüntelen morajlásába a padló is beleremegett.

Az út minden egyes centimétere megteli a megrontottak seregeivel. Az áruló úrgárdisták voltak legtöbben, szoros

sorokban nyomultak előre, melyek között illékony bűvfény táncolt, de mellettük sokkal nagyobb rémségek is megjelentek – hatalmas dreadnoughtok, melyek a szerves és a gépi bizarr fúziójában egyesültek, és maguk a *yakshák*, nagyobbak és gonoszabbak, mint bármelyik eddig látott példány. A fekete-zöld sötétségből ugrottak és caplattak elő, a forrongó árnyékokból, a halandó jókedv szörnyű paródiájában nyáladzva és kapálózva.

Ezek a lények egyenesen feléje jöttek, úgy vonzotta őket, mint molylepkét a tűz, ahogy az összes *zadyin arga*; tudták, hogy veszélyben vannak, de csalogatta őket a szaftosabb lélek ígérete, amiből lakmározhatnak. Felszínes vigyoruk és kacarászásuk teljesen torz volt – a kéjes pofák tele gonosz fogakkal, a duzzadt gyomrok méreggel. Minden áruló úrgárdistát, akivel szembenéztek, átjárt a hipertér rontása, ami fokozatosan az egykori rendíthetetlen harcosok zavaros tükörképeivé változtatta őket.

Biztosan elborzadtak. Egy részük bizonyára rémülten sikoltozott attól, amivé váltak. Persze ettől lettek erősek. Ez tette őket hihetetlenül ellenállóvá. Naranbaatar számtalan olyan összecsapásba volt kénytelen beavatkozni, ahol a számbeli fölényben lévő Fehér Hegek egységei egyszerűen nem tudták megtörni az ellenséges alakzatokat. Lehet, hogy ez a hatalom elég volt nekik. Az előrenyomulás minden bizonnyal az egész csatatéren lelassult. A jelek szerint mostanra Ganzorig is bejutott a határon, de csak azután, hogy pusztító árat fizetett a külső védművek lebontásáért. Qin Fai küszködött, próbálta fenntartani a lendületet a déli bástyákon sorakozó védők ellen. Az erők tervezett egyesítése még mindig nem történt meg, ami megakasztotta a rohamot, és sebezhető pontokat hagyott a front mentén.

Mindig is tudták, hogy az úrkikötő kemény külső burkolatának áttörése lesz a művelet legkönnyebb része – az ordu szakértelme az ilyen sokkoló támadásokban mutatkozott

meg, és Perturabo jellemzően alapos munkát végzett a rögzített védelmi építmények szétverésében. Most a mélységi védekezés következett, az energiát felemésztő tűzharcok végtelen sorozata, egyik terem kiürítése a másik után. Még a Borostyán lándzsahegynek is, melyben az ordu néhány legjobb harcosa szolgált, nehéz dolga akadt. A Halálgárda elképesztő csapásokat tudott elnyelni, mielőtt megfordult, hogy viszonzozza azokat. Lehet, hogy a reakcióik lelassultak, a lelkük elsorvadt, de még mindig félelmetesen intelligensek voltak, meghökkentően elkötelezettek, és átgázoltak a beérkező tömeges sortűzön, amelynek repkedő keramitfelhőkké kellett volna szaggatnia őket.

A Terrai Páncélosok Malcadorokból álló alakzata robogott el mellette, iszaphullámokat vetve rohanták le a vonalakat Csataágyúik egymás után dördültek el, megsemmisítve egy magas vasparavánt, amely mögött egy zászlóaljnyi Halálgárdista mélyen beásta magát. Az ellenséges páncélosok válaszoltak, vegyi tölteteket és foszfexgránátokat hajítottak vissza. Amikor ezek felrobbantak, az amúgy is mocskos légkör fojtogatóvá és fénytelen névé vált, a mérgek kavargó levesévé, amely minden páncélzárat és toxikus szűrőt elnyűtt.

A Fehér Hegek gyalogsága a tankok nyomában rohamozott, fél kézzel tüzeltek a boltpisztolyokkal, és közel maradtak, nehogy az áruló úrgárdisták megközelíthessék a járműveket. Lézerágyúuk tüze csapott le a magasból, a galériákról, az ellenséges harckocsik fertőzött, duzzadt oldalába fúródva. Egy sugárhajtású robogós raj suhant sivítva a sortűzek után, az orruk alá szerelt bolterek töltényeket köptek.

Így is túl lassúak volt. A terem túlsó vége nyolcszáz méterre volt, toxikus felhőkbe veszett, és végig makacs védőbástyák álltak előtte. Ilyen tempóban napokig tarthatott a mészárlás, hogy átérjenek.

Naranbaatar felemelkedett a padlóról, páncélját örvénylő boszorkányfény koszorúja övezte. Magasabbra lendült, érezte maga körül a lövedékek füttyülését és süvítését. Látómezeje a

taktikai felületek és a szellemszerű előérzetek megszokott keveréke volt, egymásba olvadó és szétváló projekciók és jóslatok egyvelege. Közepes távolságban, amit még mindig terminátorpáncélba öltözött árulók jelentős különítményei védelmeztek, egy meghökkentő szerkezetet látott, amely csikorogva közeledett a front felé. Valamiféle négylábú lépegetőnek tűnt, egy óriási harci gépnek, arait a szokásos, zömök adaraantium- és keramitlemezekből építettek, de halványszürke bőr egészítette ki, és áttetsző csövek hurkai övezték. Összetéveszthetetlen, daemoni aura lüktetett a bőrkeményedésekkel teli felszínen. Hatalmas, karra szerelt ágyúkat hordozott, bordázott hátát tátongó rakétavetőket szegélyezték. Üvöltve tudatta kínját és dühét, ahogy közeledett. Akármilyen tudat maradt a teremtmény szívében, az nyomorult és zavarodott volt, és a körülötte lévők kényszerítették csatába. Húsos hasa alatt hatalmas üzemanyagzsákokat hordott, melyek valamilyen daemonok által összehegesztett reaktormagot tápláltak. Ha túl közel jut, hatalmas pusztítást végezhet.

Megpördült, lendületet vett, és vízszintesen kinyújtotta a botját. A viharos szél felerősödött és belekapott a páncéljára erősített kalligrafikus feliratokba. Aranyló szeme kifehéredett, szíve hevesen vert, a tenyere felforrósodott.

– *Shala'ak!* - kiáltotta.

A hatalom elhagyta a testét, a botja koponyás csúcsából tört ki. Egy pillanatra úgy érezte, mintha őt is elragadná, elrepítené a kinetikus energiával együtt, de küzdött, hogy egy helyben maradjon, magasan a csatatér fölött lebegve.

A megidézett hipertérlövedék, a szintisza nemlét kavargó gömbje egyenesen átröppent a tömeg feje fölé, majd a harci gépezet húsos hasába csapódott. A daemongép azonnal felágaskodott, vakon üvöltve, aztán a belé fűrődő lángok elérték a himbálózó üzemanyagtartályokat.

A robbanás az egész termet megrázta, megsemmisítette a daemongépet, és több száz támogató katonát döntött le a lábáról. Tüzérségi lövegek borultak fel, tankok csúsztak egymásba. Dühöngő lökéshullám csapolt ki, magával sodorva a kiömlő vegyi anyagokat, hatalmas, hullámzó krátert szaggatva az epicentrumból kifelé haladtában. Minden, amil a szálló vegyszerpermet ért, természetellenes lángokba borult, az áruló űrgárdisták nemsokára egymásnak rohantak, vakon, lángolva, és ez a vontalotl tombolás megzavarta a szigorúan fegyelmezett előrenyomulásukat. A legközelebbi légiós csapatokban éljenzés tört ki, a Fehér Hegek megpróbálták kihasználni az előnyt. A Terrai Páncélosok nem maradtak le messze, és minden rendelkezésre álló ágyú az újonnan megnyílt rési vetle célba a lövedékek viharával.

Naranbaatar gyorsan visszahúzódott, mielőtt a válaszlövés célba vették volna, és isméi a földre ereszkedett. Szédült, és nehezen vette a levegőt. Minél mélyebbre jutottak, annál kimerítőbbek lettek az igék. Nem láua, hogy a légió mennyire tudta kihasználni a helyzetei, Térdre rogyott, próbált nem elájulni, rudva, hogy már így js veszélyesen túlerőltette magát. Bűzös gőzök szál luk fölé, ujjaikkal a végtagjaiba kapaszkodtak. Két kézzel markolta a botját – időre volt szüksége, csak egy kevésre, mielőtt újra szólítják A daemonok biztos máris közelebb biceglek, felfigyeltek az erejére. Érezte maga körül a gyors mozgási – a légió harcosai rohantak, hogy a lehető legtöbbet hozzák ki a szünetből, csizmájuk a mocsokban loccsant.

Egy kesztyű nyúlt utána, és felrántotta. Naranbaatar ügyetlenül feltápáskodott, felnézett a segítője sisakjára, és a primarchát látta maga melleit.

– Kagán – zihálta, és esetlenül meghajolt A Kán támaszt nyújtott neki.

– A hivatásod becsületére válsz – mondta. – Ez erősre sikerült.

Naranbaatar megpróbálta kitisztítani a fejét. A teste már kezdett magához térni – az elméjének gyorsan követnie kellett. Nyoma sem volt Namahinak és a *heshignek*; vajon továbbmentek?

– Hogyan szolgálhatok? – kérdezte.

A Kán végignézett az ütközetben. *Dao* pengéjén vastag nyálkagombák futottak végig, páncélja vérben úszott. Előttük, körülöttük a légiója az ellenségre vetette magát, ősi csatakiáltásokat harsogva, pörgő-forgó pengékkel. A véruket folytatták minden egyes elfoglalt méterért. Mindezek ellenére mégis előrevetették magukat, soha nem haboztak, soha nem kételkedtek.

– Máris sokat kértem – felelte halkan a Kán.

– Nagyuram? – érdeklődött Naranbaatar, aki nem volt biztos benne, hogy jól hallotta.

A Kán visszafordult hozzá.

– Elég közel vagyunk? – kérdezte. – Érzed már őt?

Naranbaatar nagy levegőit veti. Az érzékszerveit elhomályosították a huperiér különféle jelenései, amelyek ráordítottak, és minden egyes ocsmány szavukkal a jelenlétüket hirdették.

Összpontosított. Az úrköztető építménye hatalmasra duzzadt a lelki szemei előtt, romlott kobol és acélból álló kolosszális csúcsként. Nehéz volt belülről koncentrálni rá – kín döfött a szemébe a szintisza iszonyattól. Sötét metszetében a hipertér entrájiájának szövetei lüktetett és villogott, mint betegség a testben, zöldes színű sejtek és daganatok tömkelege. Egy pillanatra szédtető volt a burjánzás – alig tudta megmondani, melyik sejtés honnan ered. Kényszerítette magát, hogy keményebben dolgozzon, hogy kiszűrje a külső visszhangokat.

Aztán összeállt a kép. Nem lehetett tévedés. Ez volt az egész forrása – a kétségbeesés eredete, a lencse, amelyen a nagyobb rontás átsűrődött. Nem rejtőzött el. Talán nem is tehetett –

talán az ilyen nagyságrendű hatalom a Császáréhoz hasonlított, túláradó, túlbujánzó, elrejthetetlen volt. Még távolról is ijesztő volt szemlélni. Cáfolt mindent, amit valaha a Mennyei Ösvényről mondtak maguknak. Minden értelmet felülmúló elragadtatás volt ez, szándékos belefulladás a hatalomba, minden emberi ellenőrzés feladása.

Elszakadt a látomásoktól. Visszatért köré a csata hangos mennydörgése. Fölbámult a sárkánysisakra mint fókuszpontra, mintha az megakadályozhatná, hogy teljesen elszakadjon.

– Igen – mondta.

A Kán bólintott.

– Akkor ő is ugyanúgy akarja ezt, mint én.

– De Ganzorig még túl messze van. Még nem adhatunk neked...

– Lejárt az idő. Elég erős vagy?

Ez volt a lényeges kérdés. Talán megölné a megerőltetés, mielőtt befejezné. És ami még fontosabb, az urát is megölheti. De az idő máris elszaladt előlük, miközben harcosok hullottak el az Oroszlános Kapu pestis sújtotta termeiben. Ott és akkor csakis egy választ adhatott.

– Add ki a parancsot, Kagán – mondta Naranbaatar, és megacélozta magát arra, aminek jönnie kellett. – Olyan erős leszek, amelyet a feladat megkövetel.

– Most hol vagyunk? – kérdezte Morarg.

– E világ egyik mítoszában – felelte a Maradvány. – Egy olyanban, amit korunkban a legtöbben elfelejtettek. Hamarosan már senki sem fog emlékezni rá.

A nap ragyogott. A zafírkék tenger minden irányban nyugodtan és békésen húzódott. Egyetlen lélekvesztő ringatózott a hullámokon – egy ősi hajó, vitorlával és

evezőkkel. A verőfényes nap alatt a legénység egy embert kötözött az árbochoz. Nem úgy tűnt, mintha küzdene.

– Ez a hajó vitorlát bont, és egy sziget felé veszi az irányt – mondta a daemon. – Azt a szigetet olyan vonzó lények lakják, hogy egyetlen halandó ember sem tud ellenállni a hívásuknak. Bármelyik hajós, aki túl közel merészkedik, arra van ítélve, hogy a hajóját a szikláknak vezesse. A férfi, akit látsz, a saját szemével akarja látni őket. Mit tehet? Ebben a pillanatban még ura önmagának. Tüdja azonban, hogy ha egyszer eléri a célját, már nem lesz az.

Morarg figyelte, ahogy a legénység viaszdugóval tömíti el a fülét, és meghúzza az utolsó csomókat.

– De hiszen átadta a parancsnokságot – jegyezte meg.

– Nem, még mindig ő adja az utasításokat. Az emberek engedelmeskednek neki. Szerződést kötött, amíg még hatalmában állt, olyat, amely megadja neki, amire vágyik, miközben megóvjá magát és a hajót is. Ismeri az erejét, ismeri a gyengeségeit. Szerintem ez előnyös tulajdonság egy parancsnok esetében.

A látomás szétfoszlott, akárcsak a többi, A jelenet szédítő gyorsasággal rohant át a következőre – a mélyűrbe, a *Terminus Esi* fedélzetére. A kapitánya, aki még mindig Calas Typhonnak nevezte magát, a hídon állt. A fedélzet megremegett, ahogy a nehéz oldalsortüzek eldördültek. A legénység minden tagja vadul szorgoskodott. A kijelzőkön a feljük özönlő ellenséges csatahajók jelzései rajzolódtak ki. Mindegyik az Első Légiónak viselte.

– Ez itt a Zaramund – szólalt meg Morarg.

– De te nem voltál ott.

– Nem.

A Maradvány csodálkozva rázta csapzott fejét.

– Soha nem kételkedtél, ugye? A légión alvezére, aki magában kelt útra. A fejébe vette, hogy az Oroszlán fiai közé keveredjen,

pedig olyan furcsa volt, olyan hátborzongató. Úgy tűnt, sosem sérült meg igazán, ugye?

– Nem az én dolgom volt, hogy ítélkezzek az első kapitány felett.

– Bizony, nem a tiéd. Hanem az uradé. De úgy látszik, ő sem ítélte el, nem igaz?

A látomásban komolyan kitört az úrháború, Typhon pedig szenvtelenül felügyelte az egészet. Az első kapitány magabiztosan állt, pontosan tudta, mit csinál.

– A saját érdekében van itt – suttogta a Maradvány, a parancsnoki trón köré kúszva, a többi jelenlévő számára láthatadanul. – Most már érted, ugye? A légiónak nincs itt dolga, csak neki, Ő már elkötelezte magát az út mellett. A szenvedés összes síkjára kérdelem, miért engedtetett meg ez neki?

Morarg hagyta, hogy fellobbanjon benne egy kis ingerültség.

– Sok kérdési teszel fel, daemon.

A Maradvány felnevetett, majd felnézett az első kapitány ijesztő arcára, Typhon nyers karizmája már most is nyilvánvaló volt, már a durvább változások előtt is, amelyek még csak ezután következtek.

– Csak azért, mert elbűvöl. Ti emberek még egyszer sem tettetek fel egyetlen kérdést sem.

– Pont ahogyan teremtetek minket.

– A Barbaruson? Vagy utána?

Mielőtt Morarg válaszolhatott volna, az elmozdulás rohama, a téren és időn átívelő, vadul rázkódó örvénylet, a hideg kizökkenés hulláma újra felerősödött, amíg vissza nem érték egy helyre, amit az úrgárdista túlságosan is jól ismert.

– Ez itt az Ynyx.

– Az Ynyx után – javította ki a Maradvány. – Apa és fia újbóli találkozása.

Előttük Mortarion most egy kivégzett világ fekete homokján állt. Vele szemben Typhon, aki alig különbözött attól, amilyen a Zaramundnál volt, csak talán még öntudatosabbnak, még elbizakodottabbnak tűnt.

Meghajolt, mire az ura gúnyosan összerezzen.

– Ne hajolj meg és ne alázatoskodj – mondta neki Mortarion.
– Én az igazságot keresem, nem a hódolatot.

– Az igazságot – ismételte meg a Maradvány. – Hallottad ezt? Meg sem kérdezi, hol járt! Ez az egész nagyon furcsa.

– Azért váltam ki – válaszolta Typhon mert a tisztánlátáshoz távolságra volt szükségem.

– Ó, micsoda szemtelenség! – szuszogta a daemon, és egyértelműen csodálta. – Mégis megússza elmarasztalás nélkül. Egyetlen szemrehányó szó sem hangzik el, úgy fogadják vissza a légióba. Ez vagy igazán nagylelkű, vagy az urad többet tudott, mint amennyit elárult.

Morarg egy kicsit alaposabban szemügyre vette Typhon körvonalait. Volt benne valami furcsa, valami imbolygás, közvetlenül a valódi látvány határán túl, mintha ezernyi apró szárny borzolta volna a levegőt.

A Maradvány közelebb lopakodott.

– Ó, most már látod, ugye? Gondolom, atyád már először is látta. Ne feledd, már beszélt az egyikünkkel. Neki is megvolt a maga tudása, még ha habozott is használni.

– De ha... tudta... – habozott Morarg.

– Miért hagyta, hogy ez így menjen tovább? Valóban. Micsoda rejtély!

A következő pillanatban ismét a *Terminus Esten* voltak, a Pusztító Kaptár támadásának kellős közepén. Ismét nyálkás sikolyok, rothadó hús bűze, a fedélzeten szétcsapó véres ürülék töltötték meg a folyosókat. A visszatérés még a látomás keretein belül is majdnem több volt, mint amit Morarg el tudón viselni. Időtlen volt ez a fájdalom, a vég nélküli kínok

örökkévalóságában sodródva. De a legrosszabb, a fizikai érzéseknél is sokkal borzalmasabb az a tudat volt a jelenben, hogy nem sikerüli elviselni. Túl sok volt nekik. Megadták magukat.

A Maradvány felé fordul.

– Vigyél innen.

A daemonnak kivételesen nem volt gúnyos válasza.

– Ennek meg kellet történnie – zihálta, mintha lenyűgözte volna a dolog. – Ez volt a nagy rituálé. Ami megváltoztatott titeket. Aminl túlestetek rajta, soha többé nem volt képes uralkodni rajtatok semmi és senki, de ő soha nem tudta volna meghozni a döntést, hogy ezt rátok erőszakolja. Emlékezz arra, amit tőle láttál, a Molechen. Soha többé Soha többé nem lesz hajlandó a saját fiai nyakára helyezni a kaszáját.

Morarg felnézett, és meglátta a sikoltozó folyosókon tántorgó Typhust, akit most már teljesen láthatóan elleptek a legyek, és aki addig dagadt a hatalomtól és a betegségtől, míg már minden testnyílásából az ömlött. Ez volt a forrás, a Pusztító keltetője, aki öröm és rémület keverékével üvöltött, a harci páncélja felhasadt, és üszta, kavargó fekete rögökké oldódott.

– Ő tette – nyögte ki Morarg, és nem tudta megakadályozni, hogy egy kis gyűlölet árnyalja a szavakat.

– Igen, ő tette – helyeselt a Maradvány. – De őt ki engedte be?

A látomás változott, fedélzetről fedélzetre siklott felfelé, sorakozó borzalmak jeleneteit mutatta – felhasított és örökké kiomló beleket, kiszakított szemeket, melyek aztán Cijra kinőttek és elgennyyesedtek, csontból leváló harcedzett Izmok, melyek nedvesen csattantak a plasztacélon. Végül elérték a legmagasabb csúcsot, a nyomorúság katedrálisát, amely az űrbe nyílt. A flotta többi része a hipertér sokszínű szakadékában lebegett, dimenziókon átrepülve és az élő pokol neonfényes ölelésében ringatózva. A sikolyok odakint is hallatszottak, megsokszorozódlak és egymásba fonódlak, míg

végül kihallatszott, mi is volt valójában: véget nem érő dicshimnusz.

És ott volt maga Mortarion is, kint az úrben, a *Terminus Est* gerincén állva. Karjait felemelte, fejét hátravetette A vonásaira kiülő gyötrelem pont olyan volt, mint a Molechen – semmi diadal, csak a tudatosság, a szörnyű tudatosság.

– A vérem és a csontom! – sírt, az éter hullámzó függönyeihez esedezve. – Az akaratom és a szellemem hatalma! Mindez a tiéd, ha felszabadítod a népemet!

És a hipertér mély bugyraiban, az álmok birodalmának legsötétebb vermében valami hatalmas és ősi mozdult meg, a tapasztalat szintjein keresztül felemelkedve, hogy elfoglalja a helyei, ahová az első élő sejt bomlása óta rendeltetett, de e sehol-hely paradox törvényei szerint csak akkor tehette meg, ha egy halandó meghozta a döntést.

– Elég – jelentette ki Morarg, aki nem akart tanúja lenni annak, ami ezután következett.

– Egyetértek – mondta a Maradvány. – Pont elég volt.

Ezután visszatérlek a sötétségbe. A sikolyok elhallgatnak, a kínzásnak vége szakadt Morarg nehezen lélegzett. A járványok a vérében, a genyves húsában, a reumás szemében sisteregtek. Nem volt visszaút – most már ez volt Ő.

A Maradvány türelmesen, morózus ábrázattal várt A sötétségben a kiéheztetett teste gyakorlatilag újra láthatatlanná tette.

– Minden úgy történt, ahogy mondták – szólalt meg Morarg.

– Valóban.

– Typhus elhozta a Pusztítót.

– Ő tette.

– Mortarion elhozta nekünk a szabadulást.

– Ő volt.

Morarg felnézett a daemonra.

– De nem történt megtévesztés.

– Hogy hihetted ezt valaha is? Atyád az Anatéma fia. A hipertér nem becsüli meg a csalókat.

– De miért?

– Az árbóchoz kötözte magát, amíg még lehetett. Sosem lett volna képes átadni neked a gyötrelmet, csakis a gyógymódot. A döntés megszületett, de nem akkor, amikor hitted. A válság pillanata az Ynyxen jött el, amikor megölhette volna Typhust, de csak annyit mondott, hogy az igazságot keresem. Ez volt a krízis. A hatalmak figyeltek, és minden úgy alakult, ahogyan annak történnie kellett.

– De én vele voltam. Egész idő alatt. Láttam a kétségeit. Nem tudta, mi történik. Egyikünk sem tudta.

– Igazad van. Nem tudta. Soha nem tudta, hogyan vagy mikor, vagy milyen módon következik be. Csak egy kinyilatkoztatásra volt szüksége – hogy Typhus a közvetítő. Hogy beeresszétek, aztán tegyetek, amit akartok, ahogy megfelelőnek tűnik; a többiről majd az Isten gondoskodik.

Morarg hátat fordított a lénynek. Érezte a hazugságot a szavaiban. De hál ez is a hazugságok teremiménye volt – amit mutatóit, az talán elég valóságos volt. Melyik elképzelés leheteit szörnyűbb, hogy Mortarion áldozat, vagy hogy ő voli az elkövető? A cél ugyanaz volt, de az eszköz, amivel mind célba értek... úgy érezte, mintha minden felborult volna.

– Miéri mondod el nekem ezeket? – motyogta.

– Mert már kezdtél kételkedni – magyarázta a Maradvány. – Már azt hitted, hogy az urad egy vak bolond. Nem volt az. Akár megátkozott, akár megváltott téged, az ő keze kormányozta a hajót.

A daemon közelebb sántikált, tágra nyílt szeme a sötétben csillogott.

- Tehát teljes odaadással kell harcolnod érte, vagy teljes szívedből küzdened kell ellene. Nem hunyhatsz szemet, nem sajnálhatod - ő a te primarchád, a sorsodat az ő akarata alakította. - A lény tekintete átható volt. - Szóval mit teszel, Caipha? Most, hogy ezt tudod, mihez kezdesz?

Morarg visszanézett rá. Érzelmek dúltak benne, ugyanolyan viharosan, mint az, ami a hajón megrohanta.

Válaszolni akart, helyben lerendezni a dolgot, visszatérni a háborúba, és eljátszani a szerepét. De nem tehette. Még nem. Mert nem tudta.

A cél elérhetetlen volt. A gyors előrehaladás kecsegtető időszakában úgy tűnt, hogy akár menetrend szerint is bevehetik, de aztán az ellenállás besűrűsödött, mint a sebbe alvadt vér, és az előttük álló úi immár csak fájdalmat ígért.

Shiban kán ugyanolyan bámulatosan gyilkolt, mint mindig. Összevont testvériségeit a falak irányából vezette be, örvénylő, recsegő *gumi daóval* ölte az ellenséges bajnokokat és gyalogosokat. A Fehér Hegek felvesekedték magukat a hídfőállásokból, az Oroszlános Kapu úrkíkötojének sötét szívébe. Egyiküket sem lepte meg, amit odabent látlak - eleget tudtak már a Halálgárdáról ahhoz, hogy előre lássák milyen mélyre fognak sülyyedni, így a borzaimat, valamint Mortarion terrorcsapatainak halálos erejét is.

Shiban kegyetlen tempót diktált, és arra használta a mellé kijelölt páncélososztagekat, hogy rövidebb utakat robbantson a nagy orbitális rendszerekhez. Minden kán kimerítő részletességgel ismerte a belső terek elrendezését - heteken át tanulmányozták a kartolitokat, hetekig memorizáltak minden egyes liftaknát és szerelőcsarnokot. Valószínűleg többet tudtak, mint a hely védői, akik csak támaszpontnak használták. Shiban célzott csapásokat rendelt el elszigetelt szerkezeti elemekre, a szakaszok összeomlását kockáztatva, hogy gyorsan beljebb

juthassanak. Több járműfelvonót is elfoglaltak, ami lehetővé tette, hogy még a szupernehéz gépek is feljussanak a szintek között. A testvériségek biztosan haladtak a termék düledező labirintusában, utat vágva a bűzös és fojtogató barlangokba, szorosan egymás mellett, védve az értékes tankokat az ellencsapásoktól, és a járművek félelmetes fegyverzetét használva szabad utat robbantottak maguk előtt.

Minden lépésnél tudatában volt azonban a rászegeződő tekinteteknek – nem az ellenség volt az, akik nem tudták, vagy nem törődtek azzal, ki ő, hanem azok, akiket vezetett. A veterán chogorisiak ugyanolyan keményen küzdöttek a megbecsüléséért, mint a cél eléréséért. A terraiak és az újvérűek ugyanezt tették, különösen azok, akik keveset tudtak az anyabolygó szakadásának részleteiről, és akik annál keményebben dolgoztak azért, hogy bebizonyítsák, méltók a megtiszteltetésre, hogy a légióhoz tartoznak. Minden mozdulatukban, minden lesütött tekintetükben és tiszteletteljes voxválaszukban ugyanazt hallotta: *Tachseer vagy. Te vagy a Helyreállító.*

Torghun nevetett volna ezen. Shibán régi riválisa, régi ellensége, aki végül áldozattal váltotta meg a hibáit, akivel Shibán továbbra is szeretett volna még egyszer utoljára beszélni, hogy kiengesztelje azért a sok helytelen büszkeségért, a sok haragért, kacagott volna, ha látja, hogyan alakultak a dolgok. Ha látja Shibán kánt, a Chondax fehér csatamezőinek tágra nyílt szemű és lelkes parancsnokát, aki mindent kockára tett azért, hogy megpillanthassa a primarchát akció közben, és akit most a következő generáció harcospalántái a légió lelkének egyfajta totemeként tisztelnek.

Nem tudta mindnyájukat megvédeni. Bármennyire is keményen harcolt az élükön, bármennyire is próbálta őket óvni ettől az ellenségtől, a harcosai meghaltak. Az újvérűek rávetették magukat a Pestisgárdistákra, és kifogástalanul vívtak, példamutató buzgalommal, de így is alulmaradtak.

Kilyukaszthattad a bőrüket boltlövedékekkel, átvághattad az inákat tulwarcsapásokkal, megszórhattad őket repeszbombákkal és aknagránátokkal, mégis visszatámadtak, újra meg újra, a halálos homályban csillogó szenvtelen, zöld lencsékkel, sosem panaszkodva, némán, csak léteztek, és pont annyira képtelenség volt kiirtani őket, mint magát a kétségbeesést.

A legerősebb fegyverük a gyorsaság volt, de most a lendület elfogyott, és kiszolgáltatottá lette őket a kimerítő őrlődésnek. Egy ilyen ellenséggel szemben a harag sem tarthatott ki örökké. Ezeket nem lehetell feldühíteni vagy meggondolatlanságra ingerelni. A fortélyok sosem csalták elő, az elterelések sosem tévesztették meg őket. Úgy tűnt, egyetlen taktika maradt, vállalni az egyenlő és ellentétes szenvedést, a saját feltételeikkel szembenézni velük, a mocskos, reumás szemekbe meredni, és kitartani, amíg a sápadt fények ki nem alszanak, hogy aztán jöjjön a következő.

Shiban lándzsahegyét azzal bízták meg, hogy vegye be a hetes orbitális üteget, a több mint negyven nagy föld-űr tüzérési létesítmény egyikét. Ez volt az első a Borostyán behatolási pont hatósugarában, amit a Kagán gyorsan el akart foglalni. Vegyük át az irányítást az ágyúk felett, érvelt, és a Hadúr flottája újra félni kezdhet. Shiban kérte a megtiszteltetést, hogy elfoglalhassa, tudva, hogy milyen hevesen védik majd a silókat.

Ekkor már az ágyúkat is látta. Egy jellegzetes, hatalmas galéria legvégén, amelyet olyan magas tető zárt körül, ami teljesen a felgyülemlett füstgomolyokba veszett, saját szemével láthatta az első óriási lövegeket, amelyek mind majd fél kilométer magasak voltak, gigászi csöveiket pedig lengéscsillapítók és hűtővezetékek, lőszertöltők és irányító dugattyúk miniatűr városa vette körül. Hosszú sorokba rendeződtek, orruk valahol a magasban állt ki a pajzsok védőrétegei alól. Úgy érezte, mintha csak ki kellene nyújtania a

kezét az aktiváló panelek felé, és újra az égre zúdíthatná a bosszújukat.

Közöttük azonban ott állt a gyűlölt ellenség – a természetellenes ködön keresztül, tömegesen nyomultak előre, sűrű sorokban és beásott támogatással. Nem siették el a rohamot, ehelyett egyik támadást a másik után nyelték el. A környező terep most a szövetségesükké vált – a kikötő belső levegőjében méreg csöpögött, járatai rothadóak és alattomosak voltak, maguk a falak pedig félig-meddig kialakult *yakshák* boszorkányos szavait mormolták.

Az egyetlen lehetőség az maradt, hogy erőltessék a támadást, végig a hosszú galérián, egyik hullámot a másik után indítva, kitartva abban a hitben, hogy a következőnek biztosan sikerül az áttörés. Chakaja üvöltve szabadította el az időjárás-mágiáját, szétzúzva a hátborzongató jelenlétek legsűrűbb koncentrációit; Yiman a kitartás újabb hőstetteire ösztökelte a harcosait; a tankparancsnokok mélyre ástak, és keményen hajtották az egységeiket az élő rémálmok jelenéseire; az osztagok őrmesterei, újoncok és veteránok egyaránt, újra meg újra felálltak, hogy dacoljanak a foszfex, az ideggáz és a vegyszerrel átitatott lángszórók kitöréseivel.

Shiban megelőzte a leggyorsabbakat, megkerülte a becsapódások csattanó táncrendjét, és tudta, hogy látniuk kell őt, hogy szem előtt kell lennie, mert ha itt valahogy át tudja törni a védelmei, akkor a parancsnoksága alá tartozók továbbra is hinni fognak benne. Eddig egyetlen harc sem volt olyan fontos, mint ez – sem a *Kardok vihara* hídján, amikor az egész légión sorsa forgott kockán, sem Fulgrim kíséretének züllött mesterei ellen –, mert ezt nem saját magáén vívta, hanem azokén, akik a lángot hordozzák, a jövő vezetőién.

A Vihar testvérei voltak – mondta harcosainak az első támadás előestéjén. *Ha itt győzelmet arattok, az urainak fognak titeket hívni.*

Először azonban túl kellett élniük ezt. Miközben levágta a következő ellenfelét, újabb gyöuelmes kiáltásokat hallott, ahogy az emberei meghaltak. Láta, ahogy két újvérű a földre ránt egy Pesüsgárdistát, hogy aztán az újra felkeljen, lerázza mindkettőjüket, és folytassa a harcot. Láta Orgizt, egy vad és gyönyörű harcost, akit borzalmas savas töltetekkel terítettek le, felbecsülhetetlen értékű páncélja molyrágta szövetként mállott szét. Láta, ahogy Chakajál daemonok rosszindulatú ereje veri le a lábáról, majd küzd, hogy ne fájék fel élve, miközben rajta nyüzsögnek. Láta, ahogy egy Hódító harckocsi megtorpan a rohamban, hogy aztán a Halálgárda nehézfegyverei szétzúzzák, és a legénység élve elégjen a lángoló burkolatban.

- *Kagán!* - üvöltötte, az ismételt kiáltások fájdalmától lüktető torokkal. - *A Kán dicsőségéért!*

Azok, akik még életben maradtak, feleltek a hívásra, átverekedtek magukat a fájdalomon, átgázoltak a lápon, a párán és az iszapon. A páncéljuk megfeketedett és beszennyeződött, a pengéik eltompultak és lemerültek, a boltereik elakadtak, a táruk üresen kattantak. Mégis jöttek, leszegett fejjel és kitartóan, annak emlékéitől vezérelve, ami volt, és ami még lehetett. Már nem fordulhattak vissza, nem tehettek mást, mint hogy belevágnak a gyűlölet és a téboly zúgó lavinájába, egy kurta pillanatra emlékezve arra, hogy mit jelent embernek, az embernél is nagyobbak lenni.

Shiban megpillantotta a következő célpontot – egy hólyagos keramitból készült groteszk masszát, melynek háromosztatú szarva sebhelyes sisakból meredezett –, és kényszerítette magát, hogy rohamsebességre kapcsoljon. Amikor a szörny megfordult, hogy fogadja a támadását, látta, hogy mennyire kilúgozta a hipertér. Gyakorlatilag semmi sem maradhatott meg a hajdan emberi birtokosból abban a rothadó, málladozó lemezekből összeállítón, csúszó-mászó rovaroktól homályos, kilógó belektől csillogó páncélban. Csak egy dolog volt, nem élő lélek – az egész faj kárára űzött hitvány tréfa. A halandó tűz

egyetlen szikrája sem maradt meg abban a megkínzott tudatban, csak az üresség, a zsibbadtság, a megadás az örült fásultságnak, amely elvette a felszínes gyötrelmet, miközben azt a keveset is lerágta, ami az emberből odabent megmaradt.

Azért ölnek minket, mert már mindent elvesztettek – döbbent rá Shiban, ahogy odaugrott, a szálfegyverét szorosan markolva, vicsorgó bonilasztómezővel. Nekünk mit kell elveszítenünk, hogy felvehessük a versenyt ezzel? Milyen áldozatot, milyen szenvedést kell elviselnünk, hogy visszavághassunk nekik?

HUSZONEGY

Ördögfióka Az üres út Csekély nevek

Úgy tűnt, mindőjükkel elbír, még együtt is.

Ő maga is háromosztatú volt. Erebus majdnem felnevetett, amikor rájött erre. Persze hogy több van belőle egynél, persze hogy vannak trükkök, amelyeket még nem mutatott meg! A felfedezés megdöbbenő volt, de egy kicsit izgalmas is.

Először nem lehetett látni a hatást. A társai érkezése általában összezavarta a dolgokat. Széttépték az alapvető anyagot, ahogy átjöttek rajta, szétszaggatták és összekeverték a hipertér mindenféle csomóival, amit magukkal hurcoltak. Lángra lobbantották a levegőt, égő felhőkben verték fel a homokot, repkedő szilánkokra törték az agyagedényeket. Hatalmasak voltak, csontból és inakból alkotott roppant teremtmények, amelyek minden egyes nyújtózással és fújtatással megtépték a kőből épült kunyhót. Csillogtak, rángatóztak, a körvonalaik kezdetben nehezen szilárdultak meg; törött kő- és törmelékdarabokat zúdítottak a nő ódon otthonának romjaira. Ahogy teljes terjedelmükben kibontakoztak, lebontották a viskó tetejét, és letépték a napellenzőket, így újra láthatóvá vált a homokviharoktól vérvörösre színeződött csupasz égbolt.

De a nő is együtt nőtt velük. Nem bujkált, nem próbált menekülni. A természetellenes társakkal párhuzamosan növekedett, a teste megduzzadt és áttetszővé vált, hogy illeszkedjen az ő múlandóságukhoz. Ekkor pillantotta meg először – hogy több arca van, egy párnál több keze, és különböző fatyolszerű ruhái, amelyek a száguldó örvényben fodrozódtak és lobogtak.

A természetellenes társak egyenesen ráordítottak, mérges nyállal szennyezve az éjszakai levegőt. A madárlény csapolt le elsőként, kígyófejű botját megsuhintva. Aztán a bikafejű szörnyeteg lendült támadásba, egy fejszét lóbálva, amely lángra kapott, ahogy a földbe csapódott. A kígyó a nő bokája köré csusszant, felfelé lendült, hogy a dereka köré tekeredjen, miközben az üres tekintetű tetem romhalmazként tántorgott és bukácsolt feléje. Éter járta át őket, a leghatalmasabb isten-aspektusok közé tartoztak, akik valaha a hívására feleltek. A bőrükön az anyagon túli világ születésének utófénye csillant, ferde szemükben az a különleges, az élei iránti gyűlölet lángolt, ami csak bennük volt meg igazán. Az agyaraik csattanva zárullak össze, a karmaik szétnyíltak; ki-be tekeredtek egymás öleléséből, míg végül egyfajta egységes, mindent körülölelő organizmust alkotlak, a Panteon ritka egységének gyönyörű kifejeződését.

De a nő visszavágott nekik. Maga a föld magasodott föl körülötte, a szikla töredezett oszlopokban tört ki és hasadt le. Vakítóan szállt a homok, savként marta a húst, dörzsölt és égetett. Az égen mennydörgés roppant, a döngölt talaj megremegett, a vörös hold mindent beragyogott. A fenevadak körülvették, fojtogatták és marcangolták, ő pedig ellenük fordította a tudását, és bőven megállta a helyét.

Erebus feleslegesnek találta magát, miközben mindez kibontakozott. Elhátrált amint a teremtményei munkához láttak, hiszen az egyetlen feladata az volt, hogy bejuttassa őket, hogy segítsen nekik átlépni a küszöböt. Felnézett a tusára, mely magával ragadta, és érezte, ahogy a legmélyebb tudás elszabadul, olyan erőknél parancsolva, melyekről még csak nem is álmodott. Az éter keményen ráncigálta, készen arra, hogy az egész helyet képtelen ölelésébe rántsa, és csak egy különös ellenvarázs tartotta vissza, az egy helyre, egy időbe ágyazott fegyelem. Ez is a hipertér idegen hatalma volt? Bizonyára az kellett hogy legyen – a sehol-hely volt minden erő forrása –, de valahogy mégis... másnak tűnt, mintha az eredete

a fizikai világ alapjaiba nyúlt volna vissza, egy soha ki nem száradó kútba, amelynek fekete vize valami igazán ősi, mélyen gyökerező és sosem feledő dologból táplálkozott. Ah, micsoda eretnokség! Végül is minden út az éterbe vezet, bármilyen vigasztaló történeteket is mondogat magának az ember az ellenkezőjéről. Ez a hit legelső tétele, amelyből az összes többi ered, úgyhogy jobb, ha észben tartja.

Ekkor látta meg hogy a nő többi énje is felbukkan, gyorsan váltakozva, mint egy zavaros vid-animáció egymásra vetített kockái. Egy nőt látott, aki felvette a harcot a daemonokkal, sötét bőre olyan kemény, mint a bot, amelyet lenyűgöző haraggal forgatott maga körül, fenséges, egy hosszú élet csúcspontján. Egy ifjút látott, életerőset, mint a csillagfény, gyorsat, mint a zúgó víz, karcsú végtagjaiban sarlóval, amely megvillant a vérhold alatt. És látott egy bölcsét, hervadt feketéi, mint az olajbogyó, keménnyet, mint egy fa csavart gyökerei, aki mindent megfagyasztott, amit hosszú ujaival megérintett. Mindegyik halálos volt és mindegyik ő maga. Sebesen váltott alakról alakra, soha meg nem nyugodva, mintha egy örökkévalóságnyi evolúció kavardott volna össze és játszódtott volna le újra meg újra, amit az idézett elő, hogy megsértette a sivatagi szentélyt, a helyet, ahol múlt, jelen és jövő egyfajta száraz időtíenséggé olvadt össze.

Erebus eddig azt hitte, hogy ruhát visel – pamutból szőtt köntöst –, de most látta, hogy az egyetlen zsinórdarab, amely köréje tekeredett, és most kibomlott, hogy védelmező gubót képezzen. Hihetetlenül hosszú volt, szinte végtelenül folytatódott, mintha örökké tartana, akárcsak a nevek, amelyeket az Őrzők a páncéljuk belsejébe vésnek; de míg azok a nevek sok élet végét jelezték, ez egyetlen élet szimbóluma volt, ősi, és mindennel, ami itt valaha fontos volt, összefonódott.

Megpróbált közbelépni, belegázolni az isten-aspektusok nagy összezapásába, de a homokvihar hátralökte, és üvöltő nyomásával megperzselte a bőrét. Mintha az egész kráter

szétesett volna körülöltük, koncentrikus gyűrűi recsegték és ugráltak, a törmeléket pedig felkapta az örvény, és megpörgette az epicentruma körül. Kezdte elveszíteni a talajt a lába alól, és lassan a sziszegő szemcsék örvénye felé csúszott.

A nő hangosan kiáltott, Erebus pedig három, egymásra torlódó hangot hallott, mindhármát dühösnek és fájdalmasnak. A fenevadak felsikoltottak, gyűlölettől izzó magjukig megsebesültek a rájuk zúdított hatalomtól. Láta megtántorodni a tetemet, melynek löttyedt húsa leszakadt a csupasz csontokról. Láta, ahogy a kígyót összezúzza egy gúnyos sarok, és ahogy a bikafélét eltántorítja a bot hegye. Az undok madár, amelynek áttetsző tollazata a furcsa színskála minden árnyalatában pompázott, a nő közelébe iramodott, csak hogy a sarló egy ügyes mozdulata kitepje a tollait, és kiszúrja a szemét.

A kavargó örvénybe vér elegyedett, gomolygó cseppek, némelyik valóban emberi, némelyik csupán ócska másolat. Erebus a düh közepette igazi fájdalmat pillantott meg – a nő összerezsent, a vénasszony zihált. A zsinag kibomlott, most már sok helyen elszakadt. A futóhomok mindnyájukat beszippantotta, véres lábuk alatt bugyborékol.

Csoddlatos lehetett volna – gondolta Erebus. A hipertér királynője. Bűnbánóan elmosolyodott, még így is büszke volt, hogy körülötte a világ a feledés homályába taszította magát. De eltapostam egy újabb skorpiót, és a sivatag most már majdnem mentes a fullánkjától. Dicsőség nekem!

A nő végül mindet megölte. Vagy, mivel nem igazán tartoztak ehhez a síkhoz, száműzte Őket. Megbontotta az érzékek világához fűződő kötelékeiket, kibogozta, mint a varrónő a szakadt köpenyt. Nyávogtak és vinnyogtak, de ő könyörtelen volt, és egyfajta végtelen anyai türelemmel ellensúlyozta a különbségüket. Erebus az eseményeikei figyelve rájött, hogyan is csinálhatta. A Nagy Tettet. Egyfajta rettegő csodálat kerítette hatalmába, mert abban a pillanatban megértette, hogy a nő

csakis az igazat mondta neki – azt remélte, hogy az egész dolognak csak úgy vége lesz, és az Anatómia terve örökre befejezetlen marad. Most pedig a férfi a saját otthonában mutatta meg neki, hogy mekkorát tévedett ezzel kapcsolatban, mennyire ostoba volt, és hogy valójában mit ért el a beavatkozásával.

Ez volt az a tör, amire szüksége volt, hogy véget vessen neki.

– Harag – mondta, végre valamelyest előrébb jutva a viharban. – Megszállottság. Kétségbeesés. Hatalom. Ezekkel szegült Ő szembe. Ezeket hoztam magammal. Most már érted, ugye? Látod, amit Ő látott, évszázadokkal ezelőtt?

A nő ekkor már sírt, a sebei gyötrelmétől, talán a tőle kapón tudástól. Ha tehetne volna, talán szólítja régi szövetségését azt, akivel egyszerre teremlett és pusztított, akit egyszerre szeretett és gyűlölt. De Ő most messze volt, és teljesen lefoglalták a saját gondjai. Még mindig harcolt, dacosan, a végsőkig, de a lelkének vihara lankadni kezdett.

– Ezt tudom csodálni – jegyezte meg Erebus. – Döntést hozott. Rossz döntést, de azért meghozta. Te viszont... Te.

– Kuncogott, és egy pattintott kést húzott elő az övéből.

– Te mindent akartál. Itt is, ott is beleavatkozni, aztán visszatérni a sivatagba a szobraidhoz.

A figura, amit a nő mutatott neki, összetört a csizmája alatt, de a férfi alig vette észre. A természetellenes társak közül az utolsó is sikoltva zuhant vissza a valóságon tatóngó lyukba, az örvénybe, amit magukkal hoztak. Erda zúzódásokkal és vágásokkal teli testtel esett térdre, változékony arckifejezése visszazökkent abba az állapotba, amelyben a férfi megérkezésekor volt. Ruhája szakadt hurkokban lógott rajta, a szálak felfeslettek.

Erebus letérdelt mellé, felemelte az asszony kimerülten lehanyadó fejét, hogy az kénytelen legyen ránézni.

- Szóval ördögfiókának neveztél? - sziszegte gonoszul, és eszébe jutott minden sértés, ami valaha is rá irányult. - Lehet, hogy így van. Talán mindig is az voltam. De látod, mire vagyok képes most, mit tudok előhívni, ha szükség van rá. Szóval talán nem is olyan rossz ördögfiókának lenni.

Az athame élet a nő vérfoltos nyakához szorította, hogy a bőr megfeszüljön.

- Én azonban, Vele ellentétben, nem tartok igényt az istenire - suttogta halkan. - Uralkodóvá emeltelek volna, ha megragadod a lehetőséget. Még most is érzem a kegyelem ismeretlen vonzását a szívemben. Így hát, ha elfogadod az egyetlen feltételt, amelynek Ő mindig is ellenállt, még mindig felajánlom, hogy életben hagylak.

A nő sötét szeme felvillant, és találkozott a férfiével. Mindennek ellenére, hallani akarta.

- Imádj engem - mondta neki lágyan mosolyogva a férfi.

A nő szemében kialudt a tűz. A végtagjai elernyedtek.

Ez volt az a pillanat, amiért élt. A teljes vereség pontja.

Figyelte, ahogy a nő nagyot nyel, próbál szavakat találni, hogy elfogadja a feltételeit, hogy artikuláljon a vértől maszatos ajkával.

Fájdalmasan vette a levegőt, és a férfi sisakjára köpött. Aztán féloldalasan elmosolyodott.

- Neki is nemet mondtam - rebegte. - Pedig Ő talán még meg is érdekelte volna.

Erebus lenézett rá. Túlságosan hozzászokott már a sorozatos elutasításhoz, hogy különösebben meglepődjön. Ujjai megfeszültek a kés markolatán.

- Ahogy kívánod - mondta. - Istenek, micsoda pazarlás!

Sigismund látta, amint Khárn ráront a ködfelhőből.

A Világfaló meg sem próbálta álcázni a rohamát. Azok sem, akik vele együtt érkeztek. Angron légiójának több mint száz harcosa jelent meg, és még több hangja hallatszott a hátuk mögül. Tomboltak, a józan tudat utolsó szilánkjaitól is megfosztva. Üvöltöttek futás közben, inkább állatra hasonlítottak, mint emberre. Ezt látva az ember egy pillanatra azt hihette, hogy hirtelen valami elvadult, örökkön zord világba került, nem pedig a fájának őshazájába.

A Sigismund parancsnoksága alatt álló harcosok már eddig is hátrányban voltak. Arra készült, hogy amint eléggé kivéreztették Hórusz Fiait, ismét visszavonul. Ez volt az egyetlen, amit a primarchája parancsolt neki – hogy üvöltsenek a fájdalomtól. Igazság szerint ennél többet nem is tehetett, hiszen világosan látta, hogy a háború már elveszett. Dacos cselekedet volt, semmi több. Lehet, hogy egy kicsit lelassítja őket, de a célja az volt, csakis az, hogy kárt okozzon.

Alig emlékezett olyan időre, amikor ez legalább részben ne lett volna így. Hét éven át küzdöttek a biztos vereség ellen, és inkább azért szálltak szembe az eretnekekkel, hogy megbüntessék őket, mintsem abból a valódi meggyőződésből, hogy nyerhetnek. Ő tudatosan ellenállt ennek. Mindig is többre törekedett; leginkább azok ösztönözték erre, akik hittek benne, mint Keeler.

Már nem telte. Most a bosszú volt az egész világmindenség. A bosszú volt a teljes igazság. A bosszú volt minden, ami maradt, a végső kötelesség, amelyet nem valamilyen külső készítésre, hanem önmagáért teljesítettek.

Nem hagyja abba a rohamot. Most nem. Soha többé.

– Támadás – szólt voxon Rannhoz, aki épp a saját harcát vívta Hórusz Fiai egy harcosával.

Nem kapott választ. Rann nyilvánvalóan túl elfoglalt volt ahhoz, hogy feleljen, nyakig merült a saját harci világába, de az üzenet biztosan eljutott azokhoz, akiknek parancsra volt szükségük. Azoknak, akik még mindig mellette harcoltak,

akiket ő rángatott ki a lankadt kétségbeesésből, és egyenesen az ellenség tátott szájába hajított, még egy kicsit ki kellett tartaniuk. Ezrek halnak majd meg ezért az élvezetért, de ez nem számított. Ő szentté tette őket. Mártírokat teremtett.

Sigismund ellökte magától az utolsó áldozata holttestét. A hulla keményen nekicsapódott a viadukt kövének, mielőtt a feledésbe zuhant volna. A felszabadult kard vágyakozva reszketett a kezében. Felébredt a lelke, a körülötte tomboló tűz tépázta szelek felkorbácsolták benne a mészárlás kórusát. Felismerte a rangjához méltó ellenséget, amikor látta.

Sigismund hála mögött a végpont tornya állt – egy monsiruszerű, gipszből és ouslite-ból épült halom, melynek mellvédjét a kommunikációs berendezések elpusztult macskabölcseje koronázta. Kétoldalt füsttel teli szakadék tátongott. Előtte a régi magasvasút húzódott, letépett oldalsó korlátokkal, aknák lyuggatta felszínrel. Világfalók tomboltak rajta, átugráltak a hézagokon, a téboly sűrű hullámában üvöltöttek és rikoltoztak.

Hallotta, ahogy Templomos testvérei a védelemre készülnek mögötte – a súlyos csattanással felhelyezett pajzsokat, a helyükre csúsztatott táruk elegáns kattánását. Egyik harcos sem állhatott az eljövendő rituálé útjába. Az ellenség sem fogja megzavarni. Hiába viaskodott több száz harcos azon a magaslaton, ők kelten akár teljesen egyedül is lehetnek volna. Ez róluk szólt. Az idők kezdetétől fogva, annak végezetéig, mindig róluk fog szólni. A lovagról és a fenevadról. A hívőről és a hitetlenről.

Khárn kikerült egy halom elszenesedett fémkorlátot, és egyre nagyobb sebességre kapcsolt Sigismund vetett rá egy utolsó pillantást, mielőtt végül védekező állásba emelte a pengéjét. Nem sok mindent látott benne a férfiből, akit egykor ismert. Páncél nélkül harcoltak egymás ellen a *Hódító* gyomrában, egy erőpróban, amely megfosztotta őket a technológia és a boszorkányság minden előnyétől, és minden harcuk sajátos,

emberi jelleget adott. A feléje dübörgő besüa azonban, repedezett harci páncélban és véres csíkokban locsogva, inkább hasonlított valamiféle lepusztult harci gépezetre, mint ürgárdistára. Khárn sokkal nagyobb lermetű volt, mint a primarcha zászlóshajóján, a levegő forrongott párába burkolózó vértje körül. Energiafejszéje, amely még az ő hatalmas markában is abszurdan nagynak tűnt, máris morajlott, és az utolsó ölés forró olaj- és vércseppjeit szórta magáról. Búzlótt, akárcsak az Oroszlános Kapu falánál – égett réz és rothadó hús bűzét árasztotta, amely most olyan átható volt, hogy elnyomta a csata száz más szagát.

Sigismund szilárdan megvetette a lábát, felkészült az ütközésre, aztán Ők ketten összeecsaptak. Az energiafejszce a hosszúkardnak vágódott, a fogai sikítva csúsztak le a kard élén, mielőtt Sigismund kitért a lendületes támadás elől, hagyva, hogy Khárn megpördüljön és újra nekimenjen.

Ezután a világ jelentéktelenné vált körülöttük. Halk kiáltások és csattanások jutottak el hozzájuk, de ezek már semmit sem jelentettek – a párbaj totalitása mindkettőjüket bekebelezte. Sigismund tökéletesen koncentrált, elmerült a kard világában, a penge elmerült az övében. Végtagjai öntudatlan lendülettel mozdultak, amit egy életen át tartó folyamatos harc csiszolt. Egyeden döfést sem előzött meg gondolat – minden automatikusan történt, izommemóriával, ösztönösen. A látvány széttöredezett a szeme előtt, többé nem szilárd alakok, hanem szilánkok bukkantak fel: egy sisak pereme, egy micasárkány fogának csillogása, egy vállvért szegecsének rozsdás fénye.

– Te – morogta Khárn szinte érthetедenné torzult hangon, csikorgó fogak és felhasadt ajak véres, ziháló zagyválásában. – *Megint.*

Hányszor csatáztak már? Egy tucatszor? Többször? Az Oroszlános Kapu bástyáin minden megváltozott. A szabályok felcserélődtek, más lett a játék. Sigismund az előtte álló fizikai

testtel szállt harcba, de érezte a végtelen erőt, amely most a bőre alatt feszült – a nyers boszorkányságot, amely minden sebből előtört. Ha megüti, ha a vérét folytatja, még több tárul fel ebből a tébolyult világból.

Így hát nem szólt semmit. Nem maradtak szavai, ennek a szörnyetegnek nem. Nem idézte fel, ami egykor kettejük között történt.

Nem hurcolok többé az Impériumért, ami volt. Megfordult, lecsapott. Visszahúzódott, hántott. Blokkolt, visszalökött. Keményen beleroppant, hagyta, hogy a csapás elkerülje. Automatikusan. Gyorsabban és erősebben. És még mindig volt több. A belső úr szinte teljessé vált – totális kiüresedés lett, a testvériség, a nevetés vagy a sport eltörlése, amíg már csak ez maradt: mozgás, akció, reakció, gyorsítás, fojtás, kiszorítani az életet az ellenségből, eltaposni, megégetni, megbüntetni.

– Én... *lemészároltalak* azon a falon – közölte kásás hangon Khárn. – Akkor... elkaptalak volna.

Miért beszél? Miért próbál most nyitni felé? Folytatni akarja a vitát, amit elkezdtek, mielőtt a primarcha közbelépett, és mindkettőjüktől elragadta a végkövetkeztetést?

Túl késő volt. Minden érv elhangzott. Ez volt a különbség. Sigismundnak már nem volt mit hozzátennie, legalábbis szóban nem.

Csapás, suhintás, döfés, roppanás, reccsenés, lendítés. Régebben talán valamelyest meg lehetett különböztetni a támadást a védekezéstől. Most a két rész összefolyt. Láta, ahogy a penge fekete foltja elhalad a szeme előtt, mintha nem is az ő keze mozdítaná. Úgy érezte, eltávolodott az egésztől, mintha kívülről szemlélné a viadalt. Kezdte felfedezni, hogy ez csupán egy út kezdete, egy olyan úté, amelyen nincs más, csak hogy haladjon előre; egy üres, jellegtelen, örökké tartó úté.

– Mi... változott meg benned? – hörögte Khárn, vadul csapkodva, miközben igyekezett áttörni a támadás-védelem

közönyös pajzsán, úgy őrjöngve vele szemben, mintha fizikai fal lenne. – Máris... *halott vagy?*

Igen, talán az volt. Jubal megmondta neki már régen, hogy meg kell szabadulnia a láncoktól, hogy valamiféle örömet kell teremtenie abban, amit tesz, és egy ideig, hosszú ideig próbált ebből tanulni. De most szüksége volt a láncokra. A bilincsekre, melyek ehhez a gyönyörű, borzalmas kardhoz kötötték. A pengéhez, amely segített megismerni az igazságot. A fegyverhez, amely olyan tökéletesen illett hozzá, hogy már-már azon kezdett tűnődni, vajon nem kizárólag neki készítették-e, majd készenlétben tartották, elzárva valami sötét fülkében, addig a napig, amikor a reményről kiderül, hogy csak egy kiméra, és világosan látszik, hogy az út nem vezet sehová, mert csak az útról, az ösvényről, a rituáléről lehetett szó.

Ő mérte az első véres csapást, átvágta Khárn páncélját, és kihasított egy hosszú szelet bőrt és izmot. A Világfaló hátratántorodott, megfékezte a támadást, meghökkent.

Eljött a pillanat - gondolta Sigismund. Ekkor talán adhatott volna valamit régi edzőtársának – egy csipetnyi vigaszt, a felismerést, hogy mindnyájukat szörnyeteggé változtatta ez a háború. Vagy dühönghetett volna, kiadva magából a haragot, amit oly sokáig magába fojtott, a pazarlás és a gyilkolás miatt hóbörögve, amit az árulásuk elszabadított, felidézve azt, amit egykor közösen akartak felépíteni.

Ez volt Sigismund utolsó megkísértése. De az ajka zárva maradt.

Azért az Impériumért harcolok, amivé válni fog.

Khárn isméri rárontott, a fejsze fogai sikítottak, a végtagjai lendültek, vér és izzadság keveredett a párában, ami a megtépázott páncéljából áradt. A Fekete Kard pedig egyenesen elébe vágott, némán, hidegen és szenvtelenül, akár a sír.

A Bhab Bástyá egykor a galaxis központjának tűnt, olyan helynek, ahová elkerülhetetlenül utat találnak a hírek ezernyi világból. Ha az ember helyet foglalt az egyik szenzortrónusban a sok közül, beilleszkedett a bejövő adások hálózatába, és úgy érezhette, hogy az egész Birodalom karnyújtásnyira van tőle.

Most a homályos látás szigete volt a vakság tengerében. A legmagasabb pontján állva, megerősített ostromfalainak vékony ablakrésein kitekintve csak a végtelen csatamezőkről felszálló, mindent elnyelő feketeséget lehetett észlelni.

Rogal Dorn már alig érzékelte a parancsnoki szoba környezetét. Emberek léptek oda hozzá, aztán távoztak, néha olyanok, akiket felismert, néha vadidegenek. Archamus mellette volt, aztán elment valahová – harcolni? – mielőtt visszatért. Sigismund hosszasan beszélt hozzá valami jelentéktelen dologról, aztán Dorn rájött, hogy a férfi már rég elment, kiküldték a sötétség gyomrába, hogy lassítsa az eseményeket, és így bizonyára hallucinált és éber álomba merüli, ahogy az elméje végül kezdett leállni.

A valóság és a látomás egy ideje kezdett összemosódni. A kevés működő auspexlencse egyikébe nézett, és csak egy csuklyás arcot látott, amely a sötét üvegben kiveheietlenül bámuli vissza rá, és várt, csak várt.

Durván megdörgölte a szemét, megpaskolta az arcát, és kényszerítette magát, hogy újra éber legyen. Mások talán pihennek, alszanak, de ő nem. Ő volt a várnagy, az erőd ura, az egyetlen élő lélek, aki ismerte az összes útját, a fennmaradt erősségeit, a sok lehetséges gyengeségei. Ellen kellett állnia a hangoknak, amelyek egyre meggyőzőbben mormoltak kimerült elméjében.

Add fel! Csak sétálj el! Senki sem hibáztatna érte. Eleget tettél már. Add fel!

Archamus ismét mellette volt, visszatért onnan, ahová a kötelessége vezette. Egy Vérangyal is vele tartott, akárcsak

Amon, a főkapitány képviselője. Ezeket a páncélos óriásokat egy csomó magas rangú hivatalnok vette körül más területekről, az egyenruhájuk kopottas volt, a bőrük fakó. Néhányuk nevére emlékezett, de nem mindegyikükre.

– Van hír Sanguiniusról? – kérdezte fáradtan.

– Az Európa szektor utolsó bástyájából szervezi a kivonulást – válaszolta Archamus. – Egy órán belül jelentést kell tennie.

Dorn komoran mosolygott. Mikor aludt legutóbb az Angyal? Mikor nem volt mozgásban utoljára? A harc azonban jobb volt ennél. A primarchákat arra teremtették, hogy fizikailag erősek, harcosok legyenek, nem pedig arra, hogy a saját maguk által kigondolt börtönbe legyenek bezárva.

– Amikor megerősíti a befejezést, adjatok jelet a végső visszavonulásra – mondta, miközben előhívta a hadiparancsokat a szellemképekből, amelyek állandóan a retináján peregtek lefelé. – Minden, ami megmaradt, induljon a Sanctumba és a Fejedelmibe, minden más zónát fel kell adni.

A vizuális érzékelők már régóta használhatatlanok voltak, de Dorn elméje figyelemre méltóan gazdag képet tudott alkotni a történetekről az állandóan befutó audexközleményekből, melyek sikoltva kértek erősítést, pánikszerűen adtak jelentést a megfigyelőtornyokból, lélegzet visszafojtva számoltak be a visszavonuló parancsnoki csoportokról. A valós idejű adatokkal együtt össze tudott állítani egy sematikus térképet az egész csataterről. A hatalmas gyalogsági erőkről, amelyek csak az előőrsökben több százezresek voltak, és a további milliókról, akik most a roncsok között a megtisztított útvonalakon vonultak végig. A mozgó páncélosokról, a gépesített lépegelőkről, az anligravitációs platformokról, amelyek számolatlanul gyűltek mosl össze, és mind lassan közeledtek a maghoz. A titánokról és a lovagokról, akik szabadon beléphetlek a Belső Palotába, és mosl a porrá zúzott kővel borított, kisimult mezőkön tapodtak. Ennél nagyobb hadsereg még sosem létezett. Hatalmas volt, ahogy átvonult az egykor

ledöntheteden bástyákon, ahogy átáramlott a betört falakon és a védműveken, a sosemszületettek sikolyától kísérvé, eme élőholt teremtményekétől, akiknek a létezését oly sokáig még csak nem is volt hajlandó tudomásul venni. Hamarosan mindannyian látótávolságba érnek a Sanctumhoz, szemtől szembe, kard ki kard.

Lehengerlően. Megállíthatatlanul. Könyörtelenül.

– Hol van most az urad? – kérdezte Amontól.

– A Toronyban. Teljesítette a küldetését – válaszolta az Őrző udvarias, de türelmetlen hangon, ő is alig várta, hogy visszatérhessen a harcba. Dorn nem kérdezte, milyen küldetés volt az. A Legio Custodes már több daemont ölt meg, mint a lojalista erők bármely más alakulata – nélkülük a Sanctum alsó szintjein máris a téboly tombolna. A főkapitány a maga ura volt, de jelen lesz a Sanctumérl folytatott végső küzdelemben – csak ez számított.

Ami azonban a saját tévelygő testvérét – a génrokonát – illeti, még mindig nehezen tudta elfogadni a cselekedete vakmerőségét.

– Van már valami jelzés a kikötőből? – kérdezte, már tudva a választ.

– Semmi konkrétum – felelte Archamus. – A Skye lemez megsemmisült, a Külső fölött esett szét. Hogy ez elég volt-e a bejutáshoz... az egyelőre tisztázatlan.

Dorn felnyögött. Jaghatai becsületbeli vetélkedését most olyan távolinak érezte, mint az űrt, akárcsak azt, hogy a Sötét Angyalok váratlanul megszállták az Astronomicant Két aprócska ellenállási pont, minden segítségtől elvágva. Felbecsülhetetlen értékű harcosok ezreit pazarolták el dacos szembeszegülésre, holott itt kellett volna lenniük, a Sanctumban, amikor a Vörös Angyal megérkezik.

– Figyeld őket – parancsolta felszínesen. – Ha bármit megtudsz, ha valahogy élve kijut, azonnal riassz engem.

Archamus meghajolt.

Ezzel már csak egy elem maradt – a védvonal egyetlen része, amely még nem omlott össze, és kilenc alszektoron át tartotta magát, miközben az ellenséges erők seregestül igyekeztek lerombolni. Kicsúcsosodás volt, mely úgy nyúlt be a feladott területre, mint egy nyílvevő. Ha azonban nem vonják vissza gyorsan, akkor teljesen elvágják, és a lojalista ellenállás egy újabb bekerített darabkája lesz, amelyet tetszés szerint kiiktathatnak.

– És Sigismundot is – mondta Dorn.

– A Császár Bajnokát – szólalt meg az egyik hivatalnok.

A férfi a szóló felé fordult, a nő pedig megdermedt.

– Hogy nevezted a... – Összeszedte magát. – Ki hívja így?

A nő egy vezérőrnagy egyenruháját viselte. Hadseregeknek parancsolt. Ennek ellenére idegesen nyelt egyet.

– Én... csak hallottam, hogy ezt mondják.

Dorn egy kicsit tovább bámulta. Feldolgozta a hallottakat.

Egykor őt is így hívták. Azokban a napokban, araikor még megengedte magának, hogy elhagyja ezt az átkozott bástyát, annak fojtogató falait, lélekölő ürességét, ez volt a címe. A tekintete elkalandozott egy kicsit, és minden páncélüveg tükörképében viszontlátta a csuklyás arcot, most már gúnyosan.

Neked már mindennek vége, Rogal. Nem volt elég, ugye? Soha senki nem fogja megtudni, milyen keményen próbálkoztál. Még a kis becenevedet is elvették.

Hosszú, száraz lélegzetet vett.

– Jól áll neki – morogta szűkszavúan. – Azért csak hozzátok vissza. Megtette, amit parancsoltam, bármi több öngyilkosság lenne.

A hivatalnokok elsiettek, hogy megpróbálják eljuttatni az üzenetet Tompa ábrázatuk mindent elárult arról, mennyire

tartották valószínűnek a sikert.

Archamus maradt A stabil, megbízható Archamus.

– Kívánsz még valamit, nagyuram? – kérdezte.

Dorn talán elmosolyodhatott volna, ha van hozzá ereje. Egy másik alkalommal, amikor mondott is volna valamit, hogy feldobja a hangulatot. Talán egy extra titán légiót. Vagy Russ megjelenését a sarkon túlról, aki egyáltalán nem ment el az űrbe, energikusan és nevelve, a vad légiójával együtt, amely készen állt arra, hogy bevessék. *Ez csak egy rossz vicc, testvér! Persze hogy nem hagytam itt a Terrát!*

De nem volt hozzá ereje. Alig tudta kinyitni a szemét. Csak bámult a szenzorlencsék sorába, és nézte, ahogy a csuklyás arc őt figyeli.

– Jelezz az Örökkévaló Kapunak – mondta kiüresedve. – Mondd meg nekik, hogy...

Minden precíz parancs fölöslegessé vált. Kétségkívül mindent meglettek, amit csak tudtak. De valamit még mindig továbbítani kellett. Valamit el kellett mondani, most, hogy megjelölje a pillanatot, mielőtt maga is elindul a Kazamata felé, a kidolgozott védelmi terveinek foszlányaitól kísérve.

– Mondd meg nekik – mondta határozottan –, hogy már nem tart sokáig.

HUSZONKETTŐ

Vértestvérek Alapos figyelemmel Kelj fel

Nem, már nem tart sokáig. Nem az általa választott időpontban történik, persze, és nem is az általa választott helyen, de ez nem igazán számított – a végeredmény ugyanaz lesz.

Mindig is fennállt azresélye, hogy Jaghatai megkockáztat egy támadást. Minden, amit Mortarion róla tudott, lehetségessé, sőt valószínűvé tette ezt. Inkább az volt a meglepő, hogy Rogal ilyen sokáig bezárva tartotta őt.

Ha Mortarion törődött volna az Oroszlános Kapu úrkikötőjével, akkor azt valóban bevehetetlenné tette volna, megtöltötte volna az isten minden elképzelhető avatárjával, és olyan végtelen mélységű és gonoszágú láppá változtatja, hogy még az utálatos apja is kétszer is meggondolta volna, mielőtt megkísérli a bejutást. Így azonban, ebben az állapotban, ez a hely, a lepusztult termék, amelyeken átvonult, csupán állomás volt a hatalomhoz vezető úton. Ha túl sokáig időzött volna itt, azt kockáztatta volna, hogy a végső hódítás dicsősége egy alantasabb személynek jut – Abaddonnak, vagy talán éppen a gyötrődő Angronnak –, ezért a gondolatai mindvégig félig nyugatra, az égő pusztaságon túlra, a Sanctum felé fordultak.

A fivére jól időzítette a lépését. Ezt muszáj volt Jaghatai javára írni – éppen akkor cselekedett, amikor a dolgok kezdtek összeállni, minden figyelem a nagy előrenyomulás felé terelődött, melynek során a Véristen önfejű fiait félreállították egy megbízhatóbb légió kedvéért. A Fehér Hegék veszélyesek voltak – sosem volt ez másképp –, így a beavatkozást nem tudta egyszerűen félresöpörni, és a hadnagyaira bízni, hogy

foglalkozzanak vele. El kellett fojtani, itt kellett végezni vele, hogy a dolgokat visszaterelhesse az elkerülhetetlen kerékvágásba.

De mindenképpen megölte volna Jaghatai-t. Itt vagy a Sanctumban, nem számított. Miközben végigsétált a hosszú megfigyelőcsarnokon, elhaladt a harminc méter magas ablakok mellett, melyekből rég kitört minden üveg, a Halotti Lepel testőreinek szinte néma lépteitől körülvéve, arra gondolt, hogy itt talán jobb is. Befejezhette az ügyet, kiírhatta a régi barbár légió maradványát, és aztán ezzel a tekintélyes leszámolással a tarsolyában léphet a végső arénába, ahol megalapozottan tarthat igényt az elsőségre.

Dönthetett volna úgy is, hogy visszahívja a parancsnoki tanácsának tagjait, akiket már előreküldött a magba – Kargult, sőt, akár Vencot. Typhust persze nem – őt mindig jobb távol tartani, hogy folytathassa a régi bosszúhadjáratát az Elsővel szemben, miközben végig azt hiszi, hogy a saját érdekében cselekszik. Végül azonban nem küldetett senkiért. Minden úgy alakult, ahogy kellett. Hamarosan az egész légió újra összeáll, hogy beteljesítse a sorsát, azt, amit ő maga szabott meg számukra a hipertér okozta kínok idején. Ezt az akadályt is felszámolják, ahogyan minden mást, hogy készen álljanak az eljövendő, nagyobb szabású játszámára – a hipertér és a valós világ hibridjének uralására, amelyet Hórusz győzelme hoz létre. Ez volt most az igazi jutalom – nem ennek a már amúgy is megnyomorított halandó birodalomnak a kihunyó parazsa, hanem maga az éter, az istenek és angyalok eljövendő uradalma.

Ezért engedte meg a szenvedést. Ezért hagyta, hogy a fiai paradox módon, szándékosan megfertőződjenek, örületbe süllyedjenek és az isten teremtményeivé változzanak. Ennek meg kellett történnie. Muszáj volt bekövetkeznie, hogy olyan lényekké váljanak, akik a hipertér és a valóság levegőjét egyaránt képesek belélegezni. Amikorvégre áttörik a tapasztalat határait, amikor Hórusz belevágja karmait a Császár

szívébe, és a síkok közötti korlátok szertefoszlának, a szenvedés elnyeri végső jutalmát. A Halálgárda a küszöbön fog állni, továbbra is megfékezhetedően, az ereikben lüktető daemoni nyálkával, időn felül álló patrónusuk pedig még akkor is kuncogni fog, amikor még az eddigieknél is nagyobb ajándékokat osztogat.

Nem lesz több felügyelő. Nem lesznek járhatatlan hegycsúcsok. Nem lesz több méreg, amit nem tudnak lenyelni. Sem most, sem az eljövendő örökkévalóságban.

Lesétált a széles lépcsőn, amelynek csupasz fokain még mindig látszott Perturabo esetlenségének végső maradéka. Befelé fordította a tekintetét, hagyta, hogy az éter megmutassa neki az erőd állapotát a magas csúcsoktól a fenékvízzel teli alapzatig. Az egész hely megtelt betegségekkel, és a fertőzés a maga nemében fegyverként funkcionált. A megszállók lelassultak – beleütköztek ebbe az ellenállásba, sőt, az helyenként vissza is verte őket. Idővel ez az erőd lesz a sírjuk. Ha bármilyen feljegyzés fennmaradna, az Oroszlános Kapu a végső vereségük helyszínévént szerepelne, a gyalázat utolsó feljegyzéseként, amely a Prospero, a Kálium és a Catullus kudarcaihoz csatlakozna.

De aztán lecsaptak rájuk.

A megfigyelőcsarnok egy hosszú folyosó volt, amit két magas, páncélozott fal szegélyezett. A nyugati bástya külső peremén futott végig, és többnyire üres volt, leszámítva a háború hulladékának kupacait. A belső lumenek már régen kiégtek, a működőképes felületeket szerves anyagok burjánzó foltjai váltották fel. A túlsó végét, ahonnan tranzitaknak ereszkedtek le az úrkikötő üzemi szintjeinek szerelőcsarnokaihoz és emelőplatformjaihoz, sűrű spórafelhők takarták el. A kísérete – a Halotti Lepel hét, terminátorpáncélba öltözött harcosa, valamint negyvenkilenc, különböző alakzatokból kiválasztott Töreüen – zörögve és hörögve haladt a folyosón, hasított patájuk mocsokban loccsant és ropogott.

Egy pillanattal azelőtt érezte meg a támadást, hogy az bekövetkezett volna. Ez vonakodó elismerést váltott ki belőle, miközben a gondolatai visszazökkentek a jelenbe – előle itt nem volt egyszerű elrejtteni a szándékokat. Bizonyára valamiféle varázslatot használtak, azt a fajta olcsó, csontot kiszipolyozó bűbájt, amit a sámánjaik űztek, és ami elég hatásos lehet, ha a megfelelő időben alkalmazzák.

– Védjétek a nyílásokat – közölte reszelős hangon, és egy háromszáz méterrel lejjebb eső, repedezett falszakasz felé mutatott, ahol a magas ablakok fölötti boltívek már kezdtek tönkremenni. Miközben beszélt, a réseken át éles fény áradt be, és Viharmadarak hajtóművének dübörgése csapott le rájuk az éjszakai égboltról.

A Halotti Lepel azonnal megindult és felsorakozott a nyílások és az uruk között. A többi Töretlen egyenesen a fenyegető rés felé rohant, a boltereiket a zaj és a kavargó fények viharára szegezték. Maga Mortarion egyszerűen megállt, a kaszája nyelét a sziklabetonra támasztotta, inkább kíváncsian, mint nyugtalanul.

A külső falakat mennydörögve reccsenő töltetek döntötték be, amit a nehézbolterek ütemes ropogása követett. Az V. Légión harcosai átvetették magukat a falon keletkezett réseken, már akkor is befelé ugráltak, amikor az összetört falazat még a levegőben volt. Ezzel egy időben teleporterek ismerős ózonszaga sistergett, amit éles csattanások követtek, ahogy kiszorították a levegőt. Elefántcsont páncélos terminátorok jelentek meg fodrozódva, azonnal csadakoztak a harcostársaikhoz, és csatába szálltak. A folyosón repkedő töltények és lángoló energiamezők kezdtek tombolni, ahogy a két csapat egymásnak esett.

Mortarion némán bólintott, mire a Halotti Lepel elindult, és végigtrappolt a folyosón, hogy bevethesse halálos emberkaszáit. A Fehér Hegék harcosai közül egy sem jutott a primarcha közelébe – ahogy a harc elmérgesedett,

folyamatosan viisszaszorultak a folyosón a párafelhő felé. A távolról indított támadás merész lépés volt, de sokkal tovább nem juthatott.

Majdnem maga is utánuk eredt. Talán jót tenne neki, ha kinyújtóztathatná görcsbe rándult végtagjait, mielőtt az igazi gyilkolás elkezdődik. De aztán megérezte – közvetlenül a háta mögött, az árnyékban. Nem a teleporterek hipertér-technológiáját, hanem egy finomabb zavart, amit a vad villámokból és a végtelen mező fölötti ikerholdakból eredő fegyelemből idéztek elő.

Megfordult, rongyos köpenyét maga köré csavarta, de csak az ürességet látta. Érezte azonban a változás szagát – volt ott valami, a sodródó spórakkal teli homály mélyén. Újabb lépést tett, a mögötte zajló harcról megfélekezve, szeme összehúzódtott a sötétben.

Ekkor megmozdult egy árnyék. Reszketett, majd felcsusszant, hogy egyesüljön egy másikkal. Egy kóbor fényfoszlány mozgásba lendült, kígyóként vonaglott, hogy csadakozzon egy másik fénypacához. Az árnyak és a fények egymás körül keringtek, rohamosan összefonódva, aztán kísérteties módon feltekeredtek egy tartóoszlopra, és összeálltak valamivé, ami lágy arany és fehér színben kezdett el ragyogni. A csillogó fényjáték átsiklott a kavargó spórákon és azok között, és valami olyanná szilárdult, ami egyszerre volt ott és máshol.

Mortarion nem vette észre a pillanatot, amikor a Kán felbukkant. Az egyik másodpercben még minden homályos volt, csak egy kísérteties torzulás az épület szerkezete előtt, aztán már jelen volt, szilárdan, az oszloptól elszabadulva, kivont karddal, miközben a káprázat körvonalai kihunylak.

Szóval az időjárás-varázslói elég ügyesek voltak. Idehozták őt, a roham elébe küldték, hogy zavartalanul találkozhassanak. Nem lehetett könnyű.

Mindazonáltal ez mindig is kettejükről szólt, azóta, hogy először találkoztak Tizca romjainál. Az összes hadseregük,

minden harci gépük, a szövetségeseik és a túlhajszott pszik, valójában csak a módszer voltak, ami újra összehozta őket.

Mortarion a fivérét nézte. A Kán megváltozott a Prospero óta. Még mindig a régi arroganciával tartotta magát, azzal az arisztokratikus távolságtartással, amelyet mindig is olyan nyíltan viselt, mint a saját maga által okozott sebhelyet. Most valami más volt az aurájában. Talán beletörődés. Vagy egyszerűen csak letisztult, végleg egy szintre került a többiekkel. Az ember nem szárnyalhatott mindig szabadon; előbb-utóbb a gravitáció visszarántotta a sárba.

– Igazán szörnyen nézel ki, testvérem – mondta neki.

A Kán nem mozdult. Nem lendült hirtelen mozgásba a fenséges *Fehér Tigris daóval*, nem ugrott lélegzet-visszafojtva csapástávolságba. Csak állt ott, lazán markolta a fegyvert, harci sebhelyekkel tarkított páncélja lágyan csillogott a zöldes nimbuszban.

Végül mindössze egyetlen szót mondott.

– Szárnyak – közölte megvetően.

Mortarion kuncogott.

– Hatalmas ajándék. Még mindig tanulom, hogyan működik.

– A rontásod jele.

– Mondd ezt az Angyalnak.

– Ő jobban viseli őket.

Ez volt a legfurcsább dolog az egészben – újra beszélni vele, testvér a testvérral, egyetlen percre, mielőtt véget kell érnie. Oly sokáig szólt minden gondolata az ölésről, amit megtagadtak tőle, de most megint elindult a testvérek régi egymásra licitálása, az a fajta engesztelhetetlen szurkálódás, amit a kezdetektől fogva mind gyakoroltak a többiek rovására. Ha nem vigyázott, elfelejthette, mennyire egyedül vannak; hogy senki, sem az istenek, sem a saját atyjuk nem látja úgy a világmindenséget, ahogyan ők. A primarchák egyedülállóak voltak, a fizikai és az isteni testre szabott keverékei,

pótolhatatlan egyedek a sivár tömegtermelés galaxisában. Lényegében Jaghatai többet tudott Mortarion alaptermészetéről, mint a Halálgárda legtöbb tagja, és ő is többet tudott a Kánéről, mint a Chogoris népe. Mindig is ez volt bennük a paradoxon – idegenek voltak a saját hazájukban, akiket a sors elszakított azoktól, akiknek a vértestvéreiknek kellett volna lenniük. Most mindannyian visszatértek a Terrára, a szülőhelyükre, és úgy tűnt, hogy mindez feledésbe merült, ahogy hanyatt-homlok rohantak egymást megölni.

– Szóval úgy döntöttél, hogy itt fejezed be a háborút, Jaghatai – mondta. – Egy világon, amely sosem érdekelt különösebben.

– Attól még a védelmezője maradok – jelentette ki a Kán, végre készenlétbe emelve a *daót*.

Mortarion felszította a hullafényt Csend hosszában, és a nagy kasza pengéjén túlvilági visszfény csillant.

– Még egy kis ideig – közölte.

Nem négy óra telt el. Ilja felriadt, és azonnal tudta, hogy már nagyon régóta aludt.

– A fene vigye el! – köpte, és egy korty vízért nyúlt, mielőtt átvette a lábát a priccs szélén, megigazította az egyenruháját, és hátrafésülte a haját.

Álmodott. Mindig ugyanarról – Yesugei hangjáról, amint a *Kardok vihara* hídján üzent neki.

Ne gyászolj. Erre születünk, szu. Arra teremtettek minket, hogy meghaljunk.

Rosszul érezte magát. Már korábban fel kellett volna ismernie a dolgot.

– A fenébe velük! – mondta újra, az ajtó felé nyúlt, kinyitotta, és ingatagon kifordult a folyosóra.

Sojukra nem sokkal később talált rá. Teljes páncélzatban volt, sisakkal a fején, és úgy festett, mintha arra készülne, hogy rövid időn belül kitörjön valahová.

– Mondtam, hogy ébressz fel – szólalt meg Ilja.

– Elnézést kérek.

– Amiből már elegendem van. – A nő olyan határozottan nézett a férfira, ahogy csak tudott. – Meggondoltam magam. Nem maradunk itt.

Sojuk visszanézett rá.

– Az utolsó hangárban három Mennykősólyom van – közölte Ilja. – Az egyiket elviszem.

– Azokat lefoglalták a...

– Ne meséld el nekem a terveket, én magam dolgoztam ki őket! Akarod vezetni, vagy csak nézed, ahogy elmegyek?

A férfi mély levegőt vett.

– Engedd meg, hogy tudjam, miért.

– Mert meg fog halni, Sojuk. – A nő megint zavartan végigsimított a haján, és azon tűnődött, hogy vajon nem tűnik-e hibbantnak. – Tudhattam volna, amikor eljött hozzám beszélgetni. Azt mondta, hogy visszajön. Elhittem neki. Másrészt, még soha nem hazudott nekem korábban.

– Szu, nem hiszem...

– Fogd be! Te voltál az, aki rávett erre! Aztán az álmaim. – A fejét rázta. Még mindig kimerültség telepedett rá, amitől lomhák voltak a gondolatai. – Nem a tanácsomat akarta hallani. El akart búcsúzni. És én ezt nem tűröm. Többé nem.

– Ha a Kagán...

– ...elrendeli, akkor nem fogod megkérdőjelezni? Ezt akarod mondani nekem? – A nő szembefordult vele: egy törékeny ember, az alvástól ziláltan, egy toronymagas, páncélozott gyilkológéppel. – Lószart! Ez az elvakultság az, ami miatt a ház összedől a fejünk fölött. Velem jössz vagy sem?

Sojuk egy pillanatig gondolkodott, aztán bólíntott.

– Jó – jelentette ki Ilja, és újra elíndult. – Te jobb pilóta vagy. Én dühömben lezuhantam volna azzal az átkozottal.

Gyorsan haladtak felfelé a szinteken, amelyek most nagyrészt üresen ásítottak. Ilja menetközben ideges beszédet hallott a kommunikációs helyiségekből, és a légszűrők elhaló nyöszörgését. Nyilvánvalóan még mindig nem fedezték fel a helyet, ami remek. A légió vázszemélyzetének hamarosan el kell gondolkodnia az evakuáláson, bármi is történjék az úrkikötőben. Addig is, ameddig csak lehet, az érzékelőkkel foglalkoztak, és mindent megteltek, hogy a töredezett kommunikációs vonalakat életben tartsák.

Megérkeztek a hangárba, ahol a három előkészített ágyúnaszád meg egy rakás személyszállító pihen a kifutón. Még csak nem is őrizték a helyet, hiszen kevés harcosuk maradt, így egyszerűen odasétáltak a legközelebbihez, kinyitották a pilótafülkét, és aktiválták a repülésvezérlést. Sojuk elhelyezkedett a pilótaülésben, és nyugodtan elíndította a felszállás előtti szekvenciát.

– Ez veszélyes lesz – állapította meg.

– Nem mondd – vágta rá a nő, miközben becsatolta magát. – Teljes sebességgel vigyél át minket a résen. Maradj magasan, és ne támadj ellenségre, hacsak nem muszáj.

Az úrgárdista beíndította a hajtóműveket. Morogva keltek életre, visszhangot vertek a szűk térben, és az egész alváz megremegett. Bekapcsolta a fő lámpákat, hogy kivilágítsa az átkelésüket a határon, aztán elíndította a külső kapuk visszaszámlálását.

Amennyire Ilja tudta, egy Hadúr titán is állhatott a hangárkapu túloldalán, csak arra várva, hogy előbújjanak, és leszedhesse őket. Vagy talán nem is volt ott semmi, csak egy sugárszennevezett pusztaság, ahol egyáltalán nem maradtak élők. Csak az számított, hogy átjussanak a túloldalra, és elég

sokáig életben maradjanak ahhoz, hogy elérjék a végső céljukat.

– És ha odaérünk? – kérdezte Sojuk, nyomást helyezve a vezérlőre és növelve a hajtóerőt. – Mi a pontos célállomásunk?

Ilja hátradőlt a túlméretezett ülésben, a kartámaszokba kapaszkodott, és feszülten várta a lendületes indulást. A légió ágyúnaszádján teljes sebességgel repülni kényelmetlen élmény volt, még egy csúcsformában lévő embernek is. Az ő állapotában úgy érezte, hogy még azelőtt ízekre fogja rázni, hogy félútra érnének.

– Látható lesz – jelentette ki magabiztosan. – Erről biztosan gondoskodott.

A hangárkapu befejezte az emelkedést, és keskeny sávot nyitott a füsttől kavargó éjszakára. Még mindig tüzek lángoltak a romos tájon. A messzeségben Ilja látni vélte a helyszínt is – a pestishegyet, amely a zöldes lángokkal teli látóhatár elé magasodott –, bár lehet, hogy ezt csak képzelte.

Sojuk felkészült a kilövésre.

– Biztos vagy benne, szu? – kérdezte még egyszer, utoljára.

Ilja összeszorította az állkapcsát. Rosszul volt. Máris zúgott a feje, a bőre kipirult. Ráadásul félt is. Nagyon félt.

– Csináld – mondta.

A Mennykősólyom hajtóművei felbőgtek, és felszállt a kifutóról. Sojuk lekapcsolta a lumeneket, előretolta a vezérlőt, és kilőtte magukat a vérfagyasztó éjszakába.

Jangsai kezdett kifulladásra, egyre gyengébb, egyre lassabb lett. A páncélja felrepedt a jobb lábán és az oldalán, amikor túl közel került egy töltethez, ami rontotta a védelmét a levegőben terjedő mérgekkel szemben. A mellvértjét lecsúszó boltortalálat érte, és egy fűrésztes tör kilyukasztotta a vezetékeket a bal hónalja alatt. A pengét bizonyára méreggel preparálták – a seb

nem gyógyult, a keramidemezek közötti illesztésből folyamatosan szivárgott a vér.

Egy igazi chogorisi jobban teljesített volna? Például Ajak tovább bírta volna a könyörtelen rohamot, kitért volna a legsúlyosabb csapások elől, és keményebben vágott volna vissza?

Képtelenség volt megmondani. Az ordu rengeteg veteránja halt meg ezen a helyen, és számos újvérű végzett ellenséggel. Egy idő után már nehéz volt különbséget tenni – mindent nyálka és mocskok borított, elfedte a testvériségek jelvényeit, a küzdőstílus pedig lélekölő vánszorgássá silányult.

Már eddig is erején felül harcolt, csak hogy eljusson idáig – fel a pusztaságból, be az áttört kapuházon, majd tovább a kikötő ásító gyomrába. Néha teljesen egyedül volt, néha sikerült összefognia a légio más alakulatainak maradékával. Most azonban minden szétesett, összetört, amikor az eléjük állított mozdíthatatlan tárgynak ütközött. Qin Fai-nak mostanra már át kellett volna nyomulnia ezeken a termeken. A csapatai azonban megrekedtek, több mint nyolc kilométerre, a folyosók és átjárók zavarba ejtő labirintusán túl. Üzenetek helyett csak sziszegő foszlányokat kapott – egyre kétségbeesettebb felszólítások töredékeit, a Kolosszus parancsnokság megmaradt részéből. Nem úgy tűnt, mintha sokat tudnának arról, mi folyik itt. Jangsai nem hibáztathatta őket, ebben az ocsmány homályban senki sem tudta.

Előbb vagy utóbb a saját kezébe kellett vennie a dolgokat. Mivel más parancsnok nem akadt a közelben, összeszedte, akit tudott, és tovább verekedte magát arrafelé, ahol meggyőződése szerint a Borostyán lándzsahegynek kellett most is harcolnia. Szedett-vedett csapata az ordu húsz harcosából – hét különböző testvériségből – és tizenöt harckocsiból állt; mind a Leman Russ valamelyik változata volt. Közös sikerült némi előrelépést tenniük. Az egész fájdalmasan lassú volt: előrenyomulni a tankok árnyékában, hagyni, hogy azok szétzúzzák a kiépített védelmet, majd a gyalogság kiugorhatott a fedezékből, és

megtámadhatta, ami megmaradt. Aztán ismételni, újra meg újra, megpróbálva figyelmen kívül hagyni az elszenvedett sebeket, az elhasznált erőt, a páncélzatban keletkezett károkat.

Eddigre a valóban gigászi belső terekbe értek, oda, ahol az úrhajókat hatalmas gravitációs lemezeken lehetett leeresztetni és felemelni, amelyek egyenletesen a légköri szintek kiszolgáltatott leszállóhelyeihez vezettek fel. Jangszai előrenyomult, alacsonyan maradva, tankok dübörgő teste fedezte két oldalról. Mindenütt holttestek heverték, megcsönkítva és feldarabolva, kicsavarodva, arccal lefelé az iszapban, a megsemmisült járművek üres héjai között. Hallotta a csattanásokat és a harcok visszhangját odafentről, és elrendelte, hogy gyorsítsanak.

Majdnem elszalasztotta Naranbaatart. A viharlító alig lélegzett, egy hatalmas tartóoszlopnak dőlt, botja feketére égett, sisaklencséinek fénye kialudt.

Jangszai odarohant hozzá, leguggolt a zsíros vízbe, és felemelte a harcos fejét.

– *Zadyin arga* – mondta tisztelettudóan. – Hol vannak az őreid?

Naranbaatar gyengén köhögött, és úgy nyúlt Jangszai felé, mintha megvakult volna.

– Tovább... küldtem őket.

– Velünk kell jönnöd.

– Nem. Nincs... idő. – Megpróbált felállni, mire vérpatakok csordultak ki a sisakja szigeteléséből. – A Kagán. Előre támad. A Halálúrra. – Újabb köhögés, újabb vérfoltok. – Ganzorigot feltartják. Qin Fai-t is. Túl lassúak. Mindenkinek el kell jutnia... hozzá. Gyorsabbnak... kell lenni.

A viharlító a halálán volt. A hangja, mintha félrebeszélne, mintha valamilyen szörnyű belső trauma sodorta volna a végsőkéig.

Jangsai lehajtotta a fejét, és megpróbálta megérteni a rekedt, ziháló szavakat.

– Hol van most? Hol harcolnak?

– Leszállópályák. – Naranbaatar sisakja hátrahanyatlott az oszlopnak. – Valahol... odafent. Siessetek. Mindenkinek... oda kell érnie hozzá.

Sok leszállóhely volt, ráadásul óriásiak is. A fél úrkikötőt elfoglalták, napokba telhetett volna átverekedni magukat rajtuk.

De fel sem merült, hogy többet kérdezzen. A viharlító már a halál küszöbén járt. Más időben a harcosok megálltak volna, hogy végrehajtsák a *kai damarg* szertartását – a halotti rítust, amellyel tisztelegnek az áldozata előtt, és megfogadják, hogy bosszút állnak érte. Ezután a harcos lelke egyesült volna az övékkel, új lendületet adva nekik a harchoz, sőt – a tanítás szerint – megsokszorozva a kardforgató karjuk erejét.

– Úgy lesz – mondta egyszerűen, miközben arrébb mozdította Naranbaatar összetört testét, hogy legalább ne csússzon a vízbe.
– Esküszöm, viharok tisztelt ura. Úgy lesz.

Aztán felállt. A tankok csikorogva előzték meg őket, forgó láncalpuk iszaphullámot vetett. Az élen haladó egység, az *Aika* 73 jelzésű, megindult egy másfél kilométerre, árnyékban lévő, épnek tűnő ellenséges állás felé. Jangsai harcosai a nyomában loholtak.

– Minden egységnek, teljes megállás – vezényelte, miközben fröcskölve átvágott a híg sáron, hogy csatlakozzon hozzájuk. – Új feladatot kaptunk.

Átkapcsolta a sisakját a taktikai kartolitokra, melyeket a Kolosszusban töltöttek fel. Nehéz lesz előrejutni, lehet, hogy minden megváltozott vagy járhatatlanná vált, vagy ellenséges csapatok ezrei állják el az utat.

– Keressétek meg a legközelebbi felvonóaknákat – parancsolta mégis. – Meg fogjuk találni őt.

HUSZONHÁROM

Prófécia Földet érés Utolsó vér

Végül nem a nőt találta meg, hanem azokat, akik követték őt. És ez lényegesen kevésbé bizonyult problémásnak, hiszen több ezren voltak.

Addig Loken egy egyre magányosabb, egyre keservesebb harcot vívott. A hadifrontok egyre inkább beszűkültek, kitöltötték az üresen maradt kevés helyet a megszenteltségtelenített városi pusztaságban. Az előrenyomuló bandériumok már nem kultista söpredék voltak – már rég kilőtték az utolsó töltényeiket azokra a nyomorultakra. Áruló úrgárdisták érkeztek, akik falkákban vadásztak, és éhes farkasként cserkésztek a nagy hadsereg előtt.

Óvatosnak kellett lennie. Ölt, ha nem tudta elkerülni, de többnyire rejtve maradt, fénytelen sikátorokon és kráterek szaggatta tereken rohant végig, miközben a nagyobb robbanások elfedték a jelenlétét. A legerősebb gyűlöletet természetesen Hórusz Fiainak tartogatta. Amikor kiszúrta őket, és úgy ítélte, hogy megéri vállalni a kockázatot, hagyta, hogy meglássák, mielőtt végzett velük. Ettől még hevesebben küzdöttek, mert legalább annyira gyűlölték őt, mint Loken őket. Igazából nem kellett volna ezt tennie. Mindig fennállt az esélye, hogy valamelyikük megöli, és egyre többen lettek, de az elégedettség apró öröme majdnem felért a veszéllyel.

Így bukkant rá a hívókra. Először azt hitte, csak újabb menekültek, akik a mag felé tartanak, abban a reményben, hogy valahol talán lesz számukra hely. Az összetűzések kezdete óta özönlöttek befelé, kétségbeesetten és éhesen. Tömegével kaszabolták ugyan le őket, de úgy tűnt, mindig vannak még

odakint, akik a rongyaikat magukhoz szorítva sántikálnak és csoszognak tovább.

Ezek viszont nem vonultak vissza. Összeálltak, szervezettek voltak. Úgy meneteltek, mint a katonák, és mindegyiküknél fegyver volt – lézer, sörétes puska vagy valami szerszámgép. Sokan cipeltek lángszórót, amit láthatóan járműalkatrészekből és műanyag tartályokból építettek. Először majdnem ellenségnek nézte az első soraikat, amíg meg nem látta a koponyákat, amiket vittek – láncon, a nyakukban, hosszú rudak csúcsán –, és eszébe nem jutottak a katakombák.

Kilépeti a nyílt terepre, lerázta magáról a port, és leeresztette a bolterét. Azok készen álluk arra, hogy egyenesen rárontsanak. Hallotta a „Megölni!” kiáltásokat, és látta, hogy az első sorokban sokan aktiválják a durva prométheumszórókat.

De nem voluk teljesen bolondok. Többen felemelték a kezüket, mert felismerték, hogy ő nem áruló – azok soha nem jöttek nyílt terepre anélkül, hogy tüzet nyitottak volna.

Egy férfi óvatosan odalépett hozzá. A Birodalmi Hadsereg katonáinak szakadt egyenruháját viselte, és rövid köpenyt terített a vállára. Egyik kezében szolgálati lézerpuskát tartott. A másikkban, oda nem illő módon, egy vastag szövetgubó volt. Éppen csak kilátszott belőle egy gyermek feje, akit védelmezően tartott a karjában.

– Nagyuram – szólította meg a férfi. – Segíthetünk önnek?

Loken azon kapta magát, hogy a gyermeket bámulja.

– Ki vagy te?

– Katsuhiko, Kushtun Naganda, most az Egyház szolgálatában. Mint itt mindenki.

– És... ez?

– Egy túlélő. – Katsuhiko arca nyúzott és sovány volt. Nem tűnt tapasztalt katonának, mégis, volt benne valami keménység. Ez érthető volt; bárkiben, aki mostanáig életben maradt ebben a helyzetben, kellett hogy legyen, akárhogy is

kezdődtek a dolgok. – Senki más nem vigyázott rá. Szóval nekem kellett.

Ez vajon elismerésre méltó? Biztosan lelassította és hátráltatta a célzásban. Mégis, emberi gesztus volt az embertelenség eme mocsarában. Nehéz elítélni.

– A hölgyet keresem – mondta Loken. – El tudsz vinni hozzá?

Katsuhiko habozott. Egy dolog volt, hogy vállalta a kockázatot, hogy Loken talán nem az, akinek látszik. A hölgyet veszélyeztetni már más lapra tartozott.

– Mi... barátok vagyunk – közölte Loken. – Azért jöttem, hogy megvédjem őt. Tudsz nekem segíteni?

Katsuhiko hátrébb húzódott, tanácskozott a többiekkel. Loken észrevette, hogy a páncélján már alig látható birodalmi jelvényekre mutogatnak. A beszélgetés élénkülni kezdett; Hagyta, hogy megtárgyalják, hiába várta türelmetlenül, hogy elindulhasson – már hallotta a kelet felől közeledő csatazajt.

Végül megállapodtak. Katsuhiko visszatért hozzá.

– Érveltem ön mellett – jelentette ki. – Hálás lennék, ha nem csinálna még nagyobb bolondot belőlem, mint amilyen már így is vagyok.

A szedett-vedett sereg zöme ismét mozgásba lendült, és lelkesen a közeledő ellenség irányába indult. Katsuhiko intett Lokennek, hogy kövesse a másik irányba. Ők ketten elkezdtek átmászni a romokon és aknaakrátereken, miközben a csapat elvonult, és hamisan énekelni kezdtek.

– Nem fognak sikerrel jáni – jegyezte meg Loken. – Az ellenem, ami jön.

– Nem – felelte Katsuhiko. – Minden csatát elveszítünk, amit megvívunk. – Borús, fáradt szemmel nézett fel az úrgárdistára.
– De néhányat magunkkal viszünk. Szerintünk jobb ez, mint megvárni, hogy megérkezzenek.

– Ezért hordjátok a koponyákat? A halált ünneplitek?

A katona vállat vont.

– Nem vagyok pap. Azt mondták, gyűjtsük össze őket. Azt tesszük, arait mondanak. – Halványan elmosolyodott.

– Szükség van szimbólumra, nem igaz? Az embereknek.

– Te régebben a seregben voltál.

– Még mindig katona vagyok. A Marmaxnál szolgáltam.

– Félrehúzta a köpenyét, hogy megmutassa az ezredjelvényeket. – Ha lennének még életben parancsnokok, akkor tőlük kapnék utasításokat. – Visszahajtotta a szövetet, a félig alvó gyerek ösztönösen belekapaszkodott. – Minden segítséget elfogadunk, amit csak kapunk.

– Vihetem azt – közölte Loken esetlenül. – Egy darabig. Ha szeretnéd.

Katsuhiro a fejét rázta.

– Mármint *őt*. De nem. Köszönöm. Ő az én felelősségem.

Gyalogoltak egy darabig, nagyjából északnyugat felé.

A környező lakóépületek valamivel stabilabbnak tűntek – szilárd őrszemek voltak a törmelék mozdulatlan tengerében. Katsuhiro bevezette az egyikbe, elhaladtak a félig szemétbe bújó őrszemek mellett, majd felmentek egy üres lépcsőházban. Végül a legfelső szinten kötöttek ki, egy nyitott teraszon, amit alacsony peremfal szegélyezett. Jó kilátás nyílt innen, kitárult előttük a táj. Üres tornyok nyúltak az éjszakai égbolt felé, sugárutak füstöltek, azokon túl pedig még nagyobb építmények magasodtak, görnyedten, tüzes gyűrűben.

Néhány tucat harcos gyülekezett a tető nyugati peremén, a hadsereg által rendszeresített távcsövekkel kémleltek és egymással tanácskoztak.

A nő vékonyabbnak tűnt, mint régen. Koszosabb volt, a haja hosszabb és zsírosabb. Ruhája foltosán lógott sovány alakján. Senki sem nézte volna ki belőle, hogy ő a szent. Amikor azonban szembefordult vele, felismerte a szemében a régi pillantást – a dacot, ami mindig is megvolt benne, az igazságtalanság megvetését, a mélyen gyökerező vadságot.

– Nem prédikáltam – szólalt meg. – Egyszer sem. Ők jöttek hozzám.

– Ahogy én is, Euphrati – közölte Loken. – Sokáig tartott.

Közelebb húzódtak egymáshoz. Mindketten láttak már jobb napokat is.

– Szóval, mi ez az egész? – kérdezte a férfi.

– Amit tőlem kértek. – Keeler vállat vont. – Olyan sokáig annyira vonakodva kezelték az egészet. Azt hiszem, most már minden szalmaszálba belekapaszkodnak.

Az úrgárdista a többiekre pillantott. Többnyire szakadt tudóstalárokat viseltek, vagy díszes katonai egyenruhát. Ők is koponyát hordtak.

– És... te? – kérdezte. – Ezt akartad?

– Számít?

– Persze!

Keeler elnézően mosolygott.

– Szóval azt hiszed, hogy itt én vagyok az áldozat. Az elveszett lány, akit akarata ellenére küldtek veszedelembe. Gondolom, meg akarsz menteni engem.

– Igen. Ezt szeretném.

– Garviel – szólalt meg a nő. – Ó, Garviel! – A férfi domború mellkasához emelte a kezét, és gyengéden odaszorította az egyik ujját, mintha ellenőrizni akarná, hogy még mindig valóságos-e. – Nem menthetsz meg mindenkit Megpróbálni is istenkáromlás. Ez az, amit elrontottunk. Minden a számokról szól. Két szakasz. Neked az is megteszi.

– Tessék?

– Nézd. Gyere velem.

A nő a tető peremére vezette. Egy távcső várta. Megadta neki a koordinátákat, a férfi pedig hagyta, hogy a sisaklencsái végezzék a dolgukat.

– Ott van – mondta a nő.

Harminc kilométerrel odébb, egy mély gödör túloldalán, egy másik csata zajlott. Nagy volt, de csak egy a több ezerből, amely minden bizonnyal szerte a szektorban dúlt. Űrgárdisták tusakodtak egymással, a maguk egyedülállóan brutális közeiharci stílusában. Ahogy Loken rátalált a koordinátákra, azonnal felismerte a páncélok stílusát. Templomos testvérek, akiket reguláris Birodalmi Öklök, Vérangyalok és tartalékos csapatok támogattak, Világfalókkal és Hórusz Fiaival szemben.

Egyetlen párbaj dominálta a jelenetet. Egy birodalmi űrgárdista és egy Világfaló hasogatta egymást. Ők ketten látszólag egy nagyságrenddel nagyobb pusztítást tudtak véghez vinni, mint a körülöttük lévőek. Talán nagyobb, mint amit Loken valaha látott, kivéve magukat a primarchákat.

– Sigismund – mondta halkan.

– Csodálatos, nem igaz? – kérdezte Keeler átszellemülve. – Azért hoztam ide őket, hogy tanúi legyenek. Mind látták, mielőtt elindultak, hogy megismételjék az erőszakot. Felerősítette bennük a lehetőség érzését.

Volt valami egyedülállóan vérfagyasztó abban, ahogy a két harcos küzdött. Szöges ellentétei voltak egymásnak – az egyik őrvongott, a másik higgadt maradt. Az elmélyülés e szintje azonban, mintha semmi más nem számítana, és nem is számíthatna, csak a közvetlen tusa, furcsán visszataszító volt.

– Azelőtt még volt értelme – hallotta Loken a saját hangját. – A felfedezés. A megtalálás. A babona vége.

– Igen, voll. Most pedig valami másról szól. – Keeler szeme ragyogott a lávcsó lencséjében. – Valami tisztábbról, Valami értékesebből. – Letette a készüléket, és a férfi felé fordult. – Ennek így kell történnie. Ennek vagy a pusztulásnak. Nézd csak meg őt! A felvilágosodásra próbáltunk birodalmat építeni, és elbuktunk. Erre viszont felépíthetnénk. Tízezer évig tartana. Loken kikapcsolta a nagyítást.

– Nem lenne elég.

– Biztos vagy benne?

– Ne próbálj extrapolálni. Ő mindig is külön kategóriába tartozott.

– Inspiráló.

– Csak az örülteknek.

– Akkor mindannyian örültek leszünk. Ha ez kell hozzá.

Loken a fejét rázta.

– Ez hiba volt Vissza kellene jönnöd velem. Biztonságba.

– Nincs biztonság. Csak szolgálat van. Azt itt kint jobban el tudom végezni.

– Nem gondolhatod komolyan.

A nő megint a férfira nézett. A testét tönkretették, elnyűtték, de az arckifejezését nem. Ugyanolyan volt, mint a *Bosszúálló Szellemen*.

– Nem megyek vissza. Szükségük van rám. Százezrek vannak itt, sőt milliók, minden pincében és alagsorban. Még ezeknek a szörnyetegeknek is egy emberöltőn át tartana mindet megölni. De mi ellenük fordíthatjuk ezt az időt. Elfeledtethetjük a túlélőkkel a félelmet, megtaníthatjuk őket gyűlölni. Megismertethetjük velük a Trónon ülő isten tiszteletét, megtaníthatjuk őket arra, hogy tőle elszigetelve semmit sem ér az életük. Jelképet adhatunk nekik, eszközt, hogy tüzet gyújthassanak. – Mosolygott. – Ha meglátsz egyetlen Sigismundot, felfordul a gyomrod. Én egymillió Sigismundot adok neked. Milliárdot. Egy univerzumot, tele velük. Ha ez megijeszt, képzeld el, mit tesz majd az ellenséggel.

– Én nem hiszek ebben, Euphrati – mondta Loken óvatosan. – A jelenlegi helyzetben szerintem az ellenség inkább örülne neki.

Keeler felnevetett.

– Te is láttad, mit csinál. Nem hiszem, hogy az ellenfele nevetett.

– Nem a lakájokra célozok. Hanem az urakra.

Keeler nem riadt vissza. Ha egyszer a fejébe vett egy ötletet, átkozottul nehéz volt eltántorítani attól. Ez is olyan volt, mint régen.

- Mindegy - közölte. - Nem megyek vissza. Megpróbálhatsz elkapni, és megnézheted, milyen erős lett a seregem, vagy maradhatsz, és hasznot húzhatsz belőle.

Loken erősen kételkedett benne, hogy a nő kísérete nagy veszélyt jelentene rá. Biztos volt benne, hogy mindnyájukat könnyedén megölhetné, majd ártalmatlanná tehetné és a hóna alá csaphatná a nőt, ahogy az a katona vitte a gyereket. Vissza tudná vinni a Sanctumba, a bent megmaradt börtönökbe, és vissza tudná zökkenteni a dolgokat a régi kerékvágásba.

De mit érne el ezzel? Miféle győzelem lenne? Megint csak erőt használna egy növekvő fenyegetés elfojtására, megint csak vasököllel fojtaná el a dac újabb spontán megnyilvánulását.

És ez ő volt, az utolsó kapocs a fiatalság és a törekvések elveszeti világához. Van, amihez nem nyúl az ember, még azért sem, hogy megmentse.

- Nem fogod megkönnyíteni, ugye? - kérdezte.

- Nem én kértem ezt - vágott vissza Keeler. - Ők küldtek ide.

A férfi elfordult a csatáktól. Valahol odalent, néhány kilométerrel arrébb, a hívőket, akikkel találkozott, minden bizonnyal most mészárolták le.

- Veled maradok - mondta. - Talán észhez térsz, mielőtt túl késő lesz.

- Tudod, hogy nem fogok.

- Soha nem veszítem el a reményt - jelentette ki fáradtan Loken. - Úgy tűnik, nekem végül ez lett a hitvallásom.

Az út befelé pont olyan pokoli volt, mint amilyennek mindvégig ígérkezett.

A repülő bukdácsolt és lebukott, néha John vezette így, néha azért, mert eltalálták, és letért a pályáról. A becsapódások többnyire kézifegyverek tűzésnek tűntek – lézerpuskával vették célba őket, ahogy átrepültek az égen. A lövések nagy részét elvétették, de már néhány tiszta találat is kezdett volna komoly gondot okozni, ezért John keményen dolgozott a vezérlőbotokon, amitől az öreg gép úgy ugrált, mint egy megrúgott kutya.

Egyedül ült a pilótafülkében, a többiek mind hátul, a legénységi kabinban, szorosan a hámjukba kötve, és minden bizonnal fogcsikorgatva várták, hogy vége legyen. Amint beértek a városba, a látótávolság gyorsan szinte nullára csökkent, és a távcsövek is csak üres, statikus zörejjel teli foltokat mutattak. Régi tornyok megdőlt maradványai tűntek fel a homályból, ő pedig közel húzódott hozzájuk, és szorosan a romok pereméhez tapadt. A lámpákat lekapcsolva hagyta, így a jármű gyakorlatilag láthatadanná vált a sűrű, bűzös mocsokban, és még a motorzajt is szinte teljesen elnyomta az előtte zúgó folyamatos sortűzek dübörgése. Mégis, nem kellett sok ahhoz, hogy valami észrevegye őket – egy kósza pillantás a füstbe, egy működő érzékelő valahol előttük –, így John nem tudott megnyugodni, és arra számított, hogy bármelyik pillanatban felfedezik, majd gyorsan el is pusztítják.

Már csak ez az egy életem maradt – gondolta keserűen. Segít összpontosítani.

Miután átlépte a határt, a kietlen városkép még sokáig furcsán üres maradt, mintha annyira teljes lett volna a mészárlás, hogy a forró kövekig lecsupaszította a helyet. Szétszórt bandériumokat pillantott meg az alatt húzódó, hamuval feltöltött szakadékok között, akik settenkedve iramodtak fedezékről fedezékre, de nagy alakulatokat nem. Ameddig ellátott, az égbolton nem voltak repülő, bár a földre zuhant gépek sora már lezajlott csatákról tanúskodott.

A legnagyobb közvetlen kihívást a környezet jelentette, amely pusztító hatással volt a hajtóművekre. A hamu mindent eltömített, bejutott a szívónyílásokba, rákenődött az ablakokra, és keményen verdeste a szabadon hagyott páncéllemezeket. Néha olyan érzés volt, mintha szilárd anyagon repülne át, és fennállt a veszélye, hogy a turbinalapátok kirepülnek, a repülő pedig a legközelebbi torony ép vázába csapódik.

Mire végre kezdett hozzászokni ehhez, megpillantotta az első nagy különítményeket, amelyek messze alattuk, rejtett utakon vonultak, ezrével, gyorsan. A katonák patkányként kóboroltak a romok útvesztőjében. Egy részük energiapáncélos szörnyeteg volt, sokan csak őrzöngésbe merült halandó csőcselék. Régi zászlókat látott, némelyik valószínűleg évtizedekkel azelőttől származott, de mindet meggyalázták, és a végtelen, rongyos oszlopok élére emelték őket.

Minél beljebb jutott a gép, annál nehezebb volt kikerülni ezeket a csoportosulásokat. Hamarosan olyan szakaszok fölött repült, ahol teljesen ellepte a talajt a testek élő szőnyege. Időnként robbanások világították be a környéket, és ilyenkor elkezdhette felmérni, hányan vannak odalent – elképzelhetetlenül sokat látott belőlük, a falak és toronyalapok maradványaihoz préselődtek, egymásnak feszülve, egymással harcolva, menet közben is levegőért kapkodva.

Egyetlen aprócska repülőgép, amely kiszámíthatadanul, világítás nélkül közlekedett, nem jelentett túl nagy célpontot egyiküknek sem. Amennyire John meg tudta ítélni, a csapatok többsége mintha valamiféle kábulatban lett volna; vagy telenyomták őket harci drogokkal, vagy egyszerűen csak megrészegültek az öléstől. A köztük járó áruló űrgárdisták koponyákkal és üres sisakokkal teleaggatott szíjakat hordtak a vállukon, annak tanúságául, hogy mennyit gyilkoltak eddig. A távolban, az állandóan hömpölygő köd takarásában, nagyobb gépeket látott a romok közöli lépkedni – lovagokat, a Birodalmi Hadsereg lépegetőit, sőt még felderítő titánokat is. Azok a valamik még nem is harcoltak, csak próbáltak a frontra jutni. A

testek puszta tömege az egyre szűkebb térben azt jelentette, hogy nem lehetett könnyű a cél felé nyomulni. A gyakori verekedések, amelyeknek szemtanúja volt, a frusztrációból fakadtak – ezek a lemaradók voltak, akiknek habzott a szájuk.

– *Látod ezt, John?* - hallatszott Oll hangja a kabinból, ahol a másodlagos érzékelőket kezelte.

– Szürreális – felelte John komoran. – Mintha sorban állnának, hogy bejussanak.

– *Van már ellenállás?*

– Még nem láttam semmit.

Kikerülte egy lerombolt védőbástya még mindig égő csonkját, aztán szorosan egy félig felborult lakótömb árnyékába húzódott. Újra meg újra célkeresztek villantak az érzékelő kijelzőjén, majd el is tűntek, amint észrevette őket. Néhányszor végignézte, ahogy harci repülőgépek suhannak észak felé, a távolban, sokkal magasabban, erősebb hajtóműveik újabb éjfékete füstcsíkokat róttak az amúgy is mocskos égboltra. Akadt köztük csapatszállító is, de a legtöbb támadó ágyúnaszád volt, a légi támadást hónapokkal ezelőtt megnyitó gigantikus erők utolsó maradványai.

Kezdte furcsán érezni magát, szédült. Hosszú ideje repült pihenés nélkül, és a körülmények rendkívüli koncentrációt igényeltek. Egyre nehezebben tudta kivenni az útvonalat. Úgy érezte, mintha a föld alatt szállna, a por és a lángok korlátlan világába veszte.

Minél tovább tartott, annál gyorsabban és hevesebben vert a szíve. Elég lett volna egyetlen komoly áruló fegyver, ami beméri őket, ami kiszúrja a karcsú profiljuk árnyékát, és utánuk lő. A romok egyre nagyobbak és grandiózusabbak lettek, még lepusztultan is pompásak, és az aprócska repülő veszélyes utat követett közöttük. A falak közt izzani kezdtek a szűk terek – a löszerek és plazmakisülések véres fényével, amely folyamatosan erősödött, ahogy a harci zónákhoz közeledtek.

Aztán elfogyott a szerencsájük. Riadórúnak villantak fel a pulton. John káromkodott, kicsit lejjebb eresztette a gépet, és megpróbált átlátni a füstön, hogy valami fedezéket keressen, ahová menekülhet.

Egy rút valami suhant a távcső elé, egy torz, púpos, szennyet eregető dolog. Egyfajta ágyúnaszád lehetett, bár a profilját nem ismerte fel. Túlméretes ágyúk lógtak a tüskékkel kivert, vezérsíkokkal és koponyacsúcsos lobogókkal koronázott szerkezet alján. Széles ívben kanyarodott, a levegőben ringatózva, óriási hajtóművei szinte emberi hangon üvöltöttek. A pilótafülke ablakaiból, mely vert vaslemezek állatias keveréke volt, bíborszín fény folyt, akár a vér. Annak az izének semmi keresnivalója nem volt a levegőben, nemhogy még túl is élje a légiók csatáinak tűzviharát, mégis itt volt – egy visszamaradt darab, maradvány, a téboly egy szilánkja, amit pár túlhajszolt turbina és az őt irányító lények fanatizmusa tartott a magasban.

– Társaság – figyelmeztette a többieket John, bár sejtette, hogy a legénységi kabinban található monitorok nagyjából már megmutatták azt, amit ő is látott.

Fokozta az energiát, arra kényszerítve a repülőt, hogy fürgén iramodjon meg a szűkülő hasadékokban. A szörnyeteg egyenesen utánuk eredt, füstölgő hajtóművei hangosan dübörögtek. Néhányszor úgy tűnt, hogy készen áll a tüzelésre, de csak tovább zabálta az őket elválasztó távolságot, és egyre nagyobbra nőtt a hátsó felvevőkön. John abban reménykedett, hogy talán kifogyott a lőszere. Túl későn vette észre a hajó orrából kilógó bronzkeretes lángszórókat – ezért várt hát!

Még lejjebb ereszkedett, lekapcsolta az energiát, és rövid időre zuhanásba küldte a repülőt, mielőtt újraindította volna a hajtóműveket. A hirtelen zuhanás elapasztotta a lendületüket, de életben tartotta őket – két tűzcsóva lövellt ki közvetlenül fölöttük, és megperzselte a felső vezérsíkokat.

- A francba! - morogta John, miközben a kezelőszervekkel küzdött, hogy a levegőben tartsa a gépet. Előttük az út egy gyorsan szűkülő rés volt két óriási habitorony között. Az ágyúnaszád közelebb suhant, újra tüzelésre készült.

Felkészült a kitérésre, olyan közel húzódva a jobb oldali fémfalhoz, hogy szinte súrolta, amikor valaki felmászott mellé a pilótafülkébe - nem Oll, hanem Actae.

- Ez tényleg nem a... - szólalt meg.

- Fogd be a szád! - csattant fel a nő. - Repülj tovább!

Mást nemigen tehetett. Az utolsó csepp tolóerőt is kipréselte a silány hajtóművekből, és mindent megtett, hogy az átkozott lángszórók hatótávolságán kívül maradjon. De hiába próbált ki minden trükköt, amit csak ismert, tudta, hogy kevés lesz - szinte érezte a forróságot a tarkóján, ahogy a hátsó ajtókon keresztül berobban, mielőtt beviharzik a pilótafülkébe.

Actae azonban gyors pillantást vetett a hátsó kijelzőkre, a szemével, amellyel egyáltalán nem lett volna szabad látnia, majd nyugodtan, nyitott tenyérrel kinyújtotta a karját. Jelentőségteljes pillantással méregette az őket üldöző ágyúnaszád alakját, és ökölbe szorította a kezét.

Hirtelen hullámozni kezdett körülöttük a levegő, mintha víz alá futottak volna. A tornyok széléről plasztacél szilánkok pattantak le, és Johnnak mindkét botkormányt hátra kellett rántania, nehogy egyenesen a legközelebb szállóba csapódjanak.

Az ágyúnaszádnak azonban sokkal rosszabb volt. A hátsó felvevőkre pillantva látta, ahogy összeroppan, mintha Actae öklének óriási, láthatatlan változata szorítaná meg. Teljesen megállt a levegőben, a gerince átbillent az orra fölött, mielőtt a lángszóró tartályai kigyulladtak, és bukdácsoló páncélzat és repkedő tüskék zűrzavaros orgiájában felrobbant.

- Szentséges pokol! - káromkodott John, miközben tovább küzdött, hogy ne kenődjenek fel a romos tornyok peremére.

Actae beavatkozása elhárította ugyan a levegőből érkező fenyegetést, de egy ekkora robbanást még az odalent menetelő, serkentőktől megbolondult katonák is biztosan észrevettek. Ezer arc nézett fel, mögöttük pedig még ezer. Amikor meglátták, hogy egy sérült, sebezhető repülőgép suhan át a fejük felett, túl nagy volt a kísértés, és lézersugarak kezdtek villogni feléjük.

A férfi megpróbált magasságot nyerni, de a szakadék turbulenciája miatt, a rengeteg szeméttel párosulva, ami a hajtóművek szívónyílásaiba tolult, nem jutott elég magasra. Tucatnyi lézersugár csapódott a gép hasába, aztán még több pattogott a páncélzat felső részén.

Most már hatótávolságba került az ellenség – körvonalaikat szikrázó glória rajzolta ki, melynek hatására a lenti csőcselék egyre több lövést adott le rájuk.

– Le fognak lőni minket – nyögte John, és tartotta a sebességet, abban a reményben, hogy valahogy túl tudnak lendülni a nehezén.

– Azt már semmi sem akadályozhatja meg – felelte Actae, végig bosszantóan nyugodt hangon. – Csak juttass át minket élve azon a résen, aztán földet érhetünk.

A férfi hangosan felnevetett, de nem jókedvében.

– Jól van. Semmi akadálya.

Átvágott a lézertűz erdején, megérezte minden egyes ütést és roppanást, miközben a becsapódások azzal fenyegettek, hogy a gép egyenesen belerohan egy torony homlokzatába, ami nagy sebességgel suhant el mellettük. Egy szerencsés lövés eltalálta az egyik üzemanyagvezetékét, kiiktatva az egyik hajtóművet, és örülten balra billentette őket. Egy másik sorozat a hasát marta végig, szétzúzva a futómű nyílásait, és letépve az egyik hátsó stabilizátorszárnyat. Ezután még több találat érte őket, de valahogy nem okoztak nagy kárt.

– Mi a helyzet a hajótesttel? – fakadt ki John, tudva, hogy Oll jobban érti a jeleket.

- *Elég rosszul állunk* - érkezett a válasz voxon. - *De most már van némi... extra védelmünk.*

John egy pillanatig nem tudta, mire gondol. Aztán ő is megérezte a pszi-energia forró bizsergését, amely az egész repülőt átjárta.

- Katt - motyogta, majd száraz mosolyt villantott Actae felé. - Versenytársad akadt.

Ami ezután következett, talán a legjobb repülése volt, amit valaha végrehajtott, bár ez nem igazán számított, hiszen olyan kevesen voltak jelen, akik tanúi lehettek. Végigvitte a gépet a szakadék teljes hosszán, és elég lendületet szerzett, hogy lándzsaként suhanjanak ki a túloldalán, át egy hatalmas mélyedés fölött. Három óriási gát húzódott a mesterséges völgyön át a másik oldalon fekvő masszív agglomerációk felé, és az áruló seregek ezeken a széles sugárutakon özönlöttek. A túloldalon féktelenül lobogott a tűz, és kirajzolta a totális háború dühöngő viharát. John futó pillantást vetett a koncentrált tűz alatt álló hatalmas bástyákra, a félig lerombolt sáncokra és hatalmas ostromgépekre, amelyeket a mellvédekre emeltek, mielőtt a sérült repülő kődarabként zuhant volna le.

Még utoljára kétségbeesetten beindította a hajtóműveket, de épp csak annyi reakciót kapott, amivel megakadályozhatta, hogy teljes erővel csapódjanak a feléjük rohanó völgyfenékbe. Végignézte, ahogy egyik szint a másik után elhúz mellette, míg végül egyenesen egy hatalmas árok alja felé lendültek. Teljes sötétség nyelte el őket, olajos feketeségbe fulladtak, és úgy érezték, mintha egy jelöletlen aknába zuhantak volna, egyenesen a bolygó szívébe.

John minden maradék energiát a légfékekre kapcsolt, és teljesen hátrarántotta a vezérlő karokat. A gép orra végre felemelkedett, ahhoz nem eléggé, hogy felhúzza, de ahhoz igen, hogy a közelgő kényszerleszállás csak fájdalmas legyen, de ne végzetes.

- Kapaszkodjatok! - kiáltott még fel, mielőtt a repülő hasa keményen becsapódott. A jármű visszapattant, majd vadul jobbra dőlt, aztán újra az árok alján heverő roncsok és szemét halmába zuhant. Csonttörő erővel csúsztak vízszintesen több mint ötszáz métert, még több páncéllemezt vedlettek le, a páncélüveg pedig minden ablakban kitört, mielőtt a repülőgép végül félig eltemetve és erősen füstölögve megállt.

Miután a sokk alábbhagyott, fájdalmasan felemelte a fejét. Az első becsapódáskor erősen megrántotta a gép, és érezte, hogy vér csorog a sisakján belül. Minden műszer leállt. A pilótafülke megmaradt kijelzőin semmit sem látott. Actae is megsérült, mindkét keze véres volt. Remegve nyúlt a vezérlőpult felé, hogy aktiválja a kommunikációt.

- Oll?

- *Még mind megvagyunk* - jött a válasz. - *Éppen csak.*

- Szóval, hol a fenében van az... itt? - motyogta John kábán, és nem volt biztos benne, hogy képes lesz elég ideig leállítani a keze remegését ahhoz, hogy kioldja a hámját.

- Pontosan ott, ahol lennünk kell - válaszolta a boszorkány, miközben ügyesen kioldozta magát az ülése maradványaiból. - Gyere! Alpharius majd mutatja az utat.

Egyetlen szót sem szólt. Egyetlen egyet sem. A Fekete Kard mindvégig hallgatott.

A szörnyeteg. A szellem. A kiürült héj.

Mi lehet ennél rosszabb? Milyen halál lehet ennél véglegesebb? Milyen csalódás, milyen kétségbeesés lehet ennél nagyobb?

Khárn dühöngött. Ordított haragjában, újra meg újra nekirontott, lerázta magáról a sebeket. Vissza akarta kapni a régit. Azt, akinek még volt némi tűz a vérében. Egy kis

lelkesedést akart. Csak egy kis villanást, akármit, ami nem ez a hasított, vasszigorú keménység.

Egykor együtt nevettek, ők kelten. Harcoltak az üvöltő veremben, szíjai hasítottak egymásból, és a végén mindig összecsuklottak a szalmában és a vérben, és nevettek. Ezt még a Szögek sem vetlék el, mert harcban még mindig a dolgok valóját mutatták meg.

– Légy... dühös! – harsogta, közelebb csörtetve. – Légy... élő!

Hiszen csak azt lehet megölni, ami él. Egy szellemet nem, azon egyenesen átsuhan a fejsze. Nem volt itt semmi, csak a bosszúság, a téboly, ahogy újra meg újra nekiment a falnak.

A Szögek a fejébe hasítottak. Keményebben küzdött. Gyorsabban. Az izmai elszakadtak, és azonnal újra összeforrtak. Az erei elpattantak és helyreálltak. Érezte, hogy forróság járja át a testét, mely fehérebben izzik, mint bármi más tűz, amit valaha is átélt.

A Fekete Kard mindennek ellenállt, némán, kérlelhetetlenül, dühítőén. Olyan volt, mintha az univerzum vége ellen harcolna. Semmi sem tudta megingatni az elé táruló hitet. Mindenre vak volt, csak önmagára nem, önző, mint egy ékszertolvaj a kincstárban.

A láncfejszéje olyan vadul suhogott, mint még soha, begyújtotta a prométheumgőzt a levegőben, és ostorcsapásként fröcskölte a vért. Találatokat mért vele. Megsebesítette a szellemet. Megtántorította, zihálásra készítette. Üvöltött benne a forróság, felpörgette a szívét. A Nagy Isten durva suttogását hallotta felsértett fülében.

Gyerünk! Tedd meg! Tedd meg értem!

A szellem visszatámadt rá, magasan és sötéten, homlokán villámfény pattogott, páncélja éppúgy elemésztette a fényt, mint a kard, amit forgatott.

Khárn felmagasztosult vele szemben. Az erőszak, amit rászabadított, olyan volt, mint a véget nem érő öröm kórusa. A

talaj elpusztult alattuk, törmelékfelhőben zuhantak a mélybe. Még akkor is tovább harcoltak, miután becsapódtak. Egymás körül forgolódtak és táncoltak, és mindent eltöröltek, ami a kard ívén vagy a fejsze hatósugarán belülrre került.

- Én... nem... vagyok... - fakadt ki, miközben érezte, hogy a kimerültség szökőárja még az istenek erejével átitatott végtagjain is átcsap.

Ekkor döbbsent rá, hogy mit tett. Még örületében is, miközben a Nagy Isten önmagát öntötte vad testébe, tudta, hogy miféle átalakulás zajlott le.

A Nuceria után mindig azt mondták maguknak, hogy az Impérium teremtette a Világfalókat. Az ő hibájuk volt. Az igazságtalanság, az erőszak szülte a konfliktus iránti vágyat, a régi gladiátorjátékok végtelen próbáját, mint a régóta és joggal halott istenségek valamiféle vallási szertartását. Ez adott ürügyet minden kegyetlenkedésre, minden önkényes vérontásra, hiszen ők tették ezt velük.

- Én... nem... vagyok...

Most azonban látta, hogy a kör bezárult. Látta, mit tett a hétévnyi totális háború az Impériummal. Látta, mivé változtak a harcosai. Akkor, a legmegerőltetőbb és legkifulladásosabb harc közepette, amit valaha is megélt, látomása támadt arról, hogy harcosok ezrei masíroznak elő a szűnni nem akaró sivárság erődjéből, egytől egyig ugyanolyan hajthatatlanok, lélektelenek és fanatikusak, mint ez itt, és soha nem adják fel, nem azért, mert valamilyen pozitív ügyet szolgálnak, amiben hisznek, hanem mert szó szerint elfelejtették, hogyan kell teret engedni. Azt is látta, hogy ez milyen erővel bírhat, meddig tarthat, hogy milyen új kínokat hoz majd a galaxisra, amely már így is a határtalan gyötrelem kalapácsa alatt tántorog, és ez még őt, Khárnt, a Hűségest is a lelke mélyéig megrázta.

- Én... nem... vagyok...

Tovább harcolt, immár vad kétségbeesésből, mert ezt nem hagyhatta ellenállás nélkül, nem tűrhette. Még mindig létezett

öröm, még mindig volt forróság és becsület, és a jól sikerült ölés élvezete, de mindezt elnyomta volna ez a hideg áradat, ha nem állítják meg itt, a Terrán, ahol először teremtték meg a fajtájukat, ahol a nagy önteltség színjátékát elindították.

Meg kellett vetnie a lábát. Muszáj volt ellenállnia, az emberiségért, a szenvedéllyel élt életért, a fájdalom, az érzés vagy bármi más dicsőséges lüktetéséért.

- Én... nem... vagyok... - lihegte, elhomályosuló látással, miközben kezdett minden kicsúszni a kezéből - annyira... romlott...

A Fekete Kard rárontott, újra meg újra. Képtelenség volt ez a harcmódor - túl tökéletes, túl kíméletlen, a szájalom legkisebb sugara, a sajnálat szemernyi morzsája nélkül. Még csak nem is látta a gyilkos csapást, a kard élet, ami az üresség minden súlyával, az örökkévalóság sebességével zúdult feléje, olyan pompásan a maga nihilizmusában, hogy még a benne lakozó Nagy Isten is csak csodálni tudta, ahogy jön.

Így vágták le Khárnt. Csendben indították útjára, fagyos megvetéssel taszították a földre, egy civilizáció hamvaiba vagdalták és taposták, összezúzták a torkát, betörték a koponyáját, és beszakították a mellkasát. Még akkor is harcolt, amikor a végtagjait véres csonkokká szabdalták, amikor a hipertértől zakatoló páncéljában kihunyt a reaktor, a végsőkéig tombolt és vergődött, de ekkor már ez sem volt elég. Az utolsó dolog, amit látott, legalábbis azon a világon, a gyilkosa, a Templomos nagy, sötét körvonala volt, amint makulátlan pengéjének hegyét lefelé fordítva készül arra, hogy véget vessen az utolsó összezapásnak, amit ők ketten valaha megvívtak.

- Nem... annyira... romlott - zihálta Khárn, olyan kinnal, mely nagyobb volt, mint amit a Szögek mérhettek rá, miközben jobban tudatában volt az univerzum nevetséges kegyetlenségének, mint valaha -, mint... te...

Ekkor a kard lesújtott, és az isten ott hagyta őt, holtan ősi
otthona romjai között.

HUSZONNÉGY

Valóra vált álom Visszatérés az életbe Csatasólyom

Ott is romok között történt – Tizcában, a piramisok tükröződő ragyogásában amikor először ütköztek meg egymással. Nem lehetett nem összehasonlítani a mostani helyzetet azzal az első találkozással, az egyetlen alkalommal, amikor a Kán egy primarchával vívott, valódi harcot, amelyben egyikük vagy mindkettőjük halála bekövetkezhetett. Lehetetlen nem felidézni, mennyire megingathatatlan volt Mortarion a törött üveg kiürült birodalmában, ahogy csak ment tovább, kitartóan, rendíthetetlenül, hidegen, halálosan.

De persze hiba volt visszagondolni, mert mindketten sokat változtak. A Halálúr kiszabadult régi korlátaik közül, groteszkké, szörnyeteggé vált. Már csak nagy vonalakban viselt emberi alakot – sovány teste rozsdás, rothadó páncélban lakozott, lazán összefogott lemezek és penészes szövetdarabok egyvelegében, amely látszólag bármelyik pillanatban széteshetett. A levegő fanyar volt körülötte, olyan bűz járta át, hogy felfordult a gyomra, és nehezen kapott levegőt. Egyszerre volt szétroncsolt és mégis felemelkedett; nyomorék, mégis erősebb, mint valaha.

A korábbi összeecsapás tehát keveset számított. Akkor a gyorsaság és a hajthatatlanság küzdelméről volt szó, és bármelyik megközelítés győztesen kerülhetett ki. Most azonban megváltoztak a paraméterek. Mortarion nyers ereje obszcén módon megnőtt. A hipertér sűrűn áramlott az ereiben, a súlyosan mutálódott bőr alatt lüktetve. Amikor megmozdult, a valóság meggörbült körülötte, visszahőkölt a természet törvényeinek megsértésétől. Hatalmas pengéje a túlvilág pokoli birodalmának tükörképét mutatta – rothadó kertjeit, meggyötört húsát, termékeny kínmezőit.

Mit tud ő, a Kán, mindezzel szembeállítani? A régi kardforgató készségét, egy remek páncélt, a híres gyorsaság maradékát. Nem eleget.

A gyűlölet azonban megmaradt. Más lett, mint azelőtt. A Prosperón a beszélgetésük inkább volt sajnálkozó, mint másmüyen – mindketten csalódottnak érezték magukat amiatt, amit a másik eldobott magától. Most a gyűlölete olyan végtelen volt, mint az űr. Túl sokan haltak meg a Catulluson ahhoz, hogy ez másképp lehessen – a harcosai, a hajói, a tanácsadója, akiket mind az előtte álló szörnyeteg emészteti el, mind ennek az egyetlen léleknek köszönhették a halálukat.

Ez maradt a Kánnak. A dühe, mély, akár a világ magja, mely a nagy *dao* minden egyes csapását és sújtását táplálta. A bosszú éles pengéje lendítette a végtagjait, hogy megtalálja a rést, ahol megsebezheti a poszthumán és *yaksha* e szörnyűséges ötvözetét, hogy tovább folytassa a küzdelmet a lehetetlennel szemben.

Összecaptak; kő roppant a talpuk alatt, ahogy egymásnak feszültek. A *Fehér Tigris* összeakaszkodott *Csenddel*, az elegyedő erők robbanásszerűen szabadultak fel, és mindketten megpróbálták hátrataszítani a másikat, próbára téve az erejüket és az egyensúlyukat, megérezve a fegyvereik összhangját, és felmérve, hogy ez mit jelent a hordozóik erejét illetően.

A Kán szorult vissza először. Újabb ütések váltottak, gyorsakat, súlyosabbakat és hevesebbeket. A csatazaj felszűrődött körülöttük az alsó szintekről – sikolyok és detonációk kórusa, amit nem lehetett kizárni.

A csapások felgyorsultak, rohamosan fokozódtak, mígnem az ütések ereje és pontossága is kivételes lett. Mortarion gyorsított, régi merevségét más fázisú, daemoni sebesség váltotta fel. A kaszája fütyülő ívei földöntúli hangon sziszegtek, magát a levegőt is megsebezve, miközben a Kán lebukott a hasító él elől. Amikor a hipertérben kovácsolt acél talált, az ütközés

csonttörő, elmét megrázó volt, nem csupán szilárd anyagok, hanem dimenziók találkozása is.

– Arra számítottam, hogy táncolni fogsz – hörgött a Halálúr, és még jobban hátralökte a Kánt. – Nem csak az ítélőképességedet, de a talajt is elvesztetted?

Jaghatai máris nehezen lélegzett. Az út olyan nehéz volt, mint várták; sőt, talán még nehezebb. Sosem voltak illúzióik. Gyorsan forgatta a pengéjét, az éle elmosódott, miközben a hegye a gondolatnál is gyorsabban örvénylett. A kasza plazma- és keramitszilánkok robbanásában találkozott vele, súlyosan lendült, és recsegve sziszegte a félig kialakult daemoni kórus káromlását.

– Máris vereséget szenvedtél – közölte a Kán zihálva. – Azzá váltál, amit gyűlöltél.

Mortarion felhorkant.

– Van olyan gyűlölet, amit nem érdemes fenntartani.

– Mondogasd csak magadnak, ha ez segít.

Tovább gyorsítottak. A csapások sűrűbbek lettek, mint ahogy valódi halandó testtel ki lehetett mérni azokat. A harcosok szorosan egymásnak feszültek, majd a galéria egyik oszlopának ütköztek. A falazat megrepedt, szétmálló porfelhőben verődött fel, ahogy a primarchák egyenesen áttörték. A Kán páncélja szenvedte el az első harántvágást, ami a vállától a derekáig feltépte a díszes öltözetet. Vér kísért a csapás útját, fekete tócsákba fröccsent a padlón.

Most már egyedül voltak. A kizárólagosság világába léptek, a harc olyan szintjére, amellyel egyetlen más lény, legyen az xenó vagy ember, sem érhetett fel. Ha valaki csak szemtanúja akart lenni, csak követni próbálta, már azzal is egyfajta téboly fenyegette. A primarchák szinte állandóan szigorúan kordában tartották magukat, a halandóság álcáját viselték valódi természetük felett. Amikor ezt levetették, amikor

felszabadították belső énjüket, az eredményt még nézni is nehéz volt, nemhogy beavatkozni.

- Kegyetlen volt hozzád az idő, Jaghatai - jelentette ki Mortarion, még mindig nyugodtan, még mindig önmagával harcolva, ismét arrébb taszítva a Kánt, miközben lecsapta a sisakjáról az aranysújtást, és hátrabillentette a fejét. - Már nem az vagy, mint régen.

- Az vagyok, aki mindig is voltam - vicsorgott a Kán, ügyesen visszaverte a szörnyen tökéletes ütések záporát, és több pestisfüstölőt is leszaggatott a láncokról.

- Gyenge vagy!

- Hűségese.

- A kettő ugyanaz.

A galéria külső falának ütköztek, és olyan hevesen csépeltek egymást, hogy az egész szakasz összeomlott, mintha megtorpedózták volna. A leomló törmelékben forgolódtak és párbajoztak, aztán kijutottak a szabadba, az éjszakai levegőre, immár teljesen belefeledkezve a privát versengésükbe. A bolygó - a létezés - maradéka akár el is tűnhetett volna, szégyenkezve fordíthatott volna hátat a felszínén elszabadult fizikai vadságnak.

De az erőszak csak fokozódott, minden másodpercben, egyre jobban, egyre hevesebben. Mortarion majdnem letépte a Kán fejét egy kegyetlen, átlós csapással. *Csend* görbe hegye három láb mély árkot vájt a padlóba; amikor újra kihúzta, egy egész csomó sistergő sziklabetont tépett fel. A Kán átverekedte magát a rohamon, hogy alattomos vágást ejtsen a Halálúr elől lévő combján, teljesen lefejtve a húsról a himlőfoltos páncélt, első ízben fakasztva vért ellenfeléből, mielőtt viasszorult volna.

Eddigre nyílt terepen jártak, az egyik nagy, egy kilométer átmérőjű leszállóhelyen kaszabolták és hasogatták egymást, ezerkétszáz méter magasan. Fölöttük vihar tombolt, melyben zöld villámok cikáztak, majd lecsaptak az úrkikötő felső

szintjeire. Alattuk a hatalmas erődtítmény tömege zavaros teraszok és szintek összevisszaságában terült el. Minden egyes centiméteréért harc dúlt – milliónyi fénypont fedte fel az egymás torkának esett Fehér Hegeket és Halálgárdistákat. Mintha az egész csata a csúcspontra hágott volna, egy letisztult kifejeződésre, melyben a sok ezer egyedi párbajból, épp az omladozó halom tetején jött létre egy gestalt, amit még úgy is bámulni és csodálni lehetett, hogy a vér buzgón ömlött a csatornába.

– Számomra ez nem a bosszúról szól – mondta Mortarion, még mindig visszafogott, reszelős hangon. – Már csak útban vagy. Érted ezt?

A Kán véresen felnevetett, törött fogakat köpködve.

– Én nem így látom, testvér – sziszegte. – Én érted jöttem. Semmi másért.

Mortarion vad, visszakezes csapást mért rá, ami a torkát célozta, majd egy kétkezes lendítéssel folytatta, lefelé.

– Elkényeztetett vagy. De hát mindig is az voltál.

Újabb csapást osztott a sisakra, mérgező ideggáz lövellt ki, ahogy a kasza éle belemélyedett, aztán megsemmisült a Kán jobb vállvértje, amitől viselője megtántorodott.

– Úgy vezettem a légiómat, ahogy jónak láttam – vicsorogta Jaghatai – Te is megpróbálhattad volna ugyanezt tenni.

A *Fehér Tigris* megvillant, a Mortarion nyakán csilingelő kábelek felé tartott, de az félresöpörte.

– Már azelőtt is én vezettem a Halálgárdát, hogy téged megtaláltak volna!

A Kán kitartott a rohammal szemben, izmai sikítva lendítették a pengéjét káprázatos ívekbe. Izzadság ült ki lángoló bőrére, immár vérrel keveredve.

– Nem biztos, hogy az első kapitányod egyetértene ezzel.

Ez áttörte a gátat. Mortarion visszaüvöltött rá, fátyolos szárnya meglibbent, miközben hatalmas karjai dühösen és pusztítóan lendültek meg. Ropogva hajtotta végig a Kánt a leszállóhely felszínén, méregcsóvakba borította, szétzúzta a fémkesztyűit, és az éteri kasza nyelével megrepesztette az oldalát, mielőtt az íves élel visszacsapott volna a testére, körívesen, felfelé.

A Kán megmaradt ügyességének és szívósságának minden cseppjét igénybe vette, hogy egyáltalán kibírja ezt, hogy ne söpörje el teljesen, ne törje ezer darabra. Ekkor már minden korábbi teljesítményét felülmúlva harcolt, a lehetséges határait súrolta, és a másik még mindig úgy verte, zúzta, ütötte, hajtotta át a viharvert kikötő peremén, mint nemes úr a bugrist. Csengett a füle az ütésektől, vérpamacsok homályosították el a látását, ahogy a koponyája a sisakban recsegett. A jobb karja eltört, az oldala felhasadt, az arca szétroncsolódott. *Csend* úgy lengett körülötte, mint a keringő csillagok, ördögi energiák sisteregtek rajta; gyorsabb volt, mint a hipertér morajlása, és súlyosabb, mint a csillagok szíve.

– Nem tudsz te semmit! – acsargott Mortarion, és ismét felegyenesedett. A köpenye csapkodott körülötte a tomboló viharban. – Semmit sem tudsz az áldozatokról, a tagadásról! Egy elkényeztetett gyerek voltál, aki nyafogott, amiért rendszerre van szükség, miközben mi, többiek, birodalmat építettünk!

Mortarion szeme őrült zöldes árnyalatban tündökölt, az arca látható része valódi dühbe torzult. Elementáris volt, apokaliptikus, fenomenális. A vihar sikoltott körülötte, örvénybe kavarodott, ami minden gyilkos csapást felerősített, felszaggatta a talajt, ahol átgázoltak, és a maradványait a Kán visszavonuló alakjára zúdította.

– Megmutatták neked a galaxis természetét, és te hátat fordítottál! – tombolt Mortarion, lecsapott a kaszával, és

majdnem eltörte a hátráló fivére lábát. – Én magamhoz öleltem! Elfogadtam a fájdalmat! Az isten szemébe néztem!

Hórusz haragjának vihara kavargott a fejük fölött. Robbanások törtek fel a mélyben, plazma alkotta csillagképeket festve a kikötő romjaira. Távolabb, ahol csak egy primarcha láthatta, az ostromlott Belső Palota égett, túl messze ahhoz, hogy bárki beavatkozhasson. Szentségtelen hangok nyüszítettek a túlhevült szélben, buzdítva, káromva, örvendezve.

– És te elfutottál – köpte Mortarion. – Mindig rohantál, túl messzire, hogy számíts, még saját magad előtt is ismeretlen elvek nyomában.

A kasza újra meglendült, most még súlyosabban, megállíthatatlanul gyorsan, kritikus nehézséggel, átgázolt a Kán kétségbeesett próbálkozásán, hogy hárítsa, páncéltörő erővel csapódott bele, és térdre kényszerítette a primarchát. Újabb csapások zúdultak lefelé, keményen, akár a vas, az éter lélekfaló romlásától duzzadva, és egyre lejjebb taszították, míg végül hanyatt nem zuhant a sziklabetonra, készen arra, hogy lemészárolják.

– Most már nincs menekvés.

A Kán feje hátracsapódott, vér csordult végig a nyakán. Futólag megpillantotta az eget – a foltos, vérvörös felhőket, amelyek elrejtették a felettük keringő szörnyű flottákat –, mielőtt Mortarion körvonala eltakarta volna a kilátást.

Ekkor valóra váll az álom, ahogy Yesugei mesélte neki – a Halálúr, amint felemelkedik a sötétségben az árnyékvilág fölé, gyilkos csapásra emelt karral.

Nem minden elrendeltetett – mondta neki akkor Jaghatai.

– Vége van – jelentette ki Mortarion, dühös maszkba merevedett arccal. – Itt és most.

A Kán fájdalmasan kuncogott összetört, lencséit vesztett sisakjában.

– Nézd csak, testvér, hiszen nevetek – rebegette, a torkában meggyűlt sűrű vértől gurgulázó hangon. – Kezdhetsz aggódni.

Crosius még mindig a gyönyör világában járt. Súlyosan megsebesült, a jobb karját majdnem egy csapásra leszakította az egyik átkozott Fehér Heg, de még talpon volt, a másik kezében még mindig ott volt a fegyvere, és elidőzött azzal, aki megsebezte.

A testvéreivel együtt vonult át a párán, átgázolt a térdig érő iszapon, mélyen beszívta a sűrűsödő levegőt elsorvadt tüdejébe. Nem tudta pontosan, merre jár. Az erőd belseje kezdett teljesen felszívódni, jellegzetes vonásai egy jellegtelen, nyálkás barlang salakjába süppedtek. Mindenütt felkutatta az ellenséget, ahol azok közelebb mertek nyomulni, és ez jól sikerült – nem titkolták a jelenlétüket, hanem hahotáztak és kiabáltak, mintha ez a sok erőfeszítés valahogy kevésbé törekennyé tenné őket.

Újra meg kellett tanulnia harcolni, ezzel az új testtel. A múltban, a nagy változás előtt, talán kicsit jobban bízott volna a kitérésben, remélve, hogy mérsékelheti az elszenvedett sérüléseket, mielőtt maga is válaszolni próbált. Ez most ostobaságnak tűnt. Most már annyival lomhább volt, hogy szinte megkísérelni is lehetetlen lett a kitérést. Másrészt viszont annyi találatot tudott elviselni, hogy a szinte álmos harci tempója is káprázatosan hatékony volt. Ez leegyszerűsítette a dolgokat. Csak odasétált az ellenséghez, bízva a veleszületett bomlás helyreállító erejében. Semmi trükk, semmi megtévesztés. Ez egy őszinte hadviselés volt, annak ellenére, hogy létfontosságú varázslatok támogatták. Az a fajta, amit meg tudna szeretni.

Az ellenség azonban nem így látta. El kellett ismernie, hogy a fegyvereik együtt gondot jelentettek. Ha nem volt óvatos, a tankok ágyúcsövei mindent megsemmisíthettek körülötte, és

olyan aknába taszították, ahonnan soha nem tudott volna kimászni. Ha hagyta, hogy ezek a hatalmas robbanások elvonják a figyelmét, akkor mire észbe kapott, a Fehér Hegek máris közéjük rontottak, és az arca előtt villogtatták a kardjaikat. Hozzá képest törékenyek voltak, de olyan ördögien gyorsak, és olyan szörnyen elkötelezettek. Nagyon komolyan vették az egészet. Soha nem reagáltak a kedélyes kísérleteire, amit a társalgásra tett.

Felkészült arra, hogy kimásszon a lövészárokból, amit néhány tucatnyi Töretlen társával együtt elfoglalt, és a hosszú vánszorgásra a kusza terepen át a további közeledő tankok felé. A könyökénél megbúvó pöttöm jelenlét máris izgatott volt, fel-alá rázkódott a zugában.

Amikor az energiapáncélos test becsapódott mellette a sárba, az első gondolata az volt, hogy ez csak a légió egy újabb harcosa, aki azért jött, hogy részt vegyen az elterelő hadműveletekben. Beletelt néhány pillanatba, mire felismerte Morargot, hiszen mostanra mind annyira hasonlítottak egymásra – annyira belepte őket a mocskok és a rothadás patinája, és a régi jelvényeik többé-kevésbé ledörzsölődtek.

– Testvér! – kiáltotta, és erősen hátra veregette. – Hol a pokolban voltál?

Morarg egy pillanatig némán állt, térdig a sárban, a sisaklencséi az árok pereme fölött kémleltek. Vaskos kesztyűjében egy nagy lánckardot tartott, de nem aktiválta. A szaga is más volt – valami éteri, talán daemoni.

– Hol van a primarcha? – kérdezte zavartan.

Crosius felnevetett.

– Te vagy a szárnysegéd! Elvesztetted őt?

Morarg nem nevetett válaszul.

– Engem... feltartottak. A Halotti Lepelnek kellett volna a nyugati frontra kísérnie. Nyomát sem találom.

– Akkor valahol máshol szórakozik. Bizonyára megnehezíti a fattyúk dolgát, mi?

Morarg felé fordult, és mintha most először vette volna észre a daemont. A kis uraság meghajolt, aztán valami sárga és darabos dolgot böfögött fel.

– Mi ez? – kérdezte.

Crosius szeretettel nézett le a lényre.

– A kor egyik csodája. Van egy ikertestvére is... tudtad, hogy ikertestvéreik vannak?

Nem igazán tudta megmondani, mit szól hozzá Morarg. Egy szörnyű pillanatig azt hitte, hogy a szárnysegéd talán lecsapja, mintha valami mérges rovar lenne, ami az iszapból mászott elő.

De aztán csak gyengéden kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a tüskéit. A daemon élvezettel kuncogott, és megcsóválta a pocakja redőit.

– Gyönyörű – mormolta Morarg. – Nagyon szép.

– Egyetértek – helyeselt Crosius széles mosollyal. – Most már érted, ugye? Látod, mennyivel jobb a helyzet?

Az ellenséges tankok egyre közelebb araszoltak. Hamarosan elsütik azokat a kellemetlen ágyúkat, sár és törött fém gejrjeivé változtatják körülöttük a teret. Ezután válik majd érdekessé – veszélyessé, de érdekessé.

Morarg visszahúzta a kesztyűjét, aztán aktiválta a pengéjén a beragadt motort. A tompa fogak zúgni kezdtek. Felnézett és felkészült, hogy felmásszon a lejtőn, a hitetlenek rohama elé.

– Mondod te – felelte, bár még mindig úgy, mintha kísértetet látott volna. – Talán igazad volt. Legjobb, ha magunk mögött hagyjuk a múltat. Az már sosem tér vissza.

Halottnak kellen volna lennie. Már régen véget kellett volna érnie, miközben Jaghatai-ból csupán szétszaggatott bőr és páncélszilánkok foltja marad a padlón. Hihetetlen módon mégis életben volt, és még mindig küzdött. Biztosan eltört mindkét karja, összenőtt bordakosara szalagokra hasadt, a kardja kicsorbult és eltompult, és mégis visszaütött, újra meg újra.

Szinte fájdalmas volt nézni. Az V. primarchája ismét térdre rogyott, miután végighajszolták a nyitott leszállópályán, és küszködve próbált feltápáskodni. Olyan bőségesen folyt a vér a páncélja összes illesztéséből, hogy az ember eltűnődött, vajon mennyi maradhatott még benne. Elefántcsoniszín vértjének egész darabjai lógtak lazán az inakhoz hasonló pántokon, és meglebbentek, amikor megtántorodott.

Mindezek ellenére folytatta a beszédet. Nem hagyta abba a kicsinyes élcelődés és sértegetés áradatát. Miközben Mortarion ütések zúdított horpadt sisakjára, és mélyen a feltört sziklabetonba verte, folytatódott a szurkálódás, hol fanyarul, hol durván, hol csupán gyerekesen.

– Csak vedd le azt az átkozott maszkot! Látni akarom az arcodat, amikor megöllek.

– Jobban bűzlesz, mint az Ullanoron. Pedig már akkor is penetráns szagod volt!

Aztán azt, ami mélyre hatolt, bármennyire is nyilvánvaló volt.

– A légiómesterrel kellett volna szembeszállnom. Typhon ellen kellett volna harcolnom.

Gyerekes volt. Méltatlan hozzájuk. Mortarion eddigre túllépett a haragon, és egyfajta megvető fásultságba merült. Nagyszerűbb dolgok hívogatták. Ennek a kisstílu dulakodásnak nem kellett volna számítania. Nem lett volna szabad még mindig zajlania. Az erő még mindig nyers prométheumként lüktetett a szervezetében, a hipertér tovább élénkítette minden mozdulatát, a csapatai még mindig tartották magukat a Fehér

Hegek megingó támadásával szemben, de kezdett dühítővé válni, őrijítő zökkenővé az úton, amely nem akart eltűnni.

Így hát visszatért a harcba – két nagy lépéssel, lendületet gyűjtve, aztán egy igazán kíméletlen visszakezes csapást mért testvérére *Csenddel*, amely letépte Jaghatai sisakját a fejről, és a magasba repítette a testét. A Kán ismét a padlóra zuhant, hanyatt esett, de valahogy még akkor is megtartotta karcsú kardját, amikor Mortarion rávetette magát, és a kaszája nyelét a fivére védtelen hasába vágta. Jaghatai az utolsó pillanatban fordult el, de a Halálúr kegyetlen rúgást mért az arcára, eltörve az orrát és az arccsontját.

Jaghatai félig vakon és kábultan csapott le a pengéjével, eltalálta *Csendet*, és kitépte Mortarion markából. Az hagyta, hogy a fegyver zörögve elszálljon, hirtelen közelebb hajolt, és vad öklözéssel támadt rá, ütések mérve a Kán torkára, mellkasára, széttroncsolt arcára. Az ökölcsapások egymás után érkeztek, Jaghatai hadonászó karja alig tudta kivédeni őket, felszakították a gyönyörű, lakkozott keramit maradékát, és újabb, tűzforró vércseppekkel fröcskölték össze mindkettőjüket.

A Kán nem hagyott fel az ellenállással, de már kezdett szánalmas lenni. Elkapta Mortarion egyik öklét, csak hogy a másik mélyen a gyomrába fúródjon, felszakítva valamit odabent. Jaghatai megpróbált felállni, de Mortarion megvetően földhöz vágta, és eltörte a gerincét. Ekkor már mindketten üvöltöttek, a Halálúr a kiábrándult haragtól, a Kán pedig a vegytiszta kintől. Idáig alacsonyodtak – egy elhagyatott úrkikötőben dulakodtak, mint a bolyvilági banditák, az előttük lévő testet tépve-szagatva a pusztá kezükkel.

A Császár sarjai, a galaxis urai.

Mortarion zihált, érezte, hogy majd szétrobban a szíve, és végül felhagyott az üdegeléssel. A kimerültség első fájdalmai hullámoznak végig a karján, a látása kissé megremegett. Ezek

szerint még mindig maradt benne valami halandó, ami képes volt fáradtságot érezni. Kínlódva állt fel.

Jaghatai még mindig lélegzett. Valahogy a vér mocsarában, amely valaha büszke arca volt, még mindig levegőt vett, erődenül bugyborékolva a vérben úszó csontdarabok között Mortarion odabicegetl a kaszájához, újból felkapta, és felkészült, hogy véget vessen a groteszk látványosságnak.

- Azt hittem, táncolni fogsz - mondta újra, őszintén megrökönyödve. - De te csak... túrted. Elment az eszed?

Jaghatai köhögni kezdett, még több véres habot szórva a fellépett padlóra. Összetört kesztyűje még mindig a kardja markolatát szorította/ de a karja minden bizonnyal több helyen eltört. A visszafelé bandukoló Mortarion csak lassan döbbsent rá, hogy a hang keserű nevetés.

- Én... magamba szívtam... a... fájdalmat - közölte reszelős hangon.

Mortarion megtorpant.

- *Hogy érted ezt?*

- Ttidok... róla - felelte a Kán nedves, kásás szavakkal. - A *Terminus Estről*. Te... feladtad. Én... nem... - Aztán elvigyorodott. Felhasadt ajka, nyúzott arca, egyetlen még ép szeme őszinte, rosszindulatú örömbbe torzult. - Az én kitartásom... felsőbbrendű.

Szóval ezt hitték mind! Nem azt, hogy megtette, amit kellett. Nem azt, hogy mindent feláldozott azért, hogy legyőzhetetlenné tegye a légióját, és még azt a szégyent is elviselte, hogy Calast használta megtévesztésnek, sőt, saját magát is a daemonlét végleges lelki sivárságára ítélte, hogy a változást soha senki, még az apja se tudja visszacsinálni.

Hogy gyenge volt.

Átszakadt a haragja gátja. Két kézzel emelte magasba *Csendet*, hegyét a nevető ellenség felé fordította, és már nem gondolt másra, csak arra, hogy az ellenség mellkasába döfje.

Ezért nem vette észre, hogy hirtelen megfeszül a Kán marka, sem a fehér acél villanását, a gyors megiramodást a padlóról és a mesteri penge felfelé irányuló döfését. A *Fehér Tigris* mélyen Mortarion páncéljának egyetlen szegmense alá hatolt, amit a Kánnak sikerült meglazítania, mélyen belemart, fájdalmas tüzet lobbantva a primarcha megfeszülő felsőtestébe.

Csend csapása célt tévesztett, miközben lecsúszott a pengéről. Mortarion megtántorodott, mély sebéből vér szivárgott. Megrökönyödve látta, hogy Jaghatai újra talpra áll, tovább vérezve, sebesülten, de máris feléje tart. Hirtelen kételkedni kezdett a saját érzékszerveinek bizonyosságában, és tántorogva lendült újra harcba, pont úgy, ahogy korábban tette – egyenesen nekiment, bízva kolosszális erejében –, és csak ekkor döbbent rá, hogy csontig kimerítette az, ami korábban történt.

Ekkor – végre – a Kán táncolni kezdett. Kecsességnek nyoma sem maradt – azt már kihalászta belőle –, de ugyanazzal a földöntúli gördülékenységgel, azzal a megbabonázó erővel, amellyel úgy tűnt, hogy egy helyben áll, az ütést várva, csak hogy egy hajszálnyira elkerülje, épp eléggé ahhoz, hogy átjusson a védelme alatt, és levágjon belőle egy darabot. Még mindig képes volt rá. Még mindig maradt benne valamennyi erő.

– Amikor a hajóinkkal csináljuk ezt – morogta a Kán, már nem nevetve, halálosan komolyan –, *zaónak* hívjuk.

Vésőnek.

Mortarion ügyletlenül suhintott a kaszájával, és elvétette. A *dao* pengéje újra lecsapott rá, mély sebet hasítva az előrébb lévő karján.

A változás ígéző volt. A Kán még mindig a halál torkában lebegett, egyetlen jó találat választotta el a pusztulástól, de újra mozgásba lendült, egyre gyorsabban, miközben primarcha

fiziológiája azt tette, amire tervezték: életben és harcban tartotta őt, a kardját pedig mozgásban.

Mortarion vicsorgott, megint keményebben dolgozott a kaszájával, érezte, hogy fáradt izmai sikoltanak, miközben az elméje beleremegett a felismerésbe. Át kellett volna látnia ezen. Nem lett volna szabad hagynia, hogy felbosszantsák.

A pengéik ismét összezsúgódtak, a hipertér kavargó robbanásaiban sikoltva, és mindketten visszatántorodtak az ütéstől. Alig tudtak megállni a lábukon.

Megsérült. Fájdalmat okoztak neki.

És a Kán hamarabb szedte össze magát, törött bokája valahogy gyorsabban lendítette át a feltört padlón, mint ahogy Mortarion reagálni tudott. Amikor a *dao* ismét a kaszán csattant, vér fröccsent körülöttük, de már nem csak Jaghatai-é.

Mortarion megpördült a sarkán, és eltaszította a Kánt. A primarcha ugyan megbillent, de azonnal visszatért. Imbolygott a végzetes sérüléseitől, mintha részeg lenne, feldúlt arcát gyötrelem marcangolta, de a félelmetes sebek okozta teher ellenére is tovább harcolt. Mintha valami ártó szellem szállta volna meg, ami addig hajtotta feldúlt testét, amíg el nem nyeri a feloldozást, amire szüksége van.

A kard egyre gyorsabban forgott, elmosódott Mortarion kettős látása előtt, egyre nehezebb volt megállítani. Földrengető csapásokat váltottak, a felbecsülhetetlen értékű csatapáncél újabb és újabb darabjait szakították ki a helyükről, üvegcséket zúztak, kábeleket szakítottak, láncokat szabdaltak. Köpenyük foszlányokra szakadt, díszeik megsemmisültek, nyers énjük feltárult a bőrről lecsupaszított izmok véres vásznán, minden mesterkéeltségük lepergett az ősi igazság előtt – hogy ők vad fegyverek, egy vonakodó isten sorszámozott kardjai.

Még mindig Mortarion volt a nagyobb közülük. Ő volt az erősebb, akit mélyebben átítattak a természetfeletti adottságok, de most csak kételyt érzett; egy olyan ember könnyörtelen dühe

ingatta meg, akit mindig csak szeszélyesnek, önérzetesnek és megbízhatatlannak tartott. Abban a pillanatban csak azt a személyt látta, aki meg akarja ölni – aki bármit megtenne, bármit feláldozna, a fizikai határait meghaladva küzdene, elpusztítaná a saját testét, a szívét, a lelkét, csak azért, hogy az űrben tett esküjének eleget tegyen.

– Ha tudod, mit tettem – kiáltotta Mortarion, most már a határozatlanság hideg ködében küzdve –, akkor ismered az igazságot, testvér! Többé nem tudok meghalni.

Mintha jelet adtak volna. A Kán véres feje felemelkedett, hosszú hajának maradéka kusza csomókban lógott.

– Ó, ezt én is tudom – suttogta a legteljesebb megvetéssel, amit valaha képes volt kifejezésre juttatni. – De én igen.

Aztán ugrott. Törött lába lendítette előre, törött karja hordozta a pengét, vérrel teli tüdeje és lyukas szíve még éppen elég erőt adott neki, és közel húzódott.

Ha még csúcsformában lett volna, nehezen lehetett volna hárítani a mozdulatot, de már alig volt több mint egy akaraterővel összetartott holttest, így *Csend* közbevágott, a páncél nélkül maradt vállán találta el a Kánt, és felnyársalta.

De ez sem állította meg. Látta a hárítást, számításba vette, és csak jött tovább, végighúzta magát a pengén, amíg a kasza ki nem bukkant felszakadt hátából, és a *Fehér Tigris* Mortarion nyakához szorította. Egy pillanatra egymásnak feszült az arcuk – két csontsovány, vértelen, élettelen arc, melyek már csak a szintiszta bosszúvágy maszkjai voltak. Minden méltóságukat levetkőzték, lenyúzta a sziklabeton, és csak a vágy, az erőszak, a megvetés nyers gépiessége maradt meg.

A másodperc töredéke alatt történt. Mortarion szeme elkerekedett, amikor rájött, hogy nem tudja időben ellökni a testvérét. A Káné összeszűkül.

– És ez az, ami számít – köpte Jaghatai.

Keresztben meglendítette a *daót*, és fekete epét lövellve átvágta Mortarion nyakát, mielőtt a hipertér robbanásába zuhant, ami a Császár meggyötört lelke után rövid időre a bolygó legfényesebb objektumává változtatta a leszállóhelyet.

HUSZONÖT

Halotti rítusok Földcsuszamlás A csendesek

Tudta. Azonnal megtudta, amint megtörtént.

Shiban messze volt a helyszíntől, az orbitális ütegekhez vezető úton zajló harc kötötte le. Az ágyúk most fölé tornyosultak, néma soraik a távolba nyúltak, alattuk még mindig keményen viaskodtak a Fehér Hegek és a Halálgárdisták. Boltlövedékek szálltak, kardok villantak, a két oldal egymásnak feszült, mégis tudta.

Olyan volt, mintha örvénybomba robbant volna, valami, ami mindent magába szippant, és csak néma döbbenetet hagy maga után. A hatalmas csatatéren minden harcos mindkét oldalon megtorpant, tétován felnézett, mintha a primarchájuk valahogyan képes lett volna ott megjelenni, de persze nem tette, és soha többé nem is tehetne.

Az árulók teljesen megdermedtek. A néma ellenállást felváltotta a zavarodottság – egyfajta lendületvesztés, melynek okát lomha értelmük már nem tudta megmagyarázni. Érezték az uruk visszavonulását – nem a halálát, csak a meghátrálását –, mintha hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött volna, hogy rájuk hagyja az egészet. A koncentrált energiahullám, amit eddig meglovagoltak, szertefoszlott, visszhangot vetett a hosszú folyosókon, mielőtt kiürülve távozott volna az űrkikötő gigantikus szellőzőnyílásain; egy elhasznált erő, egy megtört lehelet.

Fizikai fronton semmi sem változott A Töretlenek azonban többek voltak pusztá fizikai kivetületeknél. A hipertér nagy alkuihoz, szövetségeihez és szerződéseikhez kötődtek, és valami

nagyon rosszul sült el, valami előre nem látható, megmagyarázhatatlan és végzetes.

A Fehér Hegek szempontjából teljesen másképp történt. Először a mélységes sokk jelentkezett – az idegek összerándulása, ami minden szív és gyomor mélyéről feltört, a hirtelen hiány megrázkódtatása, ami mindnyájukat azonnal elérte. A tapasztalt harcosok, akik minden nélkülözéshez hozzászoktak, kétrét görnyedtek a csatatéren, magatehetetlenné tette őket a gyász súlya. Nem voltak kétségeik afelől, hogy mi történi, mindenki számára olyan nyilvánvaló volt, mintha a szemük láttára történt volna.

Elmem. Elorozták a fényét a világegyetemből. Eltávozott.

Shiban érezte, hogy a föld meginog a lába alatt, a horgonyai elszakadnak, a kardja kiesik a kezéből. Térdre rogyott, súlyosan zuhant a megrontott hordalékba. Egy pillanatig nem látott mást, csak a végtelen feketeséget, amely minden irányban szétterült. Úgy érezte, mintha hideg karom nyúlt volna a mellkasába, és kitepte volna mindkél szívét, magával rántva minden reményt, ambíciót és életet.

Hallotta a csatatéren zendülő kiáltásokat, a hitetlenség és a rémület feltörő üvöltéseit, és halványan ráébredt, hogy minden rothadó teremben és nyálkás barlangban, minden Fehér Heg ugyanazt éli át, amit Ő. A légiók harcosai nem egyszerű besorozott katonák voltak, akiknek a Császár pénzével fizettek, és boltért nyomtak a kezébe. A hipertér és a genetika technológiája révén összeköttetésben állt atyjával, elválaszthatatlanul kötődött az archetípusához mind vérmérsékletében, mind lelkileg. A kapocs több volt mint hűség, több mint gyermeki kötelesség. Minden.

Hányni akart. Sikítani. Hátra akarta vetni a fejét, és a felhők takarásába burkolózó csillagokra zúdítani ezt az elviselhetetlen bánatot.

De ő is az ordu kánja volt, akire a többiek számítottak. A láng hordozója.

Tachseer vagy.

Te vagy a Helyreállító.

Ez nem mehetett így tovább. Nem engedhette meg. Reszketve kényszerítette magát, hogy újra felálljon, kinyitotta a szemét – mintha olyan fekete lett volna körülötte az éjszaka, mint a véres szurok, gyűlöletesebb, mint azelőtt, üresebb és hidegebb.

Újra magához vette a kardját, és határozottan a magasba emelte, ahogy akkor is tette, amikor a Kagán áttörte az első falat, amikor még olyan mély volt az eksztázisa, mint most a veszteség.

– *Damarg!* – üvöltötte.

Ennek a szónak egyetlen jelentése volt korcsin nyelven.

Egyetlen szent rendeltetése. Halál. Nem öregségtől vagy betegségtől, hanem a harcos halála, akit az ellenséggel vívott csatában öllek meg; olyan, amit meg kell bosszulni, nehogy a romlás mindent legyőzzön. Ezt a gyászátkot emberemlékezet előtti idők óta hallatták a Chogoris füves pusztáin, a dac, a becsület és a hűség dicshimnuszát, amelyet minden kardforgató ismert, megértett és tisztelt. Hangosan kiáltották, amikor Gياهو meghalt, amikor Qin Xa meghalt, amikor Yesugei meghalt, és most is, mind közül a legnagyobbért.

– *Damarg!* – dörögte ismét Shibana, erőteljes hangja teljes bedobással zúdította az ítéletet a voxsugárzókból, immár félelem nélkül, minden veszélyt figyelmen kívül hagyva, nem az első élénk támadás túlradó lendületével, hanem lassú, szörnyű megfontoltsággal.

Körülötte a Fehér Hegyek felkapták a fejüket, hallották szülőviláguk ősi nyelvét a boltívek alatt zengeni, és újra a fegyverükért nyúltak.

Damarg.

Az átok sötéten visszhangzott a repedezett falakon, előbb tucatnyi szájból, majd százból, ezerből. Szörnyű ritmusra

csendült fel. Egyszerre mormolták, újra meg újra, és már semmi mást nem mondtak; nem húzódtak többé fedezékbe, hanem nyíltan, az öklüket az adamantiumnál is erősebben szorítva, a szívükből áradó kimondhatatlan gyűlölettel.

Damarg.

Az ellenség nem válaszolt. Eddig is némák voltak a csatában, szinte észre sem vették azokat, akik ellen harcoltak, de most kábultan bámulták a feléjük közeledőket – a teljes utálat, teljes elszántság, teljes elkötelezettség egységes kifejezésével. A hipertér, amit az uruk oly tökéletesen hangszerelt, minden teremből elapadt, mint egy árvíz, amely kiömlik a széttört falakon túlra, és szétterül a síkságokon. Míg az ellenségeiket hirtelen felélénkítette a rettenetes, jéghideg harag, a saját elszántságukat minden figyelmeztetés nélkül kitepték belőlük.

A megmaradt Terrai Páncélosok újra munkához láttak. Zavarodott parancsnokaik jobbnak látták nem megkérdezni, mi történik; tudták, hogy még mindig megvan a kötelességük, és hogy valami elképesztő dolog történt azokkal, akik ellen harcoltak. Célzólumenek villantak fel, motorok indultak be, hosszú lövegek lendültek ismét a célpontjuk felé.

Shiban alig vette ezt észre. Akikkel együtt menetelt, azok sem igazán. A figyelmük csakis előre irányult, azokra, akik elkövették a tettet, akiket most meg fognak büntetni. A Nagy Kán fiai nyílt terepre vonultak, a szórványosan feltámadó ellentűznek kiszolgáltatottan.

Shiban a sisakja felé nyúlt, kioldotta a zárat, lecsavarta és a páncéljához csatolta. A vele lévőek ugyanígy tettek. Egy emberként emelték a kardjukat az arcukon végigfutó barázdált heghez, és végighúzták rajta az élet. Friss vér folyt szabadon fedetlen bőrükön, ahogy a régi sebhelyek megnyíltak. Belélegezték a mérgező levegőt, és élvezték annak keserűségét. Tekintetüket az ellenség soraira szegezték, és mindannyian, egy olyan tökéletesen összehangolt mozdulattal, amelyet talán az

idők kezdete óta elrendeltek, véres pengéjüket a kiválasztott célpontra szegezték.

Amikor felharsant az utolsó nagy üvöltésük, az magukat a barlangokat is megrázta, hullámokat vetett a vízen, megrepesztette a vasat, és összetörte az üveget.

Damarg!

Ekkor rohamra indultak. Csak a határtalan gyűlöletük hajtotta őket, elefántcsont, arany és bíbor áradatban söpörtek végig a romokon, megállíthatatlanul, fékezhetetlenül, a vihar urai, a mennyek megérdemelt bosszúja, a halál hozói.

A nő a levegőből látta. Még mindig kilométerekre jártak, a viharban bukdácsolva, és az első ablakokon át szinte csak a szálló mocskot és hamut látták, de Ilja úgy kalibrálta az érzékelőket, hogy képes legyen előre pásztázni, és az előtte álló lencsékre vezette az eredményt. Sojukot lefoglalta, hogy megóvjá őket attól, hogy a körülöttük lévő toronysisakokba csapódjanak, míg ólankadatianul előre nézett, kétségbeesetten keresve valami jelet arról, hogy mi történik a kikötőben.

Az első felvétel, amit látott, ugrált és szemcsés volt, fel-alá ingadozott a rosszul beállított távcsövön. Még ezen is észrevette a súlyos károkat, a tomboló robbanásokat, a tűzvészeket, amelyek ellenőrizetlenül ropogtak az egymás fölé épített szinteken, széles foltokban. Mint az egykor dicsőséges Palota minden része, az Oroszlános Kapu úrkikötője is füstölgő romhalmaz volt, egy dögvésztől és szerkezeti károsodástól megtépázott, lepusztult hegy.

Egy ideig ez volt minden, amit elért. Sojuk olyan gyorsan hajtotta az ágyúnaszádot, ahogy csak tudta, sebesen száguldott ugyanazon útvonal felett, amin a Terrai Páncélosok is végimentek, amit a több száz kiégett, a szakadékokban heverő héj tanúsított. Az úrkikötő fokozatosan közeledett, feltűnt a füst és pernye sodródó felhőiből, szénfekete kontúrját kísérteties

zöld izzás és a fizikai robbanóanyagok detonációjának tisztább fénye világította ki.

De aztán meglátta. Nem lehetett nem észrevenni – bárki, aki az űrkikötő száz kilométeres körzetében tartózkodott, láthatta volna, mindegy, mi robbant fel vagy omlott le körülötte éppen. A halványzöld, áttetsző gömböt, amely hangtalanul bontott virágot a nyugati leszállópályán, riasztó gyorsasággal duzzadt, és amit kísérteties villámok tomboló kaleidoszkópja követett. Egy másodperccel később a zajhullámok is utolérték – a kolosszális, fülsiketítő robaj, amit a száguldó levegő robajlása követett, és valamiféle tört sikolyhoz hasonló üvöltés tarkított. Azután lecsapott rájuk a légörvény, a hajtóműhöz mérten forró, viharos erejű orkán tajtékzó hulláma, amely majdnem a legközelebbi lakótorony oldalának hajította őket.

Sojuk csodálatosan teljesített mindeközben, és figyelemre méltó repüléssel tartotta őket életben. Jóval később Ilja megtudta, milyen iszonyatos volt számára az a pillanat, és hogy a sokk és a rémület elegyétől majdnem teljesen elvesztette az irányítást, de akkor még csak annyit tudott, hogy valami szörnyűség történt, és még mindig túl messze vannak ahhoz, hogy bármit is tegyenek ellene.

– Tarts minket irányban! – kiáltotta, miközben kétségbeesetten próbálta pontosabban felmérni, hogy mi történt.

Sikerült ráközelítenie a nyugati frontra, az egymásra épített leszállópályák hatalmas tömegére, amelyek több kilométer szélesek voltak és több száz méter magasan az égbe nyúló, óriási pilléreken nyugodtak. Mélységesen megrázta, amit látott.

A platformok zuhantak, csúsztak, repedeztek, összeomlottak, hatalmas sziklabeton csuszamlássá váltak, amit az a romlott zöld fény világított meg. Másodlagos robbanások hallatszottak, prométheumtartályok repültek a levegőbe. Az erőd teljes homlokzata leomlott, méltóságteljes lassúsággal zuhant, de közletről úgy tűnhetett, mintha a teremtés dübörgő vége lenne.

A szél tovább tépte őket, tovább üvöltött. Bár nehéz volt kivenni a sok mozgás és a lencsék remegése miatt, Ilja mintha valami hihetetlenül fényes dolgot látott volna, ami még mindig a romok között égett, mint egy törpecsillag az akkréciós korong közepén.

Az omlás lassan véget ért, és újabb, elektromossággal sistergő porfelhők tornyosultak a helyszínen. A gigantikus űrkikötő nyugati oldalán csak egy hosszú, közel egy kilométer széles, visszamaradt detonációktól szikrázó, teljes romhalmazzá roskadt hasadék maradt.

Egy ideig nem talált szavakat. Valahogy teljes bizonyossággal tudta, hogy ki állt mindennek a középpontjában.

– Vigyél oda minket – mondta végül.

Sojuk rá sem nézett. Szinte minden figyelmét lekötötte, hogy abban a természetellenes viharban repüljön.

– Ott nem fogunk tudni leszállni.

– Akkor olyan közel, amennyire csak lehet – csattant fel Ilja, de csak távolról hallotta a saját hangját. Érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, és dühösen kipislogta őket. Összpontosítania kellett, koncentrálnak kellett maradnia.

Sojuknak valahogy sikerült egy kicsivel nagyobb sebességre kapcsolnia, és most hideg, dühödi kétségbeeséssel repült. A vihar tombolt körülöttük, ellenük feszült, de ő úgy hajtott át rajta, mintha pusztán a dühe szét tudná szagatni a nyomást.

Ilja a kommunikációs vezérlő felé fordult. A statikus zörej kitörése után a műszerek nagy része javíthatatlanul tönkrement, de úgy tűnt, hogy az utóhatás valóban felszabadított valamennyit abból a nyomasztó interferenciából, amely oly sok héten át gyötörte őket. Sikerült néhány helyzetjelző jelet fognia, sőt, még a szakaszkommunikáció foszlányait is vette.

Da...

...marg

Dam...rg

A szó hallatán borsózni kezdett a háta. Tudta, mit jelent. *Pontosan* tudta.

Az ember beleveszhetett ebbe a gyűlöletbe. Hiheteűen dolgokra lett képes, de örökre feloldódhatott a mélyén. Abban a pillanatban kétségbeesetten vágyott rá, hogy így legyen. Meg akarta parancsolni Sojuknak, hogy repítse a Mennykőszólymot egyenesen abba, ami megmaradt azokból, akik ezt tették.

De ő nem volt a Chogoris gyermeke. Nem volt a légio tagja, akárhányszor is mondták neki, hogy az.

Ő a kitüntetett vendégük volt. A tiszteletre méltó bölcsük. Mindenekelőtt, ahogy Yesugei mondta neki abban az utolsó, szörnyűséges közleményben a Sötét Üvegből, ő volt a lelkük.

– Adástávolságba – mondta, miközben az ujjai ismét a kommunikációs vezérlőn dolgoztak, elszántan, gyorsan. – Oda kell érnem.

Kaska hallotta, miközben felfelé kapaszkodtak. Ehhez fogható zajt még sosem hallott – egyfajta feltörő jajveszékelést, mintha egy gyermeket ragadtak volna el az anyja karjából, csak erősebbet és mélyebbet, nem is emberit.

Órák óta keményen dolgoztak, hogy feljussanak. Kimerült, akárcsak a legénység többi tagja. A szokásos hadjáratokban, amikor csak lehetett, visszahúzódtak volna a harcból, hogy kinyissák a zsilipet, levegőt engedjenek a kabinba, és megpróbáltak volna kijutni a szűk helyről, amikor épp biztonságban voltak. De itt, ezen a helyen, soha nem volt biztonságos, még résnyire sem lehetett kinyitni a zsilipet, így pihenés nélkül izzadtak, lihegtak és gubbasztottak a hőségben és a bűzben. Meg lehetett örülni ettől. Időnként legszívesebben csapkodni kezdett volna, hogy kinyújtóztassa a lábát, kivágja magát a rémálomszerű zárkából, és minden akaraterejére

szüksége volt, hogy a helyén maradjon, elviselje a motorzúgást, a füstöt és a bűzt, és csak menjen tovább.

Néhányszor már tankoltak, és vizet vettek fel, mindig a Fehér Hegek segítségével, akik képesek voltak a járművön kívül tevékenykedni, elfoglalt bunkerekből vagy más roncsokból szívták le, amire szükségük volt. Életben maradtak tehát, és mozgásban, de ennél sokkal többre nem futotta. A lézerágyúk energiaellátása kritikus szintre csökkent, és Mercknek már csak egy maréknyi tölténye maradt a tárban. Dresi viselte a legnehezebben az egészet, szinte a Kolosszus kapujának nyílása óta szünet nélkül vezetett, és már alig reagált a parancsokra, csak némán ült a helyén, mintha összenőttek volna az ülésével és a vezérléssel.

Vosch is visszafogott volt, ami egyáltalán nem vallott rá, a hallgatag természetű Jandevet viszont látszólag alig befolyásolták a történetek. Ami Kaskát illeti, állandóan rosszul érezte magát. A többieknél jobban látta, hogy mi ellen harcolnak. Ő volt az, aki végigpásztázta azokat a zsúfolt csatatereteket, belenézett a... dolgok arcába, és kiadta a parancsot az előrenyomulásra. Nem sokat számított, hogy a Fehér Hegek mellette harcoltak, és megakadályozták, hogy a dolgok teljesen szétessenek, abban nem igazán, ahogy az események hatására érezte magát.

A régi mondás szerint a gyalogosok megvetik a harckocsizókat, mert nekik sosem kell az ellenség arcába nézniük. Ez eddig is igazságtalan rágalom volt, de most kétszeresen is az lett. Olyan ábrázatokat látott, amelyeket épeszű embernek soha nem lett volna szabad. Ha élve megússza ezt az egészet, a hátralévő életében ezek lebegnek majd a szeme előtt.

De folytatnia kellett. A Fehér Hegek kánja, aki Jangsainak hívta magát, keményen hajtotta őket. Egy űrgárdista a legtöbb terepen sokkal gyorsabban haladhatott, mint egy harckocsi, és tovább bírta a tempót. A légió harcosai már nem bújtak meg a dübörgő járművek árnyékában, hanem előrenyomultak,

útvonalakat kerestek felfelé és nyugatra. A szórványos kommunikációs forgalomból egyértelműen kiderült, hogy több száz hasonló különítmény próbálkozik ugyanezzel, de Kaskának nem igazán volt fogalma arról, hogy miért – feltételezte, hogy valamilyen fontos célpontot kell megerősíteni.

A nagy járműliftek közül – amelyekkel az úrhajószakaszokat mozgatták – sok megrongálódott vagy használhatatlanná vált, de felfedeztek néhányat, amit langsai elég használhatónak nyilvánított, és négyesével gördültek a felfelé tartó platformokra. Ezzel a lépéssel talán jóval a többiek elé kerültek, akik azzal voltak elfoglalva, hogy szabad rámpákat keressenek, miközben ellenséges alakzatokba vagy azoknak a rosszindulatú nem xenó fenevadaknak a fészkeibe ütköztek.

Az út idegőrlő volt – vakon emelkedtek felfelé, az *Aika 73* rázkódó testében kuporogva, miközben hallották a hatalmas, nyomás alatt álló szerkezet csontig hatoló rezgését maguk körül. Ha az aknák beomlanak, mindnyájukat élve eltemetik, és lassú, fullasztó halálra ítélik őket a sötétségben.

De mind feljutottak a csúcsra, csoportonként, aztán Jangsai teljes, húsz légiós harcosból és tizenöt gépből álló állománya újra mozgásba lendült, és egy hosszú, fedett lejtőn haladt felfelé, a nyugati fronton fekvő első nyitott leszállópálya felé.

Az *Aika 73* még félúton sem járt felfelé, amikor a jajveszékelés elkezdődött. A pusztító morajlás már egy ideje erősödött, de ez valami más volt – mint a nem xenók sikolya, amit akkor adtak ki, amikor szétszaggatták őket. Kaska kénytelen volt egy időre kihúzni a fülhallgatóját, hogy ne kergesse őrületbe. Rögtön azután, hogy ez elkezdődött, a világ elkezdett összeomlani körülöttük. A falak kidudorodtak, a csupasz kőburkolaton repedések kúsztak végig és fémtartók nyíródtak le a talapzatukról.

– Ez leomlik! – kiáltotta Vosch.

- Micsoda? - faggatózott Merck, aki nem jutott az első kémlelőnyíláshoz.

- Vezess! - kiáltotta Kaska. - Teljes sebességgel! Vigyél ki minket innen!

A század minden parancsnoka ugyanezt a döntést hozta. A Fehér Hegek is rohantak, felfelé a lejtőn, miközben körülöttük faldarabok dübörögtek.

A talaj omladozni kezdett a lánc talpak alatt, úgy hullámozott, mint a megrántott szövet, örülten dobálta őket. Kaska feje ismét a torony belső fvébe vágódott, míg Jandev émelyítő ütést kapott a sisakjára, ahogy az ülésében zötykölődött. A motorok dadogtak, amikor Dresi kihagyott egy fokozatot, mielőtt a helyére erőltette a kapcsolót, és tovább hajtotta a tankot, egyre feljebb.

Kaska visszakötötte a fülhallgatóját, arcát a periszkóp nyílásához szorította, és megpróbált a tankfedélzet bukácsolásával együtt ringatózni, pedig a combizmai annyira nyúzódtak, voltak és úgy fájtak, mint még soha.

- Átérünk! - jelentette be Vosch, akinek a céltávcsövei a legstabilabb kilátást biztosították előre.

- Tartsd a sebességet, pilóta - szólt figyelmeztetőn Kaska, aggódva, hogy az előttük lévő nyílás nagyon instabilnak tűnik. A túloldalon örülten gomolyogtak a kőpor felhők, ami azt jelentette, hogy valami tényleg hatalmas dolog zúdul rájuk.

- Szentséges Trón... - motyogta Merck, miközben izzadó ujjakkal markolta a retesznyílást.

Aztán kijutottak, szinte kirepültek az alagút alacsony bejáratából, megpattantak egy friss törmelékfolton, majd a támadás kezdete óta először a szabad ég alatt találták magukat.

- Tüzek, felkészülni! - parancsolta Kaska, célpontokat keresve. - A parancsomra tűz.

De nem voltak célpontok. Egyáltalán nem volt semmi. Ez a hely még ahhoz képest is lerombolt, feldúlt csatamezőnek tűnt,

mint amiben hetek óta harcoltak. A szűk látószögéből csak félig lerombolt sziklabeton tömböket látott, egyenként legalább harminc méter vastagokat, melyek úgy rakódtak egymásra, mint egy ősi sziklafal üledékrétegei. A halmokon villámok ropogtak, és kavicsos mélyedések, valamint csupasz betonacélok csavarodott erdei tarkították őket. Még mindig mozgott az egész terület, csikorgott és recsegett, mint valami vadul felgyorsult tektonikus esemény, és mindent elborítottak a hömpölygő porfelhők, valamint az erődítmény önmagába roskadó szakaszának mély morajlása.

Az összes tank időben kijutott az alagútból, de gyorsan tovább kellett hajtaniuk, hogy ne kerüljenek másodlagos csuszamlásokba. A Fehér Hegek sem tétováztak – felugrottak az ingatag lejtőkön, át a széteső platformok közötti réseken. A páncélosok számára nehezebb volt az előrejutás, de nem lehetetlen. Az *Aika 73* vezette a menetet, forogva, lövöldözve és bukdácsolva, felfelé, át a folyton változó terepen. Kaska nem először csodálkozott azon; hogyan volt egyáltalán képes erre Dresi. Olyan volt, mint egy gép.

– Tartsd szemmel a kánt – mondta neki. – Ha tudok, nyitok felé egy kommunikációs csatornát.

A hatalmas omlás fokozatosan lecsillapodott körülöttük, miközben még több porfelhő libbent fel, bár az örvény a fejük fölött továbbra is töretlenül tombolt, fakó zöldes fénnel árasztva el a csupasz sziklabeton lapokat, ami úgy hullámozott és siklott, mint fertőzött holdfény a vízen. A rajok kínkeservesen haladtak, végig a gyalogság nyomában, folyton azt kockáztatva, hogy lecsúsznak egy-egy meredek lejtőn, és a több száz méteresnek tűnő szakadékokban a messze alatta húzódó teraszokra zuhannak.

Egy idő után Kaskának sikerült rácsatlakoznia a Fehér Hegek kommunikációs csatornájára. Az adás szaggatott volt, és olyan nyelven szólt, amit nem értett, de valamit azért érzékelt. Úgy tűnt, hogy a pusztító zavarás, amely oly sokáig gyötörte őket,

valamelyest alábbhagyott, annak ellenére, hogy a rombolás nyilvánvalóan tovább folytatódott körülöttük.

Nem volt könnyű a jeleket hallgatni. A Fehér Hegek egyáltalán nem úgy beszéltek, mint amikor gót nyelven szóltak hozzá. Inkább... dühösek voltak? Felbőszültek? Kétségbeesettek? Kaska megesküdült volna rá, hogy az egyik majdnem elvesztette a fejét, de ez bizonyára lehetetlen volt – ezek úrgárdisták, nem pedig kényszorsorozott katonák!

Végül, miután a Fehér Hegek átvágtak egy szélfúttá, csupasz, kegyetlenül nehéz sziklabeton szakaszon, újra összeálltak, és hevesen gesztikuláltak egymásnak. Kaska feléjük vezette a többi páncélost, és meglehetősen bizonytalannak érezte magát, hogy mi folyik itt.

Miután utolérték őket, elrendelte a teljes megállást, és megadta Dresinek az oly szükséges pihenőt, de akkor sem volt fogalma arról, hogy mi történik. A periszkóp nem adott elég jó szöveget ahhoz, hogy megállapítsa, mi körül gyülekeznek a légió harcosai. Továbbra is izgatottak voltak, furcsán határozatlanok, ami egészen hihetetlennek tűnt, hiszen a természetük mindig is határozott fellépésről és nyugalomról árulkodott.

– Itt vagyunk kint, nyílt terepen – állapította meg szárazon Jandev, miközben felnézett a célkeresztről. Kaska észrevette, hogy a jobb szeme fölött hosszú vágás éktelenkedik, a korábbi ütközéstől. – Esetleg elgondolkodhatnánk ezen?

A lézertüzernek igaza volt. Most minden tank tétlenül, védtelenül állt, a talaj rendkívül instabil volt, hajlamos tovább törni vagy teljesen szétesni.

– Vigyél közelebb – parancsolta Kaska. – De lassan. Nagyon lassan.

Dresi közelebb terelte a tankot, és Kaska ismét a távcsőbe nézett. Jandev és Vosch is ugyanezt tette. Kaska valami mozdulatlant vélte kivenni a padlón, és hosszú vérfoltokat meg rengeteg törött páncéldarabot.

– Ez az egyikük – vélte Vosch.

- Halott - jegyezte meg Jandev.

- A Trónra! - szólalt meg Kaska, és elfordította a periszkópot, hogy jobb látószöveget kapjon. - Ez nem az egyikük. Túl nagy. Ez egy...

Elakadt a szava. Vosch is megfordult, hogy ránézzen, de az arca elszürkült, amint felfogta. Úgy tűnt, még Jandev sem találja a szavakat.

- Mi az? - kérdezte Merck.

Kaska nem válaszolt Nem tudta kimondani.

- Ez lehetetlen - nyögte Vosch.

- Mi lehetetlen? - fakadt ki Merck.

- Honnan tudod? - vágott vissza Jandev, Voschnak felelve. - Láttad már bármelyiküket?

- Persze, hogy nem! - tiltakozott Kaska. A Trónra, ez egy rémálom! Valamit tenni kell, különben mind itt hálnak meg. - Dresi, állj rá a nyomkövetőre, és keress lefelé vezető utat. Tüzérek, tartsátok szemmel azokat a célzókészülékeket. Merck, fogd be! - Aztán a kommunikációs állapotot hallgatásról beszédre váltotta. - Nagyuram, kánom - szólalt meg, a hangja enyhén remegett, bármennyire is próbált uralkodni rajta. - Segíthetünk önöknek?

Egy pillanatig nem kapott választ. Még csak jelét sem adták, hogy meghallották volna. Aztán Jangsai lassan megfordult, a tankkal szembe.

- *Van egy halottunk* - válaszolta gót nyelven. Zsibbadtnak tűnt. - *Nem hagyhatjuk itt a testét.*

Miért nem tudják elszállítani? Kaska látott már űrgárdistákat, akik jelentős távolságokra cipelték sérült bajtársaik testét. De hát abból a kevésből, amit látott, ez a „holttest” szinte nem is érdemelte meg a nevet, hiszen egészen szörnyű állapotban volt. Talán szét is szakadna, ha megpróbálnák.

Kaska lekapcsolta a nyílt csatornát.

- Van egy halottjuk – közölte a legénységgel.
- Ide nem jöhet be – jegyezte meg azonnal Merck.

Jandev felhorkant.

- Nem is férne be. Én mondom neked, ez egy...
- Ők a szövetségeseink – vágott vissza Vosch. – Ki akarják vinni. Segítenünk kell nekik.

- De mit tehetünk? – kérdezte Kaska elkeseredetten. Nem maradhatnak csak úgy itt.

Amikor Dresi megszólalt, mindnyájukat meglepte. Kaska rájött, hogy alig ismeri a hangját. Kiderült, hogy albiai akcentusa van.

- Ötszáz méterrel lejjebb szilárd a talaj – közölte. – Kijelöltem egy irányt, egyelőre követhetjük azt. – Felnézett Kaskára. – Nem fogják ott hagyni a testet. Nem hiszik, hogy messzebbre is el tudják vinni anélkül, hogy nagyobb kárt okoznának benne. Valószínűleg igazuk van. Egyik járműbe sem férne be, még ha ki is tudnánk nyitni a zsilipeket, mert nem az emberi alapteretekkel bír. De a tetőre fel lehetne tenni. A torony mögötti légszűrők fedelére lehetne emelni, úgy, hogy elfordítjuk a főlöveget, aztán kétoldalt harcosok mászhatnának fel, hogy vigyázzanak rá. Ha óvatosan haladunk, akkor el tudjuk vinni helyettük.

Kaska egy darabig csak bámult rá. Ahogy a többiek is.

Nehéz volt leolvasni Dresi arckifejezését a pilótaszemüvege és a füstmaszkja alatt, de határozottan úgy hangzott, mintha mindent átgondolt volna.

- Ezt a javaslatot neked kell majd továbbítanod nekik, őrmester, mert most éppen nincsenek teljesen maguknál – tette hozzá. – Lehet, hogy nem fog nekik tetszeni. De nem látok más lehetőséget.

Kaska ezután Voschra meredt, aki vállat vont. Jandev szárazon kuncogott magában, és a fejét rázta. Mercknek most az egyszer nem volt mondanivalója.

Kaskának tényleg meg kellett volna kérdeznie, hol találták Dresit. Korábban is meg kellett volna próbálnia beszélni vele. Ez alapvető dolog volt – ismernie kellett a legénységét. A pokolba is, mindig a csendesek voltak ilyenek!

De majd máskor sort kerít rá. Az ellenség még mindig a világ jelentős részét uralta körülöttük, és bármelyik pillanatban feltűnhetett. Az építmények, amiken álltak, egy pillanat alatt összeomolhattak. Számtalan katasztrófa törhetett rájuk figyelmeztetés nélkül, miközben ők ott állnak, döntésképtelenül.

Így hát, miután még egyszer átgondolta a dolgot, a vox felé nyúlt.

– Kán nagyúr – szólalt meg félénken. – Van egy javaslatom.

HUSZONHAT

Régi vér Átadás A kard

– Visszavonulunk. – Ezt indítványozta. Crosius abban a pillanatban komolyan ezt javasolta.

Morarg képtelen volt válaszolni. Olyan volt, mintha hirtelen megvonták volna tőle az oxigént, és ezzel elveszítette volna az erejét – valami, amire öntudatlanul támaszkodott, amire sosem gondolt, most eltűnt, kiragadták a kezéből, és ő ott maradt, hogy megfulladjon.

Megtántorodott, térdre zuhant. Azelőtt olyan erős volt. Az V. halottai heverték körülötte, akikkel saját kezűleg végzett. Már kezdte élvezni a dolgot, ahogy egy darabig Crosius is. Elkezdett megfélekezni a megszállottságról, élvezte a kínzó ajándékokat, amiket kapott.

Most felnézett, és alig látott valamit a maszatos sisaklencséin keresztül. Legszívesebben levette volna, csak hogy nem volt biztos benne, hogy képes rá. A homályon át, a távolban még több közeledő átkozott chogorisit látott. Már nem futottak. Nem próbálták növelni az iramot, nem törekedtek arra, hogy nehezen követhető mozdulatokkal ellensúlyozzák a törékenységüket.

Úgy tűnt, megőrüllek.

Vajon ők tették ezt velük? Vajon a Töretlenek annyi szenvedést mértek ki rájuk, hogy megváltoztak, akárcsak a Halálgárda a *Terminus* fsien? Elképzelhető egyáltalán egy ilyen változás? Talán a Fehér Hegek felfedeztek egy új és szörnyű, saját istent?

Ezt még csak felfogni sem tudta. Zúgott a feje. Üresnek érezte a gyomrát, a szíve zakatolt. Crosius abbahagyta a fecsegést, és most sántikálva távolodott, vissza a mocsáron át. A karjában hordott daemon sikoltozott, méghozzá borzalmas hangon.

Morarg felpattant és botladozva indult utána.

– Várj – szólalt meg, és kinyújtotta a kezét.

– Visszavonulás – dűnnyögte Crosius kásás hangon.

Morarg utolérte, elkapta a könyökét, és megállásra kényszerítette.

– Mi *sosem* hátrálunk meg.

Már az öreg apotekárius pusztuló páncéljának látványa is nyugtalanító volt. Undorodott tőle. Valamelyest mindig is érzékelte ezeket a változásokat, de most valóban olyannak látta, amilyennek egy kívülálló számára tűnhetett. Az isten szerelmére, mivé lettek? Amint levetkőzte az enyészet homályát, amint fényt gyújtott, azonnal átlátott rajta.

– Elment – köpte vissza Crosius. – Te is érzed? Typhusnak igaza voll. Túl sokáig várt.

Morarg megpróbált koncentrálni, jöllehet, már az is neheze esett, hogy megértse a fivére szavait. Kiről beszélt? Mortarionról? Igen, bizonyára róla. A primarcha elment. De hová? És hogyan?

– Én nem... – tétovázott. – Én nem...

– Hidd csak el! – fakadt ki a másik, és úgy tűnt, hogy már majdnem teljesen elvesztette az eszt. – Valami történt. Ő meg eltűnt. És ha nincs itt, akkor mi miért maradnánk tovább? – Hátranézett a válla fölött. – Idebent, azokkal az eszelős fattyakkal!

Morargnak eszébe jutott, amit a Maradvány mondott neki. *Úgy szeretik őt az anyagon túl, mint keveseket.* Ez történt? Korábban szólította el őt az éter, miközben a többieket hátrahagyta?

Lehetetlen. A primarcha nem tette volna ezt. *Túlságosan szerettelek titeket. Ez az egyetlen hiba, amit beismerek.* Igen, ez az igazság. Akkor mi történt?

– Már kezdtem hinni benne – nyögte ki Morarg zsibbadtan. A hátuk mögött, a távolból már hallotta azt az átkozott kántálást – a siratót, amit a chogorisiak folyamatosan zengtek. – Hogy minden előre el volt tervezve.

Vagy hazugság lett volna? Az egész, minden, amit a daemon mondott neki? Talán Mortarion végig balek volt, ahogy attól mindig tartott. Talán végig Typhusé volt az igazi hatalom. Talán így, talán úgy. Honnan tudhatná? Kit kérdezzen meg?

– Majd elmúlik – erőltette Crosius izgatottan, miközben még mindig indulni akart. – Ez csak pszi-sokk. Ő tartott fenn mindent körülöttünk, érted? Nekünk csak... elvonási tüneteink vannak. Ki kell jutnunk innen. Majd elmúlik.

Talán igaza volt. Ki kell szellőztetnie a fejét. Véget kell vetni a kínzó, fojtogató fájdalomnak, amitől minden izma sikoltott.

– Hová? – kérdezte.

Crosius felemelte a kis daemont.

– Emlékszel erre? Emlékszel, hogy azt mondtam, van egy ikertestvére? A másik az első kapitánynál van. Most neki kell vezetnie. Ő tudni fogja, mit kell tennünk. – Kissé mániásán felnevetett. – Úgy értem, mindig is tudta, nem igaz?

Morarg ellenkezni akart, de már elfelejtette, hogy miért.

– Ez az ő terve volt – folytatta Crosius. – A primarcháé. De nem az egyetlen. A falon túl is vannak már csapataink. Mi is csatlakozhatnánk hozzájuk. Azt mondják, Kadex Ilkarion átkelt a résen. Vorx is.

– Én... nem tudok harcolni.

– De tudsz. Pszi-sokk. Majd elmúlik. – Crosius felemelte a daemont. Az vad tekintettel bámult egyenesen Morargra. Az isten szerelmére, micsoda ocsmányság, rút, mint egy ördögi

varangy, és bűzlik is! – Hidta, hogy eljön ez a pillanat. Most már értem. Beszélhetek vele.

Typhus. Aki ezt az egész fájdalmat okozta. Morarg emlékezett arra, hogy rettenetesen dühös volt rá, és a halálát akarta. Emlékezett arra, hogy ugyanolyan erősen akart hinni Mortarionban, és abban, hogy a Barbarus felszabadítója nem bukhatott el, sem azelőtt, sem most.

– A primarcha... – szólalt meg.

– Nem halt meg. Felfogtad? Csak... nincs itt.

– Mindannyian... elköteleztük magunkat – tiltakozott Morarg.

– Mi sosem vonulunk vissza.

Crosius nyálkás kacajt hallatott. Undorító volt.

– Ez nem visszavonulás. Hanem előrenyomulás. A középpont felé. – Közelebb csoszogott, a bűzét is magával hozva. – Egyébként is, mit számít ez a szarkupac? Ezért vészeltük át azt a sok mindent az úrben? Nem, testvérem. A Palota miatt jöttünk. Visszavonulunk, összeszedjük magunkat. Ha itt maradunk, ebben az állapotban, velük, akkor meghalunk.

Morarg érezte, hogy máris kezd kicsúszni a kezéből a valóság. A változás olyan hirtelen, olyan mélyreható volt. A környezet körülötte nem állapodott meg – állandóan változott, remegett. Taszította a saját szaga. Érezte a rothadó páncélja alatt a bomlást, és ettől felfordult a gyomra – már ami maradt belőle.

A Maradvány szavai már elhalványultak az elméjében. Vajon emlékezni fog rájuk egyáltalán, ha elmenekül innen? *Nem hunyhatsz szemet, nem sajnálhatod – ő a te primarchád.* De a primarchája elment, és minden egyes meggyötört sejtjében érezte ennek az igazságát. Miért távozott? Hová ment?

Crosius a közelében maradt. Nem hagyta annyiban a dolgot.

– Hallgass rám, testvér – sürgette. – Ha itt maradunk, meghalunk.

A háttérben az az átkozott ének egyre közelebb ért. A Fehér Hegek hangja most teljesen tébolyultnak hatott, mintha valami kegyetlen és életet emésztő dolog nyelte volna el és változtatta volna őket megszállott bosszúállók seregévé.

– Te tudsz... beszélni Typhusszal? – kérdezte kásás hangon, és igyekezett nem háyni.

Crosius újra megsimogatta a daemon tüskéit, és úgy tűnt, hogy az izgatottsága kissé alábbhagy.

– Meg kell tenni. Majd ő megoldja.

Pont úgy, ahogy korábban is megoldotta – gondolta Morarg keserűen.

De mi más maradt? Tovább harcolni itt, egy olyan zsákmányért, amit nem akartak örökre megtartani, és elszalasztani az igazi dicsőség esélyét? Vagy kiszállni, hagyni, hogy a betegség elmúljon, és újrakezdeni?

A daemonra meredt. Hogyan gondolhatott rá valaha is szeretettel? A hólyagjai lüktettek, a kopolyú szivárogtak, a bütykei ropogtak. Abban a pillanatban azonban úgy érezte, mintha mindenütt daemonok lennének körülötte – daemonok, akik kiforgatták a múltat és a jövőt, daemonok elefántcsont páncélban, akik görbe és véres pengével érkeznek, legyekből alkotott daemonok, amik még több gyötrelmet hoznak, és fátyolos szárnyú daemonok, akiknek volt merszük pont akkor kudarcot vallani, amikor számított.

Oly sok daemon. Melyiket válassza?

Azt, ami előttem áll, mint mindig – gondolta Morarg.

– Jól van, visszavonulunk – közölte, és utálta magát, amiért hangosan kimondta. – A fenébe is, visszavonulunk!

Crosius hevesen bólintott, és sánükálni kezdett. Morarg ment utána, súlyos léptei felverték körülötte a mocskot.

– És használd fel ezt a kis rémséget, hogy megmondd Typhusnak, hogy jövünk. Biztos vagyok benne, hogy nagyon

fog örülni, amiért újra láthat minket.

Ilja csak akkor mérhette fel a pusztítás mértékét, amikor közelebb ért. Nem csak a nyugati homlokzat semmisült meg, az egykor fenséges úrkikötő egészére kihatott. A sötétben nehéz volt kivenni a részleteket, de a hetek óta tarló folyamatos bombázás megtette a hatását, szétzúzta a homlokzatokat, és leomlasztotta a teraszokat. A tény, hogy egyáltalán még állt valami, azt bizonyította, milyen gigászi az építmény magja. Valószínűleg még hónapokig rombolhatták volna, akkor is maradna valami a szívében, hiszen a gigász-korszak birodalmi építészete ilyen elképesztően tartós volt.

Sojuknak persze igaza volt – az ágyúnaszád semmiképp sem tudott leszállni a levegőből azonosított helyen. Úgy tűnt, mintha egy sor hatalmas színpad zuhant volna egymásra, még mindig mozgó, kőkemény, réteges hegyvonulatot alkotva, amit elektrosztatikus kisülések és másodlagos robbanások tarkítottak.

Lehet, hogy a Kán az omlás tetején állt. Lehet, hogy ahol harcolt, megúsza, és aránylag sértetlenül bukkan fel a porból. Vagy talán maga alá temette a sziklabeton, s majd évekkel később fedezik csak fel az ásók – feltéve, ha marad egyáltalán valaki ennek az örületnek a végére, aki ásson.

Ki kellett derítenie. Ennyivel tartozott neki – azzal bizonyosan, hogy minden tőle telhetőt megtesz. A gondolatai azonnal visszatértek az Ullanorra, azokra a teljesen terraformált fennsíkokra. Emlékezett arra, ahogy felmászott a hegyre, valami megfoghatatlant keresve, csak hogy Yesugei felhúzza őt a biztonságba.

– Légy óvatos – mondta akkor a férfi.

A Trónra, bárcsak az lett volna! Senki sem volt elég óvatos, ez a probléma. Mind csak nyomultak előre, és újra meg újra fejfel előre rohantak a katasztrófába. Persze valószínűleg

elkerülhetetlen volt, de attól még bánhatta. Ezúttal ráadásul ő maga adta a tanácsot - *Itt az idő, Kánom. Ezért jöttünk vissza.* Ez mind igaz. De ő oly hanyagul mondta, mert biztos volt benne, hogy a férfi biztatást vár, holott csupán figyelmeztetni akarta, felkészíteni arra, ami következik.

- Látok valamit az érzékelőkön - jelentette Sojuk.

A műszerek valóban egy kicsit jobban működtek. Olyan volt, mintha fellibbent volna egy hatalmas zavaró felhő, és a gépszellemek szabadon végezhatték volna a dolgukat.

Ilja felrázta magát, és elkezdte kiszűrni a jeleket. Markánsak voltak. Mindenütt mozgásjelzőket észlelt, az egész feldúlt úrkikötőből, és mind ugyanabba az irányba tartott.

- Ezek a mieink - állapította meg döbbenten. - És... nagyon gyorsan mozognak.

- Dühösek, szu - mondta Sojuk laposan. - Dühösebbek, mint valaha.

Ilja lassan bólintott, eszébe jutott, amit a férfi mondott neki. *Dühösek lennének, annyira, amennyire egyetlen égi hatalom sem haragudott még soha.* Hiszen tudta, nem igaz? Pontosan tudta, mit csinál. Mindig is tudta. Az átkozott!

- Ép erődítmények vannak közvetlenül a fő omlás alatt - jegyezte meg, és kényszerítette magát, hogy a feladatra koncentráljon. - Keress nekünk leszállóhelyet.

Sojuk teljesítette a parancsot, és ügyesen átvágott az összefüggő turbulencián. Még mindig nagyon nehéz volt bármit is kiszűrni a valós idejű lencséről, így Ilja a szkennerekre hagyatkozott, hogy értelmet találjon abban, ami előttük áll. Egyre közelebb értek a nyugati homlokzat lerombolt vonalához, ami fölējük magasodott, és hatalmas tömegével bekebelezte az égboltot. Csak akkor vált nyilvánvalóvá, amikor ilyen közel értek, hogy ez tulajdonképpen egy önálló város, egy sajátos mikrovilág. Mindig is vakmerőnek érezték, hogy nekimennek, de ilyen közletről egyenesen örülségnek tűnt.

Ekkor látta meg őket. A protokoll ellenére felkapcsolták a lámpáikat, de nem hibáztathatta őket – az út, amelyen haladtak, alattomos volt, sziklaomlások és ledőlt falak tarkították. Lenyűgöző volt az összhatás – a kivilágított, lassan haladó tankok egyes oszlopa, amint a legsúlyosabb pusztulástól az alsó, sértetlen sáncok felé igyekeznek. A légió harcosai gyalogszerrel kísérték őket, szoros védőalakzatba rendeződtek az élen haladó jármű két oldalán. A menet egyenletesen haladt, abban a pillanatban épp egy magas, boltíves kapu árnyékából bukkant fel, amelynek záróköve még mindig egészben volt, így a jelenet minden szempontból úgy festett, mint valami nagyszabású kivonulás egy ostromlott, ősi bástyából. Csakhogy ez nem háborús cselekmény volt, hanem egy szörnyű csendben haladó díszkíséret.

Már azelőtt tudta, mit visznek, mielőtt elég közel ért volna ahhoz, hogy lássa a részleteket. Mindent elárult neki, amit tudnia kellett, ahogy mozogtak – a fájdalmas áhítat, a fáradt üresség.

– Oda – mondta elakadó hangon. – Lentre, ahová tartanak.

A Mennykősólyom lejjebb bukkott, a füstfelhőkön át, mígnem egy széles, lapos párkány fölött lebegett, ahol mocskos kipufogógázokat eregetve leszállt, Ilja már azelőtt kicsatolta magát, hogy megérintették a felszínt, lezárta a védőruháját, ellenőrizte a légzőkészülék rögzítését, a kijáráshoz sietett, és a záruk kioldója után tapogatózott. Veszélyes lesz kimenni. A beosztottjai közül senkinek sem engedte volna meg. De a saját szemével kellett meggyőződnie róla, nem pedig közvetített vidfelvételen keresztül.

A menet élén haladó tank hörögve közeledett, miközben átrohant a gyilokjárón. Egy Leman Russ volt, Ryza típusú, forgóállványok nélkül, súlyos sérülésekkel. Két Fehér Heg ült közvetlenül a torony mögött, amely ferdén állt, hogy több helyet biztosítson mögötte a keskeny felületen. Ahogy a nő közelebb ért, egyikük leugrott, hogy elébe menjen. Amikor a harcos meglátta, ki az, mélyen meghajolt.

– Szu-Ilja – szólította meg rekedten.

A nő nem ismerte fel azonnal. Az ő páncélját is olyan vastagon borította a mocskok, hogy gyakorlatilag feketének tűnt, mint mindenki, aki itt harcolt. A piszok alatt azonban kiszúrt egy jelképet, ami a Vasfejsze pecsétjének tűnt, így arra következtetett, hogy Jangsai az, a rijai újvérű, akiről Naranbaatar elismerően beszélt, az, aki részt vett a kurultájon is.

– Vezess oda – mondta.

Jangsai habozott.

– Nagyon... rossz állapotban van.

Mintha ezzel lebeszélhette volna. Odafutott a tank mellé, és egymaga mászott fel a lánctalpra, elhárítva az úrgárdista segítségnyújtási kísérletét.

Miután felért, csak néhány pillanatig bírta nézni. Az Ullanor feletti pályán látott először közletről primarchát, méghozzá őt, és a ragyogása annyira magával sodorta, hogy majdnem elviselhetetlen volt. Most az első gondolata az volt, hogy a légszűrőhöz kapjon, nehogy hangosan felkiáltson. Néhány másodpercig azt sem tudta biztosan, mit lát. Aztán a sodródó hamu és motorfüst közepette megpillantotta egy nemes arc maradványait, a sólyomszerű orr töredezett maradvékát, a horpadásokat az arc helyén. Az éles páncélszilánkokat, melyek a szakadt izomzat véres foltjaiba mélyedtek. Egy törött, megkopott fényű pengét, amit a test mellé fektettek, melynek tökéletes íve eltorzult.

Közelebb húzódott, és csak homályosan vette észre, hogy forró könnyek csorognak az arcán. Büntudatosan, esetlenül nyúlt a halott felé, de egyetlen Fehér Heg sem próbálta megakadályozni. Megérintette az egyetlen ép bőrdarabot, amit látott – a nyakát, közvetlenül az állkapcsa alatt. És ahogy ezt tette, éppen csak megérintve őt reszkető ujjaival, megérezte.

Visszahőkölt, mintha áramütés érte volna.

- Megvizsgáltad őt? - fordult Jangsai-hoz kérdőn. - Ellenőrizted?

- Sokszor, szu. De a műszereink...

Ilja mereven bámulta a szétroncsolt testet. Elképzelhetetlennek, lehetetlennek tűnt. Se mozgás, se pulzus, se légzés. És mégis...

Mert azt tervezem, hogy visszajövök.

- Malcador - csattant fel Ilja, és teljes lényével egyenesen visszaváltott a régi parancsnoki lendületre. - El kell vinnünk őt Malcadorhoz.

A változás azonnali volt. Sojuk sarkon fordult és visszaroht a Mennykőszólyomhoz. Jangsai harcosai felocsúdtak. Ketten az ágyúnaszádhoz vágattak, hogy hordágyat hozzanak, a többiek felsorakoztak, hogy leeresszék a testet a járműről. Miközben Ilja leugrott, az agya zakatolni kezdett. Vajon visszajuthatnak? Hogyan kerülhetnék el, hogy lelőjék őket? Áll még egyáltalán a Sanctum?

Meg kellett találniuk a módját. Muszáj volt - ha egyáltalán maradt esélyük, akkor az ott volt, a primarchák szülőhelyén, azok kezében, akik létrehozták őket.

- Veled megyek - közölte Jangsai.

Ilja bólintott, azután hirtelen hátranézett, a fölējük magasodó úrkikötő csúcsára. Még mindig küzdöttek érte. Jaghatai népének ezrei harcoltak és haltak még a mélyén, akiket immár olyan erős gyűlölet hajtott, hogy semmi sem akadályozhatta meg, hogy önmagukat pusztítsák el félelmetes oltárán.

Kai damarg. A Chogoris halotti szertartása, amihez az egész légió hozzákezdett.

- Nem - mondta, miközben sietve odahozták a hordágyakat az ágyúnaszádból, és a hajtóművek bögre készültek a felszállásra. - Nem, itt van rád szükségem. - Odament a férfihoz. - El akarta foglalni az úrkikötőt. Érted? Ez volt a legfontosabb. Nem elpusztítani. Elfoglalni.

A kán azonnal megértette.

– Akkor meg kell állítani őket.

– Amikor eljutnak a határra, amikor az örületük túl messzire sodorja őket. Ott kell megállítani.

Jangsai nem felelt azonnal. Ilja látta, hogy egyetért.

– De én nem... – szólalt meg. – Én nem vagyok...

A nő rámosolygott.

– Chogorisi? Valaki, akire hallgatni fognak? – kérdezte. – Én sem voltam az, de ez gyorsan megváltozott. – Felemelte még mindig reszkető kezét, és megfogta a férfi mindkét kesztyűjét. – Keresd meg Shibant! Ő majd megteszi, amit meg kell tenni.

Csak ekkor vette észre az övéen lógó kardhüvelyt. Híres volt, Ong-Hashin egyik kiváló pengéjét vigyázta. Ami ennél is fontosabb, ismerte az első hordozójának nevét, egy nevet, amit az ordu összes harcosa ismert. Naranbaatar adta neki? Volt rá oka, hogy ezt tegye?

– Add át neki, hogy én küldtelek, hogy a Kagán most velem van – mondta Ilja, és felkészült, hogy odafusson a feltöltődő ágyú naszád hoz. – És ha ez kevés lenne, csak mutasd meg neki a kardot.

Kő alatt ért véget.

Ott, az Oroszlános Kapu úrkikötő nagy szarkofágja mélyén, amely egykor büszkén karcolta a troposzférát magasan fekvő kifutóival, manufaktórumaival és megfigyelőkupoláival, és amit most a Császár három fia is félig-meddig daemonok lakhelyévé változtatott.

Jangsai a mélyére rohant, olyan gyorsan, ahogy csak tudott, átverekedte magát a szűk folyosókon és a dübörgő csarnokokon. A Halálgárda küzdelmes visszavonulása ellenére mindenütt veszélyek leselkedtek rá. Sok *yaksha* lófrált a

nyálkás mélységben, készen arra, hogy ropogva törjenek a valóságba. Maga a belső tér volt az ellenség, térdig érő lápok és pöcegödrök torlódtak fel benne, melyek zöme félig értelmes volt és szinte tudatos rosszindulattal forrongott.

Ennek ellenére most, hogy a Fehér Hegek rohamra olyan mélyen visszaszorította az ellenséget, gyorsan tudott haladni. A fordulat meghökkentő volt. Az V. Légió mindhárom lándzsahegye kegyetlen patthelyzetbe került egy olyan ellenséggel szemben, amely az ilyen háborúkért élt, már amennyire ezt a csata csúcspontján meg lehetett állapítani. A két primarcha távozása gyökeresen eltérő hatást váltott ki. Fogalma sem volt arról, hogy miért lehetett így, hiszen keveset tudott a daemonok szokásairól és az elűzésükről, de ez nem is nagyon számított. Megtörtént. A halálos harag megtette a hatását – egyetlen hatalmas, megszállott rohamban egyesítette a három harci frontot, ami minden ellenállást elsöpört, miközben belülről emésztette fel a saját harcosait.

Jangsai ennek a nyomában haladt. Az V. és a XIV. Légió mocsárban összeesett, egymásra halmozott harcosainak holtteste mellett futott el. A halottak száma majdnem annyira megdöbbenő volt, mint a fordulat. Hatalmas veszteséget okoztak. Talán egyik légió sem mondhatja el magáról, hogy egyértelmű győzelmet aratott vagy vereséget szenvedett, annyira alaposan szétmarcangolták egymást. Mészárszék volt ez a hely, ahogy az egész bolygó is.

És mégis feloldozást nyert. Megtisztították, kiűzték belőle a daemonokat, kizsigerelték; immár az ordu harcosai végezték a gyilkolást. Az volt az egyetlen feladatuk, hogy megakadályozzák, hogy a hatalmas életerőhullám irányíthatatlanná váljon. A Bölcs nem becsülte alá a veszélyeket – a Chogorison gyakoriak voltak a *kai damarg* állapotában lévő harcosok önpusztításáról szóló történetek, olyannyira, hogy még egy olyan újvérű, mint Jangsai is tudott róluk.

Az egyetlen előnye az volt, hogy a taktikai érzékelői legalább részben újra működtek. Láta a környéket behálózó csalóka színű kartolitokat, ahol mindent fényhalmazok népesítettek be – hőjelek, mozgásvektorok, helymeghatározó azonosítók. Minél közelebb jutott a kikötő keleti oldalához, annál tisztábbak lettek a jelek. A Fehér Hegek az egész hatalmas erődben harcba álltak a Háláigárdával, és most azzal fenyegették az ellent, hogy kikergetik őket a túlsó kapun. De nem fognak ott leállni. A véres bosszú világába merülve csak folytatni akarják majd az esztelen ölést, amíg a Hadúr mérhetetlen seregei végül utol nem érik mindnyájukat, és örökre ki nem égetik a hevületüket az univerzumból.

Meg kellett találnia Shibant. El kellett érnie azt az egyetlen hangot, aki talán visszahívhatja őket, mielőtt túl késő lenne. Ez volt a legnehezebb feladat, amit valaha el kellett végeznie. A teste elfáradt, az elméje kimerült. Harcosok milliói csaptak össze a területen, de minden ösztön visszahúzta a figyelmét az ágyúnaszádra, arra az apró fémdarabra, amely most nyugat felé száguldott, és a légió utolsó halvány reményét vitte magával. Harcosok milliói csaptak össze a területen, ahol át kellett vágnia, és mégis, ez az egyetlen hajó, törékeny, mint az üveg, jelentett most mindent.

A nagy csarnokok homályosan suhantak el, immár üresen, vértől és romlottságtól bűzlően. Végigbukdácsolt a gránátok tépázta lépcsőházakon, felkapaszkodott az alattomos liftaknákon, megkerülte a folyamatos harcok maradványait, és ingatag függőjárdákon robogott át. Hamarosan ismét komoly harcokat hallott – a mozgó páncélosok dübörgését, a bomlasztok tömeges zúgását a légió fegyvereitől.

Behatolt egy valaha volt nagy fogadóhangárba, amely a kikötő keleti oldalán nyílt, az építmény peremén. A kifutó nyolcszáz méter széles lehetett, a súlyos tető száz méter magas. A levegő kevésbé volt ragadós és bűzös, mint odabent, kintről szállingózó hamufoszlányok lengték be a csatateret. Csak ezen

a helyen harcosok százai viaskodtak, akiket a Terrai Páncélosok mindenütt jelenlévő rajai támogattak.

Jangsai ráállt Shibán jelére, és rohant, hogy megkeresse. Ahogy közeledett, beépítések árulkodó csillogását pillantotta meg a homályban és a mocsokban. A Helyreállító egy nagyobb áruló úrgárdistával küzdött, az összecsapás máris lenyűgözően brutálisnak tűnt. Jangsai még soha nem látott *guan daót* ilyen bosszúszomjasan forogni. A pestises szörnyeteg elszántan védekezett, de az ellenséges harcosokból most hiányzott valami – a régi magabiztosságuk, a megszokott rendíthetlenségük. Ezzel szemben Shibán egyszerűen felvillanyozta. Csak nyomult előre, és ugyan eltalálták, de sosem hátrált meg előlük. Amikor elérkezett a gyilkos csapás – egy ugrás, egy keresztirányú lefejezés –, szinte kegyesnek tűnt.

Pont akkor érte utol, amikor újabb zsákmányért akart indulni. Az összes Fehér Heg ugyanolyan volt körülötte – immár síri csendben vonultak az ellenség felé, lépésről lépésre szorították vissza, ki oda, ahol a hangár tátongó torka a lerombolt pusztaságra nézett.

– Tachseer! – kiáltott oda.

Shiban nem törődött vele. Úgy tűnt, csak az ellenséget látja maga körül, mást alig.

Jangsai újra kiáltott, ugyanazzal az eredménnyel, aztán előrerohant, és előrántotta a kardját, ahogy Ilja mondta neki. A vérfoltos tulwar felvillant a sötétben, a bomlasztómező ugyan néma maradt, de a csupasz acél elég elevenen csillogott.

Csak amikor Shibán megállt és rámeredt, jutottak eszébe Naranbaatar szavai, amiket még a Kolosszusban mondott neki, amikor átadta neki a fegyvert.

Morbun Xa nemcsak az ügyességéről, hanem a fegyelmezettségéről is híres. Azt mondják, ő a Mennyegek Útjának példaképe.

Jangsai nem ismerte őt. Shiban biztosan. Eljött tehát a pillanat.

- A Bölcstől jöttem - mondta. - A Kagán vele van. A Sanctumba vezető utat keresi. Azt kérte, mondjam meg neked, hogy a kikötőt el kell foglalni. Nem elpusztítani, hanem elfoglalni. - Végig egyenesen Shiban kifejezéstelen sisakját nézte. - Ez a légióra is vonatkozik.

ATachseer sokáig mozdulatlan maradt. A tartása erőszak iránti vágyat sugárzott. Igencsak magával ragadó állapot volt. Jangsai teljesen megértette. El tudta képzelni, hogy a megfelelő ingerre elmerül benne, és soha többé nem bukkan fel. Egy része, amely minden űrgárdistában megtalálható volt, csak akkor nyugodott meg igazán, amikor ölt. A Világfalók csak a legnyilvánvalóbb példát mutatták erre, de valamilyen mértékben mindegyikükben létezett ez a lehetőség. Ez volt az egész háború tanulsága.

Aztán Shiban félrenézett, át a hangár peremén. A Fehér Hegek ekkorra már elfoglalták az oda vezető területet, és a határon túlra űzték a megmaradt árulókat. Most arra készültek, hogy kövessék őket, hogy a gyűlölet energiáival teli lándzsákat döfjenek a tüzes sötétségbe.

Egy szörnyű pillanatra Jangsai azt hitte, hogy a Tachseer így is hagyja, és csatlakozik hozzájuk a feledésbe vezető rohamban. Többet azonban nem mondhatott - semmit sem tudott hozzátenni Ilja tiltásához. Nem tudhatta, hogy a Helyreállító ebben a pillanatban egyáltalán nem a Kánra, vagy Iljára, vagy a légió végső sorsára gondol, hanem arra a terrai kánra, akivel egykor együtt harcolt a Fehér Világon, és akinek nem bocsátott meg, amíg már túl késő nem lett.

Egy lépést sem hátrálunk.

- Állj - mondta Shiban halkan. Aztán határozottabban megismételte. - Állj!

Nyílt voxhálózaton szólalt meg. A viharlátó, aki mellette harcolt, meghallotta a parancsot, és azon fáradozott, hogy

minél szélesebb körben hallható legyen. A kommunikációs relék fogták, és hamarosan a látótávolságon kívül eső egységekhez is eljutott.

Ezután Shibane sétálni kezdett – lassan, céltudatosan, a külvilágra néző, szél tépte ablakhoz vonult. Jangszai megérezte, hogy valami alapvető dolog változott meg, és vele tartott. Láruk alatt az űrkikötő hatalmas alapjai húzódtak. A fejük fölött a hangár gigászi, kiugró tetőzete. Közvetlenül előttük az ég, a legszentebb elem a chogorisiak szemében, még akkor is, ha megmérgezték, lángok tarkították és természetellenes felhők takarták.

Az erőd széléhez ért, a fegyvere markolatát a sziklabeton párkányzatra támasztotta. Alak vele jöttek és vele együtt eljutottak a határig, ott álltak mellette és vártak. Jangszai sisakja azt mutatta, hogy még ezrek tették ugyanezt – megálltak, a Helyreállító szavai kizökkentették őket az örületből, ahogyan a *Kardok vihara* hídján is, a Prospero hasonlóképp feldúlt egén.

Nem sietett. Végignézett a több kilométernyi szintisza pusztításon, Hórusz lázadásának keserű gyümölcsén. Figyelte, ahogy a Halálgárda utat tör magának a sötétben a lerombolt előőrsökön át, több tízezren, vezetőjüket veszelve, de így is épen és veszélyesen, és készen arra, hogy visszanyerjék az elszántságukat. Figyelte az elveszeltek és kárhozottak táborait a hátszárban, a sok millió gyengébb katonát, akik minden terrai romot elleptek. Messziről látta a titánok, a lovagok és a nagyobb légiós alakulatok körvonalait.

– Itt esett el – jelentette ki halkán.

A hangárban visszhangzott a csend. Jangszai figyelt. A légió minden, adótávolságon belül lévő tagja figyelt.

– Ez már a mi birtokunk. – Shibane hangja továbbra is durva maradt a torkába épített beültetés miatt, de már nem torzította el az elemi düh. – Ez szent föld. Ez a Chogoris a Földön. Ez az a hely, ahol ő elesett.

A Fehér Hegek reagáltak. Jangsai taktikai kijelzője azt mutatta, hogy mind megálltak – szerte az erődben, kint az átjárókon, fent a tornyokban, lent az árnyékos alapoknál. Akárhol is tisztogatták az ellenség szennyét, most éberén álltak és a Tachseer szavaira figyeltek.

– Yesugei erre tanított minket – mondta nekik Shibane.

– Ne váljatok azzá, ami gyűlöletes. Ne váljatok azzá, ami ellen harcoltok.

Jangsai nem tette vissza a kardját a hüvelybe. Mind készenlétben tartották a fegyvereiket. Hamarosan újabb harcok következnek majd, ugyanolyan félelmetesek, ugyanolyan halálosak, de ez volt a határ, a küszöb, a véres vonal a mocsokban.

– Úgyhogy ide helyezzük a jelünket – mondta Shibane.

– A gyász rítusa ott ér véget, ahol ez a hely.

A megmaradt tankok is megálltak, a síkságra néző pozíciót foglaltak el. Jangsai nem tudta, hogy hallotta-e ezt valaki a legénységből, vagy értették-e, de idáig eljutottak és kiválóan harcoltak; kiérdemelték, hogy jelen legyenek.

– Soha nem fogják megkapni. Elfoglalhatják az összes többi világot, uralhatják a hiperteret, meggyalázzhatják az égboltot, de ez a hely soha nem lesz az övék. A mi jelünk van rajta. Szent.

A kánok egytől egyig azt tették, amit Shibane – szilárdan megvetették a lábukat, úrrá lettek a gyűlöletükön, visszatértek a józan észhez, helyreállították az egyensúlyt.

– Amikor újra harcolunk, nem a hódításért, nem a bosszúért fogunk csatázni, hanem azért, hogy megvédjük.

Fölöttük egyre halványult a zöld árnyalat a csupasz kövön. Fények gyúltak ki, pislákolnak, majd megerősödtek, átvilágítottak a mocsokon. Az Oroszlános Kapu úrkikötőjét már kétszer is feldúlták, de nem rombolták le. A megmaradt leszállóhelyei, magasba törő falai, kolosszális reaktorai és – legfőképpen – hatalmas ágyúi az övék voltak.

– Itt és most megállunk! – Shibán hangjában megjelent egy szemernyi abból, ami réges-régen a Chondaxon ott volt: a hit, a belső öröm halvány visszfénye. – Nem engedünk teret, nem tűrjük, hogy ellenség lépje át a küszöböt. Ez a mi helyünk, a mai naptól kezdve, az idők végezetéig!

Aztán magasba emelte a fegyverét. Chakaja felemelte a botját. Jangsai feltartotta a kardját. A bánat és szenvedés helyszínén a Fehér Hegek minden harcosa fegyvert emelt, nem egy átok miatt, mint korábban, hanem ahogy a régi kánok tették az ikerholdak alatt, tisztelgésképpen, hogy megjelöljék, ami változott, ami meghalt, és ami megmaradt, ami örökkévaló volt.

– A Császáráért! – kiáltott Shibán.

És az Oroszlános Kapu úrkikötő egész területén, a felszántott mélységektől a megtisztított magaslatokig, Jaghatai népének torkából felszakadt az örök érvényű válasz, amely minden szenvedésüket igazolta, és minden győzelmüket megszentelte.

A Kánért.

HUSZONHÉT

Utóhatások

Rogal Dorn felkapta a fejét.

Felemelte a tekintetét a körülötte elhelyezett optikai lencsék soráról, és végignézett a parancsnoki termen. Vajon elaludt? Vagy csak megint elmerült valami számításban, még egyszer átfutva a bevetési ütemterveket?

Valami megváltozott. A nyomasztó süly, amely oly sokáig a vállát nyomta, eltűnt. Nem egészen ugyan, de megváltozott. Most már csak fizikai volt, a pihenés nélküli hetek eredménye. A rosszindulat elszállt. A hangok eltűntek a fejéből.

Látta a körülötte dolgozó embereket. Egész idő alatt ott lehettek, de most már emlékezett a nevükre, hogy mikor érkeztek, hogy kit váltottak fel. Kezdett visszatérni az éleslátása. Felszállt a köd.

Megmoccant a parancsnoki trónján, és reménykedett benne, hogy híreket kap keletről. Lenyomott néhány ellenőrző kapcsolói, és aktivált néhány csatornát, amiket éppen erre a célra tartogatott. Aztán megjöttek a híradások, kódolva, olyan rejtjelekkel, amiket csak ő tudott megfejteni, olyan forrásokból, amikhez csak ő férhetett hozzá.

Archamus odajött hozzá. Kissé még ő is megváltozott, kevésbé tűnt görnyedtnek.

– Hírek a kikötőből – jelentette be.

– Tudom – felelte Dorn, aki máris kitalálta, mit jelenthet. Talán keveset, talán csak a büszkeség kedvéért végrehajtott visszacsapást De talán mindent. Azon múlt, hogy mit sikerült megmenteni.

Archamus nem kérdezte, honnan tudja.

– Amennyire meg tudjuk állapítani, a fő építményt bevették. Még nincs stabil kommunikáció, és kevés az esély arra, hogy kiépítsük. A jelentések szerint a Tizennegyedik Légiónagyobb alakulatai észak és nyugat felé tartanak.

Dorn befogadta az egészet. Ha Mortarion erőit kiűzték, és azok úgy döntöttek, hogy nem próbálkoznak újra a kikötővel, akkor ez csak azt jelentheti, hogy most a központ felé tartanak. Ez is egy újabb tényező, amit figyelembe kell vennie, minden mással együtt.

De akkor is. Akkor is!

Azon kapta magát, hogy fáradt mosolyra húzza a száját. *Jaghatai, te kibírhatatlan, dühítő... csodagyerek!*

– Változtat ez valamin? – kérdezte Archamus.

Dorn tudta, mire gondol – a visszavonulásokra, a meghátrálásokra, a harcos visszahúzódnak. Nem, semmin sem változtatott. Már csak a Fejedelmi maradt a közvetlen irányítása alatt – a szűk bástyagyűrű, amely magát a Sanctumot övezte, alig több mint egyetlen városi övezet, amelyet most Hórusz számtalan elővédjének egyesített tömege készül elnyelni.

– Minden kiadott parancs érvényben marad – válaszolta. – A végső felvonás következik. – Száraz mosolyt villantott a helyettesére. – Már-már azon kapom magam, hogy alig várom. Túl régóta nem viseltem a kardomat a fronton, nem igaz?

Archamus meglepettnek tűnt. Hetek teltek el azóta, hogy Dorn akár csak elmosolyodott, nemhogy mást kapott volna tőle a kimerültségtől kurta parancsokon kívül.

– Sigismund visszatér a bástyához – közölte. – Az ő csapata az utolsó, aztán minden bent lesz.

Dorn bólintott. Ez felvidította. A Császár Bajnoka. Rájött, hogy már egyáltalán nem irigyli a titulust – a zord, öreg Templomos bőven kiérdemelte azt.

– Próbáld meg kideríteni, mekkora ereje maradt az Ötödiknek, ha maradt egyáltalán. De ne szánj rá sok időt – mi nem segíthetünk nekik, és ők sem segíthetnek nekünk. Ha tehettem volna, beszéltem volna a bátyámmal még a vég előtt. Kár érte.

Archamus bólintott, és távozni készült.

– Most jön el a vég, Huscar! – szólt utána Dorn, egy pillanatra megállítva őt. – Hallgass ide! Tudnod kell, hogy tökéletes kiválósággal szolgáltál engem. Tökéletessel. Megtiszteltetés lesz számomra, hogy mellettem lesznek a fiaim.

Úgy tűnt, Archamus azt sem tudja, mit feleljen erre. Míg ő esetlenül igyekezett megfelelő választ találni, egy másik segéd egy adattáblával és egy csomó üzenetcsővel a kezében rohant az emelvényre.

– Hírek a Fejedelmiből, nagyuram – bökte ki a nő. – Az Ötödik Légió egyik Mennykősólyma átjutott a kordonon, bekísérték a dokkba, és most pakolják le a rakományát.

– Milyen rakományt? – kérdezte Dorn.

A segéd idegesen nyelt egyet.

– Azt hiszem, ezt... nos, szerintem ezt a saját szemével akarja majd látni.

– Visszatért az Ötödik.

Valdor befogadta az információt. Diocletianus, a Tízezer tribunusa állt előtte, páncélját élénk égésnyomok borították, amelyek a daemonok elleni, nemrégiben lezajlott harcokról árulkodtak.

– Él? – kérdezte.

– Nem tudjuk.

– Akkor derítsd ki.

- Úgy értem, főkapitány, hogy az állapota... él-e, hal-e... jelenleg mindenki számára ismeretlen. A Szigillita megteszi, amit tud, de úgy hallottam, hogy eddig még az ő tudása is kevésnek bizonyult. A határon lebeg. Nekem így írták le.

A határon. Nem ott vannak mind?

- Akkor reménykednünk kell, hogy felépül - jegyezte meg. - Ha itt van, ha újra talpra tud állni a vége előtt, akkor az még egy kard, méghozzá nem is akármilyen.

Diocletianus bólintott. Mióta Valdor visszatért a Toronyba, még csak nem is célzott erre a kérdésre. *Hol jártál?*

Amon tudta. Az örök, akiket Valdor a biobűnöző mellé állított, miközben az dolgozott, immár a Torony szupertitkos laboratóriumának mélyén, bizonyára sejtettek valamit. Egyikük sem mondott semmit. A Legio Custodes annyira hozzászokott a titkaik őrzéséhez, hogy a rejtőzködés a természetük alapvető részévé vált - alapértelmezetté, valahányszor államügyek merültek fel a köreikben.

Ez sem akadályozta meg, hogy a kérdés Valdor fejében motoszkáljon. Még mindig hallotta azoknak a lényeknek a suttogását, akiket a Terrán megölt. A Császár hallgatott, és a távollétében csak azok a hangok maradtak meg neki, amelyek újra meg újra incselkedtek, csábítottak, és szemrehányásokat tettek.

Véget vethetett ennek. Ha Fónak igaza van, ha akár csak részben igaza van, akkor a nagy kísérletet, amelyet Valdor évszázadokon át végignézett, azoknak a civakodó uszítóknak a végzetes teremtését el lehetett törölni. Elpusztítani őket most, mielőtt teljesen szétzilálnák a teremtsést; talán ez lehetett a Császár akarata. Talán ennek kellett történnie. A nap mindenesetre előbb-utóbb biztosan eljött volna. Biztosan lett volna egy Ararát az astarteseknek is.

Ha tehát Hórusz, a legerősebb közülük, itt landolna, ha betörné a kapukat, és megpróbálna belépni a Sanctumba, vajon az lenne a megfelelő pillanat? És ha igen, lenne-e még lehetőség

felnézni a Trónra, megerősítésért folyamodni, mielőtt minden nagyszerű művét elpusztítanák? Vagy meg kell hoznia a döntést, mielőtt eljön az óra, egyedül, bízva az ítélőképességében, amelyet csak arra teremtettek, hogy szolgáljon, nem pedig arra, hogy vezessen?

És mi van, ha téves a döntés? Mi van, ha a Császárnak még mindig vannak tervei, amiket nem fedett fel? Mi van, ha mindvégig ez volt a terve, és csak az idő és a türelmes hűség fedheti fel annak tökéletességét? Vajon akkor ő, Valdor, még Lupercalnál is nagyobb áruló lenne, akit azok vezettek tévedésbe, akik újra és újra bebizonyították, hogy sem gátlásaik, sem egészséges érzelmeik nincsenek? Ő, aki olyan feddhetetlen, mint maguk a csillagok, lenne az eretnek?

Vagy csak megtorpanna a kijelölt órában, túlságosan megdermesztené a kétely, hogy cselekedni tudjon? Vagy pont ezért kapta a lándzsát, hogy a megvilágosodáshoz vezesse?

Működne egyáltalán?

Szabad lenne működnie?

Valdor már majdnem elfelejtette, hogy Diocletianus még mindig ott áll. Összeszedte magát, és ismét felvette a lándzsát. Eközben érezte az átvitel elektrosztatikus szúrását, a mohón elnyelt vér maró emlékét, amit ez a valami megivott.

– Köszönöm az eligazítást, tribunus – mondta, miközben felállt.

– Akkor újra az alagutak felé veszed az irányt? – Vajon a szemrehányás árnyékát hallotta? Vagy most már mindenütt kísérteteket lát?

– Úgy tesz – felelte Valdor, felkészülve az eljövendőkre. Innentől kezdve csak rosszabb lesz. Még többen fognak bejutni, a padlóból, a falakból kúsznak elő, és mind a termetük, mind a rosszindulatuk nőni fog. – Úgy érzem, nagy szenvedést kell okoznom nekik. Csatlakozhatnál hozzám a vadászaton, együtt foghatnánk fegyvert.

Diocletianus meghajolt.

- A legnagyobb megtiszteltetés lesz.

Aztán elindultak a kőfolyosón, lejjebb, oda, ahol a tapasztalatok birodalmi összekeveredtek, és ahol a sosemszületettek szaporodni kezdtek.

Valdor pedig újra meg újra csak a hangokat hallotta.

Meg lehet csinálni?

Megcsinálta.

Erebus felmérte a művét. A kunyhó elpusztult, a mélyedés lángolt. Erda csecsebecsei összetörtek. Amikor megérkeznek a homokviharok, az egész helyszínt eltörlik, még sebhely sem marad a világ bőrén, ami megjelölné a szentélyét.

Úgy érezte, kiürült.

Jobb lett volna, ha többet vihet magával. Még ha nem is tudta volna rábeszélni a szövetségre, legalább felvilágosítást remélt arról, hogyan is történt. Kevesebb érzelgős sajnálkozást, egy kicsit több örömet. Egyébként is, miért ragaszkodnak a körülötte lévők közül oly sokan ennyire a megbánáshoz? Őt sosem háborgatta. Néha úgy vélte, ő lehet a legelégedettebb teremtmény az egész galaxisban, akit sosem gyötör kétség vagy a lelkiismeret, csak a legizgalmasabb, leghálásabb dolgot teszi, amit valaha kitaláltak. Mily szerencsés!

A nő jelentette veszély maradékát is felszámolta. A kiválasztott közösség, akik fiatalkorában a Császár oldalán álltak, egy kicsit tovább zsugorodott, ami újabb lépés volt az aberrált fajtájuk teljes feledésbe merülése felé vezető úton. Ha nem lehet leigázni őket, akkor meg kell szabadulni tőlük, le kell selejtezni az evolúció hibás fordulátát a világból, és ez volt az a munka, amire a temperamentumát tekintve alkalmas volt.

Mindezek ellenére, ezt egy meghíúsult erőfeszítésként könyvelte el. Nagyon keményen dolgozott, hogy megtalálja a

nőt, megigézte a halvány remény, hogy talán valamiféle rokonielek lehet. Jelenleg nem volt világos elképzelése arról, hogy hová menjen legközelebb, mivel már nem bírt hivatalos szerepkörrel Hórusz udvarában. Talán a Terrán marad, talán nem. Úgy érezte, mintha máris feleslegessé vált volna a folyamatban, mellékes szereplővé, akit a nagyobb játékosok figyelmen kívül hagyhatnak.

Rosszkedvűen ballagott a sziklákhöz vezető ösvény felé. Ahogy lépkedett, a csizmája alatt a nő száználmas játékgyűjteményének újabb darabjai ropogtak. Lehajolt, hogy felvegyen egyet – egy másik rettentően csúf szobrot, amely pont olyan törekeny volt, mint az összes többi.

Eszébe jutott, milyen lelkesen beszélt a nő ezekről. Biztosan tudta, hogy a férfi azért jött, hogy beszervezze vagy megölje, mégis csak a cserépedényekről fecsegett. Ha ő lett volna a helyében, gyorsan túl akart volna esni rajta – hogy így vagy úgy, de elintézzé a dolgot.

Gyorsan.

Egy pillanatig mozdulatlanul állt és ezen töprengett. A nőnek volt hatalma. Olyan nagy, amilyenel csak nagyon ritkán találkozott. Ha számított volna neki a túlélés, nem próbált volna meg elmenekülni? Végül is ez az ő terepe, amit mindenkinél jobban ismert. Még csak utalást sem tett a lehetőségre. Ehelyett inkább beszélt. Felbosszantotta a férfit. Nem adott neki semmit.

Lenézett a törött figurára. A nő megpróbálta meggyőzni, hogy ezek valami fontosat jelképeznek. Talán így is volt. Vagy talán csak tetszettek neki, és az a sok szóvirág csupán öncélú szájtépés volt.

Miközben rá vadászott, más lelkeket is megpillantott – mindig éppen előtte, a hipertér világainak örvényében, egyik időből és helyről a másikba csusszanva. Azt hitte, valamiféle fantomok, véletlen előhangok, amiket nyugodtan figyelmen kívül hagyhat, amíg elkapja a valódi célpontját.

De mi van, ha közük volt hozzá? Mi van, ha az éter lélekkapcsolatokat, sorsfonalakat, láncra vert végzeteket mutatott neki, ahogyan oly gyakran tette? Vajon ezt is sejtette a nő? Sokkal többet tudott volna, mint amit elárult?

Olyan egyszerű volt, mégis olyan szuggesztív. Beszéltette őt? Erről volt szó? Valamiért értékesnek tartotta ezeket az embereket, ezeket a félig megpillantott éteri menekülteket? A rokonai voltak? Esetleg a küldöttei?

A férfi azzal vádolta őt, hogy nem tesz semmit. De a nagyhatalmak mindig az ügynökeiken keresztül cselekedtek – a Császár is ezt tette, ahogy Hórusz is. Talán ez lehetett az ő utolsó játszmája, amit azzal a tudattal indított el, hogy soha nem fogja látni, ahogyan megvalósul.

Hagyta, hogy Erda szobrocskája a földre hulljon, majd összetörte a sarka alatt. Aztán előhúzta a páncélja alól az athamét, a varázslat kis szilánkját, amely segített neki az utazásban.

– Még nincs vége – mondta Erebus, felkészülve a szertartásra.
– Még egy utolsó ugrás a sötétségbe.

Már ott is voltak. Csak annyi volt hátra, hogy átbicegjenek.

Természetesen Alpharius állt az élükre. Azt állította, pontosan tudja, hová vezetnek az alagutak, és hogyan lehet átjutni azokon a Kazamata alatti katakombába. Actae feltétel nélkül bízott a magabiztosságában, és mellette lépkedett. Oll mindenben kételkedett. Valaki biztosan lezárta az összes bejáratot, még a mélyen a föld alatt lévőket is. A titokzatos úrgárdista közelében maradt, John pedig mellette menetelt. Zybes, Krank, Graft és Katt követték. Leetu zárta a sort.

Az isten szerelmére, milyen fáradt volt! Szomjas és éhes. Maradt némi készletük, de nem sok, és ez a hely óriásinak tűnt. Lehet, hogy napok, de akár hetek választották el őket az ígért

behatolási ponttól. Ki tudhatta, ebben a kanyargós járatokkal és vaksötét, semmibe vezető szakadékokkal teli, föld alatti világban?

Már az is elég nehéznek bizonyult, hogy kijussanak a sérült repülőből. Aztán végig kellett gázolniuk annak a gyűlöletes ároknak a mélyén, amelyben a fő arcvonalról leszakadtak kóboroltak. Leetu és Alpharius is nélkülözhetetlen volt akkor, mivel sem Actae, sem Katt nem akarta megkockáztatni, hogy a különleges adottságaikat használják, ilyen közel azokhoz, akik esetleg észrevehették volna őket. Riasztó dolog volt közről látni egy űrgárdistái akció közben. A gyilkos potenciálra gondolva, megszorozva azt a körülöttük lévő légiósok összességével, egyszerűen abszurdnak hatott. Nem csoda, hogy minden rosszul sült el.

De valahogyan mégis sikerült, bejutottak a víznyelőbe, amiről Alpharius azt állította, hogy rájuk várt, és aztán lefelé, mindig lefelé, egyre mélyebbre ásták magukat a feledés üledékes rétegeibe, utat törve az alagutak apró, szövevényes ösvényein, amelyek akkor maradtak hátra, amikor más világok elpusztultak, és eltemették őket.

Hamarosan meghallották a csata morajlását fentről és lentől is, mintha két párhuzamos apokalipszis között követnék a kényes utat. Meleg lett, nagyon meleg. Oll kézi lámpája már nem bírta tovább, de a gyenge fénye megvilágított körülöttük néhány nagyon furcsa alakzatot, amelyeket a nedves sziklába véstek.

Johnra nézett. A logokin nem nézett ki jól. Talán ez az utolsó szakasz túl sok volt neki. Talán mindnyájuknak túl sok volt.

– Jól vagy? – kérdezte.

John bólintott.

– Tartom magam – felelte szárazon. – És te?

Oll egy pillanatra elgondolkodott ezen.

- Nem tudom. Úgy értem, most már ez van, nem igaz? Megérkeztünk.

- Nem egészen. Addig nem, amíg az az úrgárdista meg nem áll.

Oll elmosolyodott, de nem tetszett neki a gondolat. Nem szeretett arra gondolni, hogy mi van az alagutak végén. A Császár? Vajon felismerné Őt? Vagy talán a Hadúr, aki jóval előttük érkezett, és már az Aranytrónon foglalt helyet? Vagy egyikük sem, csak még több hadsereg, még több aljas teremtmény, akik mind ott téblábolnak, és ugyanoda próbálnak eljutni, a szingularitáshoz, az univerzum középpontjához?

Elég volt. Megszületett a döntés. Most már végig kellett csinálniuk.

- Egyszer neked is volt vallásod - mondta John, miközben odanézett rá a sötétben. - Mielőtt betiltották. Kíváncsi vagyok. Még mindig van?

Persze hogy volt. Ez a lényege az egésznek.

- Miért kérdezed?

John vállat vont.

- Csak kíváncsi vagyok. Hogy hogyan lehet bárkinek. Most, hogy mindezt láttuk. Hogy mindezt megtettük. Nem akarom becsmérelni, vagy ilyesmi. Csak kíváncsi vagyok.

Oll csendben lépkedett tovább. Valószínűleg nem ez volt a legalkalmasabb idő teológiai vitába bocsátkozni, amikor a pokol egy nagyon is hihető változatának létbe törése állt a küszöbön, pont a fejük felett. De ez egy tisztességes kérdés volt. Persze mindig tisztességes kérdés volt, minden háborúban, amiben valaha harcolt. Mindig létezett fájdalom és szenvedés. Önmagukban ezek sosem voltak elegendőek ahhoz, hogy megingassák a meggyőződését.

- Lehetséges - mondta. - Talán így is lehet nézni a dolgot. Másfelől viszont a másik oldal is igaz lehet, akárcsak korábban.

Nem volt fény, csak az, amit magukkal hoztak. Akkor úgy tűnt, mintha elvesztek volna az űrben, egyedül, mindentől elvágva, egy birodalomnyi hiábavalóság és saját magukra mért vérontás alá temetkezve.

- Hogy talán ez lesz az, ami kijuttat minket a túloldalon - jegyezte meg Oll, tovább gyalogolva, egyik lépést a másik után megtéve, tekintetét előreszegezve a sötétségbe. - Talán, ha ennek vége, a hit lesz az egyetlen dolog, ami megmarad nekünk.

Igen, csak ennyi maradt. Minden más fogadalom semmivé lett. Megsemmisült, elfeledtetett. Azután már csak a hit maradt.

Sigismund a kardja lapját bámulta. Akkor sem dugta hüvelybe, amikor a harc már rég véget ért. Most a csapatszállítóval együtt ringatózott, a jármű elragadta őt a csatától, amit végre tökéletesített. Túlélő Templomos testvérek ültek körülötte. A veszteség aránya magasabb volt, mint a legtöbb harcban, amiben részt vett. De amennyit cserébe megöltek, nos... az elképesztő volt. Ő maga mindig a vezéreket iktatta ki - a kapitányokat, a praetorokat -, többet, mint amennyit számon tudott volna tartani, egyiket a másik után. Ezután még több bajnok fog rá vadászni. Versenyezni fognak, hogy az ő kardja élén érje őket a halál.

Nem sok különbséget tett az ölések között. Khárnra persze emlékezett, mert az a tusa elég nehéz volt. De még akkor sem érzett mást, csak azt, hogy vége, hogy győzött, és hogy egy újabb, a Trónt fenyegető veszélyt sikerült elhárítani. Nem érzett büszkeséget az ellenség legyőzése felett, hiába gyúrte az le őt korábban, mert a büszkesége a múlté lett. Szégyen, igen - szégyent még mindig érzett. De a büszkeséget valahogy anakronisztikusnak találta, olyasminek, ami a szekuláris eredmények világához tartozik, nem pedig az erkölcsi bizonyossághoz.

– Nem voltam benne biztos, hogy teljesíted az utasítást – mondta Rann, amikor leült vele szemben. – Hogy visszavonulj.

Sigismund nem nézett fel. Már csak a kardra figyelt.

– Parancsot kaptam – jelentette ki mereven.

Ez még mindig számított valamit – a primarchája szava. A múltban ennek szentsége a kettejük közötti kötelékből eredt volna: a génatya és a vazallus kapcsolatából. Most valami mélyebb dologról volt szó. Dorn már kevésbé volt az atyja a szemében, sokkal inkább a Császár fia – a Trón akaratanak élő megtestesülése. Nem lehetett kérdés, hogy ne engedelmeskedjen a parancsoknak, nemcsak a légió parancsnoki lánc miatt, hanem azért is, mert a primarchák csak egy lépésre álltak minden igazság forrásától. Ők voltak a példa, a modell, akiket Ő teremtett, a Földön, hogy a gyengéket elszántságra vezesse.

Végül Sigismund visszacsúszttatta a kardot a hüvelybe, és felnézett Rannra. A rohamkapitány súlyos sebeket szerzett. A sisakja nem volt a fején, ami egy sor heget és sebhelyet fedett fel, alattuk a mélyen fekvő szövetek zúzódásainak foltja látszódott.

– De hiszen olyan jól szórakoztál – jegyezte meg Rann.

Ez régebben kiváltott volna egy fanyar mosolyt? Meglehet. Most nem tette. Sigismund már a következő műveletre gondolt. Utánpótlást kell majd felvenniük a Fejedelmi zónában, feltéve, hogy maradtak még készletek, amiből meríthetnek. A Bhabtól kell majd útmutatást kérniük arról, hogy mi közeledik, aztán terveket kell kidolgozniuk, hogy minél jobban megzavarják.

– Ez... egyáltalán nem jeleni semmit – motyogta fennhangon, anélkül, hogy tényleg akarta volna.

– Mi jelent?

– Ezek az... állatok... – Sigismundnak megint Khárn jutott eszébe, ahogyan csapkodott és üvöltött. A többi mutáns rémségre gondolt, akiket levágott, és a daemonokra.

– Akkor mit akarsz? – kérdezte Rann, és úgy tűnt, hogy még az ő nagyfokú türelme is fogytán van ettől a jeges mogorvaságtól.

Sigismund elgondolkodott ezen. Vajon mit akart? Most, hogy elérte az átalakulást, levetette az önmagára erőltetett korlátokat, szükség volt a növekedésre, a módra, hogy tovább csiszolhassa a tudását.

Olyan ellenfelet akart, aki méltó az idejére. Egy űrgárdistái, nem a hipertérből kiköpött szörnyetegeket. A régi gárda egyik tagját, nem egy felkapaszkodott hadnagyot, kapitányi páncélban. Egy jelentős trófeát, amit a Trón lábához helyezhet, hogy elmondhassa, hogy ennek a galaktikus eretnekségnek a tervezői megkapták, ami jár.

– Abaddont – felelte sötéten, miközben összekulcsolta véres kesztyűje ujjait. – Őt akarom.

A szállítóhajó lassítani kezdett. Közeledtek a bástya kapujához. Miután átlépik azt, kiszállnak, felszerelkeznek, aztán újra harcba indulnak.

– Nincs többé béke – jelentette ki Sigismund, elég nyugodtan, de azzal a jeges bizonyossággal, amely még azokat is képes volt megborzongatni, akik mellette harcoltak. – Nincs béke, sem ezen a világon, sem az űrben, amíg meg nem találom az első kapitányt.

Végül elég könnyen megtalálták az első kapitányt. Kiderült, hogy alig törődött az ura parancsaival, és félelmetes erőket tartott az űrkikötő hatótávolságán kívül. Ezeket akár az erőd védelmének felduzzasztására is használhatta volna, ha úgy akarja. De persze nem akarta. Typhus keserű, vén lélek volt.

Ez megkönnyítette a nagy mustrát. Az űrkikötőből kiűzött XIV. Légiónak összes erőforrása hamarosan befogta a helymeghatározó jeleket, és újra kezdtek összeállni a kikötő

legtávolabbi peremétől északra és nyugatra lévő helyszíneken. Hatalmas létszámban érkeztek. A Fehér Hegek által okozott veszteségek ellenére a légio még mindig képes volt óriási károkat okozni.

Amint a túlélő vezetők összegyűltek a kijelölt parancsnoki helyszínen – egy magas hegygerincen, ahonnan nyugatra és keletre is remek kilátás nyílt, és amely fölött egy elesett birodalmi Hadúr titán holtteste hevert –, felmérhették a dolgokat, és döntéseket hozhattak.

Kalgaro nem jutott ki. A Halotti Lepel sem. Számos zászlóaljparancsnok is bent maradt. Morarg azonban túlélte. Crosius, néhány tucat századparancsnok, számos dreadnought és néhány hasznos páncélosszázad is.

Typhus ismét ott állt közöttük, a saját testőrei, a Temetőőrség kíséretében. Odakint a nyílt terepen mintha tovább nőtt volna a képet torzító legyek tömege. Valójában úgy tűnt, hogy sokféleképpen gyarapodtak, egyesek fizikailag, mások másképp.

– Még mindig visszavehetjük – jelentette ki Morarg.

Mortarion visszavonulásának sokkja elmúlt, ahogy Crosius ígérte. Morarg zavarodottsága alábbhagyott. Már nem találta visszataszítónak sem önmagát, sem azokat, akikkel együtt harcolt. Mindezt felváltotta a mélységes szégyenérzet – amiét engedett a nyomásnak, amiért hagyta, hogy az erőd kicsússzon a kezéből. Most, hogy Typhus visszatért, és a csapatai csadakoztak azokhoz, akik az úrkikötő számtalan nyílásából özönlöttek ki, helyre lehetett hozni ezt a hibát.

– Minek? – kérdezte Typhus gúnyosan. – Mit akarunk mi ott? Igazság szerint, mit kerestünk mi ott valaha is?

– A bosszút – felelte Morarg, bár nem túl nagy meggyőződéssel.

Typhus kiköpött valamit a sisakrostélyából, amitől a legyek összerezzenek.

– Ez az ő ügye volt. Engem nem érdekel néhány vadember, sugárhajtású motorokon. – Megemelte nehéz kesztyűjét, és ökölbe szorította a kezét. – A sok hiábavaló erőfeszítés ellenére van még időnk. Még a dráma vége előtt odaérhetünk. És én ott akarok lenni.

Az összegyűlt harcosok körében egyetértő moraj futott végig. Crosius, még mindig a házidaemonával a kezében, különösen lelkesnek tűnt.

– Szóval velem tartasz, szárnysegéd? – kérdezte Typhus egyenesen Morargot. – Ha akarsz, egy jobb célpont ellen is feledtethetnéd az ő kudarcát. – Az első kapitány egyenesen rá meredt, mintha vádaskodna, mintha arra bátorítaná, hogy kimondja az igazságot.

Te árultál el minket. Te hoztad ezt ránk. A jobbik részünk elveszett, és most már csak te maradtál nekünk – a bokánk köré tekeredő kígyó.

De Morarg semmit sem mondott ki ebből. Eszébe jutott a Maradvány, egy árnyék árnyéka.

Imádjuk őt.

Micsoda tragédia. Bármilyen történt is itt, bármilyen dicsőséget is szerez még a Halálgárda, a nagyobb megdicsőülés esélye elszállt. Az Mortarion víziója volt, amelyet a megvalósulás küszöbén hiúsítottak meg.

A primarcha még mindig felszabadító volt. Ő merészelt olyan jövőt kihasítani nekik, ahol a bennük rejlő határtalan lehetőségek kiteljesedhetnek. Újabb háború közeledett, egy vég nélküli háború, a frakciók közötti végtelen rivalizálás, amely örök időkre meggyengíti a légiót.

De mit is mondhatott volna? Mi akadályozhatná meg ezt most? Semmi.

– Veled vagyok, első kapitány – közölte Morarg, és a hazugság oly hihetően csúszott ki a száján.

Most pedig újra menetelni fog, ennek a hazugságnak a zászlaja alatt. Nem is ez lesz az utolsó, mert hazugok légiójává váltak, holott egykor kizárólag a kellemetlen igazságot mondták ki.

A hazugság egyre könnyebb lesz. Ez a dolgok rendje – az első nehéz, a következő már kevésbé lesz az.

– Helyes – mondta Typhus. – Akkor együtt menetelünk.

Keserű volt a pirula.

De majd könnyebb lesz lenyelni.

Így is történt. Sokkal könnyebb lett. A levegő még mindig túl mérgező volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a protokollok teljes feloldását, de amíg nem kellett visszamenniük az űrkikötő belsejébe, Kaska megengedte a legénységnek, hogy rövid ideig kimenjenek a tankból – természetesen teljesen zárt légzőkészülékben és védőruhában.

Ez mindent megváltoztatott. Már az is elég volt, hogy rendszeren kinyújtóztathatták a lábukat, a karjukat. Mindenük sajgott. Kaska tele volt zúzódásokkal, ahol többször is nekicsapódott a torony belsejének. Már megint fogytán volt az ivóvíz, ezért hamarosan útnak kell indulniuk, hátha találnak egy tiszta ciszternát. Aztán üzemanyagra és további lőszerre kellett gondolniuk, mert egyikük sem volt olyan ostoba, hogy azt higgye, a háborújuknak vége.

De egyelőre ott állt azon a pártázaton, ahol megálltak, és a tankját nézte.

Aika 73. Nem valami különleges név. És nem is különleges járgány. Most még rosszabbul festett, mint a depóban. Valami ijesztően összezúzta az elülső páncél lemezeit, az egyik lánctalp már majdnem elszakadt. Még nem merte megvizsgálni a tetejét. Láta az oldallemezeken húzódó kiszáradt vércsíkokat. Vajon le lehet pucolni? Szabad? Volt egy olyan érzése, hogy

muszáj lesz otthagynia, legalábbis ha a légió kísérőit kérdezi. *Furcsa emberek* – gondolta. Jó emberek, de furcsák, és nem tett úgy, mintha megértené a szokásaikat.

Az egész legénysége túlélte. Ha nem is sértetlenül, de legalább túlélte. Merck éppen azzal foglalatostkodott, hogy valami régóta húzódó problémát magyarázzon a zászlóalj szabályzatáról Voschnak, aki igyekezett nem tudomást venni róla, miközben Jandev csúnyának tűnő sebét látta el.

Így Dresi maradt. Kaska mellett állt, és a férfi arra gondolt, hogy arra vár, hogy mondjon valamit.

– Szóval nem a seregből van – szólalt meg végül.

A nő a fejét rázta.

– Légiós parancsnokság? – tippelt. – Fehér Hegek?

– Hetedik Légió – közölte a nő. – Birodalmi Öklök.

Kaska kifújta a levegőt.

– Nos. Nem is tudtam, hogy az... ura egyáltalán tudott róla.

Dresi elmosolyodott a légzőkészüléke alatt.

– Ó, tudott róla. Nem sok minden kerüli el a figyelmét. A Terrán nem.

– Szóval, azt hiszem, a kérdés az...

– Hogy miért? – Dresi vállat vont. – Ne ijedjen meg. Ez szokványos eljárás.

– Akkor vannak mások is? Más egységekben?

– Kezdetben hetvenhárman voltunk.

Kaska elgondolkodott ezen.

– Csak hogy tudja, mi folyik itt.

– Amennyire lehetséges.

Elfordította a tekintetét a nőről, és átnézett a mellvéd peremén. A nyugati láthatáron, messze túl a földdarabon, amire kezdeti Kolosszus Folyosóként gondolni, a viharfelhők egyre sűrűbbek, egyre dühösebbek és sötétebbek lettek.

– Nem mehet vissza – mondta.

– Tudom.

– Akkor, úgy értem... – fordult vissza a nő felé. – Még mindig jól jönne egy pilóta.

– Úgy van. Szándékomban áll folytatni.

Ez jó hír volt. Utólag visszagondolva megmagyarázta, miért volt olyan átkozottul jó. Légiós kiképzés. A legjobb.

– És utána?

Dresi nevetett. Ha Kaska jól emlékezett, ez volt az első alkalom.

– Utána? Azt hiszi, hogy lesz valami utána? – A nő a fejét rázta. – A Trónra, nem tudom! Egy Leman Russ belülről nagyjából olyan, mint egy Land Rabló. Talán lesz mód a folytatásra.

Az *Aika* 7.3-ra pillantott.

– A híre ellenére nem rossz vezetni – jelentette ki szinte szeretettel. – Mi mást akarhatnánk még? Életben tartott minket.

A gép is ezt tette. Talán. Vagy talán csak a fizikai maradványok halmaza maradt meg belőle, egy ocsmány szerkezetben, amely inkább hasonlított kínzóeszközre, mint gyógyászati egységre.

Ilja nem mozdult mellőle. A tábornoki egyenruhája önmagában nem garantálta, hogy bejusson a Sanctum szívébe, de az arca ismerős volt abból az időből, amit kapcsolatépítéssel töltött, még Hórusz érkezése előtt. És az is előnyére vált, hogy ott volt Sojuk – a Fehér Heg valami fenyegetőbbre cserélte a higgadtságát, és ez megnyitotta a kapukat.

Nem sok mindenre emlékezett az útból. Sojuk nem beszélt róla. Tulajdonképpen lehetetlennek kellett volna lennie, de a légi utakat az azt megelőző hetek tömeges mészárlása szinte

teljesen megtisztította, ami megadta nekik azt a csekély esélyt, amire szükségük volt. Sojuk pedig kivételes pilóta volt. És talán most az egyszer a sors az ő oldalukra állt.

A Fejedelmi Gyűrű fogadóállomásaiból a Sanctum szívébe siettek, aztán lefelé, hosszan lefelé. Olyan termeken vágtak át, amelyeknek Ilja korábban még a közelébe sem jutott. Ha nem kötötte volna le annyira a teher, amit kísért, talán közelebbről is szemügyre vette volna őket, megfigyelte volna, milyen régiek, és mennyire különböznek azoktól a birodalmi építményektől, amiket máshol látott.

Most a Szigillita embereinek gondjaira voltak bízva. Azok mind mélyzöld köntöst viseltek, és egy életen át tartó sötétséghez szokva osontak az árnyékban. Ahol a bőrük szabadon maradt, ott elszíneződött, és furcsa mintázatú beültetések szőtték át. Nyugtalanító módon néztek az emberre, mintha egy kicsit arrébb, éppen csak a szeme mögötti pontra fókuszálnának.

Hálás volt, amikor az egyik rangidős tisztviselő, egy Khalid Hassan nevű férfi odajött hozzájuk beszélgetni. Ő legalább viszonylag hétköznapinak tűnt.

– A Szigillitát elhívták – mondta nekik. – Amint tud, idejön. Kérem, várjanak itt. Elintézem, hogy gondoskodjanak önökről.

A várakozás mintha órákig tartott volna. Ezalatt begurították egy nagy gépezetet, kanyargó kábelekkel és homályos üvegablakokkal, sziszegő gőzökkel, hosszú, szegmentált láncalpakon. Ódon, patinás műszerek rengetege sorakozott a magas, konzolos karokon. A gép elnyelte, ami a primarchából maradt, és azután Ilja csak futó pillantásokat kapott el belőle, a rejtélyes szerkezetek kattogó kertjében.

Végül maga Malcador is megérkezett. Hátravetett csuklyával sietett át a külső kapukon, öregedő arcán az aggodalom barázdáival.

– Te hoztad őt ide? – kérdezte nyersen.

– Én voltam, nagyuram – válaszolt a nő.

A férfi megragadta a kezét, és erősen megszorította száraz, karomba görbült ujjaival.

– Köszönöm. *Köszönöm!*

Aztán ő is eltűnt, besiklott az egyre bővülő műszerhálózat kusza magjába. Ezoterikus külsejű asszisztensek káderei követték, akik egész alakos védőruhát és fényvisszaverő arcmaszkot viseltek.

Ilja és Sojuk maradhatott, ahogy ígérték, az útból félreállítva, egy ajtóval kijebb. A bejáratot félig nyitva hagyták, így a nő még pont láthatta a hatalmas szerkezet egyik sarkát. A sok panel közül az egyikre az V-ös számot nyomták, ami elgondolkodtatta, vajon milyen régi lehetett, és mi az eredete.

Ezután kezdődött az igazi várakozás. Uja a csupasz falnak dőlt, egy sziklába vágott padon ülve. Sojuk mellette állt.

Abban a pillanatban minden gyarlósága megrohanta. Hirtelen megérezte a korát. Átélt a törekenységét, a közelgő elmúlás lépteit, amit már olyan régóta késleltetett, hogy az már-már komikussá vált.

– Tudta – szólalt meg. Vékony hangja furcsán visszhangzott a hátborzongató katakombában.

Sojuk odafordult hozzá.

– Ha megtette, akkor szükséges volt.

Shiban is ezt mondta neki, még réges-régen. *Az ölés semmi, ha nincs benne szépség, és csak akkor lehet szép, ha szükséges.* De ebben semmi szép nem volt – rút volt, borzalmas, híján minden művészetnek, amiről tudta, hogy a férfi tisztelte.

– Érezted – jegyezte meg a nő. – Mind éreztétek. Meghalt, Sojuk.

Nem úgy tűnt, mintha az űrgárdista találgatni akarna.

– A mennybolt sok titkot rejt. Hadd tegyék a dolgukat. Itt teremtettk őket.

Könnyű kimondani, de nehezebb megtenni. Hátra kellett dőlnie, és várni. Egy életen át cselekedett, döntéseket hozott, és parancsokat adott. Hallotta, hogy a túlsó kamrában fúrók sírnak. Hallotta, ahogy kábelek kattannak a helyükre. Hallotta a halk, hozzáértő hangok moraját.

Hagyta, hogy a feje a kőnek boruljon. Kimerült volt, de nem akart aludni.

Mindig van egy Nagy Kán.

Ökölbe szorította a kezét. Ébren kellett maradnia.

Hadd végezzék a munkájukat.

Mert a munka még csak most kezdődött. A légió túlélőinek, akiket már így is a tűréshatárig hajtottak, az volt a feladatuk, hogy biztosítsák, amit megszereztek. Az úrkikötő továbbra is veszélyes maradt – a Fehér Hegék ellenőrizték a határvonalait, uralták a főbb rendszereit, de sok terület még mindig túl romlott volt ahhoz, hogy belépjenek oda, vagy továbbra is hemzsegték bennük a rémálmok. A mellvédek hosszú sorát kellett végigjárni, az összeomlott területeket alá kellett támasztani, az energiát teljesen helyre kellett állítani, és új, szennyezetlen készleteket kellett felkutatni.

Shiban tehát nem hagyta abba a munkát. Jangsai mellette dolgozott, és lassan csatlakozott hozzájuk mindenki, aki a légió parancsnokságából megmaradt. Ganzorig is köztük volt, bár Qin Fai elesett a harcban, akárcsak Naranbaatar és a *zadyin argák* többsége. A halottak teljes számbavételére és a megmaradt génmagok kinyerésére tett kísérlet csak most kezdődött, amit nehezített, hogy el kellett égetni az ellenséges tetemeiket, nehogy a pestis újra terjedni kezdjen.

Mindezek ellenére a kikötő az övék, amíg van erejük megvédeni. A lelki csüggedés fátylai felszálltak, helyükre egy sokkal prózaibb fáradtság lépett, amit le lehetett gyúrni. Ennek eredményeképpen, amint a túlélés nyers feladatát elvégezték, amint az újjáépítés és a védelmi munkálatok teljes mértékben

megkezdődtek, a gondolatok gyorsan arra terelődtek, hogy mi következik ezután. Amit meg lehet tenni. Amit meg kell tenni.

– Van valami hír a központból? – kérdezte Ganzorig, aki a romok között állt, törött, durva sínbe tett lábbal.

Jangsai a fejét rázta.

– Még ha lenne is, nem kockáztatnák meg az adást.

– Nem számít – jelentette ki Shibane. – Most már úgy kell lennie, ahogy ő mindig is kívánta. Nem védekezünk, hanem támadunk.

A legnagyobb kihívást az jelentette, hogy ezt a készletet ilyen sokáig elnyomja, hiszen pont erről beszélt Torghunak is, még a Chondaxon, mielőtt bármi tudomásukra jutott volna az eretnekségről. Úgy kell harcolnunk, ahogyan arra születünk.

– Alig van elég emberünk a falakra – vetette közbe Ganzorig szkeptikusan. – Elég erősek vagyunk?

– Szárazföldön nem – válaszolta Shibane. – A háborúnk ott véget ért, hacsak nem ők maguk merészelnek ránk támadni. – Felfelé intett és elvigyorodott ütött-kopott sisakja alatt. – De vannak ágyúink. Beüzemeljük, feltöltjük őket.

Mindnyájan elképzelték. Nem lesz könnyű. De hát semmi sem az, amit érdemes megtenni.

– Aztán elvégezzük, amiért idejöttünk – fejezte be Shibane hevesen. – Célba vesszük a flottát.

UTÓSZÓ

Ez a könyv két dolgot próbál elérni. Az első, hogy a Terra ostroma sorozat hatodik része legyen. A második, hogy befejezze a Fehér Hegek történetét a Horus Heresy alatt. Ez egy kényes egyensúly – nagyon könnyű lenne bármelyik vagy mindkét célt alulmúlni –, de úgy éreztem, így helyes, hogy meg kell próbálnom. Két regény, egy kisregény és egy sor novella mesélte el a Kán történetét, aki időben visszatért a Terrára, hogy részt vegyen a trónvilág védelmében, így fontos volt, hogy ezt megfelelően meséljük el. Ugyanakkor az Ostrom sorozat előző kötetei olyan sok fantasztikus történetszálat vonultattak fel – karaktereket, ötleteket, folyamatban lévő csatákat –, hogy ezekre ugyanolyan gondosan kellett figyelni. Az eredmény rengeteg gondolkodás volt, mielőtt ténylegesen nekiláttam volna az írásnak – egyetlen korábbi könyvem sem okozott közel annyi fejkavarást a struktúra és a tartalom tekintetében, mint ez, és még soha nem próbáltam meg ennyi szálat egyetlen narratív térben egyesíteni.

Íme néhány dolog, amit fontosnak tartottam a folyamat során, és hogy hogyan próbáltam kezelni őket.

A Fehér Hegek

Az Eretnekség során az V. Légió alaptermészete szükségszerűségből született. Mielőtt a könyvek megjelentek volna, szinte semmilyen háttérük nem volt, így el kellett gondolkodnunk azon, hogy mit kezdünk velük. Végül a valós helyzetet a fiktív világba is átvittük – éppen a háttér hiánya lett a meghatározó jellemzőjük. Kiismerhetetlenek, homályosak, nehezen behatárolhatóak lettek. A történetek is mind ebből fakadtak – a frakciók közötti szakadás a Hegeken belül, a kétségbeesett kísérlet a hazatérésre *A Mennyeik Útja* című

könyvben. Ezek közül egyiknek sincs semmi alapja a kialakult történelemben, bár remélhetőleg elég jól illeszkedik ahhoz.

Ezúttal a dolgok kissé másképp alakultak. Az a kevés, amit a Heresyben a Fehér Hegekről tudunk, nagyjából mind az Ostrom történetéből származik. Néhány ilyen részlet a közzétett történet része, mások inkább városi legendák. Négy kulcsfontosságú elem van:

- A Fehér Hegek legfontosabb akciója a történetben az, amikor visszafoglalják az Oroszlános Kapu úrkikötőt az ellenségtől. Ezt terrai tankokkal együtt érik el, majd a kikötő ágyúival akadályozzák a további landolásokat.

- Egy titokzatos, *Égi Erőd* néven ismert objektum megpróbálja visszajuttatni a Kánt a Belső Palotába, miután ezt elérték, de kudarcot vall, és lezuhan.

- A Kán valamilyen oknál fogva nincs ott, amikor a hűséges primarchák elkísérik a Császárt a *Bosszúálló Szellemre*, a végső összecsapásra.

- A Kán egy Land Rabló/Rinó/Varacskos (válasszák, amelyik tetszik) tetején lovagol ki az Örökkévaló Kapun, és az ostromló hordákra támad.

Az Ostrom összes kötetében megpróbáltuk tiszteletben tartani ezeket a régi töredékeket, még ha nem is tudtuk mindig úgy beépíteni őket, ahogyan a múltban megjelentek, így azt akartam, hogy ezek a részletek mind bekerüljenek a regénybe, bár átdolgozva, hogy illeszkedjenek az átfogó történetbe, amit el akartunk mesélni.

A forgatókönyv utolsó eleme a Halálgárda volt. Mortarion a Fehér Hegek ellenlábasa mindkét Heresy-regényünkben, és rögtön úgy éreztem, hogy a két primarcha végső konfrontációja alkalmas arra, hogy az úrkikötőben zajló összecsapást megfelelően epikus találkozássá tegye. Ez extra dimenziót adna a konfliktusnak – a bosszúról szól, nem csak az ágyúk elfoglalásáról –, és egyben a könyv tetőpontját is jelenti. Végül

is, az összetűzés már a kezdetektől fogva megíratott, Yesugei látomásai a Kán haláláról már a Hegekben is megjelentek. Ez azonban külön problémát teremtett: hogyan képzelhető el, hogy a Kán, bármily hatalmas is, képes legyen legyőzni Mortariont, a frissen felemelkedett daemonprimarchát, a saját területén?

Az erre a problémára adott válasz az egyik fend pontra is megoldást kínált: miért nem játszott a Kán jelentős szerepet a történet végső szakaszában? Azért, mert annak a lehetősége, hogy sértetlenül kerüljön ki a Mortarionnal vívott harcból, a nullával volt egyenlő. Még ha győz is, akkor is annyira megsérülne az összecsapás során, hogy gyakorlatilag kiesne a játszából. Már azzal is kolosszális bátorságot tanúsítana, ha szembeszállna Mortarionnal; csak egy primarcha lehet elég őrült ahhoz, hogy ezt megkísérelje. Ez a gondolkodásmód alakította az egész harcol, és vezetett ahhoz az elképzeléshez, hogy a Kán áldozata ad lendületet a Fehér Hegeknek, hogy bevegyék a kikötőt egy nominálisan túlerőben lévő ellenséggel szemben. Mortarionnak minden előnye megvan, kivéve egyvalamit: többé nem halhat meg. A harc többet jelent annak, aki mindent feltesz rá, és ezáltal a légiójának is. A Káosz ajándékai valóban hatalmasak, de szükségszerűen magukban hordozzák saját pusztulásuk magvait.

És így a kirakós utolsó darabkái is a helyükre kerültek. A „tankroham” már nem diadalmas kivonulás lesz ellenséges területre, hanem gyászmenet a romos kikötőből. A régi történetek „Égi Erődje” a Skye lemez lesz Guy Haley Duty Wflits írásából. Ahelyett, hogy a primarchát szállítaná egyik helyről a másikra, ez lesz az eszköz, amivel a Fehér Hegek megakadályozhatják, hogy orbitális pályáról zúzzák szét a vesszőfutásukat. A Fehér Hegek elfoglalják a kikötőt, a tanácsadójuk, Ilja Ravallion által összetákolt hadsereg segítségével. Ennek olyan súlyos ára lesz, hogy véget vet a szerepüknek a történetben, ez lesz az ő érdemük, az ő

maradandó hozzájárulásuk az eseményekhez, és mindannak a csúcspontja, amit addig a pontig tettek.

Így a régi, valós világbeli források új, fiktív forrásokká alakulnak át, és a végére ér az V. Légió története az eretnekség korszakában. Nagyon szomorú érzés, hogy most, hogy minden írás elkészült, eljutottunk ennek az útnak a végére. Erősen kötődöm a Hegekhez, és nagyon jók voltak hozzám. Igazság szerint azonban a hosszú történetük mindig is arról szólt, hogy a Terrán végleg helytállnak-e, és hogy méltónak bizonyulnak-e a próba során. Ahogy Shiban kán mondja a legelső novellában, amelyben a légió szerepel, és ami a Nagy Hadjárat dicsőséges napjaiban játszódik, mielőtt még bármit is tudtak volna az eretnekségről:

– Így hát, nem gyűlöltem azokat, akik megmaradtak. Néha elképzeltem, mit éreznék, ha olyan ellenséggel találkoznánk, akit nem tudunk legyőzni, ha már csak a visszavonulás maradna, újra meg újra, ahol minden egyes összecsapásban tovább gyengülünk, és csak nézzük, ahogy lassan kivéreznek a közelünkben állók, miközben egyre szorosabbra húzódik a hurok. Hittem és reméltem, hogy azt tenném, amit ők, és tovább harcolnék.

Ez az érzés volt az, ami vezérelt, mindenben, amit valaha is írtam róluk. Remélem, hogy a fiatalabb Shiban büszke lett volna arra, ahogyan a légiója helytállt, amikor végül eljött a próba. Azt is remélem, hogy az olvasók, akik végig követték az útját a Chondaxtól a Terráig, ugyanígy éreznek majd.

A Halálgárda

Az Oroszlános Kapu úrkikötőben vívott csata a Fehér Hegek győzelmével zárul. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ellenségeik, a Halálgárda érdektelen vagy gyenge lenne. Alkalmanként az olvasók azt feltételezhetik, hogy ha egy író

egy frakciói egy összeecsapás vesztesének ábrázol, akkor az biztos, hogy nem kedveli őket, vagy valamilyen módon – elfogultan – a győzteseknek kedvez. Ez frusztráló kritika lehet – ha soha senki nem veszítene vagy nyerne csatát, akkor minden Black Library-könyv steril döntetlenek sorozata lenne. Szerettem a Halálgárdát – szerintem ők az egyik leglenyűgözőbb frakció az egész történetben. Tüdtam, hogy ezt a csatát el kell veszíteniük, még hozzá döntően, de szerettem volna, hogy megmutatkozzanak. Ők egy komoly ellenség, ugyanolyan gazdag kultúrával és történettel, mint a Fehér Hegek.

Ez kétféleképpen játszódott le. Az első az a szempont volt, hogy a Halálgárda a Káosz újonca. Kilépnek a hipertérből, és egyenesen az akcióba vetik magukat. Ellentétben például a Világfalókkal vagy az Igehirdetőkkel, nekik nem volt több éven át tartó, szoros kapcsolatuk a daemonokkal az Ostrom előtt. Volt már korábban is közük hozzájuk, és harcoltak néhány velejéig megrontott szövetséges mellett, de a Vasharcosokhoz hasonlóan ők is folyamatosan elhárították a teljes elmerülést, és megpróbálták mindkét világból a legjobbat kihozni. Mire megérkeznek a Palotába, éppen csak kezdenek dűlőre jutni azzal, hogy mit is jelent valójában a nagy változásuk, a Végzetük. Erősebbek lettek, de még nem jöttek rá, hogyan használják az erejüket. Természetesen sokat gondolkodnak a következményeken. Néhányan szkeptikusak, mint Morarg, mások pedig lelkesek, mint Crosius. Ez olyasvalami, amit magukkal visznek a 40K-ba is, és ami előrevetíti azt a fajta feszültséget, ami mondjuk Vorx és Dragan között érezhető *A csend uraiban*.

A második szempont Mortarion szerepe volt. Mindvégig tudatában voltam annak, hogy azt akartam, hogy félelmetes ellenség legyen, olyan, akivel kapcsolatban az ember kétszer is meggondolná, mielőtt szembeszáll vele. Ennek egy részét a nyilvánvaló ereje adja – az a tény, hogy képes egy hipertérrel telített, romló erődítményt létrehozni magán a Terrán, és a kétségbeesés hullámain az egész Palotára szétteríteni. A másik

része pedig az ostrom megkezdése előtti tetteinek újbóli vizsgálatából eredt. És ez az a pont, ahol igazán kockázatos területre tévedünk.

Teljes őszinteséggel beismerem: sosem értettem teljesen a Halálgárda Végzetének hagyományos bemutatását. A Káosz általában úgy működik, hogy valamilyen karakter gyengeségébe akasztja a horgát, és addig piszkál és hízeleg, amíg az áldozat meg nem látja az ajándékai elfogadásának előnyeit. Ez egy fausti alku. Ahogy a vámpírok esetében is, az ember maga dönt arról, hogy meghívja-e magához. És mégis, a Végzet régi hátterének két furcsa vonása volt: nem úgy tűnt, mintha Mortarionnak sok köze lett volna a történetekhez, és nem sok minden utalt az alkura, csak az erő masszív alkalmazása, mielőtt a légió végül feladta, és elfogadta a sorsát. És ez nekem sosem tűnt helyesnek, főleg nem a Halálgárdától.

Így alakult ki a Morarg és a Maradvány közötti párbeszéd. Nagyon sokáig gondolkodtam azon, hogy ezt beilleszem. Egyeseknek bizonyára nem fog tetszeni a motiváció implicit változása. Mások úgy fogják érezni, hogy ez átírja a meglévő történetet, beleértve a Horus Heresy és a 40K regényeit is. Ezt nem veszem félvállról. Végül azonban úgy gondoltam, hogy az ötlet, miszerint Mortarionnak nagyobb befolyása van az eseményekre, elég meggyőző ahhoz, hogy elővegyem. A Halálgárda bukásának tényei ugyanazok maradnak, de amit Mortarion tud, és ami döntő, hogy mikor határoz úgy, hogy cselekszik, az másképp alakul. Ezek önmagukban apró hangsúlyeltolódások. A következményeik azonban jelentősek. Abban reménykedtem, hogy azáltal, hogy mindent együtt mutatok be, Mortarion különböző ábrázolásait egy összefüggő jellemfejlődés részévé tehetem, valamint, hogy súlyt helyezhetek arra a tényre, hogy ő irányítja a saját sorsát. Sok zezugos útja nem gyengeségből fakad, hanem annak eredménye, hogy lehetetlen helyzetbe került, felismerte saját korlátait, és végül cselekedett, hogy leküzdje azokat.

Mint minden fontos dolog a 40K univerzumban, ez is egy értelmezés. A részletek egy daemon szájából hangoznak el – ami aligha a legmegbízhatóbb forrás. Lehetséges, hogy teljesen hamis. Vagy talán csak részben igaz. Vagy talán teljesen pontos. De ha számít valamit, szerintem ennek kellett történnie, vagy valami ilyesminek. És számomra ez teszi Mortariont érdekesebbé. Ő egy tragikus figura, aki megpróbálja épségben megőrizni a légióját, azokkal a hatalmas erőkkel szemben, akik el akarják pusztítani. Ez sikerül is neki, bár iszonyatos áron. Ahogy maga a Maradvány is mondja, nem hagyhatod figyelmen kívül, nem sajnálhatod őt – ő a primarcha.

A Belső Palota

Miközben mindez az úrkikötőben zajlik, a harcok nagy része mérföldek százaival odébb arrébb, a Palota belsejében dúl. Ez a helyszín számos más cselekményszálnak is helyet ad: Keeler a romok közé menekül, Loken a nyomába szegődik, Fo megpróbálja összeállítani a fegyverét, Valdor pedig utánaered. Dorn és Sanguinius megpróbálják megakadályozni, hogy a front teljesen szétessen, míg Khárn és Hórusz Fiainak újonnan előléptetett kapitányai megpróbálják teljesen szétverni. A téma mindezen találkozások mögött, bármennyire is különböznek egymástól, azt szilárdítja meg, ahogyan a birodalmi és áruló erőket a 40K-s változatukban ismerjük. Sok időt töltöttünk – nagyon helyesen – annak bemutatásával, hogy a Káosz erői mennyire elzüllöttek az Eretnekség során. Ez azonban a konfliktusnak az a fázisa, amikor a birodalmi oldal végre elkezd beismerni magának, hogy az Egység egy szétesett csődtömeg, és hogy ha az emberiség túl akarja élni, akkor el kell kezdenie egy másfajta filozófiát fontolgatni. A régi 40K-reklámszöveg szavaival élve, ez az a pillanat, amikor tényleg elkezdik „elfelejteni a haladás és a megértés ígéretét”, és amikor a zord sötétség végleg beköszönt.

Ezt látjuk egy kicsit Keelernél, aki egy olyan birodalmi kultuszt kezd létrehozni, amelyet a távoli jövő polgárai is

felismernének, valamint Dorn és Valdor esetében is, akik a parancsnokság terhe alatt olyan dolgokon kezdenek el gondolkodni, amelyeket az eretnekség előtt soha nem tettek volna. De számomra Sigismund az, aki a legteljesebben megtestesíti ezt a lényegi változást.

Valószínűleg minden másnál jobban izgultam, amikor elvállaltam ezt a karaktert, tekintve, mennyire központi szerepet tölt be az Ostrom legendájában. Sigismund a birodalmi hős, mindannak megtestesítője, amit a Birodalom képvisel. Ő a mitikus harcos, aki minden ellenséges vezért megöl, aki kiérdemli a Császár Bajnokának babérjait, aki egyedül éleszti újra a Nagy Hadjáratot egy új, sötétebb formában. Hogyan ábrázoljuk őt? Hogyan lehet a legendának megfelelni?

Nekem mások munkája mutatta meg az utat: Dan Abnett a *Hórusz felemelkedésében*; John French többek között a *The Crimson Fistben* és a *Templarban*; Aaron Dembski-Bowden az *Árulóban* és a *Fekete légióban*; Gav Thorpe az *Első falban*. Sigismundot az Eretnekség legelején ismerjük meg, mint a leghíresebb harcost az összes légióból, a harc példaképét, akit mindenki más le akar győzni. Mire eljutunk a *Csatasólyomhoz*, ez már nem igaz. A primarcha nem bíz benne, és a riválisok nem egyszer legyőzték. A fénye megkopott, valami nincs rendben. Az *Első falban* megtudjuk, mi az – míg az árulók mohón kihasználták az istenek minden lehetséges ajándékát, addig ő (mint a legtöbb Birodalmi Ököl) rendíthetetlenül ragaszkodott a szabályokhoz. Még akkor sem látja át a hit erejének jelentőségét, amikor a bizonyítékok kezdenek összegyűlni. Elsősorban nem azért, mert fizikailag gyenge. Minden probléma a fejében van – vagy talán a lelkében.

Ez a fajta hit azonban nem pozitív dolog. Ez az a hajtóerő, amelynek elfojtására a Császár mindent feltett. Ez az a cselekedet, amely arra kárhoztatja az emberiséget, hogy belekontárkodjon a hipertérbe, és így a fajt azokhoz az erőkhöz köti, amelyek el akarják emészteni. Ez nem az irgalom és a

jótekonyság hite, hanem a fanatizmusé és a vak odaadásé. Könnyen lehet, hogy működik, mivel félelmetes hatalommal ruházza fel híveit, de ez csak egy újabb meghátrálás az Egység eszméitől, egy újabb szög a törékeny „haladás és megértés” koporsójában.

Sigismund számomra ennek a döntő fordulathoz a zászlóvivője. Amint elmerül e hit ölelésében, egyszerre válik felsőbbrendűvé és borzalmassá, ő a 40K Impérium, ami megszállottan eltiporja az ellenségeit, és nem gondolkodik azon, hogy miért, vagy hogy a felettük aratott győzelem mit érhet el, vagy hogyan nézhet ki, csak azon, hogy meg kell tenni. Valóban nincs szánalom, és bizonyosan nincs lelkiismeret-furdalás. Eredetileg úgy terveztem, hogy a közte és Khárn között zajló nagy harc majdnem teljesen Sigismund szemszögéből történik, és hogy a Császár Bajnokának elméje egy pillanatra kitisztul, amikor látja, hogy a Világfaló menyynyire megromlott. Végül úgy döntöttem, hogy megfordítom ezt, és Khárnnak adom az utolsó szót. Ő ahelyett, hogy sajnálná a romlását, el sem akarja hinni, milyen szörnyeteggé vált Sigismund. Így jutunk el a 40K végtelen háborújának tisztaságához, amelyben mindkét fél egyformán nihilista, és látjuk a szörnyű alkut, amelyet az emberiség kénytelen megkötni – bizonyos értelemben életben maradhat, de csak akkor, ha hűséget fogad a két szörnyű hatalom egyikének: a hipertér isteneinek vagy a Trónon ülő holttestnek. Nincs alternatíva, nincs menekülés, nincs happy end.

A Palotán túl

De talán nem egészen. Talán néhány kóbor elemet még ki kell iktatni. Az utolsó szál a legérdekesebb személyeket érinti: az Örökkévalókat. Mióta bemutatkoztak a *Légióban* és az azóta megjelent számos könyvben, ők jelentették a kibontakozó dráma egyik legmegragadóbb elemét. A *Szturnuszi* és a *Mortis* kötetekben megtudtuk, hogy már nagyon régóta aktívak – a

primarchák, az Egyesülés korszaka, a mi időnk előtt is. Erda személyében egy elképesztő erejű alakot ismerhetünk meg, aki képes a valaha teremtet leghatalmasabb harcosokat téren és időn áthajítani. Ott van Oll Persson, az eredeti Hadúr, a Császár régi társa. John Grammaticus egy xenók által használt eszközből félelmetes képességekkel rendelkező mesterré válik. Hová jutnak el? Még nem tudjuk. Ők sem tudják. Azt tudjuk, hogy a végső összecsapás részesei lesznek, de hogy végül elpusztulnak-e ebben a küzdelemben, vagy valahogyan magukkal viszik az emlékezet fáklyáját a távoli jövő zord sötétségébe, azt majd más könyvek fogják elbeszélni.

És lassan a végéhez közeledünk. Már csak két rész van hátra, de azokban jelennek meg a történet legikonikusabb pillanatai – amikor az Angyal megvédi az Örökkévaló Kaput, leengedik a pajzsokat, és természetesen a halhatatlan párviadalt a *Bosszúálló Szellemen*. Tudva egy keveset arról, hogy mi következik, alig várom, hogy elolvashassam őket.

Chris Wraight Bradford-on-Avon

2021. február

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálás köszönet a teljes BL-csapatnak a projekt célba juttatásához nyújtott útmutatásért. Külön említést érdemel Nick Kyme és Jacob Youngs, akik a kezdetektől fogva vezényelték ezt a sorozatot. A szakértő szerkesztői tanácsoktól kezdve a szerzők kusza és zavaros szófordulatainak nélkülözhetetlen kutatási anyaggá történő alkímiai átalakításáig, ők tették lehetővé mindezt. Rachel Harrison most is a szokásos módon felügyelte az abszolút hihetetlen művészi munkát és dizájnt. És persze ott vannak az Ostrom-szerzőtársaim – Dan Abnett, Aaron Dembski-Bowden, John French, Guy Haley és Gav Thorpe –, akik valamennyien mindent megtettek, hogy segítsenek megalkotni ezt a történetet. Egy Terra Ostroma-regényen dolgozni, ilyen hihetetlenül kreatív emberekkel, kétségkívül szakmai pályafutásom csúcspontja volt – nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy részese lehettem.

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL

COPYRIGHT

SZEREPLŐK LISTÁJA

ELSŐ RÉSZ

EGY

KETTŐ

HÁROM

NÉGY

ÖT

HAT

HÉT

NYOLC

MÁSODIK RÉSZ

KILENC

TÍZ

TIZENEGY

TIZENKETTŐ

TIZENHÁROM

TIZENNÉGY

TIZENÖT

TIZENHAT

HARMADIK RÉSZ

TIZENHÉT

TIZENNYOLC

TIZENKILENC

HÚSZ

HUSZONEGY

HUSZONKETTŐ

HUSZONHÁROM

HUSZONNÉGY

HUSZONÖT

HUSZONHAT

HUSZONHÉT

UTÓSZÓ
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS